LEDA BAZAAR

„De la *Fata dispărută* încoace n-am mai citit ceva atât de captivant!" STEPHEN KING

Ultima casă de pe strada Needless

CATRIONA WARD

TRADUCERE DE CARMEN ION

THRILLER

CATRIONA WARD

Ultima casă de pe strada Needless

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

CATRIONA WARD

Ultima casă de pe strada Needless

Traducere din limba engleză de
Carmen Ion

LEDA BAZAAR

Redactare: Liviu Szo´ke, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

CATRIONA WARD
THE LAST HOUSE ON NEEDLESS STREET

www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-088-157-5
ISBN EPUB 978-606-088-448-4

Lui River Emanuel Ward Enoch, nepotul meu,
născut pe data de 14 august 2020

Ted Bannerman

ASTĂZI ESTE ANIVERSAREA FETIȚEI CU Înghețata pe Băț. S-a întâmplat lângă lac, acum unsprezece ani – era acolo, și pe urmă nu a mai fost. Așa că ziua se anunță deja a fi una proastă atunci când descopăr că printre noi se afiă un Ucigaș.

Olivia aterizează greu pe burta mea și scoate niște sunete ascuțite ca de mecanism de ceasornic. Nu știu să existe ceva mai bun pe lumea asta ca o pisică în patul tău. Mă joc cu ea pentru că mai târziu, când va veni Lauren, Olivia o să se facă nevăzută. Ea și cu fiica mea nu se suportă reciproc.

— Gata, m-am trezit! o înștiințez. E rândul tău să pregătești micul-dejun.

Se uită la mine cu ochii ei galben-verzui, apoi se îndepărtează tiptil. Găsește o rază de soare, se lasă învăluită de ea și clipește în direcția mea. Pisicile n-au simțul umorului.

Merg să iau ziarul de pe scara care dă în verandă. Îmi place ziarul local pentru că e unul dintre puținele care are o rubrică cu alerte de păsări rare – și poți să scrii acolo dacă vezi ceva special, de pildă o ciocănitoare aurie sau o brumăriță. Chiar dacă e foarte devreme, aerul difuz e cald ca supa. Strada pare și mai tăcută ca de obicei. Mută, de parcă ar rememora ceva.

Stomacul mi se strânge ghem când văd prima pagină a ziarului. Iat-o pe fată. Uitasem de aniversare. Nu prea am noțiunea timpului.

E aceeași poză ca de fiecare dată. Ochii ei par mari în umbra aruncată de borul pălăriei și-și ține degetele încleștate pe bățul înghețatei, ca și cum s-ar teme că ar putea să i-o ia cineva. Părul tuns scurt, băiețește, îi stă lipit, umed și lucios, de scalp. A înotat și tocmai a ieșit din apă, dar nimeni nu o înfășoară într-un prosop pufos ca să se usuce. Nu-mi place chestia asta. Ar putea să răcească. Cealaltă poză, cea cu mine, nu apare în ziar. Au dat de necaz din cauza ei. Deși, dacă mă întrebați pe mine, nu suficient de mari.

Fetița cu Înghețata pe Băț avea șase ani. Toată lumea a fost supărată. Avem probleme dintr-astea, mai ales împrejurul lacului, așa că totul s-a petrecut repede. Poliția a percheziționat casele din comitat ale tuturor celor suspectați că le puteau face rău copiilor.

Nu mi s-a permis să stau înăuntru în timp ce făceau asta, așa că am rămas să aștept pe scară. Era vară și soarele ardea puternic și fierbinte, ca suprafața unei stele. Pielea mi s-a ars treptat pe măsură ce trecea după-amiaza. I-am auzit cum trag deoparte carpeta albastră urâtă din camera de zi, cum smulg scândurile din podea și cum fac o gaură în peretele din spatele dulapului meu fiindcă li se păruse că sună a gol. Și-au lăsat câinii să umble prin curte, prin dormitorul meu, peste tot. Știam ce fel de câini sunt. Aveau în ochi scânteile albe ale morții. Un bărbat slăbănog cu un aparat de fotografiat a venit și mi-a făcut poze în timp ce așteptam. Nu mi-a trecut prin cap să-l opresc.

— Fără poze nu-i articol, mi-a zis el în timp ce se îndepărta.

N-am înțeles ce voia să spună, dar mi-a făcut cu mâna voios la plecare, așa că i-am răspuns la fel.

— Nu vă simțiți bine, domnule Bannerman?

Femeia detectiv semăna cu un oposum. Era foarte obosită.

— N-am nimic, i-am răspuns.

Tremuram. Liniștește-te, micuțule Teddy! Dinții îmi clănțăneau în gură, de parcă-mi era frig, când de fapt afară era foarte cald.

— M-ați strigat pe nume. Și ați țipat ceva – mi s-a părut că aud cuvântul „verde”.

— Probabil că mi-am amintit de o poveste pe care am inventat-o în copilărie despre niște băieți care s-au rătăcit și s-au transformat în lucruri verzi, căzând în lac.

Femeia m-a privit suspicioasă. Cunoșteam genul ăsta de privire. Am mereu parte de ea. M-am agățat strâns de trunchiul micului stejar din curtea din față a casei. Copacul îmi împrumuta o parte din forța sa. Aveam ceva de mărturisit? Dacă da, gândul doar plutea pe undeva pe la marginea minții mele.

— Domnule Bannerman, aceasta este singura dumneavoastră reședință? Nu mai sunt alte proprietăți pe aici? Vreo cabană de vânătoare sau altceva de genul ăsta?

Detectiva și-a șters picătura de transpirație de pe buza de sus. Îngrijorarea o apăsa cu putere pe spinare, ca o nicovală.

— Nu, i-am răspuns. Nu, nu, nu.

Nu avea cum să înțeleagă care era treaba cu locul de weekend.

În cele din urmă polițiștii au plecat. Au fost nevoiți să o facă, din moment ce fusesem toată după-amiaza la V-Eleven și aveam martori. Și camerele de supraveghere o confirmau. Ce obișnuiam să fac acolo: să stau afară, pe trotuar, lângă ușile glisante. Când ușile se deschideau șuierând, lăsând să iasă oamenii în vârtejul de aer rece, le ceream bomboane. Câteodată îmi dădeau dacă aveau, ba uneori cumpărau special

pentru mine. Lui Mami i-ar fi fost tare rușine dacă ar fi aflat, dar mie îmi plăceau enorm bomboanele. Nu m-am apropiat niciodată de lac sau de Fetița cu Înghețata pe Băț.

Atunci când au terminat, în final, cu scotocitul, și mi-au dat voie să intru în casă, le-am mirosit prezența peste tot. Urme de apă de colonie, transpirație, cauciuc scârțâitor și chimicale. M-am necăjit pentru că îmi descoperiseră lucrurile prețioase, precum poza cu Mami și cu Tati. Poza începuse deja să se șteargă și trăsăturile lor păliseră. Erau pe cale să mă părăsească, să dispară în albeață. Și mai era și cutiuța muzicală spartă, așezată pe polița de deasupra șemineului. Mami o adusese din casa ei de departe. Cutiuța muzicală nu funcționa. O spărsesem în aceeași zi în care sfărâmasem păpușile rusești, ziua când se petrecuse treaba aceea cu șoarecele. Corpul micii balerine se frânsese, se prăbușise și murise. Poate că cel mai rău îmi părea pentru ea. (Îi spun Eloise. Nu știu de ce, doar că numele mi se pare că i se potrivește.) Vorbele lui Mami mi-au răsunat în ureche: „Tu, Theodore, îmi iei totul. Totul."

Oamenii ăia se uitaseră la toate lucrurile mele cu ochii și cu gândurile lor și casa nu părea să îmi mai aparțină.

Am închis ochii și am inspirat adânc ca să mă calmez. Când i-am deschis din nou, păpușa rusească mi-a răspuns cu un surâs larg. Lângă

ea era cutiuța muzicală. Eloise, balerina, stătea mândră și dreaptă, cu brațele perfect întinse deasupra capului. Mami și Tati îmi zâmbeau din poză. Sub tălpi simțeam moliciunea ghemotoacelor din covorașul meu portocaliu frumos.

M-am simțit pe loc cu mult mai bine. Totul era OK. Eram acasă.

Olivia m-a împuns cu capul în palmă. Am râs și am ridicat-o în poală. Asta m-a făcut să mă simt și mai bine. Dar deasupra, în pod, băieții verzi au prins să se foiască.

În ziua următoare am apărut în ziar. Titlul articolului era CASA SUSPECTULUI, PERCHEZIȚIONATĂ. Și iată-mă și pe mine, în fața casei! Fuseseră percheziționate și alte case, dar în articol se insinua că a mea fusese singura, așa că am presupus că ceilalți locuitori fuseseră suficient de deștepți, încât să-și acopere fețele atunci când fuseseră fotografiați. „Fără poze nu-i articol.” Mi-au postat poza chiar lângă cea a Fetiței cu Înghețata pe Băț, și asta s-a transformat într-o poveste în sine.

În poză nu apărea denumirea străzii, dar bănuiesc că oamenii au recunoscut-o. Prin ferestre se ițeau pietre și cărămizi. Multe. De cum înlocuiam un ochi de geam, intra altă piatră. Simțeam că înnebunesc. S-a întâmplat de

atâtea ori, încât am cedat și am bătut în cuie placaj peste ferestre. Asta i-a mai încetinit. Atunci când n-ai ce sparge, nu prea mai are haz. Și n-am mai ieșit din casă pe timpul zilei. Au fost vremuri grele.

O așez pe Fetița cu Înghețata pe Băț – adică ziarul cu poza ei – în dulapul de sub scări. Mă aplec ca să-l strecor la fundul teancului. Și atunci îl văd pe raft, pe jumătate ascuns sub turnul de ziare – casetofonul.

Îl recunosc pe loc. E al lui Mami. Îl iau de pe raft. Îl simt ciudat la atingere, ca și cum cineva ar șopti undeva prin apropiere, chiar sub nivelul meu auditiv.

În mașinărie există deja o bandă, parțial folosită – e înregistrată cam pe jumătate dintr-o parte. E o bandă veche, cu o etichetă în dungi galbene cu negru. Și scrisul ei precis, acum șters. *Note*.

Nu ascult banda. Știu ce e pe ea. Mami își recita întotdeauna notele cu voce tare. Se împotmolea un pic la consoane, un obicei de care nu se putea dezbăra. În vocea ei puteai auzi marea. Mami se născuse departe, sub o stea fatidică.

Îmi spun: *Lasă casetofonul, uită că l-ai văzut!*

Am mâncat un castravete murat și acum mă simt mult mai bine. La urma urmei, toate astea s-au întâmplat acum mult timp. Afară a început să se lumineze și ziua se anunță frumoasă. Curând vor veni păsările. În fiecare dimineață năvălesc din pădure și descind în curtea din spate a casei. Gâturi galbene, aușei, cinteze, forfecuțe, vrăbii, mierle, porumbei de oraș. Curtea se aglomerează și se face frumoasă. Îmi place la nebunie să o privesc. Am făcut în placaj o gaură de mărimea potrivită exact în locul potrivit – prin ea am vedere spre întreaga curte. Mă asigur că sunt întotdeauna pline castroanele și că păsările au suficientă apă. Pot să aibă de suferit pe arșița asta.

Dau să mă uit pe gaură, așa cum fac în fiecare zi, când simt un spasm în stomac. Uneori măruntaiele mele o iau înaintea minții. Ceva e în neregulă. E o dimineață prea liniștită. Mă cert singur, îmi impun să nu mă port ciudat, trag aer adânc în piept și-mi lipesc ochiul de gaură.

Gaița e prima pe care o zăresc. Zace drept în mijlocul gazonului. Zvâcnește. Dezmiardă aerul cu o aripă lungă, disperată să-și ia zborul. Tare ciudat mai arată păsările atunci când nu zboară! Păsările nu sunt făcute să stea locului mult timp.

Mâinile îmi tremură în clipa când răsucesc cheile în cele trei lacăte de la ușa din spate. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Chiar și așa, am grijă să încui ușa la loc. Păsările zac peste tot în curte,

împrăștiate pe iarba pârjolită. Se zvârcolesc neputincioase, prinse în ceva ce aduce a hârtie cerată. Multe sunt deja moarte, poate vreo douăzeci. Unele însă, nu. Număr șapte inimi care încă mai bat. Văd cum păsările horcăie, cu limbuțele lor negre înțepenite de durere.

Mintea îmi aleargă nebunește. Îmi ia trei răsuflări ca să înțeleg pe deplin ceea ce văd. Noaptea trecută, cineva a trecut pe la fiecare adăpătoare și a înfășurat clei în jurul coliviilor din sârmă prinse în chingi atârnate de sfori. În zori, când păsările au venit să se hrănească, picioarele și ciocurile le-au rămas prinse în clei.

Tot ce îmi trece prin cap e *Crimă, crimă, crimă*... Cine ar fi putut să le facă așa ceva unor păsări? Și pe urmă îmi spun: *Trebuie să fac curat. Nu pot s-o las pe Lauren să vadă asta.*

Pisica vagaboandă stă ghemuită în iedera de lângă gardul din sârmă și mă urmărește atentă cu ochii ei chihlimbarii.

— Cară-te! țip la ea.

Și arunc cu primul lucru care-mi vine la îndemână, o doză goală de bere. Doza zboară descriind un cerc larg și lovește stâlpul gardului cu o bufnitură. Pisica se îndepărtează fără grabă, cu mersul ei șontâcăit și strâmb, ca și cum ar pleca de bunăvoie.

Strâng păsările vii. Se lipesc una de alta în mâinile mele, ca o masă fremătătoare. Par un monstru desprins din coșmarurile mele, totul

numai picioare și ochi, și ciocuri care sorb hulpav aerul. Când încerc să descâlcesc masa informă, penele se dezlipesc de pe piele. Păsările nu scot niciun sunet. Și poate că ăsta e lucrul cel mai rău. Păsările nu sunt ca oamenii. Durerea le amuțește.

Le duc în casă și încerc toate variantele care îmi trec prin minte pentru a dizolva cleiul. Dar după numai câteva încercări cu solventul realizez că nu fac decât să înrăutățesc situația. Păsările își închid ochii și icnesc inhalând vaporii. Nu știu ce să fac. Pare că nu voi reuși în veci să le dezlipesc. Păsările nu pot supraviețui în asemenea condiții, și totuși încă n-au murit. Mă gândesc să le înec și mai apoi să le zdrobesc capetele cu ciocanul. Mă simt tot mai ciudat cu fiecare idee care îmi trece prin cap. Îmi zic apoi să descui dulapul unde țin laptopul. Poate că voi găsi vreo soluție pe internet. Numai că nu știu unde să așez păsările. Sunt lipicioase și rămân înțepenite pe orice suprafață le-aș așeza.

Și pe urmă îmi amintesc de o chestie pe care am văzut-o la televizor. Merită s-o încerc, mai ales că avem oțet în casă. Cu o mână, tai pe lungime un ciorap de damă. Iau de sub chiuvetă o caserolă Tupperware mare, niște praf de copt și oțet alb. Așez cu grijă păsările în cutie, o sigilez și trec ciorapul prin gaura pe care am făcut-o în capacul cutiei. Amestec soda cu oțetul în sac, pe care îl leg de ciorap cu un elastic. Acum cutia s-a

transformat într-o cameră de gazare. Aerul dinăuntru începe să se schimbe și fâlfâitul aripilor slăbește. Urmăresc totul, pentru că moartea merită să fie urmărită. Până și o pasăre merită martori la deces. Nu durează mult. Deja cedaseră oricum pe jumătate, de la căldură și spaimă. Ultimul care moare e un porumbel; mișcările de urcare și de coborâre ale pieptului lui grăsuț încetinesc treptat, până ce se opresc cu totul.

Ucigașul m-a transformat și pe mine într-un ucigaș.

Pun leșurile în lada de gunoi din curtea din spate. Corpuri inerte, calde încă și moi la atingere. O mașină de tuns iarba se aude bâzâind undeva prin cartier. Mirosul de iarbă tăiată începe să răzbată în aer. Lumea a început să se trezească.

— Ești bine, Ted?

Este bărbatul cu părul de culoarea sucului de portocale. Își scoate cățelul la plimbare prin pădure în fiecare zi.

— Da-da, sunt bine, îi răspund.

Bărbatul se holbează la picioarele mele. Bag de seamă că nu port șosete sau pantofi. Picioarele mele sunt albe și păroase. Îmi acopăr un picior cu celălalt, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Câinele gâfâie și rânjește la mine. Animalele de companie sunt în general mai bune decât oamenii. Îmi pare rău pentru câinii și

pisicile și iepurașii și hamsterii ăia. Sunt obligați să trăiască pe lângă oameni și, mai rău decât atât, să-i iubească. Olivia nu e un simplu animal de companie. E mult mai mult de-atât. (Deși presupun că toți stăpânii de pisici cred asta despre animalul lor.)

Mă gândesc la Ucigașul care se furișează pe lângă casa mea în întuneric, punând capcane în curte – sau poate chiar aruncând priviri înăuntrul casei, ca să mă urmărească pe mine, pe Lauren și pe Olivia cu ochii lui de gândac mort –, și inima mi se strânge.

Mă întorc. Doamna cu Chihuahua stă foarte aproape de mine. Cu mâna pe umărul meu. Asta e ceva neobișnuit. De regulă, oamenilor nu le place să mă atingă. Cățelul pe care îl ține la subraț tremură și se holbează la mine cu ochii lui bulbucați.

Stau în fața casei doamnei cu Chihuahua, care e galbenă cu șarpantă verde. Mă simt de parcă aș fi uitat ceva sau sunt pe cale să-mi amintesc. *Revino-ți!* îmi spun. *Nu te purta ciudat!* Oamenii stau cu ochii pe ciudați. Și au memorie bună.

— ...vai de mine, ce-i cu piciorul tău? zice acum femeia. Unde îți sunt pantofii?

Cunosc prea bine tonul ei. Femeile micuțe au tendința să-i dădăcească pe bărbații solizi. Nu știu de ce, e un mister.

— Trebuie să fii mai atent, Ted, spune ea. Mama ta și-ar face mii de griji din pricina ta.

Văd că piciorul îmi sângerează – o dâră de un roșu întunecat se prelinge pe beton. Probabil că am călcat pe ceva din nebăgare de seamă.

— Gonesc pisica aia vagaboandă, îi răspund. Vreau să zic că am gonit-o. Pentru că nu vreau să-mi alerge păsările prin curte.

(Nu reușesc întotdeauna să mă descurc cu timpurile verbale. Mi se pare că totul se petrece chiar în clipa aceea și uneori uit că de fapt s-a întâmplat deja.)

— Mare pacoste, pisica aia! zice femeia.

O sclipire de interes îi apare în privire. I-am oferit un nou subiect.

— E o năpastă, continuă ea. Primăria ar trebui să se ocupe de pisicile vagaboande exact așa cum se ocupă de ceilalți dăunători.

— Oh, de acord! spun eu. Aveți perfectă dreptate.

(Nu țin minte numele oamenilor, dar am alte metode de a-i judeca și a-i ține minte. Prima dintre ele este răspunsul la întrebarea dacă s-ar purta frumos cu pisica mea. Nu aș lăsa-o pe femeia asta să se apropie de Olivia.)

— Mersi oricum! adaug. Deja mă simt ceva mai bine.

— Cred și eu, zice femeia. Vino mâine pe la mine, la o cană de ceai cu gheață! O să fac și niște prăjiturele.

— Mâine nu pot.

— Atunci rămâne pentru altă dată. Doar suntem vecini. Și vecinii trebuie să aibă grijă unii de alții.

— Așa spun și eu mereu, îi răspund politicos.

— Ai un zâmbet drăguț, Ted, știai? Ar trebui să-l folosești mai des.

Îi fac repede cu mâna, rânjesc și plec șchiopătând, mimând o durere pe care nu o simt și pășind cu atenție pe piciorul sângerând până ce mă asigur că nu mă mai vede după colț.

Doamna cu Chihuahua nu a observat că am plecat, și asta-i bine. Am pierdut ceva timp, dar nu foarte mult, sau cel puțin așa îmi închipui. Sub picior simt trotuarul călduț, dar încă nu fierbinte. Mașina de tuns iarba se aude și acum bâzâind undeva prin cartier și mirosul de iarbă tăiată se înalță lipicios și verde în aer. Poate vreo două minute. Totuși, n-ar fi trebuit să ies așa pe stradă. Și ar fi trebuit să-mi pun pantofii înainte de a ieși din casă. A fost o greșeală.

Îmi curăț piciorul rănit cu dezinfectant dintr-o sticlă verde de plastic. Cred că soluția e de fapt pentru podele și blaturi de bucătărie, nu pentru piele. Piciorul arată mult mai rău după; pielea s-a înroșit și s-a jupuit. Dacă l-aș simți, probabil că m-ar durea cu adevărat. Dar măcar tăietura e acum curată. Îmi înfășor piciorul în tifon. Am o

grămadă de tifon și bandaje la îndemână. În casa noastră se întâmplă multe accidente.

Mâinile îmi sunt încă lipicioase, de parcă ceva, gen clei sau moarte, ar sta agățate de ele. Îmi amintesc că am citit undeva, cândva, că păsările au păduchi. Sau poate era vorba de pești. Îmi curăț și mâinile cu aceeași soluție pentru podele. Tremur din toate încheieturile. Înghit pastila pe care ar fi trebuit s-o iau în urmă cu câteva ore.

Astăzi se împlinesc fix unsprezece ani de când Fetița cu Înghețata pe Băț a dispărut. Azi-dimineață cineva mi-a omorât păsările. Poate că aceste două lucruri nu au nimic în comun. Lumea e plină de chestii lipsite de sens. Dar poate că există o legătură între ele. Cum de a știut Ucigașul că atât de multe păsări obișnuiesc să se hrănească în zori în curtea mea? Oare cunoaște bine cartierul? Gândurile astea nu-mi dau pace.

Fac o listă. Prima oară scriu: *Ucigașul.* Lista nu e deloc lungă.

Bărbatul cu Păr de Culoarea Sucului de Portocale
Doamna cu Chihuahua
Un Străin

Sug capătul creionului. Din păcate, nu cunosc prea bine cartierul. Spre deosebire de Mami.

Mami se pricepea la oameni, știa să-i farmece. Dar când mă văd pe mine, oamenii o iau în cealaltă direcție. I-am văzut cu ochii mei răsucindu-se pe călcâie și îndepărtându-se. Așa încât Ucigașul ar putea fi oriunde prin apropiere, la câteva case mai încolo, mâncând pizza sau altceva și râzându-și de mine. Fac alte adăugiri pe listă:

Bărbatul cu Pantofi Otter sau Soția lui sau Copiii lor

Bărbații care locuiesc împreună în Casa Albastră

Doamna care Miroase a Gogoși

Sunt practic aproape toți vecinii de pe strada mea.

Nu cred cu adevărat că Ucigașul s-ar afla printre ei. În plus, unii, ca de exemplu familia cu pantofi Otter, sunt acum plecați în vacanță.

Strada noastră are o denumire ciudată. Unii oameni se opresc ca să-i facă poze indicatorului stradal găurit. Pe urmă pleacă, fiindcă altceva nu mai e de văzut în afara pădurii de dincolo de stradă.

Adaug încet încă un nume pe listă. *Ted Bannerman*. Pentru că nu se știe niciodată.

Descui dulapul unde îmi țin materialele de desen și ascund cu grijă lista sub o cutie veche cu cretă pe care Lauren nu o folosește niciodată.

Judec oamenii după două criterii – cum se comportă cu animalele și ce le place să mănânce. Dacă preferă salatele, sunt cu siguranță oameni răi. Dacă le place brânza, sunt probabil OK.

Încă nu s-a făcut ora zece – îmi dau seama după felul în care soarele se strecoară prin găurile din placaj, aruncând raze de lumină pe podea –, și deja ziua a fost una foarte proastă. Așa că decid să iau masa de prânz mai devreme. Cu felul meu de mâncare preferat, cel mai bun de pe lume. OK, ar trebui să înregistrez chestia asta.

M-am tot gândit – ce-ar fi să folosesc casetofonul ca să-mi înregistrez rețetele? (Știu că lui Mami nu i-ar plăcea treaba asta. Simt în ceafă senzația aia fierbinte că mă port ca o „pacoste", așa cum îmi spune ea mereu.)

Desfac din ambalaj un set nou de casete. Miros bine. Bag una în casetofon. Când eram mic, mereu îmi doream să mă joc cu el. Casetofonul are un buton roșu mare cât o clapă de pian, care scoate un clinchet atunci când îl apăs. Habar n-am însă ce să fac cu banda veche a lui Mami, iar asta mă deranjează. Nu pot s-o arunc pur și simplu sau s-o distrug – nici nu se pune problema –, dar pe de altă parte, nici nu vreau să o țin laolaltă cu casetele mele noi și drăguțe. Așa că o pun la loc în dulapul de sub scară și o strecor la fundul teancului de ziare, sub Fetița cu Înghețata pe Băț. OK, acum totul e gata!

Rețetă de sendviș cu brânză și miere, de Ted Bannerman. Încingeți ulei într-o tigaie până ce tigaia scoate fum. Ungeți cu unt două felii de pâine pe ambele fețe. Luați niște brânză cedar, eu o prefer feliată, dar voi puteți folosi ce vă place. Doar e prânzul vostru. Luați niște miere și întindeți-o pe ambele felii de pâine, pe o față. Așezați brânza cedar peste. Și felii de banană peste brânza cedar. Acoperiți sendvișul și prăjiți-l în tigaie până ee se rumenește pe ambele părți. Când e gata, presărați peste el sare, piper și sos de chili. Tăiați-l în două jumătăți. Priviți cum brânza și mierea mustesc și se scurg afară. Aproape că nu vă îndurați să-l mâncați. Ha, ha – aproape.

Vocea îmi sună oribil. De parcă aș fi un copilaș ciudat care a înghițit o broască. Ei bine, o să-mi înregistrez rețetele, dar sigur nu le voi mai asculta decât dacă voi fi nevoit.

Chestia cu înregistratul a fost ideea omului-gândac. El e cel care m-a sfătuit să țin un „jurnal al trăirilor". Cuvintele astea mă bagă în sperieți. Pentru el, lucrurile păreau cât se poate de simple. „Povestește ce ți se întâmplă și în ce fel te afectează." Nici prin cap nu-mi trece să fac așa ceva. Totuși, nu-i o idee rea să-mi înregistrez rețetele, în caz că dispar într-o bună zi și nu va mai fi nimeni care să și le amintească. Mâine o

să mă ocup de rețeta de sendviș cu oțet și căpșuni.

Mami avea părerile ei în privința alimentației, dar mie mi-a plăcut întotdeauna să mănânc. Cândva m-am gândit că aș putea deveni *chef* și poate proprietarul unui local de servit prânzul. La Ted, așa i-aș fi zis – zău așa, ce idee! Sau aș fi putut scrie cărți de bucate. Numai că nu pot să fac niciuna din chestiile astea din cauza lui Lauren și a Oliviei. N-am cum să le las singure.

Mi-ar prinde bine să pot discuta cu cineva despre treburile astea. (Evident, nu cu omul-gândac. E foarte important să nu-i arăt omului-gândac ce sunt.) Mi-ar face plăcere să-mi împărtășesc experiențele culinare cu un prieten, însă nu am nici unul.

Mă așez pe canapea cu sendvișul în mână și mă uit la televizor la monștri pe roți. Camioanele astea uriașe sunt grozave. Fac zgomot și trec peste lucruri și prin ele. Nimic nu le stă în cale. Brânză și camioane. Ar trebui să mă simt fericit. Însă mintea mi-e plină de pene și ciocuri. Dacă aș fi și eu prins într-o capcană cu clei? Cum ar fi să dispar pur și simplu? Nu aș avea pe nimeni care să-mi fie martor.

Simt o atingere ușoară în lateral. Olivia își împinge capul în mâna mea, apoi mi se așază în poală cu lăbuțele ei catifelate și grele. Se tot răsucește până ce-și găsește o poziție confortabilă pe genunchiul meu. Olivia știe

întotdeauna când sunt supărat. Toarce atât de tare, încât zgâlțâie canapeaua.

— Hai, pisicuțo! îi spun. E timpul să mergi la lădița ta. Lauren o să sosească din clipă în clipă.

Ochii i se închid și corpul i se înmoaie, relaxat. Aproape că îmi alunecă din mâini în timp ce o car, torcând, în bucătărie. Ridic capacul vechiului răcitor stricat. Ar fi trebuit să-l arunc de mulți ani, însă Oliviei îi place de el, Dumnezeu știe de ce. Ca de fiecare dată, verific să fie scos din priză, cu toate că nu mai funcționează de ani buni. Săptămâna trecută am făcut alte câteva găuri în capac – îmi fac griji că n-ar pătrunde suficient aer înăuntru. E greu să ucizi, dar mult mai greu e să ții pe cineva în viață și în siguranță. O, Doamne, cât de bine știu asta!

Joc cu Lauren jocul ei preferat. Are o mulțime de reguli și implică pedalatul cu viteză mare pe bicicleta roz prin casă și strigatul cu voce tare al numelor de capitale. Lauren sună din clopoțelul de la bicicletă de două ori dacă răspunsul este corect și de patru ori dacă e greșit. E un joc zgomotos, dar și educativ într-un fel, așa că mă pretez la el. Când cineva ciocănește la ușă, îmi așez mâna peste soneria bicicletei.

— Să faci liniște cât răspund eu! o previn pe Lauren. Adică să taci. Și să nu tragi cu ochiul.

Lauren dă din cap în semn de încuviințare.

Este doamna cu Chihuahua. Cățelul își ițește agitat capul din geantă. Ochii îi lucesc în timp ce și-i plimbă peste tot.

— Pare că cineva se joacă zgomotos înăuntru, zice femeia. Copiii ar trebui lăsați să se joace în voie, asta-i părerea mea.

— Fiica mea a venit în vizită, îi răspund. Nu e momentul potrivit acum.

— Auzisem eu cu niște ani în urmă că ai o fiică, continuă doamna cu Chihuahua. Stai așa, cine mi-o fi spus? În fine, nu contează, în clipa asta nu-mi amintesc. Dar am ținut minte că ai o fiică. Și mi-ar plăcea s-o cunosc. Vecinii ar trebui să întrețină relații prietenești. Uite, ți-am adus niște struguri. Sunt alimente sănătoase, deși dulci, așa că le plac tuturor. Până și copiilor. Sunt ca niște bomboane naturale.

— Mersi! Dar acum trebuie să plec. Știi, nu petrec foarte mult timp cu ea. Și înăuntru e mare dezordine.

— Tu ce mai faci, Ted? mă întreabă ea. Serios vorbesc, ce mai faci?

— Sunt bine.

— Și mama ta ce mai face? continuă ea. Îmi pare rău că nu mai scrie.

— E bine și ea.

— OK, zice femeia după cam un minut. Atunci, mai vorbim.

— Hei, Tati! strigă Lauren după ce ușa se închide în spatele doamnei cu Chihuahua. Chile!

— Santiago! urlu eu.

Lauren țipă și continuă să pedaleze, țâșnind și virând pentru a ocoli mobila. Cântă tare în timp ce pedalează; e un cântec despre păduchii de lemn pe care l-a născocit singură, iar dacă nu aș fi părinte, în veci nu mi-aș fi închipuit că o melodie despre un păduche de lemn mi-ar putea umple sufletul de bucurie. Dar asta e treaba cu dragostea, te lovește drept în moalele capului.

Lauren se oprește brusc din pedalat și cauciucurile bicicletei scârțâie pe scândurile din lemn.

— Nu te mai ține după mine, Ted! zice ea.

— Dar ne jucăm împreună, îi răspund necăjit. Am luat-o din nou de la capăt.

— Nu vreau să ne mai jucăm. Pleacă de aici, mă scoți din sărite!

— Îmi pare rău, pisicuțo, dar nu pot! S-ar putea să ai nevoie de mine.

— Ba n-am nevoie de tine! ripostează Lauren. Și vreau să mă plimb singură cu bicicleta. Ridică vocea: Vreau să stau singură într-o casă numai a mea și să mănânc ce vreau eu, și să mă uit la televizor atunci când am chef și să nu mai văd picior de om niciodată! Vreau să plec la Santiago, în Chile.

— Da, știu, îi răspund. Dar copiii nu se pot descurca singuri. Adulții trebuie să aibă grijă de

ei.

— Într-o zi o să-mi iau lumea-n cap, zice ea.

— Uite ce-i, pisicuțo, îi spun pe cel mai blând ton cu putință. Știi foarte bine că așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

Mereu încerc să fiu cât mai onest cu ea.

— Te urăsc, Ted!

Cuvintele astea mă dor de fiecare dată, indiferent cât de des le rostește: e ca și cum m-ar pocni tare și iute, pe la spate.

— Spune-mi Tati, nu Ted! îi atrag eu atenția. Și știu că n-ai vorbit serios.

— Ba da, zice ea cu voce subțire și slabă, ca de păianjen. Te urăsc!

— N-ai vrea niște înghețată?

Glasul sună vinovat până și în urechile mele.

— Mai bine nu mă nășteam, declară Lauren și pornește din nou să pedaleze, sunând din clopoțel și trecând cu bicicleta drept peste desenul pe care l-a făcut ceva mai devreme, al unei pisici negre cu ochi verzi de smarald: Olivia.

Nu am mințit mai devreme; în casă chiar e un dezastru. Lauren a vărsat niște jeleu pe podeaua din bucătărie și a trecut apoi peste el, lăsând o dâră lipicioasă peste tot. Pe canapea stau împrăștiate creioane colorate rupte și farfurii murdare sunt răspândite peste tot în casă. Una dintre distracțiile preferate ale lui Lauren este să ia din dulap farfurii una câte una și să le lingă. După care să strige: „Tati, toate farfuriile

sunt murdare!” Acum rotește bicicleta pe podea și se preface că e un tractor zgomotos care se târăște încet. „Dacă asta îi face plăcere”, mormăi în sinea mea. Asta înseamnă să fii tată.

Dau să-mi iau pastila de la miezul zilei cu un pahar cu apă când Lauren intră cu bicicleta în mine. Apa din pahar se varsă pe carpeta albastră și pastila îmi scapă printre degete, apoi saltă prin aer ca un mic punct galben și dispare. Îngenunchez și arunc o privire pe sub canapea. Nu o găsesc. Și între timp simt cum îmi pierd răbdarea.

— Fir-ar să fie! mârâi fără să mă gândesc. La naiba!

Lauren începe să țipe. Vocea i se înalță ca o sirenă și capul îmi stă să plesnească.

— Ai înjurat, se plânge ea. Nu mai înjura, grasule, urâtule, bădăranule!

Este momentul când îmi pierd cumpătul. Nu vreau, dar mi se întâmplă. Aș vrea să spun că nu din cauza replicii ei cu „grasule, urâtule, bădăranule”, dar aș minți.

— Ajunge! țip eu. Termină! Imediat!

— Nu vreau!

Își apropie ghearele de fața mea, căutându-mi ochii cu degetele ei ascuțite.

— Dacă nu te porți frumos, n-o să-ți mai dau voie să te joci aici.

Reușesc să o țin la distanță și într-un final renunță să se mai zbată.

— Cred că ți-ar prinde bine un pui de somn, pisicuțo, îi spun.

O duc la culcare și pornesc casetofonul. Șuieratul său este liniștitor. Vocea plăcută a femeii se strecoară prin aer. Este o noapte de iarnă și nimeni nu are un pat în plus de oferit, nicio bomboană... În clipa asta nu-mi amintesc numele cântăreței. Ochii ei sunt plini de compasiune. E ca o mamă, dar una de care știi că n-ai de ce să te temi.

Adun creioanele colorate și cariocile și le număr. Sunt toate. Bun așa!

Obișnuiam să o adorm pe Lauren cu muzica asta. A fost un copil neastâmpărat și se anunță a fi un adolescent dificil. Cum i se spune acum fazei în care se află? A, da, preadolescență. În unele zile, precum cea de azi, pare tare micuță și nu vrea decât să-și călărească bicicleta roz. Îmi fac griji pentru cele petrecute azi. Am foarte multe pe cap.

În primul rând, și asta e cea mai mare problemă: în ultima vreme am ieșit mai des din casă. Mi se întâmplă ori de câte ori sunt stresat. Dacă plec într-o bună zi și nu mă mai întorc? Le-aș lăsa singure pe Lauren și Olivia. Am nevoie de pastile mai puternice. O să discut despre asta cu omul-gândac. Doza de bere e rece în palma mea și sâsâie ca un șarpe atunci când o deschid. Iau trei castraveciori murați din borcan și îi tai în jumătăți pe care le ung cu unt de arahide.

Sunt crocanți. E cea mai bună gustare și merge bine cu berea, dar nu mă pot bucura de ea.

Al doilea motiv de îngrijorare: zgomotul. Casa noastră se află în fundătură; dincolo de ea se întinde pădurea și atât. Casa din stânga e goală de o veșnicie; ziarul cu care au fost tapetate ferestrele s-a îngălbenit între timp și s-a vălurit. Așa că în anii din urmă am lăsat garda jos. I-am permis lui Lauren să strige și să cânte. De acum înainte va trebui să meditez mai serios la asta. Doamna cu Chihuahua a auzit-o.

Sub masa din bucătărie s-au împrăștiat niște căcăreze negre. S-a întors șoarecele. Lauren încă plânge, dar mai domol, un semn bun. Muzica își face efectul. Sper că va dormi puțin, ca s-o trezesc la cină. Voi prepara mâncarea ei preferată: spaghete cu crenvurști.

Al treilea motiv de îngrijorare: cât timp o să-i mai placă spaghetele cu crenvurști? Cât timp voi mai reuși să o protejez? Lauren trebuie ținută permanent sub supraveghere. Copiii sunt ca un lanț care își stă atârnat de inimă sau de gât și de care ei trag în toate direcțiile. Lauren crește prea repede. Sunt conștient că toți părinții spun asta, dar e adevărat.

Liniștește-te! îmi zic în sinea mea. Uită-te la Olivia: ea s-a obișnuit în cele din urmă cu situația. Când era mică, alerga la ușă ori de câte ori se deschidea. N-ar fi putut supraviețui afară, dar tot voia să fugă. Acum a devenit mai

înțeleaptă. Nu totdeauna ceea ce ne dorim e lucrul cel mai bun pentru noi. Dacă o pisică poate învăța atâta lucru, Lauren poate și ea. Cel puțin așa sper.

Ziua se apropie de sfârșit și după cină a sosit momentul când Lauren trebuie să plece.

— Pa, pisicuțo! îi spun.

— Pa, Tati! îmi răspunde ea.

— Ne vedem săptămâna viitoare.

— Dap.

Răsucește în mâini cureaua de la rucsac. Ei pare să nu-i pese, dar eu am detestat dintotdeauna partea asta a vizitei. Dar mi-am făcut o regulă din a nu arăta cât de supărat sunt. Pun din nou caseta. Vocea femeii șerpuiește prin aerul fierbinte al înserării.

Când am o zi proastă, *acum* și *atunci* încep să se amestece. În unele locuri din casă aud vocile lui Mami și Tati. Câteodată nu se pot decide care din ei să meargă la cumpărături și se ciorovăiesc. Alteori e clinchetul și zbârnâitul vechiului telefon cu disc din hol, și Mami sunând la școală ca să anunțe că sunt din nou bolnav. Și în alte dăți mă trezesc strigat să cobor la micul-dejun. Vocea ei e la fel de limpede ca un clopoțel. Și pe urmă se așterne tăcerea și-mi amintesc că nici unul dintre ei nu mai e. Au plecat. Și numai zeii știu unde.

Zeii sunt mai aproape decât am crede. Trăiesc printre copaci, ascunși în spatele unor scoarțe atât de subțiri, încât le-ai putea deschide zgâriindu-le cu unghia de la un deget.

Olivia

ERAM OCUPATĂ CU LINSUL PĂRȚII DIN LABĂ CARE mă mânca atunci când m-a strigat Ted. Mi-am zis, La naiba, nu e deloc un moment bun! *Însă am deslușit în vocea lui nota aceea, așa că m-am oprit din lins și am plecat să-l caut. N-a fost ncvoie decât să merg acolo unde mă ducea coarda, care azi e de un auriu intens și strălucitor.*

L-am găsit stând în picioare în camera de zi. Ochii îi dispăruseră. „Pisicuțo", a rcpetat cl dc nu știu câte ori. Amintirile se mișcau prin cl ca viermii pe sub pielc. În aer plutea tunctul. Era o zi foarte proastă.

Mi-am lipit trunchiul dc el. S-a aplecat și m-a luat de jos cu mâini tremurânde. Răsuflarea lui îmi trasa brazde prin blană. Acum torccam lângă obrazul său. Atmosfera a început să se liniștească, amenințarea descărcării clectrice slăbind și ea. Tcd a început să respirc mai rar. Mi-am frecat fața de fața lui și am lăsat emoțiile

lui să mă inunde. Era dureros, dar suportabil. Pisicile nu țin la propriul confort.

— Mersi frumos, pisicuțo! a șoptit el.

Ați priceput, nu-i așa? Eram ocupată atunci când m-a strigat, și totuși m-am dus. DOMNUL mi-a dat accastă misiune pe pământ, iar eu o îndeplinesc cu dragă inimă. Relațiilc sunt afaceri foarte delicatc. Trebuie să te străduiești zilnic ca să le întreții.

Doamna ted cântă un cântec de jale. Îi știu toate melodiile pe dinafară și îi cunosc ezitările din voce, felul cum falsează un pic la o notă din cântecul accla despre prerii. Cântecul răsună tot timpul, zi și noaptc, când Lauren nu e acasă. Cred că Tcd simte nevoia companiei ci. Presupun că pisicile nu intră la socoteală, după părcrca lui. Dacă aș fi ranchiunoasă, m-aș simți jignită din pricina asta. Dar toți tedii din lume tânjesc după afecțiune, așa că n-ai dc ce să-ți faci sânge rău. Vorbesc așa, în general. Nu cunosc alți tedi în afară de Ted. Și presupun că și pe Laurcn.

O să povestesc totul de la bun început. O să povestesc dcspre cum m-a găsit el pe furtună în ziua aceea când soarta ne-a adus împreună și coarda nc-a lcgat pentru totdeauna.

Îmi amintcsc cum m-am născut. Nu eram, și pe urmă, pur și simplu, am apărut. Împinsă afară din căldură în frig, dând din lăbuțelc slăbite,

încâlcite în fire lipicioase de membrană. Pcntru întâia oară am simțit atingerea aerului pe blană și pentru întâia oară am deschis gura și am strigat. Iar ea s-a aplecat deasupra mea, mare cât cerul. Limbă caldă, gură caldă pc gâtul meu. „Hai, pisicuțo, să plecăm dc aici, să căutăm un loc mai sigur!" Mama-pisică. Ceilalți au fost lăsați de izbeliște în noroi. Nu supraviețuiscră trecerii. Formele moi cu care împărțisem bezna în toate lunilc care trccuseră erau acum nemișcate, bombardate dc picăturilc de ploaie. „Hai odată!" Îi era frică. Îmi dădeam seama, deși cram foarte mică.

Furtuna dura probabil dc mai multe zile. Nu știu câte. Ne-am mutat dintr-un loc într-altul, în căutarc de căldură, dc adăpost. Ochii încă nu mi se deschiseseră, așa că amintirile mele sunt legate dc mirosuri și atingeri: locul moale de pământ unde dormeam sau miasma acră de șobolan. Blana ei pe nasul meu atunci când se încolăcea strâns în jurul mcu și parfumul alunecos al frunzelor de tisă.

Ochii au început să mi se deschidă și am putut să întrezăresc vag lucrurile din jur. Ploua cu găleata și picăturile cădeau ca niștc cuțite strălucitoare. Lumea se zgâlțâia din tcmelii și se cutremura. Altceva nu văzusem până atunci, așa că am crczut că tot timpul era furtună.

Am învățat să mă ridic pe lăbuțe și mai apoi să mcrg un pic. Am început să înțcleg că ceva era în

neregulă cu Mama-pisică, undeva înăuntrul ei. Se mișca din ce în ce mai încet. Avea tot mai puțin lapte.

Într-o noapte ne-am găsit adăpost într-un șanț săpat de ploaie. Vijelia făcea rugii să se scuture și să plesnească. Mama-pisică m-a încălzit și m-a hrănit. Torcea. Scotea sunete tot mai slabe, iar căldura din corpul ei se pierdea treptat. Și pe urmă a rămas nemișcată. Frigul a început să mă pătrundă.

Am auzit un muget și m-a orbit o rază de lumină, nu cea tremurătoare venită de sus din cer, ci dintr-un cerc galben. Era ceva ca un păianjen de carne care licărea în ploaie. La vremea aceea nu știam ce este. Doar că m-a încercuit și m-a luat pe sus de lângă mama.

— Ce o mai fi și asta?

Un miros puternic de pământ ud emana din el. Manșetele înnoroiate îi luceau. O fiară a scos un mormăit în apropiere. M-a pus înăuntrul fiarei. Ploaia lovea ca niște pietricele acoperișul metalic. M-a înfășurat în ceva cald. Pătura era galbenă cu imprimeu de fluturi albaștri. Și reținuse mirosul cuiva pe care îl știam sau pe care tânjeam să-l cunosc. Deși, cum ar fi fost posibil? Încă nu cunoscusem pe nimeni.

— Biată pisicuță, a spus el. Și eu sunt singur.

I-am lins degetul mare.

Atunci a fost momentul când s-a întâmplat. O flăcăruie albă, molatică, i s-a aprins pe piept,

peste loeul unde presupun că îi e inima. Flăeăruia s-a transformat într-o coardă care s-a întins prin aer. Coarda s-a apropiat de mine. Am dat din labe și m-am zbătut. Dar mă ținea strâns. Am simțit cum lumina îmi încereuiește gâtul și mă leagă de inima lui. Nu m-a durut. Coarda ne-a legat. Nu știu daeă și el a simțit la fel – mi-ar plăcea să cred că da.

Pe urmă m-a dus în easa lui drăguță și caldă, unde pot dormi tot timpul și pot fi mângâiată. Nici măcar nu trebuie să mă uit la lumea de afară dacă nu vreau! Ferestrele sunt toate bătute în cuie. Ted a făeut din mine o pisieă de apartament și de atunei nu a mai fost nevoie să-mi fac griji pentru nimic. Asta e easa noastră, numai a noastră, și nimănui nu-i e permis să intre. În afară de Noapte, desigur, de băieții verzi și de Lauren. Sineeră să fiu, de unii dintre ei m-aș lipsi.

Probabil că acum ar trebui să ne descriu și pe noi. Așa se procedează când povestești ceva. Dar îmi e greu s-o fac. Nu pot să-i deosebesc între ei pe tedii eare apar la televizor. N-am idee ce detalii prezintă importanță. De pildă, pot să zic eă pielea lui Ted al meu are un fel de culoare nisipie? Și că are petice de blană roșie pe față și o blană mai deasă pe cap, de o nuanță un pic mai închisă, ca a lemnului lăcuit?

Cât despre mine, Ted mă strigă „tu" sau „pisieuță". Dar numele meu este Olivia. Și am o

dungă albă subțire pe piept eare îmi pune în valoare haina neagră ea tăciunele. Coada mi-e lungă și subțire ea o vergea. Urechile îmi sunt mari și late, cu vârfuri delieate. Și sunt foarte sensibile. Am ochii migdalați și verzi precum măslinele care se pun în cocteiluri. Așa că îmi închipui că sunt îndreptățită să afirm eă sunt o pisică frumoasă.

Uneori formăm o echipă grozavă, dar alteori ne eertăm. Așa merg lucrurile în lumea asta. Am auzit la televizor că trebuie să-i luăm pe toți – tedi sau pisici – așa cum sunt. Totuși, trebuie să stabilești niște limite. Pentru că limitele sunt importante.

Dar de ajuns pentru moment. Sentimentele sunt o ehestie tare obositoare.

Mă trezesc din moțăială cu o tresărire, la auzul unui dangăt de clopot sau al unei voci ce strigă tare.

Clatin din cap ca să alung visul. Însă zgomotul persistă. O fi cineva micuț care cântă pe undeva? Nu-mi place ce aud. *EeeeeEEEEeeeee!*

Mocheta portocalie arată grozav sub pernuțele labelor mele; e ca și cum aș călca pe niște ghemotoace mici și moi. Are culoarea soarelui care apune peste mare. Prin găurile din placaj, lumina se strecoară și acoperă pereții cu picățele. Pereții sunt vopsiți într-o nuanță odihnitoare de

roșu intens. Și eu, și Ted considerăm că e o nuanță frumoasă. Suntem de acord în unele privințe! În camera asta se află fotoliul cu spătar rabatabil al lui Ted, cu pielea tocită și lucioasă pe tetieră și brațe. O bandă adezivă argintie acoperă gaura pe care a făcut-o în fotoliu cu un cuțit de friptură în timpul unei curse de dirtbiking. Îmi place tot ce se găsește în încăperea asta în afară de două lucruri așezate pe polița de deasupra vetrei, lângă cutiuța muzicală.

Primul dintre lucrurile pe care le detest se numește păpușă rusească. Are înăuntru o versiune mai mică a sa și în interiorul ei o alta și mai mică, și tot așa. Ce chestie îngrozitoare! Păpușile alea sunt prizoniere. Mi le imaginez țipând cu toate acolo, în beznă, incapabile să se miște sau să vorbească. Păpușa are fața lată și zâmbește în gol. Pare foarte fericită să-și țină captivi copiii.

Al doilea lucru pe care îl detest este fotografia de pe poliță. În ea, Părinții se holbează din spatele sticlei. Îmi displace totul la poza asta. Rama e mare și argintie, decorată cu motive cu struguri și fiori și veverițe. Așa scârbos! Fața veveriței pare să se fi topit, să se fi ars și înnegrit. E ca și cum cineva ar fi turnat argint topit peste niște ființe și l-ar fi lăsat acolo să se răcească. Dar partea cea mai rea e poza înrămată. Un lac negru și sticlos în fundal. Doi

oameni stând în picioare pe o plajă cu nisip. Cu fețe ca niște găuri făcute în nimic. Părinții nu s-au purtat drăguț cu Ted. Ori de câte ori mă apropii de fotografie, simt zvâcnetul gol al sufletelor lor.

Totuși, cutiuța muzicală îmi place. Femeia aceea micuță își întinde brațele atât de sus, de parcă ar vrea să ajungă la cer.

EeeeEEeee! Dangătul ascuțit de clopot nu vine dinspre Părinți. Le întorc spatele, îmi ridic coada și le arăt fundul.

Bicicleta roz zace în mijlocul podelei din camera de zi, cu rotițele ajutătoare învârtindu-se imperceptibil în gol. Lauren. Lauren este micul ted al lui Ted. Mirosul ei persistă în mochetă și pe brațul fotoliului, dar este slab. Presupun că a plecat deja. Foarte bine! Doar că niciodată nu pune afurisita aia de bicicletă înapoi la locul ei. Ce Dumnezeii mă-sii! Of! Încerc mereu să zic „Dmz” în loc de… hm, hm, știți voi cine. Nu-mi place să iau numele Lui în deșert.

Când Lauren vine în vizită, mă duc la lada mea. Acolo pot gândi în liniște. E un loc întunecos și bun. Sunt sigură că DOMNUL n-ar fi de acord cu ceea ce sunt pe cale să afirm, dar uite că o zic: micii tedi sunt niște ființe îngrozitoare. Nu știi niciodată ce pun la cale. Iar Lauren are un soi de *tulburare de natură psihologică*; nu cunosc detaliile, însă se pare că ar avea de-a face cu purtarea necuviincioasă și zgomotoasă.

Pisicile sunt sensibile la zgomot. Noi privim lumea prin urechile și nasurile noastre. Și prin ochi, firește.

Lada mea e așezată în bucătărie, lângă perete. Îmi lipesc urechea de partea ei rece și ascult, dar nu cred că zgomotul de scâncet vine dinăuntru. Ted și-a trântit din nou șuncile pe ea, așa că nu pot să intru. Ce enervant! Lauren a lăsat mâzgălituri peste tot pe tabla albă de lângă frigider. *Bla-bla-bla*, a scris într-un loc. Iar în altul: *Ted e Ted. Olivia e pisică.* Ce spirit de observație NEMAIPOMENIT! Fata asta o să ajungă departe. Frigiderul bâzâie ca de obicei și din robinet picură apă. Totuși, micul dangăt de clopot din urechile mele nu se potrivește cu niciunul dintre aceste sunete.

În ciuda țiuitului, în cameră totul e așa cum ar trebui să fie. Dulapurile sunt închise etanș. În spatele ușilor încuiate aud aparatele torcând încet. Telefonul mobil, laptopul, imprimanta. Toate mașinăriile astea par vii, și am mereu impresia că din clipă în clipă mi se vor adresa, dar nu se întâmplă niciodată.

Continuă, acel sunet mic ca de dangăt de clopot sau de voce ascuțită. Nu mașinăriile scot acest zgomot.

Urc la etaj. Îmi place să merg acolo. E un soi de loc superior. Îmi place și să dorm pe treapta de la mijlocul scării. Mă face să mă simt de parcă plutesc. Traversa care acoperă scara e neagră și

mă confund ușor cu ea. Ted se împiedică de mine câteodată. Bea prea mult.

Sunetul nu pare să se amplifice ori să scadă pe măsură ce străbat camerele, și asta-i ciudat. Trec pe lângă ușa de la pod, ocolind-o pe departe. E un loc rău. Mă salt pe labele din spate pentru a apăsa pe clanța de la ușa dormitorului. Ușa cedează cu un *clic* puternic și se deschide larg. (Îmi plac ușile. Pur și simplu le ador.) Pe patul lui Ted sunt așezate cinci sau șase role de bandă adezivă. Le cumpără la metru. N-am idee la ce Dumnezeu îi trebuie. Ling banda. Are un gust lipicios puternic. Încă îmi sună molcom în urechi dangătul: *eeeoooooeee!* Dau din labe impacientată. Oare doar în imaginația mea sunetul e metalic și dogit, de parcă ar proveni de la o țeavă?

Intru în baie și sar pe chiuvetă ca să verific robinetele. Niciun sunet nu vine din ele în afara ecoului de aer din interior. Ling metalul și adulmec depunerile de pe marginile chiuvetei. Ted nu e un ted prea curat. Baia lui nu arată ca băile de la televizor.

Ușa de la dulăpior e deschisă. Tuburile stau aliniate pe rafturi în șiruri lungi, maronii. Le mângâi cu vârful cozii, după care le împing un pic. Tuburile cad cu un zăngănit și pastilele se revarsă în cascadă din gurile lor. Roz, albe, albastre. Nu le închide niciodată cum trebuie pentru că au căpăcele de siguranță pe care nu le poate scoate atunci când este beat. Pastilele se

amestecă între ele pe plăcile murdare de faianță. Două au căzut în băltoaca lăsată după dușul de dimineață. Deja sângerează roz în apă. Împing o capsulă verde cu alb de-a curmezișul podelei.

EEEEeoooeeee! Din nou cântecul cântat cu voce ascuțită. E un mesaj, o știu, un mesaj ce pare să-mi fie adresat numai mie. Dar nu mai am timp să reflectez la asta, fiindcă a sosit momentul să mă ocup de *ea*.

Sunt legată de Ted prin coarda de care v-am vorbit, și trebuie să am grijă de el, așa cum a fost vrerea DOMNULUI. Dar să știți că am și eu o viață numai a mea. Am anumite interese. Mă rog, este un fel de-a zice, de fapt, am un singur interes. Acum e vremea *ei* și e extrem de palpitant.

Cobor în goană scara și mă apropii de fereastră, ocolind bicicleta roz și alegând un alt traseu, prin spatele canapelei, unde las urme de labe în praf. Nu mă pot abține: mă tem să nu întârzii, cu toate că știu că n-am cum. Dar cercurile de lumină sunt *exact* în unghiul potrivit pe pereți. Țopăi pe măsuța verde acoperită cu un macrameu. Dacă mă așez pe labele din spate și mă întind un pic în sus, ajung tocmai bine la gaura prin care se poate vedea strada prin micul stejar. Coarda argintie luminoasă rămâne agățată în urma mea în aer.

Celelalte găuri din placaj se află la înălțimea unui ted și nu pot ajunge la ele. Aici e singurul loc de unde pot arunca o privire afară. E o gaură mică, poate că nu mai mare ca o monedă de 25 de cenți. Mare lucru nu se vede prin ea; un trunchi de stejar strâmb, câteva ramuri golite de frunze iarna și, printre ele, vreo șaizeci de centimetri de trotuar. În timp ce mă holbez prin gaură, cerul cenușiu cedează presiunii și zăpada începe să cadă ușor și silențios. Treptat, trotuarul dispare sub mantia albă și pe fiecare ramură de copac se așterne câte o dungă subțire de nea.

Asta, moneda asta mică, e tot ce cunosc eu din lume. Îmi pasă câtuși de puțin? Aș vrea să ies afară? Nici vorbă. Afară, pericolele pândesc la tot pasul. Pentru mine bucata asta de lume e de ajuns, atâta timp cât pot s-o văd pe *ea*.

Sper ca Ted să nu mute din loc măsuța cu macrameul. Este exact genul de lucru la care aș putea să mă aștept din partea lui. Dacă ar face asta, chiar că m-aș supăra rău de tot, și nu-mi place să fiu supărată.

Dacă nu vine, o să o aștept. Fiindcă, desigur, asta înseamnă iubirea. Răbdare și perseverență. DOMNUL m-a învățat asta.

Venirea îi este anunțată de mirosul care cade prin aer precum mierea ce picură de pe o felie de pâine prăjită. Se apropie pe după colț, pășind cu mersul ei grațios. Cum aș putea să o descriu? Este dungată, ca un tigrișor prăfuit. Are ochi

galbeni precum coaja merelor golden coapte sau ca pipiul. Sunt tare frumoși ochii ei, asta vreau să zic. Ea e frumoasă în întregime. Se oprește și se întinde într-o parte și-n alta și își lungește labele negre și lungi. Clipește când fulgii de zăpadă i se aștern pe nas. Din gură i se ițește ceva argintiu, poate o coadă. Un pește mic, de genul sardinei sau hamsiei. Mereu m-am întrebat ce gust ar putea avea peștele adevărat. Eu primesc nachos cu sos de brânză și resturi de nuggets de pui sau bucăți de antricoate expirate de la raionul de produse cu discount de la 7-Eleven. Iar când mi se face foarte foame, sunt nevoită să o rog pe Noapte să vâneze ceva pentru mine. (Urăsc violența de orice fel, dar nu eu am rânduit lumea, așa că, dacă nu am încotro, asta fac).

Sper că peștele tău e delicios, îi spun pe mutește pisicii. Mângâi placajul cu laba. *Te iubesc!* Vântul pornește să geamă, vârtejuri de zăpadă umplu aerul și ea dispare ca un fulger negru cu auriu. Spectacolul s-a terminat. DOMNUL a dat, DOMNUL a luat.

De obicei, după ce o văd îmi place să rămân nemișcată, ca în transă. Dar vaietul acela mic a revenit și acum e și mai puternic. Îmi frec urechea cu laba până ce lucește și mă doare. Nu se întâmplă nimic. De unde naiba vine țiuitul ăsta? *OOoooeeeeeoooooee*, și tot așa. Cum să pot face ceva cu zgomotul ăsta care-mi răsună în

ureche? E ca un ceas mic. Ba chiar mai rău de-atât, deoarece pare să ticăie înăuntrul meu, deloc dispus să se oprească. Gândul mă tulbură. Pentru ce bate ceasul ăsta mic? Ce oră anunță? Am nevoie de îndrumare.

Merg să-mi consult Biblia. Mă rog, acum e Biblia mea. Cred că i-a aparținut mamei lui Ted. Dar ea a plecat, și până când se va întoarce, nu mă dau în lături să o folosesc. Foile s-au subțiat și foșnesc la atingere ca petalele uscate de flori. Pe copertă, cartea e inscripționată cu auriu, care te face cumva să o privești pe furiș cu coada ochiului. Ted o ține pe o masă înaltă din camera de zi. Păcat de ea! Ted n-o deschide niciodată. Cartea s-a cam zdrențuit, dar trebuie să-mi arăt oricum devoțiunea.

Sar pe masă lângă carte. Partea asta e amuzantă, pentru că întotdeauna simt că sunt pe cale să mă prăbușesc. Tremur periculos atunci când execut saltul acesta în spațiu. Pe urmă împing cartea cu laba și-i dau un brânci peste marginea mesei.

Cade pe podea, deschisă, cu un bufnet puternic. Aștept, pentru că nu s-a terminat; câteva clipe mai târziu, casa se cutremură și un huruit se iscă în pământ. Prima oară când s-a întâmplat, am mieunat de spaimă și m-am ascuns sub canapea. Însă cu timpul mi-am dat seama că așa îmi vorbește EL mie, asigurându-mă că fac ceea ce trebuie.

Sar jos de pe masă, aterizând cu bine pe toate cele patru labe, și DOMNUL îmi îndreaptă ochii spre versetul pe care vrea să-l văd.

> Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și-L cunoaște pe Dumnezeu!

Tremur la justețea acestor vorbe. Îl iubesc pe Ted, o iubesc pe pisică, îmi iubesc casa și viața. Sunt o pisică norocoasă.

Când dau de un verset care îmi place – precum cel pe care tocmai ce l-am reprodus –, încerc să-l memorez. Însă e greu să ții minte fraze întregi. E ca și cum ai răsturna o cană cu bile pe o podea tare. Bilele o vor lua prin beznă în toate direcțiile.

Cartea asta nu e totuși decât un îndrumar. Cred că DOMNUL pisicilor este altul. Și preferă să ni se adreseze direct nouă. Pentru că noi nu privim lucrurile așa cum le privesc tedii.

Mă așez pe canapea într-o rază de soare. Întorc deliberat spatele Bibliei căzute, pentru ca Ted să creadă că n-am avut nimic de-a face cu ea. Huruitul acela îngrozitor s-a mai domolit cumva.

Și atunci, de ce continui să am o presimțire rea? Doar versetul biblic nici că putea fi mai optimist. În fine, ce vreau să spun e că secretul în viață e ca, atunci când nu-ți convine ce se

întâmplă, să te culci la loc și să aștepți să se termine.

Ted

DE LA O VREME MĂ TOT GÂNDESC C-AR TREBUI să înregistrez niște amintiri cu Mami. În felul ăsta, amintirile n-ar dispărea, chiar dacă eu aș face-o. Nu vreau ca Mami să fie uitată. Totuși, mi-e greu să aleg una. Cele mai multe amintiri ale mele conțin secrete și n-ar fi potrivite pentru a fi înregistrate.

Îmi vine o idee grozavă. Ziua pe care am petrecut-o la lac. Povestea asta nu conține niciun secret. La început nu reușesc să dau de casetofon; sunt sigur că ultima dată l-am văzut în bucătărie. În cele din urmă, după o căutare prelungită, îl dibui în spatele canapelei din camera de zi. Ce ciudat! În fine, iată ce s-a întâmplat.

Deci. Povestea asta este despre cum am ajuns eu să iubesc păsările. Era vară și am făcut o excursie la lac. Aveam șase ani și nu-mi amintesc prea multe din perioada aia, decât ce am simțit atunci.

În ziua aceea Mami purta rochia aia de un albastru intens, preferata ei. Rochia flutura în briza fierbinte care șuiera prin geamul întredeschis. Își prinsese părul într-un conci din care scăpaseră câteva șuvițe, care îi biciuiau gâtul lung și alb. Tati era la volan și pălăria pe care o purta se profila în lumină ca un lanț muntos negru. Eu stăteam pe bancheta din spate și dădeam din picioare în timp ce urmăream cerul care trecea pe lângă noi.

— Pot să capăt o pisicuță? am întrebat, așa cum făceam de multe ori.

Poate că îmi închipuiam că aveam s-o surprind pe Mami într-o altă dispoziție.

— Fără animale în casă, Teddy, mi-a răspuns ea. Știi ce părere am despre animalele de companie. E o dovadă de cruzime să ții ființe vii în captivitate.

Îți puteai da seama imediat că Mami nu era de prin partea locului. Păstra în voce o mică urmă de accent din țara de origine a tatălui ei. Întotdeauna pronunța „r"-ul apăsat și rostogolit. Mai mult decât atât, își ținea corpul într-o postură anume, de parcă se aștepta tot timpul la o lovitură venită din spate.

— Tati, am rostit eu pe un ton plângăreț.

— Ascult-o pe mama ta!

M-am strâmbat, dar mai mult în sinea mea. Nu voiam să fiu o pacoste pe capul lor. Mi-am ridicat mâna în aer și am făcut o mișcare de

mângâiere, prefăcându-mă că simt atingerea unei blăni mătăsoasc sub degetc, a unui cap solid cu urechi ciulite. De când mă știam îmi dorcam o pisică. Dar Mami mă refuza întotdeauna. (Nu pot să nu mă întreb acum dacă ea nu știa cumva ceva cc eu nu știam, dacă nu vcdea în viitor, ca o fâșie de roșu la orizont.)

Pe măsură ce ne apropiam de lac, aerul înccpea să capete un miros de apă adâncă.

Am ajuns dcvreme, dar malul era deja plin de familii și pături întinse ca niște pătrățele pe tabla dc șah a nisipului alb. Pestc suprafața lucioasă atârnau nori de muște. Soarelc dimineții ardea putcrnic; îl simțeam cum mă furnică pc piele precum oțctul.

— Ține-ți pc tinc vesta tricotată, Teddy! a spus Mami.

Era foarte cald, dar știam că n-avea niciun rost să încerc s-o contrazic.

M-am jucat în apă cu Tati. Mami a rămas așezată pe scaun, cu umbrcluța dc soare din mătase albastră ținută deasupra capului. Șuvițele scăpate din conci îi fluturau în vânt. Nu citea. Doar stătea și sc uita la pădurc și la pământ și la apă, la ceva ce nici unul dintre noi nu putca vcdea. Părea că visează sau stă de veghc, în aștcptarca unui dușman ascuns. Privind în urmă acum, poate că ambcle.

La taraba cu suvcnire se vindeau mici brclocuri sculptate din lemn de pin din pădurea alăturată. Formele de câini, pești și cai arătau groaznic. Se legănau ușor, holbându-se la mine cu ochii lor din lemn, iar lumina se reflecta în inelelc metalicc argintii. Am răscolit printrc ele cu degctelc încrețitc de la statul în apă. Și la fund am găsit-o, o pisicuță perfcctă stând drcaptă, cu labcle apropiate. Avca coada răsucită ca un semn al întrebării și urechi delicatc. Sculptorul folosise șmirghel și vopsea pentru a face să pară că poartă o mantie mătăsoasă. Am simțit că trebuie să o am. Că suntem făcuți unul pentru altul.

Mami și-a așczat mâna pc umărul mcu.

— Pune-o la loc, Teddy!

— Dar nu e o pisică adcvărată, am spus. O pot ține în casă.

— E ora prânzului. Hai!

Mi-a lcgat dc gât un șervct și mi-a dat două borcănașc cu etichetc albastru cu alb – unul cu piurc de mere, celălalt dc morcovi – și o lingură. Mi se părea că toată lumca stă cu ochii pe noi, dcși probabil că nu cra așa. În jurul nostru, alți copii mâncau hotdogi și scndvișuri. Mami a obscrvat că mă holbez la ei.

— Mâncărurile alea sunt plinc de grăsimi și conscrvanți, a spus ea. Prânzul nostru conține

toți nutricnții de carc avem nevoic. Toate vitamincle. Și, în plus, nici nu costă mult.

Vorbea cu vocca ei protcctoare, ccva mai joasă dccât cea obișnuită, ciupind mai mult din consoane. Mami lucra la spital și avea grijă de copiii bolnavi. Așa că știa ce spune. N-ai cum să te pui cu vocca unei infirmiere. Tati cra între joburi. Se purta dc parcă ar fi căzut într-o groapă întunecată din care nu mai rcușca să iasă. Își mânca în tăcere budinca de prune uscate și orez. Borcanelc păreau micuțe în mâinile lui maronii mari. A scos termosul cu cafea.

Lângă noi, un bebeluș era hrănit de o femeie roșie la față și impacientată. Eticheta borcanului cra albastru cu alb. Cu o înfiorare rece de oroare, am văzut că bebelușul mânca același orcz cremos ca tatăl meu.

— Lasă budinca! i-am spus lui Tati. Se uită lumea la noi!

Mami mi-a aruncat o privirc severă, dar n-a zis nimic.

— Termină-ți prânzul! i-a spus ea cu blândețe lui Tati.

Când am sfârșit de mâncat, Mami a strâns borcanele și le-a așezat cu grijă înapoi în geanta frigorifică.

— Știi dc undc sunt eu, Teddy, nu-i așa? m-a întrebat ea.

— Lacronan, am recitat eu. În Bretania. Care e în Franța.

Asta era tot ce știam. Mami nu vorbea niciodată despre locul undc se născuse.

— În satul meu era un băiat. Mami s-a uitat pe dcasupra lacului, părând că nu mi se adresează mie: Părinții lui muriscră în timpul pandemiei dc gripă, a continuat ea. Pandemia care ne dăduse viața peste cap tuturor, tăind în ea precum cuțitul în unt. Fiecarc din noi i-a dat băiatului orfan tot ce a putut. Numai că mare lucru nu aveam nici noi. Dormea la noi în grajd, cu măgarul și oile noastre. Nu-mi amintesc numcle lui. În sat i se spunca Pemoc'h, fiindcă dormea în cocină ca porcii. Pemoc'h venea în fiecarc dimineață la ușa bucătăriei noastre. Îi dădeam un pahar cu lapte și o jumătate de pâine. Uncori, grăsimca rămasă de la friptura de vită dc duminică. Rcvcnea în fiecare scară. Și îi dădeam resturi. Frunze de nap sau ouă sparte. Îmi mulțumca mereu de trei ori. Trugarez, trugarez, trugarez! *Nu o să uit niciodată vorbele astea. Câteodată era atât de flămând, încât mâinilc îi tremurau atunci când lua mâncarea. Muncca toată ziua la câmp pcntru tata ca să capete mizcria aia de mâncare. Ani în șir a făcut asta, și de ficcare dată îmi mulțumea din toată inima. Era un băiețel recunoscător. Știa cât de norocos estc.*

Mami s-a ridicat de pe scaun.

— Mă duc să-mi fac plimbarea de treizeci de minute, a zis, iar Tati a dat din cap în timp ce

Mami se îndepărta în rochia ci albastră frumos profilată pc albastrul ccrului – Mami nu suferea niciodată de căldură.

În ciuda cafelei băutc, Tati a căzut într-un somn adânc, cu fața acoperită dc pălăric. În ultima vreme începuse să doarmă mult. Fiecare clipă pctrecută treaz părea să fic un chin pcntru cl. Femeia roșie se holba la noi. Observase că toți trei mâncascrăm la prânz mâncare pcntru bebeluși. Mi-am zis că avea pielea roșie pentru că suferise un accidcnt fatal, se opărise și avea să moară în curând. Îi doream moartea cu toată ființa mca, însă după-amiaza s-a scurs în liniște, fără să i se întâmple nimic. Rățuștele se jucau în capătul îndepărtat al lacului, spre locul unde lizicra se întâlnea cu malul. Tati sforăia. Nu ar fi trebuit să doarmă atunci când mă supraveghea.

Un băiat dispăruse acolo, la lacul accla, nu cu mult înaintc. Cei dc la căminul dc copii îl aduceau uncori aici în weckcnd, împreună cu colegii lui. Poate că și acum se mai organizează astfel dc excursii. La finele zilei, băiatul nu se întorsesc la autobuz. Uneori mă înfior de plăcere imaginându-mi ce i sc întâmplase. Poate că alergase după o pasăre roșie drăguță sau o căprioară, până cc se îndepărtasc și icșise din raza vizuală a celorlalți. Iar atunci când se împiedicase și sc prăbușise în gol și frig nu-i auzisc nimeni strigătele. Sau poate cutrcierasc pe sub bolta vastă a pădurii până ce mintea i se

înverzise, iar el dispăruse în lumina punctată de picățele și se transformase în alteeva decât băiat. Deși probabil că făcuse autostopul și revenise în oraș. Oricum, era o pacoste, așa susținea toată lumea.

— Poftim, Teddy!

Atingerea lui Mami pe capul meu era blândă, dar am icnit și am tresărit de parcă mă lovise. Mi-a pus eeva în mână și după o seeundă de orbire am văzut ce. Pisieuța părea să-și arcuiască spinarea de plăcere în palma mea.

Am fost străfulgerat de o bucurie atât de intensă, încă m-a durut. Am mângâiat pisicuța eu degetul.

— Oh, pis-pis-pis!

— Îți place?

Am simțit zâmbetul din vocea lui Mami.

— Foarte mult, am răspuns. O să am mare grijă de ea.

Odată cu bueuria, prin vene am simțit cum eurge și îngrijorarea.

— A eostat mult? am întrebat, căci știam că în perioada aceea o dueeam prost eu banii și mai știam că n-ar fi trebuit să știu.

— E în regulă, a răspuns ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți mai face atâtea griji! Ai de gând să-i pui un nume?

— Da, o să-i spun Olivia.

Un nume stilat și misterios, perfect pentru o pisică din lemn, după părerea mea.

Această mică extravaganță a părut să ne binedispună pe toți. M-am jucat cu Olivia fără să-mi mai pese ce gândea lumea despre noi. Mami a fredonat un cântec, și până și Tati a zâmbit și a făcut trucul lui cu mersul caraghios, prefăcându-se eă se împiedică în șireturile de la pantofi și eade în nisip.

Mami susținea că trebuie să profităm la maximum de fiecare excursie și își făcuse o regulă din asta, așa încât am zăbovit la lac până ce aproape toată lumea plecase. Umbrele se lungiseră și dealurile începuseră să înghită soarele. La momentul plecării noastre, liliecii despicau iute aerul înserării. Mașina era ca un euptor eare înmagazinase toată căldura de peste zi. Tati a fost nevoit să acopere cu un prosop bancheta din spate opărită ca să mă pot așeza. Am pus-o pe Olivia cu grijă în buzunarul de la pantaloni.

— O să condue eu, i-a spus Mami blând lui Tati. Tu ai condus dimineață, acum e rândul meu. Așa-i coreet.

Tati a mângâiat-o pe față.

— Ești o adevărată prințesă, a zis el.

Mami a zâmbit. Avea în oehi aceeași privire distantă. Abia mulți ani mai târziu aveam să-mi dau seama că nu-l lăsa niciodată pe Tati să șofeze după-amiaza sau după ce începuse să bea

din termosul cu cafea și să imite mersul earaghios.

Mașina a pornit huruind în întunericul care se lăsa peste șosea; mă simțeam ferieit. Totul decurgea lin și în regulă, atât în interiorul meu, eât și în afară. Copiii sunt singurii care pot trăi aeeastă senzație de deplină siguranță, acum știu asta. Probabil că am ațipit la un moment dat, eăci atunci când m-am trezit brusc a fost ca un șoc, ca o palmă încasată peste ceafă.

— Am ajuns? am întrebat.

— Nu, a răspuns Mami.

Mi-am ridieat somnoros capul și m-am uitat în jur. În lumina aruncată de faruri, am văzut că mașina fusese trasă pe dreapta la marginea unui drum de pământ. Ne aflam într-un loe fără oameni, fără trotuare, fără alte mașini. Frunze de ferigă mari cât penele de struț zgâriau parbrizul. Dineolo de ele erau sunetele și mirosurile copacilor eare vorbeau între ei și ale insectelor care bâzâiau – bâz, bâz, bâz.

— S-a stricat mașina? am întrebat.

Mami s-a răsucit cu fața spre mine ca să mă privească.

— Coboară din mașină, Teddy!

— Ce ai de gând să faci?

În tonul vocii lui Tati era teamă, deși la momentul acela nu aveam cum s-o recunosc ca atare. Dar am simțit un dezgust profund față de el.

— Culeă-te la loc! s-a mulțumit să-i spună Mami. Apoi mie: Hai, Teddy! Coboară aeum, te rog!

Afară, aerul părea solid, ca o bueată de bumbac umed apăsată pe obrazul meu. Mă simțeam mic în bezna atotcuprinzătoare. O altă parte din mine găsea însă că e palpitant să mă aflu acolo, în pădure, noaptea, împreună cu Mami. Mami nu se eomporta niciodată la fel preeum ceilalți oameni. M-a prins de mână și m-a tras departe de mașină, de lumină, eonducându-mă printre copaei. Rochia ei pală la euloare părea suspendată cumva în întuneric. Era preeum o ereatură a mării care plutea pe fundul oceanului.

În pădure, până și cele mai banale lucruri păreau stranii. Răpăitul constant umed al nopții s-a transformat într-o picurare reee ca de temniță. Trosnetul ramurilor copacilor a devenit foiala unor mădulare solzoase gigan-tice. O rămurică prinsă în hainele mele era o mână agățată de mine – o mână cu degete osoase eare-i aparținuseră cuiva care fusese cândva eopil, poate, un copil care se rătăcise în lumina verde și nu se mai întorsese nieiodată aeasă. A început să mi se facă frică. Am strâns-o pe Mami de mână. Mi-a răspuns strângându-mi-o pe a mea.

— O să-ți arăt ceva important, Teddy.

Vocea îi suna normal, ca și cum mă informa cu ee îmi preparase sendvișul în ziua aeeea, așa că

m-am mai liniștit. Pe măsură ee ochii mi se adaptau, totul părea să strălucească în semiîntuneric, ca și cum aerul însuși reținea lumina.

Ne-am oprit sub un brad înalt.

— Aici e bine, a spus ea.

Printre crengile care trosneau se zărea în depărtare lumina difuză aruneată de farurile mașinii.

— Astăzi ți-am cumpărat pisica pe care ți-ai dorit-o, a zis Mami, iar eu am dat din cap în semn de încuviințare. Îți place de ea?

— Da, am răspuns.

— Cât de mult?

— Mai mult deeât îmi place… înghețata.

Nu am găsit alt mod de a-mi exprima sentimentele față de pisieuța din lemn.

— Ții la ea mai mult deeât îți dorești ca Tati să-și găsească o slujbă? a întrebat ea. Să nu mă minți!

M-am gândit profund.

— Da, am șoptit. Da.

— O știi pe fetița aeeea care are cancer și eu o îngrijese la spital? Ții la pisică mai mult deeât îți dorești ca ea să se facă bine?

— Nu, am răspuns.

Nu puteam răspunde afirmativ. Pentru că ar fi însemnat eă sunt un băiat foarte, foarte rău.

Mami și-a așezat mâna rece pe umărul meu.

— Spune-mi adevărul! a insistat ea.

Mi-am simțit gâtul înțepat de zeci de cuțite. Am dat din cap o singură dată.

— Țin mai mult la pisicuță, am recunoscut.

— Bun! a spus Mami. Ești un copil sineer. Acum seoate pisica din buzunar! Pune-o pe pământ aici, în fața noastră!

Am așezat pisicuța ușurel pe mușehiul de la poalele bradului. Cu mare greutate am suportat să mă despart de ea chiar și pentru o seeundă.

— Aeum, hai să ne întoareem la mașină! Mergem acasă.

Mami mi-a întins mâna.

Am dat s-o iau pe Olivia de jos, însă Mami mi-a prins încheietura mâinii ca într-o menghină.

— Nu! a zis ea. Pisiea rămâne aici!

— De ce? am șoptit.

M-am gândit ce frig avea să-i fie și eât de singură avea să se simtă acolo, în întuneric, cu ploaia eare avea s-o ude și să o facă să putrezească și eu veverițele care aveau să-i roadă eapul frumos.

— E un exercițiu, a răspuns Mami. Ai să vezi, o să îmi mulțumești mai târziu. Viața nu e decât o repetiție, ca să fim pregătiți pentru pierderile care ne așteaptă. Numai oamenii deștepți înțeleg asta.

M-a tras înapoi prin pădure spre mașină. Lumea era acoperită de o ceață întunecată. Plângeam atât de tare, încât mi se părea că inima avea să-mi sară din piept în orice clipă.

— Vreau să înțelegi puterea. Puterea de a te despărți de ceva ce iubești, a spus Mami. Nu te simți mai puternie acum?

Stelele ghimpoase ale farurilor s-au apropiat și am auzit portiera trântindu-se. Tata mirosea a eeea ce mi-am închipuit a fi budincă de prune și sudoare. M-a strâns tare de tot în brațe.

— Unde l-ai dus? a întrebat-o pe Mami. Ce se întâmplă? De ee plânge copilul?

Mi-a răsucit capul încolo și îneoace, în eăutarea unor semne de lovituri.

— Lasă istericalele! a răspuns Mami pe tonul ei protector. Am căutat o bufniță. Obișnuiese să-și facă pe aici euiburile. Și pe urmă Teddy a pierdut brelocul acela cu pisieuța și nu am reușit să-l găsim în întuneric.

— Oh, bietul de tine! a zis Tati. Nu mai plânge, doar nu e mare scofală!

Strânsoarea brațelor lui nu mă liniștea deloe.

Am renunțat după aeeea să le mai cer să-mi ia o pisieă. Am îneercat să mă conving că nu-mi mai doream așa ceva. Pentru că, dacă ajungeam să țin la ea, puteam sfârși prin a o abandona în pădure. Sau putea muri într-o zi, ceea ce era probabil cam același lucru.

Toate aeestea s-au întâmplat cu mulți ani înainte ca Mami să înceapă să mă pregătească pentru plecarea ei. Acum o înțeleg eu mult mai bine. Acum, că sunt și eu părinte, știu câte griji îți faei pentru copilul tău. Uneori, eând mă

gândesc la Lauren, mă simt aproape transparent de atâta spaimă, ca un ochi de geam.

Când am ajuns acasă, Mami m-a băgat în eada de baie și mi-a verificat metodie și cu blândețe tot eorpul. A găsit pe pulpă o zgârietură eare sângera. A prins bueățile de piele laolaltă și le-a cusut la loe cu două suturi, folosindu-și trusa medicală. Mă distrugea și mă repara, mă distrugea și mă repara, din nou și din nou – asta era Mami.

A doua zi, Mami a amenajat mesele pentru păsări în curtea casei. A pus șase hrănitoare din sârmă pentru a atrage păsările mai mici. Le-a agățat sus de stâlpi pentru ca veverițele să nu ajungă la ele și să fure mânearea. În hrănitoarele de pe pământ a pus brânză, țarcuri pline cu grâne, țevi din plastic pentru împrăștierea semințelor de floarea-soarelui, biluțe de grăsime atârnate de sfori și un drob de sare grunjoasă.

— Păsările descind din giganți, mi-a explicat ea. Giganți care stăpâneau cândva lumea. Când lucrurile au luat o turnură proastă pentru ei, s-au făcut mici și agili și au învățat să trăiască în vârful pomilor. Păsările sunt pentru noi o lecție, o lecție de perseverență. Sunt animale adevărate, animale sălbatice, Teddy – eu mult mai bune decât un breloc.

La început mi-a fost teamă să le hrănese sau să le privesc.

— Ai de gând să mi le iei și pe ele? am întrebat-o.

— Cum aș putea? mi-a răspuns ea surprinsă. Doar nu-ți aparțin.

Am înțeles că Mami considera păsările acelea ea pe ceva ce aveam voie să iubesc.

Toate acestea s-au întâmplat, desigur, înainte de treaba cu șoarecele – și înainte ca lui Mami să înceapă să-i fie frică de mine. Acum Ueigașul a luat păsările cu el, cu toate că Mami mă asigurase eă așa ceva e imposibil.

Am fost nevoit să mă opresc pentru că am început să mă necăjesc povestind.

Lucrurile acestea s-au petrecut cu cincisprezece ani înainte de dispariția Fetiței cu Înghețata pe Băț de pe aceeași plajă de pe malul lacului. Lacul, Fetița cu Înghețata pe Băț, Ucigașul de Păsări. Nu vreau să mă gândesc că între ele ar putea exista o legătură, însă unele evenimente iscă ecouri. Poate că în povestea asta există totuși și niște secrete. Gata, o să renunț la chestia cu înregistratul amintirilor. Nu mi-a făcut plăcere experiența.

Dee

S-A ÎNTÂMPLAT ÎN A DOUA ZI DE VACANȚĂ. Mergeam spre Portland și Tati ieșise greșit de pe șosea de două ori, însă s-au liniștit că reveniseră pe drumul bun atunci când au simțit miros de apă în aer.

Dee este cea care își amintește cel mai bine micile amănunte; înghețata pe băț din mâna lui Lulu, lipicioasă și verde pe degete, și urmele bățului din lemn pe propria ei limbă mov. Avea nisip în pantofi și acesta îi pătrunsese și în șort, iar asta nu-i plăcea. Pe pătura alăturată stătea o fată cam de vârsta ei și privirile li s-au intersectat. Cealaltă fată și-a dat ochii peste cap și și-a vârât un deget pe gât, prefăcându-se că vomită. Dee a chicotit. Familiile te fac mereu de râs.

Lulu a venit la Dee. Curelele de la papucii ei de plajă albi se răsuciseră.

— Te rog ajută-mă, Dee Dee!

Ambele surori moșteniseră ochii mamei: căprui cu puncte de un verde murdar, mari și umbriți

de gene negre. Dee s-a uitat în ochii lui Lulu și a recunoscut în ei propria neputință familiară. Se știa versiunea inferioară a surorii sale.

— Sigur, a răspuns ea. Ce copil ești!

Lulu a țâțâit din buze și a lovit-o în cap, însă Dee i-a aranjat totuși curelele de la șlapi și i-a pus papucii înapoi în picioare, s-a strâmbat și după aceea s-au împăcat. A condus-o la fântână ca să bea apă, însă lui Lulu nu i-a plăcut apa pentru că mirosea a creioane.

— Hai să ne citim una alteia gândurile! a propus Lulu.

Era pasiunea ei nouă din vara aceea. Cu un an înainte, poneii fuseseră marea ei plăcere.

— Bine! a răspuns Dee.

Lulu s-a îndepărtat zece pași pentru ca șoaptele să nu-i poată fi auzite. Și-a ținut ochii fixați asupra lui Dee și și-a făcut palmele căuș. A murmurat ceva în ele pe un ton plin de intensitate.

— Ce am spus? a întrebat ea. Ai auzit ceva?

Dee a căzut pe gânduri.

— Cred că da, a răspuns fără să se grăbească.

— Ce? Ce ai auzit, Dee Dee?

Lulu aproape că vibra de nerăbdare.

— A fost foarte ciudat. Stăteam aici și îmi vedeam de treaba mea, când dintr-odată am auzit o voce care-mi spunea în ureche „Sunt o mare pacoste și sora mea mai mare Dee e cea mai minunată ființă de pe pământ”.

— Nu! N-am spus așa ceva niciodată!

— Ce ciudat! a zis Dee. Pentru că eu exact asta am auzit.

— Nu e corect ce faci! a declarat Lulu, pe cale să izbucnească în plâns. Trebuie să joci corect!

Dee a luat-o în brațe. I-a simțit formele, oasele mici și pielea moale încălzită de soare. Ceafa expusă, cu părul întunecat la culoare tuns scurt, băiețește. Lui Lulu nu-i plăcea să-i fie cald la ceafă. În vara aceea voise să se radă în cap. Mama lor câștigase bătălia doar la limită.

Lui Dee îi părea rău că o tachinase.

— Hei, am glumit, a zis ea. Hai să încercăm din nou!

Și-a făcut mâinile căuș. Respirația fierbinte i-a umplut palmele.

— Îmi plac noile mele salopete cumpărate la reduceri, a șoptit ea. Dar nu le pot purta până la toamnă pentru că e prea cald pentru salopete.

Și-a imaginat cum cuvintele călătoreau până la urechile surorii ei. De data asta încerca să facă totul ca la carte.

— Te gândești la școala de dans, a spus Lulu. Visezi la asta și-ți zici că Mami și Tati sunt răi cu tine.

Dee și-a lăsat mâinile să cadă.

— Ba nu, a replicat ea încet.

— Ba da, ți-am citit gândurile. Haide, mai șoptește-mi ceva, Dee Dee!

Dee și-a coborât buzele în căușul cald al palmelor.

— Te gândești la Greg, colegul tău de clasă, a spus Lulu. Vrei să te săruți franțuzește cu el.

— Știam eu! a ripostat Dee cuprinsă de furie. Mi-ai citit jurnalul. Băgăcioaso!

Dacă Lulu le spunea lui Mami și Tati despre Greg, cei doi aveau să se enerveze. Și poate că se răzgândeau în privința școlii de muzică și balet. În septembrie, Dee urma să înceapă cursurile la Școala de Arte Pacific. Dar pentru asta trebuia să dovedească mai întâi că știe să se poarte. Ceea ce însemna că n-avea voie să-și dea întâlniri cu băieții și că trebuia să obțină note bune la școală, să respecte ora de întoarcere seara acasă și să aibă grijă de sora mai mică.

— Nu, Dee Dee, a spus Lulu. N-ai voie să strigi la mine.

Vocea ei urcase cu o octavă și acum părea a unei fetițe mult mai mici. Era conștientă că sărise calul.

— Gata! Am terminat-o! Du-te înapoi la Mami și Tati! Nici nu știu de ce mă mai obosesc cu tine...

— Dar nu vreau să mă întorc încă la ei! Mi-e sete și vreau să mângâi pisicuța.

— Ai băut deja apă și nu-i nicio pisicuță prin preajmă, a spus Dee.

Și-a amintit însă preț de o clipă că zărise o coadă neagră încolăcită ca un semn al întrebării

dispărând în spatele unui coș de gunoi.

Pisicile negre aduc ghinion, așa se spune, și-a zis în sinea ei. *Sau poate noroc?*

Lulu și-a ridicat privirea și s-a uitat cu ochi mari la sora ei.

— Nu fi rea! a rostit ea încet.

Au pornit pe drumul de întoarcere mergând în tăcere. Lulu și-a strecurat mâna în a lui Dee și aceasta i-a luat-o pentru că în jur era multă lume, însă nu i-a strâns-o. Fața lui Lulu se schimonosise de supărare. Lui Dee îi făcea plăcere s-o vadă suferind. Inima îi bătea cu putere în piept. S-a gândit la locul unde își ascunsese jurnalul, în capacul orificiului de aerisire din podea. Nu îl lăsa niciodată neînșurubat la loc. Lulu se chinuise probabil mult să-l găsească. Probabil că luase o șurubelniță din trusa de scule a lui Tati ca să-l deschidă, citise jurnalul, apoi îl închisese... La gândul ăsta i-a venit să-și plesnească sora ca să o vadă plângând. Lulu era în stare să-i *distrugă* viața, dacă își punea în cap.

Dee își dorea să meargă la Școala Pacific încă de când avea cinci ani. Îi luase unsprezece ani de pledoarii pe lângă părinți pentru a-i convinge. Pacific era o școală mixtă. Dee urma să se cazeze în căminul școlii și să doarmă într-un dormitor comun. Părinții ei erau înnebuniți de îngrijorare ori de câte ori subiectul era adus în discuție. Dee își dădea seama că cei doi sperau pe jumătate să

se întâmple ceva care să o împiedice să ajungă acolo. Așa că trebuia să se comporte exemplar.

— Nu o să te părăsc, Dee Dee, a spus Lulu. Jur că nu! Și n-o să-ți mai citesc niciodată jurnalul.

Dar Dee a clătinat din cap. Era sigură că Lulu avea să o părască în cele din urmă. Chiar dacă fără intenție. Fiindcă așa era ea. Dee trebuia să-și îngroape jurnalul într-un coș de gunoi oarecare și să susțină, dacă era cazul, că Lulu minte. Spera ca asta să fie de ajuns.

Lulu s-a așezat sub umbrelă, la picioarele lui Mami. Mami moțăia cu o revistă ținută peste piept cu o mână. Tati stătea pe scaunul din pânză în dungi și își citea cartea, frecându-se la ochi. Și el arăta obosit; capul i se bălăngănea.

Cu gura strânsă pungă, Lulu a început să sape cu lopățica și găleata.

— Am găsit o pietricică drăguță, a anunțat ea. O vrei, Dee Dee?

I-a oferit-o pe podul palmei, așteptând nerăbdătoare răspunsul.

Dee s-a prefăcut că nu o aude.

— Pot să mă duc să înot? l-a întrebat ea pe Tati.

— Jumătate de oră, nu mai mult, a răspuns el. Dacă nu te întorci la timp, o să chem poliția.

— Bine!

Când Tati s-a răsucit cu spatele la ea, Dee și-a dat ochii peste cap, dar doar de formă, pentru că acceptul lui o luase prin surprindere. Probabil că

era mort de oboseală. În mod normal, n-ar fi lăsat-o să se îndepărteze nesupravegheată.

— Hei, nu pleca singură, Delilah! Ia-o și pe sora ta cu tine! a strigat Mami în urma ei.

Dee se îndepărtase deja la o distanță plauzibil de mare pentru a se preface că nu o aude și s-a grăbit să se îndepărteze și mai mult. Și-a croit drum prin labirintul de pături viu colorate, umbrele și hanorace de plajă. Nu știa ce sau pe cine caută, doar că era important să rămână singură ca să se întâmple niște lucruri.

A încercat să șerpuiască în pași de dans prin mulțime. A încercat să găsească motivații în fiecare pas făcut. Jucase rolul Omizii din *Alice în Țara Minunilor* în spectacolul de balet de la finele semestrului școlar. Încă nu uitase cum pașii, *châinés*, arabescurile și *développés* deveniseră altceva din clipa când simțise că este omidă. Așa încât fiecare pas pe care îl făcea acum era un dans care o apropia din ce în ce mai mult de o mare iubire. Își imagina că e urmărită de oameni (băieți), cu toate că nu remarca de fapt pe nimeni care să stea cu ochii pe ea. Își imagina ce gândesc. Cât de lung și lucios este părul ei, cât de deosebită e față de celelalte fete, cât de misterioasă și secre-toasă. Se concentra puternic pentru a alunga din minte alte gânduri, ca de pildă că fundul ei e prea mare sau bărbia sa are o formă ciudată.

A ajuns la malul apei și s-a așezat pe nisipul umed. În apa puțin adâncă se bălăcea o flotilă de ţânci înarmați cu colaci prinși de brațe. Mai departe în larg, spre geamanduri, lacul liniștit reflecta copacii din lizieră și cerul într-o perfecțiune întunecată, răsturnată. Își putea închipui cu ușurință că imediat sub suprafața lucioasă verde pândeau monștri. În aer plutea miros de burgeri fripți pe grătar și Dee a strâmbat din nas. Trecea printr-o fază de dezgust față de mâncare. Și considera că e important să-și afișeze permanent dezgustul, chiar și atunci când era singură. Balerinele nu mănâncă burgeri.

— Bună!

O siluetă s-a ivit deasupra ei, aruncând o umbră înaltă pe nisip. Și pe urmă silueta s-a așezat, scuturându-se de nisip și revenind la dimensiuni umane. Era un băiat. Slab și cu păr bălai. Dee a zărit dâre de loțiune albă de plajă pe pielea lui pală.

— Bună! a răspuns ea.

Băiatul avea probabil cel puțin nouăsprezece ani. A devenit brusc conștientă de palmele care îi asudaseră și de bătăile slabe și agitate ale inimii. Ce ar fi putut avea ei doi în comun ca să discute?

— Eu sunt Trevor, a continuat băiatul și i-a întins mâna, un gest stupid care a făcut-o pe Dee să zâmbească afectat, dar și să se simtă ușurată

din cauza familiarității gestului, care dovedea că băiatul e „bine-crescut”, cum ar fi spus Mami.

A ridicat dintr-o sprânceană, așa cum abia învățase să facă.

— Ce mai faci? a întrebat fără să-i întindă, la rândul ei, mâna.

Trevor s-a înroșit.

— OK, a răspuns el și și-a șters mâna de șort, ca și cum asta intenționase să facă de la bun început. Ai venit cu ai tăi?

Dee a ridicat din umeri.

— Da, dar am reușit să scap de ei.

Trevor a zâmbit în semn că aprecia gluma.

— Unde sunt?

— Pe acolo, pe lângă platforma salvamarului, a răspuns Dee arătând cu degetul. Au adormit și eu mă plictiseam de moarte.

— Cu cine ești? Cu părinții?

— Și sora mea mai mică.

— Câți ani are?

— Șase, a spus Dee, care nu avea chef să lungească discuția despre familie. La ce școală mergi?

— University of Washington.

— Super!

Deci Trevor era la facultate.

— Eu merg la Pacific, a spus Dee, ceea ce era aproape adevărat.

— Super! a zis Trevor, și Dee a sesizat interesul din ochii lui.

Cu ceva timp în urmă descoperise că băieții se dă-deau în vânt după balerine. Balerinele erau feminine și misterioase.

— Nu vrei să mâncăm o înghețată? a întrebat Trevor.

Dee a meditat asupra propunerii, apoi a ridicat din umeri, s-a ridicat și s-a scuturat de nisip.

Trevor s-a săltat și el în picioare, apoi a spus:

— Ăăă... Ai ceva pe tine. Pe spatele șortului.

Dee și-a răsucit capul ca să arunce o privire. Pe șortul ei alb de dril se întinsese o pată întunecată.

— Oh, probabil că m-am așezat pe ceva și m-am murdărit. Și-a scos tricoul și l-a legat peste mijloc, apoi a spus: Ia-o tu înainte! Vin și eu imediat.

S-a grăbit spre toaleta femeilor, unde a dat de o coadă lungă. Doamnele intrau în separeuri cu copiii mici după ele, unele cu câte trei deodată, și toți aveau nevoie la WC. Avea să dureze mult până îi venea rândul. Situația se înrăutățea cu fiecare clipă. A simțit cum un firicel de sânge i se prelinge pe partea interioară a coapsei. A smuls pumni de prosoape de hârtie și s-a șters. În cele din urmă, a îndrăznit să o întrebe pe femeia grasă și transpirată așezată în fața ei la rând:

— Ăăă, nu cumva aveți un tampon la dumneavoastră?

Femeia s-a holbat la ea.

— Găsești la automatul de acolo, de lângă perete, a răspuns ea.

Dee a ieșit din rând și s-a apropiat de automat. Mașina funcționa numai cu fise de 25 de cenți. Dee avea la ea un dolar și niște mărunțiș.

— Poate să-mi schimbe cineva un dolar?

O femeie cu un bebeluș cu fața roșie ținut pe umăr a răspuns:

— Unde e mama ta? Ar trebui să aibă grijă de tine.

— Nu e nimeni care să-mi schimbe un dolar, *vă rog*? a rostit Dee pe un ton sarcastic și ușor supărat, ca să mascheze faptul că era realmente pe cale să izbucneascăîn plâns.

O doamnă blondă cu tunsoare bob i-a dat patru monede de 25 de cenți. Numai că mașinăria era stricată și la fiecare încercare monedele au căzut la loc cu un clinchet. Dee a clipit pentru a-și îndepărta lacrimile din ochi și i-a înapoi monedele femeii.

S-a curățat cât de bine a putut. Femeile aflate la coadă au urmărit-o în timp ce își clătea șortul în chiuvetă. Iisuse, acum era îmbrăcată doar în costumul de baie, la fel ca toată lumea! Și-a ținut în continuare tricoul legat peste mijloc. Ca să ascundă totul. Era OK. S-a așezat din nou la coadă și s-a pus pe așteptat.

Când a ajuns la toneta cu înghețată, nu l-a găsit acolo pe Trevor. S-a învârtit primprejur câteva minute, dar știa dinainte că n-o să apară.

Poate că zăbovise ea prea mult la toaletă și Trevor renunțase. Dar mai probabil nu voise să-i facă cinste cu înghețată unei fete atât de proaste, încât nu știa nici măcar când trebuie să-i vină ciclul.

A lăsat tricoul pe mal și a înaintat încet în apă, după care a trecut de țâncii cu colaci de înot și s-a scufundat până la genunchi, apoi până la șolduri și mijloc. S-a simțit imediat mai bine – mai în siguranță, ascunsă. În căldura zilei, a resimțit apa rece a lacului ca pe o greutate care i-a apăsat brusc umerii, un șoc care i-a adus înțepături pe șira spinării. Și-a trecut vârfurile degetelor peste oglinda spartă a luciului de apă. Lacul se mișca în jurul ei ca o fiară leneșă. A înaintat și mai mult, până ce apa i-a ajuns la obraz și unduirea sa blândă amenința să-i salte picioarele de pe fundul pietros. Crampele i s-au părut acum aproape agreabile, cu apa aceea rece și soarele arzător și zumzetul îndepărtat al mulțimii de vilegiaturiști de pe mal care plutea straniu pe deasupra apei. Dintr-odată, faptul că băiatul nu o așteptase nu mai conta. Dispozițiile schimbătoare prin care trecea în ultima vreme o fascinau. Ajunsese să se comporte în moduri inedite și surprinzătoare chiar și pentru ea, ca o prietenă pe care încă nu avusese timp să o cunoască bine. Atât durerea, cât și plăcerea aveau fețe noi. Era ca o poveste rescrisă la

fiecare minut. Și-a închis ochii sub mângâierea rece a lacului. Totul se întâmpla acum.

Ceva lucios a strălucit lângă obrazul ei. Din nou și din nou, ca un ghiont jucăuș. Dee a deschis ochii. Solzi gri-închis și negri i-au umplut, plutind, raza vizuală. Și-a ținut respirația. Corpul șarpelui era scufundat puțin sub suprafața apei, însă vietatea își ținea capul sus, cumva deasupra, ca o lebădă. Șarpele i-a dat ocol încet, curios. În trecere i-a atins brațul. Fusese probabil atras de căldura corpului ei. Ce fel de șarpe putea fi? Dee și-a forțat creierul trepidând să gândească. Arăta ca mocasinii de apă, dar asemenea șerpi nu trăiau în zona aceea. O altă idee încerca să i se insinueze în minte, dar s-a străduit din greu s-o alunge. *Șarpe cu clopoței*. În clipa aceea și-a dat seama că în stânga ei se ițeau alte două sau mai multe capete, apoi și mai multe. Erau un grup, poate o familie. Câțiva pui de șarpe, alți șerpi maturi tineri și un adult mare, cu cap de bătrân și un rânjet larg fără buze. Nu și-a dat seama cu exactitate câți erau – inima i se oprise în piept. Un cap bont s-a apropiat grațios de fața ei. Dee a închis ochii și și-a zis: *Gata, ăsta-i sfârșitul!* A așteptat atacul colților veninoși, al otrăvii, al gurii putrede. A căpătat senzația că simte sărutul ușor ca un fulg al unei limbi pe maxilar. Viața îi bubuia în urechi ca tunetul. A încercat să-i opună rezistență apei vălurite, să stea

nemișcată, moartă, împietrită. Ceva ca o mângâiere prelungă i-a atins în trecere umărul.

Nu și-a dat seama cât a rămas acolo, căci parcă timpul se dilatase și se năruise în propriul hău. Când a deschis, într-un final, ochii, apa era calmă și goală. Poate că plecaseră. Dar poate că se suceau printre brațele și picioarele ei, nevăzuți, ascunși sub apă. Avea impresia că le simte atingerea pe tot corpul. A început să tremure incontrolabil, cu capul afară, prăjindu-se în soarele puternic. Picioarele i s-au îndoit sub ea și s-a scufundat icnind, iar gura i s-a umplut de un gust metalic. S-a întors cu fața spre mal și a început să înainteze greoi, cu apa agățată de ea și încetinindu-i mersul până la un ritm chinuitor de lent. Încă îi mai simțea încolăciți ca o ghirlandă de mădularele ei.

A ajuns pe mal. A ieșit din apă, și greutatea propriului corp a apăsat-o din nou. S-a clătinat pe picioare și s-a prăbușit. S-a bucurat de atingerea nisipului sub ea, alături. S-a făcut ghem și a plâns, neobservată de nimeni, printre copiii arși de soare care se zbenguiau.

Și-a croit lent drum printre pături și umbrele. Aerul era fierbinte și dulce și nisipul i se lipea de glezne. Nu avea ceasul de mână la ea, dar era sigură că depășise jumătatea de oră. Tot ce-și dorea acum era adăpostul sigur oferit de familie. Mama ei avea să plângă, s-o strige și să o ia în brațe. Lulu, speriată, dar în același timp

surescitată, avea să o întrebe de nenumărate ori „Câți șerpi erau? Și de care?” Iar tatăl ei avea să fie furios și să întrebe ce mama naibii păziseră salvamarii, iar Dee avea să se scalde în căldura furiei lui, știindu-se iubită. Iar aventura avea să se transforme într-o poveste demnă de a fi relatată cândva, cu glasuri înăbușite, de către toți. „Îți mai amintești ziua aia când Dee Dee a fost atacată de șerpi?” Și atunci povestea avea să-și trăiască propria viață, în afara minții ei, și să nu-i mai trimită fiori reci pe șira spinării.

Și-a dat seama de la distanță că părinții ei păreau să-și fi pierdut mințile. Mami țipa și Tati striga. Lângă ei erau doi salvamari și alți bărbați care vorbeau în stații de emisie-recepție. Dee s-a rușinat. Ce jenant! Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu întârziase chiar așa mult.

În timp ce se apropia, l-a auzit pe tatăl ei spunând:

— N-am ațipit decât un minut. Un minut, nu mai mult.

Dee s-a așezat pe pătură la umbră.

— Mami? a spus ea. Îmi pare rău...

— Taci, te rog, Dee! Tatăl tău încearcă să-i convingă pe oamenii ăștia să *facă* ceva.

Mamei îi tremura gura. Rimelul i se întinsese pe față ca o dâră de sânge negru.

— Lulu! a strigat ea brusc, ridicându-se în picioare, iar în jurul lor, câteva capete s-au întors. Lulu! a strigat din nou.

— Are părul scurt, repeta Tati. Multă lume o confundă cu un băiat. Nu vrea să-l lase să crească.

Dee a priceput două lucruri: primul, că nu observaseră cât de mult lipsise; al doilea, că Lulu nu era acolo. A oftat și și-a tras o șuviță pe după ureche. Crampele au început s-o deranjeze serios. A simțit împunsătura invidiei. Lulu și melodramele ei ieftine! Acum nimeni nu avea s-o aline pe ea, nimeni nu avea să-i ia de pe umeri povara poveștii cu șerpii.

Pe măsură ce după-amiaza lungă și fierbinte se scurgea, tot mai mulți oameni s-au adunat în jurul lor și în final a sosit și poliția. „Laura Walters, pe scurt Lulu", așa repetau în stațiile radio, după care au început să întrebe pe toată lumea și să anunțe și la megafonul mare montat pe stâlpul de lângă taraba cu hotdogi. „Laura Walters, șase ani, păr castaniu, ochi căprui. Poartă costum de baie, șort de dril și maiou roșu." Abia în amurg, când parcul s-a golit, Dee a început să înțeleagă că nu aveau s-o găsească pe Lulu în ziua aceea. Mult mai mult timp i-a luat ca să-și dea seama că nu aveau să o găsească niciodată. Lulu plecase nu se știe unde, cu nu se știe cu cine, și nu se mai întorcea.

Câteva săptămâni mai târziu, la mulți kilometri distanță, o familie din Connecticut a găsit un șlap alb printre lucrurile de plajă. Nimeni nu a știut să explice cum ajunsese acolo

și nici măcar nu s-a putut stabili că îi aparținuse lui Lulu. Se amestecase cu hainele duse de familie la spălătorie.

Lulu ar fi avut acum șaptesprezece ani. *Are*, s-a corectat Dee. *Lulu are acum șaptesprezece ani.*

Ultimul lucru pe care Lulu i l-a spus a fost „Am găsit o pietricică frumoasă". În unele zile, Dee nu se poate gândi decât la pietricica aceea. Cum arăta? Era netedă sau aspră, cenușie sau neagră? Era ascuțită și dreptunghiulară sau umpluse palmele mici ale lui Lulu cu greutatea ei rotundă? Nu o să afie niciodată, pentru că s-a sculat și a plecat fără nicio vorbă.

Familia Walters a rămas o lună în Washington, în speranța primirii unor vești. Dar nu puteau face nimic, iar șeful tatălui lui Dee a început să-și piardă răbdarea. Așa că s-au întors în Portland. Fără Lulu, casa era ciudată. Dee uita întotdeauna să așeze masa pentru trei persoane, nu pentru patru, și asta o făcea pe mama ei să plângă de fiecare dată.

Mama ei a plecat de acasă la puțin timp după aceea. Dee știa că nu suporta să o vadă zilnic pe ea, copia palidă a fiicei pierdute. A golit contul bancar și a plecat. Dee nu a învinovățit-o, însă tatăl ei, da. Și pe urmă s-a întâmplat altceva.

În noaptea dinainte, zăpada se revărsa precum cenușa din cerul liniștit. În camera de zi de la parterul casei, tatăl ei construia un aeromodel. Mirosul de rășină epoxidică plutea în sus pe scări până la Dee. Tatăl ei obișnuia să stea și să lucreze ore în șir, până ce ochii i se înroșeau de la vapori. Nu urca să se culce decât spre zori. *O să îi spun mâine*, s-a hotărât Dee. *Trebuie să-i vorbesc.*

Ratase primul semestru la Pacific, dar putea să recupereze. Erau strâmtorați cu banii, însă avea ea să-și găsească o slujbă. La urma urmei, tatăl său nu avea nevoie de ea pentru a construi aeromodele și a se holba în gol în întuneric. Dee și-a înghițit senzația de vină care o străpungea. Aerul era plin de mirosuri amestecate de clei fierbinte și disperare. Și-a spus: *Asta nu-i viața mea. Nu poate fi. Este o viață de fantomă.* Lacrimile i-au săpat brazde arzânde pe obraji.

Dimineața, a preparat cafeaua specială pe care tatăl ei o bea în pat. Cafeaua specială se prepara în recipientul acela modern din sticlă din San Francisco, din care lichidul picura foarte încet. Cafeaua era amară și grunjoasă ca un sediment adunat de un râu, și tatăl ei se dădea în vânt după ea. Poate că își punea toată iubirea de care mai era capabil în fierbătorul de cafea pentru că ar fi fost prea dureros să-și găsească un obiect al dragostei mai important. Dee detesta aparatul pentru că-i amintea de vremurile când familia

fusese întreagă. A turnat apa opărită peste cafeaua măcinată. Parfumul de un cafeniu întunecat a umplut bucătăria. De data asta chiar avea să discute cu tatăl ei.

Și-a suflecat mâneca lungă a bluzei și a vărsat icnind un pic de apă fierbinte peste încheietura mâinii. A privit brățara de bășici roșii cum i se ridica pe piele. Asta a ajutat-o. Și-a lăsat mâneca să cadă la loc pentru a ascunde rana și a terminat de așezat micul-dejun pe tavă. Astăzi avea să-i spună. Tatăl ei avea să se enerveze și să sufere. Dar nu mai putea ține secretul. *O pietricică drăguță.*

A intrat în dormitorul lui și a așezat tava pe masă. S-a gândit că tatăl ei avea să se scoale binedispus în mirosul de cafea proaspătă. A deschis perdelele către lumea albă de afară. Casele, cutiile poștale, mașinile – marginile tuturor erau estompate de neaua albă căzută. S-a întors ca să exclame *Ia uite ce mult a nins azi noapte!* Și atunci l-a văzut. Corpul lui zăcea întins foarte drept pe pat în lumina încă orbitoare a zăpezii. Pe față avea întipărită o expresie pe care inițial nu a reușit s-o descifreze. Și pe urmă a recunoscut-o: era un salut de bun-venit.

Un atac cerebral, așa i s-a spus apoi. Nu i-au spus că a fost provocat de dispariția lui Lulu și mai apoi de plecarea de acasă a mamei lui Dee. Nu a fost nevoie de asemenea explicații. Prin

urmare, persoana care a răpit-o pe Lulu era cea care i-a răpit și mama, iar mai apoi și tatăl. Dee a fost și ea răpită. Căci ce a mai rămas de fapt din ea după toate cele? Acum se simte ca o încăpere mare, întunecată și goală.

A renunțat la ideea școlii de balet pentru că n-avea bani de taxe. Nici liceul nu l-a terminat. Și-a luat o slujbă la drogherie. Însă adevărata ei muncă este căutarea persoanei responsabile de răpirea surorii sale. Toți bărbații prezenți în ziua aceea pe malul lacului, toate privirile aruncate de ei, întreg catalogul suspecților. Toate acestea sunt acum treaba ei.

O sună pe Karen cea obosită în fiecare săptămână, uneori și mai des. Karen cea obosită este detectiva însărcinată să se ocupe de cazul dispariției lui Lulu și de fiecare dată vocea ei pare la telefon deopotrivă epuizată și surescitată. Fața ei e expresivă; pe ea se deslușește toată durerea la care a fost martoră, se văd toate spinările pe care le-a mângâiat în semn de încurajare, toate batistele oferite, fiecare chip schimonosit care i-a plâns pe umăr.

Pentru o vreme, ea și Dee au fost apropiate. Detectivei îi părea rău pentru tânăra care nu mai avea pe nimeni pe lume. „Spune-mi Karen.” Atunci când o suna, o ținea la curent cu evoluția

anchetei. Acum se mărginește să-i spună „Cercetările continuă”.

Ted

NU ÎNTOTDEAUNA ȘTIU CU PRECIZIE, DAR ACUM aproape sigur sunt pe cale să fac ceva important. Îmi voi găsi un prieten. În ultima vreme, ies tot mai des din casă. Cine va avea grijă de Lauren și Olivia dacă într-o bună zi nu mă voi mai întoarce? Sunt unu, o persoană, și asta nu-i de ajuns.

Mami m-a luat cu ea în pădure de trei ori. Ultima oară m-a trimis singur acasă. Da, încă o mai simt pe sub bolta neagră a frunzelor. E în razele de lumină aruncate pe covorul pădurii. Și da, câteodată și în dulapul de sub chiuvetă. Dar adevărul este că, începând din ziua aceea, am fost pe cont propriu.

Îmi spun că ceea ce intenționez să fac e pentru binele lui Lauren și al Oliviei, și așa și este. Dar și pentru că nu mai vreau să fiu singur.

Aleg un moment când Lauren nu e prin preajmă. Dacă ar afla ce fac – hmm... ar fi de rău. Desfac lacătul de la dulapul din camera de zi unde țin

laptopul. În camera întunecoasă, ecranul e un pătrat de lumină fantomatică, precum o poartă spre tărâmul morților.

E ușor să găsești un site. Sunt cu sutele. Dar după aceea ce urmează? Dau scroll. Fețe după fețe, ochi după ochi, nume și vârste, mici crâmpeie de viață. Meditez intens la ceea ce îmi trebuie, la ceea ce ar fi cel mai bine pentru Lauren. Se spune că femeile sunt mai înțelegătoare decât bărbații. Bun, atunci hai să aleg o femeie! Trebuie însă să fie o femeie foarte specială, capabilă să înțeleagă situația noastră. Găsesc vreo două care par drăguțe. Uite, asta are 38 de ani și-i place surfingul. Ochii ei blânzi sunt ca niște așchii de albastru, la fel de albaștri ca apa din spatele ei. Are pielea un pic îmbătrânită de la soare și mare. Părul îi e de culoarea untului, iar îi sunt dinții drepți și albi. Are un zâmbet fericit. Pare genul căruia îi pasă de ceilalți. Următoarea are toate culorile pădurii. Maro, verde, negru. Poartă haine frumoase, strânse pe corp. Lucrează în PR. Rujul ei e ca o peliculă de ulei roșu.

Am dat jos oglinzile din casă în urmă cu câțiva ani pentru că o supărau pe Lauren. Dar n-am nevoie de oglinzi ca să știu cum arăt. Vorbele ei m-au durut. „Grasule, urâtule.” Burdihanul meu e un sac de cauciuc. Stă atârnat de corpul meu ca prins în curele. Mă îngraș pe zi ce trece. Am pierdut șirul kilogramelor. Dărâm lucruri, mă

izbesc de uși. Nu m-am obișnuit cu spațiul pe care îl ocup în lume. Nu ies prea des din casă, așa că am pielea palidă. Mai nou, Lauren și-a făcut obiceiul să mă tragă tare de păr și pe craniu mi-au apărut pete pale lucioase printre firele castanii. Nu țin lame de ras sau foarfeci în casă și barba îmi ajunge până la piept. Din motive necunoscute, are o culoare și o textură diferite de cea a părului de pe cap; este roșcată și deasă. Pare o barbă falsă, de genul celei purtate de actori atunci când joacă roluri de pirați. Am mâinile și fața acoperite de zgârieturi și unghiile roase până la sânge. De ceva vreme nu mi-am mai adunat curajul de a mă uita la unghiile de la picioare. Cât despre restul... nici nu vreau să mă gândesc. În ultimul timp am prins un miros de pământ sau de ciuperci. Corpul mă trădează.

Continui să dau scroll. Pe undeva pe aici trebuie să fie un prieten. De pe ecran mă privesc femei cu pielea luminoasă și ochi strălucitori. Se prezintă ca având preocupări interesante și au postat glume haioase în profilurile lor. Încerc să mă gândesc cum m-aș putea descrie. *Tată singur*, tastez. *Amator de activități în aer liber.* Sunt preaplecatul supus al zeilor din copacii albi... Nu. Pe cine vreau să păcălesc?

Săptămâna trecută m-am dus la 7-Eleven ca să cumpăr bere. La un moment dat m-a luat cu leșin și m-am așezat doar pentru câteva clipe pe treptele de la ieșirea din magazin. Poate că nu

m-am dezbărat încă de vechiul obicei. Dar adevărul e că mă simțeam obosit. Sunt mereu obosit. Când am deschis ochii, un tip tocmai îmi punea niște monede de 25 de cenți la picioare. Am mormăit ca ursul și omul a tresărit speriat și a rupt-o la fugă. Am păstrat monedele. Nu mă pot imagina în aceeași încăpere cu femeile astea.

Dau să închid laptopul, când aud o mișcare. Părul mi se ridică încet pe ceafă. Nu închid computerul fiindcă nu vreau să rămân singur în întuneric. Am senzația că niște ochi mi se plimbă peste craniu. Mobila stă liniștită în umbra nefamiliară a luminii albastre difuze a ecranului. Nu pot scăpa de senzația că sunt urmărit.

Stomacul mi se strânge. Unde mă afiu, de fapt? Mă ridic încet și arunc priviri în jur. Încep să verific: mocheta albastră urâtă e acolo. Pe poliță, balerina zace ca moartă în ruinele cutiuței muzicale. Bun, așadar, acum știu unde sunt. Dar cine mai e aici?

— Lauren? șoptesc. Tu ești?

Tăcere. Ce prostie, sigur că nu e ea! Olivia? Nu, n-are cum să fie.

Simt pe ceafă mâna rece a mamei, iar în ureche îi aud glasul blând: *Trebuie să-i muți*, îmi spune. *Nimeni nu trebuie să știe ce ești.*

— Dar nu vreau, îi răspund.

Vocea sună la fel de plângăreață ca a lui Lauren până și în urechile mele. *Nu vreau, mi-e*

frică și mă întristează, mă milogesc eu de Mami. *Nu mă obliga s-o fac!*

Fusta lui Mami foșnește, iar parfumul ei plutește tot mai slab în aer. Dar n-a plecat – nu pleacă niciodată. Poate că zăbovește un timp în amintirile împrăștiate prin casă, în nămeți la fel de înalți ca zăpada. Poate că s-a încolăcit în dulapul de sub chiuvetă, acolo unde ținem bidonul de cinci litri umplut cu oțet. Nu-mi place să dau de ea acolo, rânjind în întuneric, cu voalul albastru de organza fluturându-i în jurul feței.

Doza de bere este atât de rece, încât aproape că mi se lipește de palmă. Fâsâie și trosnește tare atunci când o deschid, iar zgomotul care răsună în casa tăcută mă liniștește. Continui să dau scroll, tot mai jos pe ecran, printre fețele de femei, însă vocea lui Mami îmi cântă în cap și n-are niciun rost să mai caut. Mă duc să iau lopata. E timpul să merg în poiană.

M-am întors. Ca să înregistrez, în caz că uit cum m-am lovit la braț. Uneori uit lucruri și atunci mă sperii.

M-a trezit un bâzâit. Ceva mi se plimba pe buze. Dimineața se umpluse de nori de muște proaspăt ieșite din ouă. Pluteam ca în vis, numai că eram treaz. Soarele începutului de vară strălucea pe pânzele de păianjeni întinse între pomi. Mi-am amintit de poemul acela. „«Vino în

pânza mea», îi spuse păianjenul muștei.” *Se presupune că ar trebui să simpatizezi cu musca. Dar nimănui nu-i plac muștele.*

Brațul mi-era răsucit într-un unghi nefiresc. Cred că m-am prăbușit pe jos. Pe limbă aveam gust de fier. Probabil că mi-am mușcat-o tare în timp ce eram leșinat.Am scuipat sângele la poalele unui eucalipt uriaș. Drept ofrandă pentru păsări, care cântau în copaci, deasupra capului meu. Sânge pentru sânge. De când cu crima, păsările nu mai vin la mine în curte. Își dau una alteia de veste atunci când au loc asemenea evenimente.

Cumva am reușit să mă întorc acasă. A fost așa de bine să aud zăvoarele trase! Și să mă simt din nou în siguranță.

Memoria mi-a revenit încet. Încercasem să mut zeii. Ouaseră acolo, la locul lor de odihnă, în jur de un an. N-ar trebui să rămână într-un loc mai mult de două luni – după aceea, încep să îi atragă pe oameni la ei. Și cum vă spuneam, am pornit la drum cu gândul să-i mut. Numai că pădurea are ideile ei, mai ales pe timpul nopții. Ar fi trebuit să nu uit asta. Pământul s-a făcut mic, iar rădăcinile s-au răsucit sub picioarele mele. Sau poate că eram prea beat și mi s-a părut. Am căzut. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este trosnetul scos de umărul meu la impactul cu solul.

M-am zgâriat pe față și brațul mi s-a acoperit de flori negre. Și nu voia să stea drept. L-am legat într-un bandaj făcut dintr-un tricou vechi. Nu cred că s-a fracturat. Dacă te rănești, corpul și creierul o iau razna, chiar dacă nu simți durerea. Ori în clipa asta gândurile mele sunt cât se poate de limpezi.

Mai devreme, când am coborât la parter, Olivia s-a ținut scai de mine. Din curiozitate, probabil. Mare amatoare de sânge mai e și pisica asta!

Olivia

— PIS-PIS-PIS!

Ted se sprijină de tocul ușii, o siluetă neagră proiectată pe fundalul luminos. Ceva e în neregulă în felul în care se ține pe picioare. Aproape că se prăbușește în interiorul casei, apoi se răsucește ca să încuie ușa cu mâini tremurătoare. Îi ia câteva încercări până ce izbutește să tragă toate zăvoarele.

— Mi s-a întâmplat ceva ciudat, pisicuțo, zice el.

Are brațul răsucit într-un unghi ciudat. Tușește, și un strop mic de sânge dansează prin aer. Aterizează pe mocheta portocalie și rămâne acolo, un glob întunecat.

— Du-te și culcă-te! îmi spune, și urcă la etaj.

Ling pata întunecată de pe covor și simt gustul slab de sânge. *Oooooeeeeeeee, oooooeeeeeeee!* Țiuitul a reînceput.

Astăzi, când sar la punctul meu de observație ca să mă uit afară, pisica e deja acolo, pe marginea

neîngrijită a trotuarului. La vederea ei, inima mi se aprinde. Torc și bat în geam cu laba. Blana i s-a zburlit de frig. Pare de două ori mai mare decât este. Nu îmi acordă nicio atenție, doar adulmecă delicat în jurul stejarului din curtea din față și al unei pojghițe de gheață de pe trotuar. Și pe urmă, într-un final, se uită drept spre mine. Privirile ni se întâlnesc. E un moment minunat; aș putea să mă înec în ochii ei. Cred că așteaptă să întrerup eu tăcerea. Și, evident, în clipa asta nu-mi vine nimic de spus în minte. Așa că se întoarce cu spatele și e un chin pentru mine, dar lucrurile nu se opresc aici și situația se înrăutățește. Motanul cel alb se apropie tacticos pe trotuar. E ăla mare, cu clopoțel la gât. Îi vorbește și încearcă să-și frece obrazul de al ei. Scot sunete șuierătoare puternice, ca de ceainic.

Motanul încearcă să-și paseze mirosul pe blana ei, numai că draga de ea știe să se descurce. Spinarea i se arcuiește și observ cum se retrage elegant din raza mea vizuală. Îmi vine să plâng de ușurare, o ușurare ce se transformă rapid în tristețe pentru că a plecat. De fiecare dată când pleacă, durerea mea e ascuțită și intensă.

Să vă spun câte ceva despre motanii albi. Sunt vicleni, sunt răi și au o inteligență sub medie. Sunt conștientă că n-ar trebui să spun așa ceva fiindcă nu e CORECT DIN PUNCT DE VEDERE POLITIC, *dar jur că-i adevărul gol-goluț, așa să mă ajute Dmz!*

Firește că îmi amintesc cum m-am născut, doar v-am povestit deja. Însă adevărata mea naștere s-a petrecut mai târziu. Vrei să-l cunoști pe DOMNUL*? El vrea să te cunoască. Ha-ha, glumesc, foarte probabil că nici prin cap nu-i trece așa ceva!* DOMNUL *e de fapt destul de pretențios. Nu se arată oricui. Dar și când te alege, uau!*

A fost ziua când mi-am aflat menirea. Toate pisicile au una, după cum toate pisicile au abilitatea de a se face invizibile și a citi gândurile (la asta din urmă chiar se pricep foarte bine).

Nu i-am fost dintotdeauna recunoscătoare lui Ted pentru că m-a salvat. Pentru o vreme, nu mi-am dorit deloc să fiu o pisică de apartament. După ce Ted m-a adus acasă la el, am fost singură și plângeam mult. Îmi era dor de surorile mele pisicuțe care muriseră lângă mine în ploaie. Îmi era dor de Mama-pisică, de torsul ei scrâșnit zgomotos și de coastele ei calde. Nu avusesem timp să ne cunoaștem bine. Știam că muriseră, din moment ce se întâmplase sub ochii mei, și moartea lor lăsase în mine o tristețe grea ca o piatră. Dar în același timp știam că nu muriseră. Eram convinsă că, dacă ieșeam din casă, aveam să le găsesc pe toate.

Am căutat în zadar metode de scăpare. De două ori am alergat pur și simplu la ușă atunci când s-a deschis. Dar nu sunt genul care își face cu ușurință planuri. Ted m-a prins, m-a luat în brațe și s-a purtat prietenos. M-a dus la canapea

și m-a mângâiat sau s-a jucat cu minc cu un mosor de ață până ce am încetat să mă mai zbat și să plâng. „Există oamcni carc ar vrea să-ți facă rău sau să te ia dc lângă mine”, mi-a spus el. „Nu vrci să stai aici cu mine, pisicuțo?” Sigur că voiam. Așa că pentru o vrcme uitam de fugă. Dar momentelc de fericirc treceau întotdcauna, iar după aia mă enervam pc mine însămi că-l ascultasem pc Ted și supărarea mă rodea din nou pc dinăuntru.

Așa că m-am hotărât ca într-o zi să o fac. Planificascm totul în amănunțime, însă momentul trcbuia să fic perfect alcs. Și totul dcpindea dc tedi, ca ei să se comportc așa cum se comportau de obicci. Ccea ce obscrvascm că se întâmpla în majoritatca cazurilor.

Care-i treaba? Adevărul e că știu multe despre ce sc pctrece afară, chiar și atunci când nu se pctrece sub ochii mei lipiți de gaura din placaj. Nu văd, în schimb aud și miros. Așa că știu că la un moment anume al zilei, un ted care miroase a piele tăbăcită și a pielc umană curată trcce pe stradă cu o namilă de câinc zgomotos. Și obișnuiește să se oprească din mers ca să îl giugiulească în apropicrca casei noastrc. Nu am idee cum arată ei doi pentru că nu i-am văzut niciodată, dar, judecând după mirosul pe carc-l lasă în urmă, câinele e foarte urât. Pute ca o șosetă veche plină cu caca. Îl aud mereu cum își succște fundul și schclălăie atunci când dă din

coadă. Sufletele de pisică trăiesc în cozi, iar tedii își țin eurile în spatele ochilor lor mari și umezi, dar câinii mari își păstrează cele mai adânci sentimente în funduri.

Tedul ăsta îi vorbește câinelui ca unui om. „Bună, campionule! Ești cuminte? Da-da, ești un băiețel cuminte, da-da, prostovane.” Deși nu foarte adesea îi zice „prostovane”. Aud plescăitul limbii câinelui și îi simt iubirea ce-i emană din piele. Iar asta dovedește câtă dreptate are tedul lui. Câinii sunt niște... namile prostovane, scuzați expresia! Căci Campionul nu-și dorește nimic mai mult pe lume decât să mă ucidă. Asta o știu din moși-strămoși, mi-a fost lăsată moștenire. Tedii nu prea țin minte astfel de lucruri, dar noi, pisicile, da.

Am așteptat până ce am învățat pe dinafară ordinea derulării evenimentelor. Ted iese ca să ia bomboane și bere la un moment anume din zi. Iar când se întoarce și se pregătește să urce treptele spre verandă, tedul și câinele lui trec uneori prin fața casei. Uneori, tedul îl salută și Ted îi răspunde cu un mormăit.

Ziua cea mare a sosit și inima îmi zumzăia ca o pasăre colibri, însă știam că planul avea să meargă. Eram absolut convinsă.

La momentul acela nu crescusem prea mult. Încă mai puteam păși pe sub canapea fără s-o ating pe dedesubt cu vârfurile urechilor. M-am ascuns în suportul de umbrele de pe hol. Ce obiect

ncfolositor! Dc câte umbrele poate avca nevoie Ted? Dar, pe de altă parte, e o ascunzătoare bună.

Am auzit sunetul pașilor lui Tcd, zăngănitul și pocnetul micilor bucăți de lume de sub ghetele lui. O luase dcvreme. Ccea ce era binc. Pentru că în felul ăsta avea să se miște încet. (Atunci când bea, merge târșâit. Aproape ca un dans dintr-alea foarte simple – poate că unul țărănesc.) M-am ghemuit și mi-am încordat coada. Coarda s-a întins în aer prin spatcle mcu. În ziua aceea avea o nuanță de portocaliu ars și am simțit-o cum trosnea ca focul în vatră în timp cc mă mișcam.

M-am încolăcit, pregătită de salt. Ted fredona ceva în barbă și cheile îi zornăiau în mână în timp cc dcschidca lacătele. Am simțit mirosul de afară, cu strălucirea lui pământoasă. L-am simțit pc prostovanul de câine, cu răsuflarea lui dc ouă vcchi stricate. Un firicel dc lumină s-a strecurat în bezna dc pe hol în timp ce ușa începea să sc deschidă. Am rupt-o la goană spre ca cât de iutc m-au purtat lăbuțele. Planul era să fug până la stejarul din curtea din fața casei, și după aceca, ei bine, urma să fiu libcră.

M-am oprit alunccând în pragul înecat într-un alb orbitor. Nu putcam vcdea absolut nimic. Lumea era o crăpătură îngustă de lumină dureroasă. În clipa aceca mi-am dat scama că-mi pctrecusem cea mai mare partc a vicții în atmosfera difuză a unei case. Ochii mci nu

suportau soarele. M-am zbătut și i-am închis strâns. Am simțit o briză rece ciudată care îmi mângâia nasul. Poate că reușeam să fug cu ochii închiși?

Ușa se deschidea acum mai larg. Probabil că acrul purtase mirosul mcu afară; câincle cel mare și prostovan a scos un urlet. I-am perceput cxaltarea, bucuria anticipării morții. I-am auzit zvâcnctul nebunesc al cozii. Presupun că se cambrasc și se pregătca să sprinteze în sus pe scărilc casei noastre. În jur, totul a încetinit, aproape c-a încremcnit. Am simțit apropierea morții în focul alb orbitor.

Fusesc un plan cât sc poate de prost, am înțeles atunci. N-aveam cum să ajung la stejar. Nici măcar nu putcam să dcschid ochii ca să-l văd. Câinele se apropiasc; îi simțcam gura căscată ca o grotă lungă și murdară și dinții stricați. Am simțit cum un cerc de foc mi sc împrăștic pe gât. Era coarda carc sfârâia de fierbințeală. Iute precum o plesnitură dc bici, coarda a ars și m-a tras adânc în siguranța umbroasă a casei. L-am auzit pe Ted cum trântește ușa.

Am dcschis ochii. Eram din nou înăuntru – în siguranță. Ted era afară și răcnea. Câinele schcuna și lătra, apăsându-și fața de partea de jos a ușii. Duhoarea lui s-a strecurat pe dedesubt, pătrunzând pestc tot. Eram supărată foc pe mine. Cum dc crezuscm că am un plan bun? Cu corpul mcu fragil și oasele mici, cu vcnele melc delicate,

cu ochii mei frumoși? Cum de mă gândisem să dau toate acestea pc o lume în care un câine mare mă putea înfuleca dintr-o înghițitură?

— Hci! a strigat Ted. Controlează-ți javra!

Era furios. Și nu vrci să te pui cu Tcd atunci când sc înfurie.

Lătratul și duhoarea s-au mai domolit. Prcsupun că tedul trăsese câinele mai dcparte.

— Fiica mea c înăuntru, a continuat Ted. Și s-a spcriat foarte tare. Ar trebui să ai mai multă grijă.

— Scuze! a spus tedul. E foarte jucăuș, de aia…

— Ține-l în lesă! a mârâit la el Tcd.

Mirosul câinelui a început să sc risipească, amcstecat cu parfumul îndepărtat al pădurii. Și pc urmă a dispărut cu totul. Ted a intrat repcde în casă. Zăvoarele au pocnit unul după altul. Am fost atât de fericită să lc aud!

— Biata pisicuță! a zis Ted. Cred că te-ai speriat de moartc.

M-am cocoțat în palmele lui. Am simțit cum coarda fierbinte se întinde și ne cuprinde într-un pântcc orbitor.

— Vczi, dc asta nu trebuic să icși afară, a zis cl. Fiindcă-i periculos.

Îmi pare rău! *i-am răspuns.* Nu am știut.

Bineînțelcs că nu înțelegca cc spun. Dar am considerat important s-o spun oricum. În jurul

nostru, căldura radia. Ne aflam într-un ghem de foc galben fierbinte.

Atunci L-am văzut. Aeolo, în inima flăcării, mai era cineva eu noi. Cineva care arăta diferit de tot ce văzusem până atunci. Și la fel ea tot ce văzusem. Fața Lui se sehimba în fieeare clipă. O elipă arăta ca un uliu cu eioc galben, și-n clipa următoare ea o frunză galbenă de arțar, și apoi ea un țânțar. Știam că fața mea se găsește și ea aeolo, printre multe altele. Nu voiam să o văd. Fiindcă știam că ar fi fost momentul final. Atunci când aveam să-mi trag ultima suflare. El mi se va arăta atunci și fața pe care o va purta va fi a mea.

Locul tău e aici, *mi-a spus DOMNUL.* Te-am salvat cu un scop anume. Voi doi trebuie să vă ajutați unul pe celălalt.

Am înțeles, *am spus eu.*

Era perfect logie. Ted are într-adevăr nevoie de mult ajutor. E vai de capul lui.

Din ziua aceea, noi doi am făcut echipă bună. Avem grijă unul de celălalt. Mi s-a făeut cam foame, așa că aeum o să mă opresc.

Dee

BOGĂTAȘUL ARE OCHI ALBAȘTRI PĂTRUNZĂTORI.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârșit, Delilah! zice el.

Are părul orbitor de alb, strâns într-o coadă de cal pe ceafă; poartă o pereche de pantaloni și o bluză largi, din olandă. Terasa care îi încercuiește casa frumoasă din sticlă și lemn de cedru de un roșu intens e sus, la nivelul vârfurilor de copaci. Este exact genul de loc unde lui Dee i-ar plăcea să trăiască. Aerul miroase a verde viu și însorit, amestecându-se cu aroma limonadei din carafa așezată lângă ei. Pe suprafața limonadei plutesc rămurele de mentă. Cuburile de gheață scot sunete înalte, plăcute la auz. Menajera bogătașului le-a adus carafa fără niciun cuvânt imediat ce s-au așezat.

Plicul galben stă pe masă, lângă limonadă. Un strop de condens s-a prelins pe carafa rece și i-a întunecat marginile cu umezeala sa. Dee nu-și poate lua ochii de pe pată și nu se poate gândi la

nimic altceva. Dacă e ceva în neregulă cu conținutul?

— E singurul exemplar despre care am eu cunoștință, zice bărbatul pe un ton liniștitor, urmărindu-i privirea. Individul care a făcut-o a murit de infarct acum câțiva ani. Ziarul local e mic și n-are arhivă. Așa că e posibil ca ăsta să fie singurul exemplar existent.

Bărbatul nu îndepărtează plicul de carafă și Dee se forțează să nu întindă mâna ca să-l ia.

— OK, o să arunc o privire și pe urmă o să plec, replică ea. Și așa v-am răpit prea mult timp.

Bărbatul clatină din cap.

— Poți să-l păstrezi. Ia-l cu tine! Vei avea nevoie să-l studiezi în liniște.

— Vă mulțumesc foarte mult! spune Dee uimită. E foarte... Mulțumesc!

— Sper că incidentul acela din Oregon nu se va repeta. Te-ai lăsat luată de val atunci. Ai avut noroc că n-ai sfârșit în închisoare.

Dee se cutremură. Deși, firește, ăsta e genul de lucru pe care el l-ar ști. Bărbatul din Oregon care se aflase în ziua aceea la lac. Karen cea obosită lăsase să-i scape niște detalii de față cu Dee, localizarea cabanei lui de vânătoare.

Dee cunoaște pe dinafară profilul răpitorului lui Lulu. În jur de 27 de ani, necăsătorit. Șomer sau muncitor necalificat. Marginalizat social. Posibil cazier cu infracțiuni violente. Motivația

primară pentru răpirea unui copil străin este... Dee refuză să se gândească mai departe. Cu timpul, a ajuns să stăpânească arta de a-și goli complet creierul după propria voință.

Bărbatul din Oregon se potrivea perfect profilului din toate punctele de vedere. Dee nu avusese cum să știe că omul se aflase în Hoquiam, la mai mulți kilometri distanță, cu o pană de cauciuc, atunci când Lulu fusese răpită. Și că avea nouă martori. Bărbatul nu depusese plângere. Dar după aceea Karen începuse săse poarte distant cu ea.

— Cât? întreabă Dee uitându-se în ochii albaștri placizi ai bogătașului.

Bărbatul o observă cum îl urmărește. Toarnă încet limonadă într-un pahar cu o mână tremurătoare. Fragilitatea lui e de fațadă. Are antebrațe musculoase.

— Nu vreau bani, ci altceva, răspunde el.

Carnea lui Dee începe să se înfioare.

— A, nu, nu te gândi la asta! zâmbește el cu indulgență. E foarte simplu. Știi ce hobby am. Colecționez tot felul de curiozități. Dar partea cea mai importantă a colecției mele, inima ei, o păstrez în casă. Vreau să arunci o privire. Să faci o plimbare prin ea, doar o dată.

— Dar pot să vă plătesc. Pot să vă dau bani, obiectează Dee.

— Nu-i de ajuns, răspunde bărbatul cu blândețe. Haide, fii rezonabilă!

Dee se uită la panorama ce se deschide pe deasupra vârfurilor de copaci, la hainele lui imaculate, îi remarcă siguranța de sine, o siguranță dobândită cu bani, și știe că bărbatul are dreptate. Nu întreabă de ce ar trebui să aibă încredere în el sau cum ar putea fi sigură că plicul conține ce susține el. Au depășit faza asta.

Încuviințează cu o mișcare din cap pentru că pur și simplu n-are de ales.

O ia înainte și o conduce în jos spre centrul casei. Odată ajuns la baza scărilor, descuie o ușă ce pare a fi din granit, deși așa ceva e imposibil. Dee se înfioară. Dacă încuie ușa în urma ei și o lasă singură acolo?

O galerie se întinde în fața lor pe toată lungimea casei. Nu are ferestre. Aerul e răcoros, temperatura fiind controlată cu mare precizie, până la o fracțiune de grad. De-a lungul pereților se înșiră vitrine și fotografii, fiecare luminată de un singur spot amplasat la mică înălțime. Este colecția bărbatului, muzeul său, așa cum îi place lui să spună. Dee a auzit de ea. Este bine-cunoscută de către cei interesați. Bărbatul e capabil să obțină lucruri pe care nimeni altcineva nu poate. Lucruri care n-ar trebui văzute de nimeni. Colecționează artefacte ale morții. Fotografii, fiacoane cu sânge furate din probele adunate de poliție, scrisori transcrise pe

clișee de cupru zimțate datând din epoca victoriană, bucăți prelevate din cadavre care n-au fost revendicate de nimeni pentru a fi înmormântate sau bucățile pe care ucigașul nu a mai avut timp să le mănânce înainte de a fi arestat.

Încăperea arată ca un coridor din coșmarurile lui Dee. Fiecare obiect în parte e o relicvă a ceva îngrozitor ce ar fi putut să i se întâmple lui Lulu. Dee își aruncă ochii spre poza alb-negru de pe peretele din stânga ei. Apoi își ferește iute privirea.

— Trebuie să te uiți, zice bărbatul. Așa ne-am înțeles.

Știe exact ce simte ea. Dee își dă seama din tonul lui.

Dee străbate galeria. Se uită la fiecare exponat exact trei secunde, apoi merge mai departe. Își golește mintea complet. Bărbatul o însoțește, pășind foarte aproape. Pielea lui emană un miros metalic slab. Pare că-și ține respirația.

Ajung în capătul coridorului luminat difuz și Dee se răsucește către el și întinde mâna. Bărbatul rămâne nemișcat preț de o clipă și privirea lui albastră fixă o măsoară din cap până în picioare. Dee realizează că o colecționează, pe ea și momentul. Nu toate clipele pot fi strânse și ținute captive într-o vitrină. Își zice: *Gata, nu mă mai pot abține. O să vomit.* Și pe urmă el dă ușor din cap și îi așază plicul în mână.

Simte cum lumina și aerul o orbesc. Îi vine să plângă de recunoștință la vederea copacilor. Însă refuză să îi ofere această satisfacție.

— Drum bun! îi urează bărbatul, după care se întoarce în palatul său din lemn.

A căpătat ce și-a dorit, și Dee nu mai prezintă niciun interes pentru el. Tânăra se îndreaptă încet spre mașină și așază neglijent plicul pe locul pasagerului. Se forțează să conducă fără viteză printre copaci. Se gândește că bărbatul poate sta în continuare cu ochii pe ea. Piciorul îi zvâcnește pe accelerație și respiră agitat.

În clipa când iese de pe lungul drum forestier în șosea, apasă cu putere pe pedală. Motorul mugește furios.

Lasă panglica neagră a șoselei să o poarte tot mai departe, până ce pădurea le face loc luncilor și cailor și hambarelor, iar ei le cedează locul la rândul lor centrelor comerciale pe un singur nivel. În aer plutește un miros greu de benzină. Când pune suficienți kilometri între ea și ochii aceia albaștri ca de gheață, oprește într-un refugiu. Își lasă capul pe volan și icnește cu răsuflarea tăiată. Pe drum trec huruind camioane uriașe ce-i zgâlțâie mașina mică. Le e recunoscătoare pentru că acoperă sunetele pe care le scoate ea însăși.

Într-un târziu, respirația îi revine cât de cât la normal. Dee se așază mai bine în scaun. E timpul să cerceteze ce a cumpărat. Își înăbușă un val de greață, deschide plicul și scoate fotografia dinăuntru.

Și iat-o, imaginea familiară, dar fără explicația din ziar: CASA SUSPECTULUI, PERCHEZIȚIONATĂ. Și iată-l și pe suspect, care își acoperă ochii pentru a și-i feri de soare. Dee cunoaște poza. A întrebat-o despre ea pe Karen de mai multe ori.

Bărbatul avea alibi, i-a spus Karen cea obosită, iar la percheziția casei sale nu se descoperise nimic. Așa încât au fost nevoiți să urmeze alte piste.

— Dar e posibil ca oamenii care l-au văzut în fața băcăniei să se fi înșelat, a obiectat Dee. Erau obișnuiți să-l vadă stând acolo, se așteptau să-l vadă în locul acela. Poate că au umplut locul gol de pe trotuar cu o imagine familiară, chiar și în absența lui.

Dee înțelege asta mai bine ca oricine.

— Mai e și înregistrarea de pe camera de supraveghere, i-a atras atenția Karen.

— Dar pentru întreg intervalul? a întrebat Dee. Spune-mi, Karen, înregistrarea acoperă tot intervalul?

Karen nu a răspuns, dar nici nu era nevoie. Dee a deslușit *nu*-ul în felul cum și-a încovoiat umerii. Asta se petrecea pe vremea când Karen

încă îi mai oferea informații, înainte de incidentul cu bărbatul din Oregon.

Karen și-ar face griji dacă ar ști ce ține Dee acum în mână. Fotografia nu a fost decupată, fiind destinată publicării în ziar. Poate că este chiar originalul făcut de fotograf.

Poza surprinde o imagine mai amplă, care include și marginile scenei, ascunse în reproducerea din ziar. Inima îi bubuie în piept. Se forțează să nu se grăbească, să privească atent fiecare detaliu în parte; să-l vadă, să-l rețină, să îl înțeleagă.

În spatele casei, în fundal, se zăresc niște copaci. O îngrămădeală de arbori groși, specifici zonei Pacificului de Nord-vest. O femeie cu pălărie pe cap este înfățișată din spate mergând pe trotuar și trăgând după ea un terrier flocos în lesă. La ferestrele unei case mai îndepărtate se ițesc niște figuri mici, pale, curioase. Fețe de copii.

Dee observă detaliul cel mai important abia la sfârșit, de parcă mintea ei ar refuza să absoarbă un asemenea succes după atâția ani de eșecuri chinuitoare. Într-un colț al pozei, perfect vizibil, este un indicator stradal. Strada Needless.

Dee înțelege pentru prima oară în viața ei ce înseamnă să leșini, cum se petrece asta; e ca o lumină albă ce îi străfulgeră creierul, urmată de un șoc întunecat. Acum știe unde locuia suspectul, și unde locuiește poate și în ziua de

azi. Respiră sacadat, superficial. Deja ar fi de ajuns pentru moment, însă mai e ceva.

— Am trecut pe acolo atunci, șoptește Dee. Tati greșise drumul.

Gura i se umple de gustul amintirilor și al gumei de mestecat. A mestecat probabil vreo treizeci de gume în călătoria aceea lungă. La volan era Tati, care a greșit la un moment dat drumul și s-au pomenit rătăcind prin suburbiile cenușii nesfârșite ce mărgineau pădurea. Și pe urmă șirurile de case pe un nivel le-au făcut loc unora coșcovite în stil victorian și izul de vegetație sălbatică a devenit tot mai puternic. Au străbătut străzi care nu duceau nicăieri. Își amintește că au trecut pe lângă acest indicator și că atunci și-a spus: *Da, porcăria asta își merită numele de Needless, este complet inutilă.* Strada s-a dovedit o fundătură. Iar Tati și-a șters sudoarea de pe frunte, a înjurat în barbă și a întors mașina, luând-o înapoi pe același drum.

Au găsit curând Autostrada 101 și numele străzii s-a retras într-un sertar din adâncul minții lui Dee, alături de alte informații nefolositoare – culoarea uniformei omului de la benzinărie, numele colegilor de școală care o plăceau sau cel al băiatului care cânta la chitară bas într-o formație oarecare.

Pentru o clipă își zice că ar putea fi vorba de o simplă coincidență. Însă respinge apoi cu putere ideea. Nu, trebuie să existe o legătură. Trebuie!

Oare suspectul i-a observat dând încet ocoluri pe acolo? A văzut pe geam chipul plictisit al lui Lulu și i-a urmărit apoi până la lac? Poate că Tati i-a vorbit. Poate că se oprise ca să-i ceară indicații. Iar atunci suspectul nici nu ar fi avut de ce să-i urmărească. Le-ar fi știut destinația și s-ar fi îndreptat direct spre lac. Dee se forțează să-și amintească dacă Tati a tras mașina pe dreapta. Dar la fel cum părți anume din ziua aceea i-au rămas întipărite în memorie, ca arse cu fierul roșu pe piele, altele îi sunt îndepărtate și neclare. Strada părea aidoma tuturor fundăturilor. Iar ea și Lulu nu erau decât niște copile plictisite cărora le era foarte cald. N-aveau habar că își trăiau ultimele clipe de pace înainte ca fulgerul să despice lumea și totul să se schimbe pentru totdeauna.

Rațiunea îi spune că ar trebui să meargă la poliție. Să o sune pe Karen cea obosită, care răspunde și acum de caz. Lulu este persoană dată dispărută. Cadavrul ei n-a fost găsit. (Pentru un timp, Dee a fost convinsă că a fi dat dispărut este mai bine decât a fi găsit mort, dar după atâția ani lungi nu mai gândește așa.)

— N-ar fi trebuit să am parte de un asemenea caz, i-a spus Karen odată. Cei mai mulți polițiști nu se întâlnesc niciodată în toată cariera cu un caz de răpire de copil. E ceva ce te stoarce de puteri într-un mod incredibil. Uneori mă întreb:

De ce aici? De ce a căzut pacostea asta pe capul meu?

Dee i-a răspuns:

— Am și eu o întrebare. De ce nu vă faceți treaba ca lumea?

Karen s-a înroșit.

— Lulu n-a fost prima fată dată dispărută, a continuat Dee. Am cercetat. Aveți o problemă cu disparițiile aici, la lac.

Poate că acela a fost momentul când relațiile dintre ele s-au răcit. Dar indiferent de asta, Dee știe că ar trebui s-o sune imediat pe Karen.

Numai că n-are de gând s-o facă. Este un cadou primit de ea, un cadou numai al ei. Simte cum se insinuează din nou în ea senzația aceea de furie. Dacă poliția nu ar fi ținut-o mereu la distanță, poate că și-ar fi amintit numele străzii cu ani în urmă și ar fi făcut legătura. Atâta timp irosit!

Fotografia îi mai relevă încă un secret. Dee studiază cu atenție cămașa suspectului. Apropie fotografia, așa granulată cum este, și ochii îi protestează. Vede însă un înscris brodat pe buzunarul de la piept al cămășii. Probabil că la ziar l-au estompat. Descifrează scrisul. Este Ed. Sau poate Ted, Banner și alte câteva litere.

E ca o lovitură de grație la capătul unei lupte foarte lungi. Are un nume sau o parte dintr-un nume și o stradă. Dee își dă seama brusc că plânge, ceea ce e lipsit de sens, din moment ce

certitudinile îi dau acum atâta energie. Preț de o clipă, cât o bătaie a inimii, o simte pe Lulu lângă ea. Un obraz moale și grăsun îi atinge propriul obraz. Simte mirosul de păr proaspăt spălat al surorii ei și îi adulmecă dulceața respirației.

— Așteaptă-mă, că vin! îi spune Dee.

Ted

E ZIUA PROGRAMĂRII, AȘA CĂ DIMINEAȚĂ MERG la omul-gândac. L-am găsit la anunțurile online de oferte de serviciu. Nu costă la fel de mulți ca ceilalți, așa că-mi permit o ședință la fiecare două săptămâni. Ședințele au loc întotdeauna foarte devreme dimineața, înainte ca restul lumii să se trezească – și când, presupun eu, nimeni nu e dispus la așa ceva. Îmi plac ședințele astea. Îi povestesc omului-gândac despre Olivia și cât de mult o iubesc, și despre ce seriale am urmărit la televizor și ce bomboane am mâncat, și ce păsări au venit în zori în curtea casei. Uneori îi vorbesc chiar și despre Mami și Tati. Dar nu prea mult. Și firește, nu-i povestesc nimic despre Lauren sau zei. De fiecare dată strecor câte o întrebare reală în grămada de prostii. Mă apropii treptat de întrebarea cea mare. Pe care i-o voi pune în curând. Treaba cu Lauren se înrăutățește pe zi ce trece.

Câteodată am impresia că discuțiile astea cu el chiar mă ajută. Și întotdeauna îmi dă pastile,

ceea îmi e de un real folos.

Până acolo drumul pe jos durează 45 de minute, dar mă descurc. Încă nu a început să plouă, însă o ceață caldă putredă plutește în aer. Farurile aruncă sclipiri prăfuite pe drumul umezit și râme roz și lucioase se zvârcolesc pe trotuar.

Omul-gândac își are cabinetul într-o clădire care arată ca o îngrămădeală aiurită de cuburi pentru copii. Sala de așteptare e goală, așa că mă așez bucuros pe un scaun. Îmi place genul ăsta de spațiu unde te afli între două locuri. Holuri, săli de așteptare, birouri de recepție și așa mai departe; încăperi unde se presupune că nimic nu se poate întâmpla. Locuri care eliberează o bună parte din presiunea care mă apasă și mă lasă să gândesc.

Aerul miroase puternic a produse de curățenie, o imitație chimică a parfumului unei lunci înfiorite. Îmi spun că e posibil ca la un moment anume în viitor nimeni să nu mai știe cum miroase cu adevărat o luncă. Poate că până atunci nici nu vor mai exista lunci adevărate și fiorile vor trebui manufacturate în laboratoare. Și atunci le vor face, bineînțeles, să miroasă a produse de curățenie pentru că vor crede că așa trebuie, și pe urmă o vor lua de la capăt. Genul ăsta de gânduri interesante îmi trece prin minte atunci când stau în săli de așteptare, la treceri de pietoni ori la coadă la băcănie.

Omul-gândac își face apariția și mă conduce în cabinetul lui în timp ce-și aranjează cravata. Cred că îl fac să se simtă inconfortabil. Din cauză că sunt enorm. De cele mai multe ori reușește să-și mascheze starea de neliniște. Are o burtă mică și rotundă, ca pernuțele decorative care îi plăceau așa de mult lui Mami. Păr rar și blond. În spatele ochelarilor, i se văd ochii albaștri aproape perfect rotunzi.

Evident, nu reușesc să-i rețin numele. Arată ca o ploșniță de câmp mică și prietenoasă sau ca un gândac cerb. Așa că în sinea mea îi spun omul-gândac.

Cabinetul este zugrăvit într-o nuanță pastelată pală și conține mult mai multe scaune decât ar fi nevoie. Asta mă face să agonizez de fiecare dată, nedecis pe care să-l aleg. Mă întreb dacă așa încearcă omul-gândac să-mi discearnă starea de spirit. Uneori mă străduiesc să gândesc ca Lauren, să ghicesc pentru ce scaun ar opta ea. Deși probabil că le-ar azvârli pe toate pe jos.

Aleg un scaun metalic rabatabil cu fundul scobit. Sper ca opțiunea aceasta severă să îl convingă pe omul-gândac de seriozitatea cu care tratez ședințele noastre și progresul pe care îl fac.

— Ți-a căzut iarăși părul, remarcă el pe un ton blând.

— Am senzația că pisica mă trage de păr noaptea.

— Și ai o vânătaie mare pe brațul stâng. Ce s-a întâmplat?

Ar fi trebuit să mă îmbrac cu o cămașă cu mânecă lungă. Unde mi-a fost capul?

— Am ieșit la o întâlnire și ea a trântit din greșeală portiera peste mâna mea.

De fapt, încă nu am fost la nicio întâlnire, dar simt că, dacă rostesc asta cu voce tare, cresc probabilitatea să se întâmple, ca un fel de vrajă care m-ar forța să o fac.

— Ce ghinion! zice el. Dar lăsând asta la o parte, crezi că întâlnirea a decurs bine?

— O, da, îi răspund. M-am distrat bine. M-am uitat la televizor la un serial nou. Despre un bărbat care omoară oameni, dar numai dacă o merită. Adică numai oameni răi.

— Ce anume crezi că te atrage la serialul ăsta?

— Dar nu mă atrage, îi răspund. Cred că e o prostie. Nu poți judeca oamenii după ceea ce fac. Poți face lucruri rele fără să fii un om rău. Iar oamenii răi pot face uneori fapte bune. Nu poți să știi niciodată, eu așa cred. Observ că omul-gândac trage aer în piept, pregătit să-mi pună o nouă întrebare, așa că mă grăbesc să i-o iau înainte: Și m-am uitat la un alt serial unde un tip omora o mulțime de oameni, dar după aceea a avut un accident și s-a lovit la cap, iar când s-a trezit a crezut că era mai devreme cu zece ani. Nu-și amintea să fi ucis toți oamenii ăia, nu-și amintea de noile tipuri de telefoane mobile sau

că avea nevastă. Era o persoană total diferită de cea care ucisese femeile acelea. Prin urmare, fusese vina lui, din moment ce în clipele acelea își pierduse controlul?

— Simți că acțiunile îți scapă uneori de sub control?

Atenție mare! îmi spun.

— Și mai e un alt serial despre un câine vorbitor, adaug. Chestia asta mi se pare, într-un fel, mult mai realistă decât probabilitatea de a face deosebirea între oameni buni și răi. Uite, pisica mea nu vorbește, propriu-zis – trebuie s-o recunosc. Însă înțeleg întotdeauna ce vrea. De parcă mi-ar vorbi.

— Pisica asta înseamnă mult pentru tine, remarcă omul-gândac.

— Este prietena mea cea mai bună, îi răspund, și ăsta e probabil singurul lucru adevărat pe care i l-am împărtășit în cele șase luni de când vin aici.

Se lasă tăcerea, dar nu una pe deplin neplăcută. Omul-gândac scrie ceva în blocnotesul său galben format A5, dar bănuiesc că e o listă de cumpărături sau ceva de genul ăsta, căci nu-i ofer în realitate nicio informa-ție utilă.

— Totuși, îmi fac griji cu pisica.

Omul-gândac își ridică ochii.

— Cred că e…, șovăi eu. Cred că pisica mea e… cum se spune? Homosexuală? Gay? Cred că pisica mea e atrasă de pisici, nu de motani.

— Ce te face să crezi așa ceva?

— Stă mereu cu ochii pe o altă pisică. O urmărește tot timpul pe fereastră. O iubește, sunt sigur de asta. Mami ar fi tare supărată dacă ar ști că am o pisică homosexuală. Ea avea păreri foarte ferme în privința asta.

Un miros de oțet plutește pentru o clipă în aer și-mi vine să vărs. Îmi pare rău că i-am povestit omului-gândac despre temerile mele în legătură cu pisica.

— Deci ai impresia că pisica ta e...?

— Nu vreau să mai discut despre asta, îi răspund.

— Păi...

— Nu. Nu, nu, nu, nu. NU!

— E în regulă, zice el. Dar fiica ta ce mai face?

Tresar. Am menționat o dată numele lui Lauren în trecere și fără să vreau. Mare greșeală, căci omul-gândac mă pisează de fiecare dată cu ea.

— Petrece mult timp la școală. N-am prea văzut-o în ultima vreme.

— Să știi, Ted, că ședința asta este pentru tine. Și tot ce discutăm aici este confidențial. Poți spune orice. Unii oameni consideră locul acesta singurul în care se pot exprima cu adevărat. În viața de zi cu zi e dificil uneori să le împărtășim celor apropiați ceea ce gândim sau simțim. De aceea experiența aceasta e una singulară. Când ții secretele în tine, te poți simți singur. Și

tocmai de asta este important să ai un loc sigur ca acesta. Mie poți să-mi spui orice.

— Păi... Aș vrea să împărtășesc cu cineva cândva anumite părți din viața mea. Cu cineva, nu cu tine.

Ridică din sprâncene.

— Aseară m-am uitat la monștri pe roți la televizor și mi-am zis: *Monștrii pe roți sunt grozavi. Sunt mari, sunt zgomotoși și amuzanți. Ce minunat ar fi dacă aș cunoaște într-o zi pe cineva care să se dea în vânt după camioanele mari!*

— Uite un bun obiectiv pentru tine!

Ochii îi sticlesc. Arată ca două bile albastre.

Săptămâni în șir, adun cele mai plictisitoare idei care îmi trec prin minte pentru a i le povesti omului-gândac. Uneori e o treabă obositoare să strângi suficiente gânduri pentru a umple o oră. Dar ultimul mi-a venit spontan.

— În cartea mea, zice omul-gândac, demonstrez că diso-cierile pot de fapt să ne *protejeze...*

Știu că a sosit momentul când nu mai este cazul să îl întrerup, așa că tac. Omului-gândac îi place să vorbească despre cartea lui. Nu e publicată. Nici măcar nu cred că a terminat-o. Tot scrie la ea de când îl cunosc. Presupun că avem cu toții ceva la care ținem mai mult decât orice. La mine e vorba de Lauren și Olivia. La omul-gândac, de cartea lui interminabilă.

La finalul ședinței îmi dă o pungă din hârtie maro la fel precum cele în care copiii își aduc prânzul la școală. Știu că înăuntru sunt patru cutii cu pastile și asta mă face să mă simt cu mult mai bine.

Trebuie să recunosc că ceea ce fac cu omul-gândac e o treabă destul de deșteaptă. Ideea mi-a venit cu ceva timp în urmă, nu mult după povestea cu Fetița cu Înghețata pe Băț.

Lauren avea o fierbințeală ușoară de câteva zile. Voiam să-i cumpăr antibiotice, dar nu știam cum să procedez. Niciun doctor nu putea înțelege situația noastră. Speram să se facă bine singură, dar zilele treceau fără nicio ameliorare. Starea ei de sănătate se înrăutățea, de fapt. Am găsit pe internet o clinică gratuită aflată în partea opusă a orașului.

— Cum te simți? am întrebat-o pe Lauren. Descrie-mi cu exactitate!

— Am febră, mi-a răspuns ea. Simt gândaci care mi se târăsc pe piele. Nu pot gândi. Nu vreau decât să dorm. Obosesc chiar și dacă nu fac altceva decât să vorbesc cu tine.

Am sesizat o mică răgușeală în vocea ei. Am ascultat cu mare atenție fiecare cuvânt rostit de ea. Am notat totul și am vârât hârtia în buzunar.

După ce s-a întunecat, am pornit spre clinica gratuită.

Am fost primit în cabinet abia după vreo două ore, dar nu m-a deranjat. Sala de așteptare era goală și mirosea un pic a urină. Însă în jur era liniște. Am rămas un timp singur cu gândurile mele. Așa cum am spus deja, cele mai bune gânduri îmi vin uneori în sălile de așteptare.

Când doamna aceea supărată mi-a strigat numele, am scos hârtia din buzunar. O citisem de trei ori. În speranța de a-mi aminti totul. Am intrat într-un cabinet minuscul unde mă aștepta un doctor obosit. M-a întrebat ce simptome am. I-am răspuns încet, cu o voce ușor răgușită: „Am fierbințeli. Pe piele mi se târăsc gândaci. Nu pot gândi. Nu vreau decât să dorm. Mă obosește până și discuția asta." Am repetat ce îmi spusese Lauren. Cuvânt cu cuvânt. Și stratagema a funcționat! Mi-a prescris antibiotice și odihnă la pat. Am mers la mica farmacie de alături și am făcut rețeta. Eram așa de ușurat, încât aproape că dansam printre rafturile cu medicamente. Mi-am ținut capul sus în timp ce mă întorceam acasă – mi-am permis să privesc lumea din jur. Am văzut o reclamă drăguță din neon cu o fioare, o tarabă la care se vindeau fructe tăiate în formă de steluțe. Am văzut o femeie care ținea un cățeluș negru într-o geantă mare, roșie. Am mers strângând la piept punga de hârtie cu antibiotice.

Am ajuns pe strada mea mort de oboseală. Mersesem pe jos cincisprezece kilometri sau mai

mult până la clinică și înapoi. I-am dat lui Lauren antibioticele ascunse în mâncare. S-a făcut bine rapid. Planul meu avusese succes!

Când situația lui Lauren s-a înrăutățit iar, mi-am dat seama că trebuie să obțin răspunsuri. Nu despre corpul ei de data asta, ci despre mintea ei. Și uite așa mi-a venit ideea de a merge la omul-gândac și a pretinde că vorbesc despre mine, când de fapt îi puneam întrebări despre Lauren. Este la fel ca atunci când am reușit să capăt antibioticele, numai că acum informația este medicamentul pe care încerc să-l obțin.

M-am întors. Am ajuns pe strada mea. În fața ochilor am din nou o casă galbenă cu șarpantă verde. Este a doamnei cu Chihuahua, și am în mine aceeași senzație, de parcă aș ști ceva. E ca și cum aș avea în creier niște furnici care mărșăluiesc prin el cu piciorușele lor.

Văd un afiș prins cu capsatorul pe un stâlp de telefon. Mă duc să mă uit fiindcă de obicei e vorba de pisici dispărute. Chiar dacă par foarte capabile și independente, pisicile au nevoie de noi.

De data asta nu e vorba de pisici. O față se repetă până departe în fotocopii șterse, stâlp după stâlp. Îmi ia o clipă ca s-o recunosc. Firește, în poză arată mult mai tânără și n-are alături niciun câine, dar este doamna cu Chihuahua. E

într-un loc însorit și stă rezemată zâmbitoare de un zid. Are un aer fericit.

Ultima dată când am văzut fiuturași lipiți pe stâlpii de telefon a fost când cu Fata cu Înghețata pe Băț.

Intru în casă și o găsesc pe Lauren așteptându-mă.

— Unde ai fost?

Observ că respiră sacadat.

— Liniștește-te, pisicuțo! Ai grijă să nu leșini.

I s-a mai întâmplat.

— Te vezi cu o femeie! țipă ea. O să mă părăsești.

Îmi ia mâna, o vâră între dinții ei ascuțiți și mi-o mușcă.

Într-un final reușesc să o potolesc și să o duc la culcare. Încerc să mă uit la serialul cu monștri pe roți, însă a fost o zi epuizantă. O zi prea grea din cauza atâtor sentimente.

În toiul nopții, mă trezesc brusc fără suflare. Simt întunericul ca pe o atingere pe piele. Am lăsat casetofonul să ruleze banda încontinuu de la capăt la sfârșit, însă e un obiect vechi sau poate că n-am știut eu cum să-l programez. O aud pe Lauren cum se târăște pe podea în tăcere. Dințișorii ei ascuțiți clănțăne.

— Răule! șoptește ea. Să pleci de aici, să pleci, să pleci!

Încerc să o liniștesc și să o culc din nou. Țipă și mă mușcă iar de mână, și de data asta îmi dă sângele. Se zbate și țipă toată noaptea.

Îi spun:

— Chiar dacă m-aș vedea cu cineva, tot pe tine te-aș iubi cel mai mult.

Îmi dau seama pe loc că am făcut o greșeală.

— Aha, e adevărat, te vezi cu cineva!

Lauren mă zgârie și continuă să se zbată în brațele mele până ce zorii se strecoară cenușii în încăpere.

Întâmpin noua zi obosit și plin de vânătăi. Lauren doarme până târziu. Folosesc răgazul pentru a completa jurnalul. E un obicei insuflat de Mami.

Mami obișnuia să examineze casa de sus până jos o dată pe săptămână. Examinarea trebuia făcută de două ori, susținea ea, pentru a evita erorile umane. Nimic nu-i scăpa. Fiecare flr de praf, flecare păianjen, flecare crăpătură din faianță. Totul era notat în jurnal. Și pe urmă îi dădea jurnalul lui Tati, ca să repare stricăciunile în săptămâna ce urma. Îi spunea *jurnalul cu lucruri stricate.* Engleza ei era aproape perfectă; rareori se întâmpla să nu priceapă înțelesurile mai ascunse ale unui cuvânt. lar atunci când se întâmpla, nici eu și nici Tati nu o corectam.

Așa încât în fiecare zi de sâmbătă, imediat ce se luminează, iau jurnalul și examinez casa. Repet acțiunea seara, cu puțin înainte să se întunece. Dau ocol casei ca să mă asigur că gardul și toate celelalte de afară sunt în regulă, după care descriu un cerc mai strâns în interior ca să verific dacă nu sunt cuie scăpate pe jos, găuri de șobolani sau șerpi, urme de termite și alte chestii de genul ăsta. Nu e ceva complicat, dar e important, așa cum am mai spus.

Cele trei încuietori de la ușa din spate se deschid cu zgomot. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Rămân nemișcat. Niciodată nu știu la ce să mă aștept din partea lui Lauren, ce anume o trezește din somn. De data asta continuă să doarmă. Afară, lumina este orbitoare, iar pământul, pârjolit și tare sub picioare, crăpat precum pielea îmbătrânită. Hrănitoarele stau atârnate goale. Nicio briză nu clatină ramurile copacilor și toate frunzele zac nemișcate și tăcute în dogoarea îngrozitoare. E ca și cum moartea și-ar fi pus degetul pe strada mea și ar fi marcat-o. Încui ușa în urmă și ocolesc casa spre șopronul unde îmi țin uneltele.

În șopronul slab luminat e răcoare și în aer plutește un miros greu de rumeguș și ulei. Așa miros toate șoproanele. Trebuie să fiu atent – mirosul poartă cu sine amintiri. Prea târziu; Tati stă, înalt și tăcut, într-un colț umbrit. Întinde mâna după o cutie cu șuruburi și după

sticla maronie din spatele ei. Micul Teddy îl trage de mână. Vrea să se urce în mașină și să plece, însă Tati are de rezolvat mai întâi treaba aceea cu Mami.

Înșfac rapid trusa de scule și ies, clipind ușurat în soarele arzător. Încui ușa șopronului. *Stai aici, Tati! Și tu, Micuțule Teddy! N-aveți ce căuta afară.*

Notez totul în jurnal cu maximă claritate. Sigur, nu e același caiet ca al lui Mami. Îmi țin jurnalul cu lucruri stricate într-un manual de școală vechi de-al lui Lauren. Scriu peste hărțile din el.

Șoarecele din bucătărie s-a întors, notez cu mare grijă peste marea albastru-pal de pe țărmul Papuei Noua Guinee. *Chiuveta din baie – robinetul picură. Biblia a căzut iar de pe masă?!?!?! De ce? Picioarele mesei nu sunt egale?!?!?!*

Și așa mai departe. Balamalele de la ușa dormitorului scârțâie; trebuie să le ung. O bucată de placaj de la o fereastră din camera de zi s-a desprins și trebuie s-o bat din nou în cuie. Două țigle au căzut de pe acoperiș. Ratonii sunt de vină; ei sunt cei care umblă pe acolo pe sus și mișcă țiglele din loc. Dar îmi plac mânuțele lor negre și dibace.

Fac ce pot acum și las restul pentru mai târziu în săptămâna următoare. Trebuie să fiu și mamă, și tată pentru Lauren. Îmi place să lucrez

la casă, să repar găurile, de parcă aș face-o impermeabilă. Nimic nu intră și nu iese de aici decât cu permisiunea mea.

Clătitele cu fulgi de ciocolată sunt gata exact când se trezește Lauren. Pentru mine, clătitele sunt o pierdere de vreme, fiind ca și cum aș mânca bucăți fierbinți de cârpe de vase. Dar Lauren le adoră.

Îi spun:

— Hai să ne spălăm mai întâi! Eu am lucrat pe afară, iar tu ai pedalat pe bicicletă și te-ai murdărit pe mâini.

Lauren e foarte isteață. Se întinde pe burtă pe scaun și brațele i se agită în apă. Face totul numai după capul ei.

— Așa e mai ușor, îmi explică ea.

O sărut.

— Știu. Te descurci bine și te miști foarte repede.

Ne spălăm mâinile la chiuveta din bucătărie și curățăm cu peria murdăria adunată sub unghii.

Lauren mănâncă în tăcere. Ieri a avut o zi proastă; supărarea a epuizat-o. Mâine va pleca, și perspectiva absenței sale ne face pe amândoi să fim foarte abătuți.

— Astăzi putem face tot ce vrei tu, mă pomenesc rostind fără să gândesc.

Devine instantaneu mai atentă.

— Vreau să mergem cu cortul.

Un val fierbinte de neajutorare mă cuprinde. Nu putem merge cu cortul. Și Lauren știe. De ce trebuie să mă piseze întruna? Să tragă de mine, să nu mă lase o clipă în pace, ca acei cățeluși care se țin după tauri și se încurcă printre picioarele lor? Nu-i de mirare că mă enervez așa de des.

Dar tristețea nu-mi dă nici ea pace. Nu e deloc just. Sunt atâția copii care merg în pădure și fac focul și dorm în cort și așa mai departe! Și pentru ei nu e ceva deosebit. Poate că treaba asta cu Ucigașul e cea care m-a întristat sau poate că m-am plictisit de stat în casă, nu știu, dar mă trezesc spunând:

— Sigur. Hai să mergem cu cortul! Plecăm când se înserează.

— Pe bune? Chiar mergem, Tati?

— Sigur că da, îi răspund. Doar am zis că putem face tot ce vrei tu.

Strălucește de fericire.

Îndes lucruri folositoare într-un rucsac. O lanternă, pătura, foile de cort, batoane energizante, apă îmbuteliată, hârtie igienică. În spatele meu aud foșnind poalele unei fuste. Oh, nu! Strâng tare din pleoape.

Mâinile ei sunt precum lutul rece pe ceafa mea. *Nu lăsa pe nimeni să vadă cine ești!* spune

Mami.

— N-o să-i las, îi răspund. Nu vreau decât să o răsfăț un pic pe Lauren. Numai de data asta, îți jur! O să mă asigur că nu va mai dori să repete experiența niciodată.

Trebuie să-i muți de acolo.

Soarele coboară încet peste copaci. Mă uit prin gaura făcută în placajul ferestrei din partea de vest a casei, cea care dă spre pădure. Când soarele e gata să apună îmi așez rucsacul pe spate și sting luminile.

— E timpul să plecăm, îi spun lui Lauren. Dă-mi creioanele și cariocile, te rog!

Mi le așază în palmă, unul câte unul, și eu le pun deoparte. Le-am numărat, nu lipsește niciunul.

— Vrei să bei niște apă înaintea să plecăm? Sau ai nevoie la toaletă? Ultima strigare.

Clatină din cap. Aproape că simt exaltarea țâșnind din ea în mici rafale.

— Va trebui să mă lași să te car în spinare.

Trebuie să înțeleagă că bicicleta roz nu îi va fi de niciun folos în pădure.

— Cum zici tu.

Ieșim pe ușa din spate a casei, pe care o încui în urmă. Verific cu atenție strada înainte de a ne strecura afară din umbră. Drumul e pustiu. Musculițe dansează în jurul felinarelor

zumzăitoare. Casa învecinată se holbează la noi cu ochii ei din hârtie de ziar. Mai încolo, totul e însă diferit. Obloanele sunt ridicate, iar dinăuntru răzbat zgomote și lumini calde. Prind sunetul îndepărtat al unui pian și mirosul slab de cotlete de porc fripte.

— Am putea merge să batem la o ușă, propune Lauren. Să-i salutăm pe cei dinăuntru. Poate că ne vor invita să rămânem la cină.

— Am crezut că vrei să mergi cu cortul, îi răspund. Hai, pisicuțo!

Ne îndreptăm spre locul unde copacii se profilează pe cerul purpuriu. Ne strecurăm pe poarta din lemn și iată-ne acum în pădure. Lanterna aruncă o rază largă și anemică pe cărare.

Curând, lăsăm în spate orice urme ale orașului. Suntem încercuiți de copaci. E ora când suflarea pădurii prinde viață. Aerul întunecat e plin de țipete de bufniță, trosnituri și cântece. Broaște, greieri, lilieci. Lauren se înfioară și o simt că se minunează de ceea ce vede și aude. Îmi place la nebunie să o am așa de aproape. Nu-mi amintesc când a fost ultima dată când mi-a permis să o țin în brațe fără să se opună. Urăște să se simtă neajutorată.

— Ce faci dacă cineva se apropie de tine? o întreb din nou.

— Rămân tăcută și te las pe tine să vorbești, recită ea. Ce-i cu duhoarea asta?

— Un dihor, îi răspund.

Animalul ne însoțește pe cărare un timp; poate că e curios din fire. După care se îndepărtează în pădurea întunecată și mirosul slăbește treptat.

Nu înaintăm prea mult, cam un kilometru și jumătate. La vreo cincizeci de metri de cărare se află luminișul. Ascuns de blocuri de rocă stâncoasă și tufișuri dese, așa că trebuie să știi unde să cauți. lar eu știu locul foarte bine. Aici trăiesc zeii.

Un parfum de cedri și lămâiță, la fel de puternic precum cel de vin, plutește în aer. Însă copacii care încercuiesc luminișul nu sunt cedri sau brazi. Sunt fantome palide și slăbănoage.

— Tati, șoptește Laure. De ce sunt albi copacii ăștia?

— Sunt mesteceni de hârtie, îi răspund. Sau mesteceni albi. Uite!

Cojesc scoarța unui trunchi și îi arăt bucata de lemn. Îi mângâie suprafața foșnitoare. Nu-i spun că numele adevărat al copacilor este *mesteceni-os*.

Locul pe care-l caut se află în colțul nord-vestic al lumi-nișului, și acolo întind pătura peste pământul cald încă după arșița de peste zi. Ne așezăm. O conving să bea niște apă și să mănânce un baton energizant. Ramuri de copaci se ițesc printre stele deasupra noastră. Lauren tace. Știu că le simte prezența. A lor, a zeilor.

— Ce drăguț! îi spun. Amândoi aici, împreună. Îmi amintește de când erai tu mică. Ce vremuri frumoase!

— Eu nu îmi amintesc să fi fost așa, ripostează ea.

Simt un val de frustrare. Mă respinge mereu. Însă îmi păstrez calmul.

— Te iubesc mai mult decât orice pe lume, îi spun.

Și așa este. Lauren e specială. E singura persoană pe care am adus-o aici, în luminiș.

— Tot ce vreau este să te știu în siguranță.

Îmi răspunde:

— Dar, Tati, nu vreau să mai trăiesc așa. Uneori simt că nu vreau să mai trăiesc deloc.

Când îmi recapăt suflul, rostesc pe cel mai natural ton cu putință:

— Să-ți spun un secret, pisicuțo. Toată lumea simte așa ceva câteodată. Câteodată lucrurile iau o întorsătură proastă și ai senzația că nu poți s-o scoți la capăt. Totul pare încețoșat, precum cerul într-o zi ploioasă. Numai că viața merge înainte, și încă foarte repede. Nimic nu rămâne așa pe veșnicie, nici măcar lucrurile rele. Norii se vor împrăștia. Întotdeauna, te asigur.

— Dar eu nu sunt ca toată lumea, rostește Lauren cu o voce atât de tăioasă, încât m-ar putea despica în două. Cei mai mulți oameni pot merge aici singuri, în timp ce eu nu pot. Treaba asta nu se va schimba niciodată, și nici nu se va

împrăștia. Va rămâne întotdeauna la fel. Nu-i așa, Ted?

Mă cutremur. Nu există răspuns la o asemenea întrebare. Urăsc când îmi spune Ted.

— Hai mai bine să ne uităm la stele, pisicuțo!

— Va trebui să mă lași să mă descurc singură, Tati. Să mă lași să cresc.

— Uite ce-i, Lauren, îi spun în timp ce simt cum furia se înalță în mine. Nu e corect din partea ta. Știu că ai impresia că ești matură. Dar încă ai nevoie de supraveghere. Mai ții minte ce s-a întâmplat atunci la mall?

— Dar asta a fost în urmă cu niște ani. Acum suntem afară și mă port cum trebuie.

După puțin timp, ea e prima care simte.

— M-a mușcat ceva, zice pe un ton deocamdată doar surprins, dar nu înspăimântat.

Sunt și eu înțepat în picior de două ori, în succesiune rapidă. Firește că nu simt nimic, doar văd cum pielea mi se înroșește și se umflă. Acum se târăsc peste tot pe noi. Lauren începe să țipe.

— Ce sunt astea? Oh, Dumnezeule, Tati, ce se întâmplă?

— Sunt niște furnici de foc. Probabil că ne-am așezat peste un mușuroi.

— Ia-le de pe mine! strigă Lauren. Mă doare, ia-le de pe mine!

Înșfac iute rucsacul și fug cu ea în brațe printre copaci. Rădăcinile și rugii mi se agață de picioare. Când ajungem înapoi pe cărare, mă

opresc ca să mă scutur și să o perii bine și pe Lauren. Torn apă peste pielea expusă.

— Ți-a intrat vreuna pe sub haine? o întreb.

— Nu, nu cred, răspunde ea, iar vocea i se îneacă în lacrimi. Acum putem merge acasă, Tati?

— Sigur că da, pisicuțo.

O țin strâns la piept tot drumul înapoi. Observ că nu-mi mai zice „Ted".

Spune:

— Treaba asta cu mersul cu cortul a fost o idee proastă. Mersi că m-ai scos de acolo!

— Este de datoria mea.

Obosită după atâta tevatură, adoarme înainte de a ajunge acasă. Aplic loțiune peste mușcături, atingându-i pielea adormită cu mare grijă. Un șir de pustule de un roșu-aprins i s-a întins de pe gambă în sus până la îndoitura genunchiului, însă în rest totul e în regulă. Apucaserăm să fugim înainte ca situația să degenereze. Îmi spun că tinerii simt atât de intens durerea pentru că n-au încă idee cât de adâncă poate fi.

E dimineață și a venit momentul să ne luăm la revedere. Lauren se agață de mine.

— Te iubesc, Tati! Îi simt respirația umedă în barbă în timp ce adaugă: Nu vreau să plec.

— Știu că nu vrei.

Simt gustul lacrimilor ei pe buzele mele. Sentimentele se înalță în mine ca un val oceanic. Sunt așa de puternice, încât trebuie să închid ochii.

— Ne vedem săptămâna viitoare, îi spun. Nu-ți face griji, pisicuțo! Fii fată cuminte! Timpul o să treacă repede și, cât ai clipi din ochi, te vei întoarce.

Fiecare hohot de plâns de-al ei mă face să mă simt ca lovit în cap cu o cheie fixă.

Mă așez pe canapea ca să ascult muzică și mă simt îngrozitor. După o vreme, pe dosul palmei simt atingerea ușoară a unor mustăți. Un cap mătăsos mă împunge în palmă.

Olivia a ieșit din ascunzătoare și știe că am nevoie de ea.

Ies din casă și merg în pădure cu un bidon de cinci litri plin cu piretrină. Pădurea arată altfel în timpul zilei. Lumina e împrăștiată pe pământ ca o mână de grăunțe aruncate pe jos. O căprioară își ițește capul din frunziș și mă privește cu ochii ei mari și negri, după care o ia la sănătoasa. Curând, descopăr motivul fugii când trec pe lângă bărbatul cu părul de culoarea sucului de portocale, ieșit la plimbare cu câinele lui. Câinele rânjește la mine, așa cum face întotdeauna. A ținut minte incidentul acela, când

Olivia a vrut să fugă de acasă. Pe urmă depășesc o familie plecată în excursie, îmbrăcată în jachete roșii asortate. Copiii au fețe mici și serioase, iar tatăl, un aer obosit. Mama merge în față cu pași mari, de parcă ar fi singură.

Trec de locul unde ies de obicei de pe cărare pentru a porni spre luminiș, apoi mă așez pe o buturugă și aștept. Familia trece pe lângă mine în tăcere. Tatăl dă din cap în direcția mea. Acum sunt sigur că se află în toiul unei certe. Familiile sunt niște chestii foarte complicate.

Când veșmintele lor roșii dispar printre copacii luminați de soare, mă întorc în luminiș. Pătura e tot acolo. Zace boțită pe resturile vegetale precum pielea unui monstru mort. Peste ea mărșăluiesc șiruri de furnici grăbite. Nu pot să stau aici. Aș atrage atenția asupra acestui loc. Iau un băț lung și răsucesc pătura făcută grămadă în jurul lui. O salt așa cum e, înfășurată pe băț, și o arunc în sacul de gunoi cu care am venit.

Mă iau după furnici pe cărarea lor până la intrarea în mușuroi. În lumina soarelui, sunt aproape translucide, niște ființe micuțe și aparent inofensive. Greu de crezut ce dureri pot provoca. „Îmi cer iertare!" le spun. Vărs piretrina peste mușuroi, în găurile din pământ și în sacul în care am îndesat pătura.

Nu știam dacă urmează să mai găsesc mușuroiul furnicilor de foc tot aici, în colțul nord-

vestic al luminișului. Dar mă gândeam că așa va fi. Furnicile sunt creaturi cu comportament teritorial. Mi-a venit greu să o aud pe Lauren plângând, să fiu martor la durerea provocată de înțepăturile lor. Totuși, a fost un lucru necesar – Lauren trebuie să învețe cum merg treburile pe lumea asta.

Trebuie însă să recunosc că se simte mult mai bine în ultima vreme. Incidentul de la mall nu s-a mai repetat.

Sunt în picioare în mijlocul luminișului, care e totodată și centrul vieții zeilor. E locul unde lumina soarelui pătrunde permanent. Le dau binețe zeilor și le simt puterea. Iar ei se întind spre mine de acolo de unde stau sub covorul de frunze. E ca și cum ar trage de mine în diverse direcții cu niște fire subțiri. Are dreptate Mami. De cum mi se va însănătoși brațul, le voi căuta o altă casă. Oamenii au început să-i simtă. Familia aceea s-a apropiat prea mult.

Urc treptele spre verandă și observ că sunt goale. Vântul a îndepărtat de pe ele frunzele și celelalte lucruri. Nu e în regulă. Trebuie să aud dacă se apropie oameni de casă. Așa că zdrobesc două decorațiuni de Crăciun și împrăștii cioburile pe scară. Vor scoate un clinchet ascuțit și vesel dacă va călca cineva pe ele și astfel voi fi avertizat din timp de apariția vizitatorilor. Nu e ceva

periculos. Oamenii poartă pantofi. Mă rog, știu că deunăzi am ieșit din casă în picioarele goale, însă majoritatea oamenilor nu procedează așa. Este un fapt.

În timp ce împrăștii cioburile de fibră de sticlă, surprind o mișcare cu coada ochiului. Mă răsucesc ca să arunc o privire, în speranța că m-am înșelat. Dar nu. În casa părăsită de alături, ziarul care acoperea una dintre ferestrele de la parter a dispărut. Mă uit și văd cum o mână palidă îndepărtează și alte ziare, lăsând fereastra neacoperită, ca un ochi de o întunecime adâncă. O mână pusă pe treabă deschide geamul și scutură praful afară. Urmează zgomot de măturat energic.

Intru la mine în casă și încui ușa din față. Îmi lipesc ochiul de gaura făcută în placajul ferestrei dinspre est, care dă spre casa goală. Un tufiș de timoftică crescut peste măsură s-a aplecat peste fereastră, dar încă mai am o perspectivă bună. Observ un camion alb care se oprește în fața casei vecine. Pe laturi are pictat cu litere portocalii înscrisul *EZ Moving.* O femeie coboară din el, sărind cu ușurință de pe scară, apoi se duce și descuie ușa din spate a camionului. Are gura strânsă pungă și privirea fixă. Arată probabil mai în vârstă decât este. Pare să fi rămas în urmă cu somnul. Un bărbat într-o uniformă maro coboară de pe locul șoferului. Și,

împreună, încep să descarce. Cutii, lămpi, un toaster. Un fotoliu. Nu foarte multe lucruri.

Femeia aruncă o privire înspre locul unde stau în așteptare. Ochii ei par să sfredelească paravanul de timoftică și să pătrundă în încăperea întunecoasă în care mă găsesc. Mă retrag, cu toate că n-are cum să mă vadă. Nu e deloc bine. Oamenii au ochi cu care văd și urechi cu care ascultă, iar femeile văd și ascultă cu mai mare atenție decât bărbații.

Sunt așa de supărat, încât simt nevoia să merg în bucătărie ca să-mi prepar un cocteil bullshot. Îmi pare rău că nu am inventat eu cocteilul ăsta. Presupun că puteți găsi singuri rețeta, dar i-am adus câteva modificări, așa încât cred că n-ar fi lipsit de interes să o înregistrez.

După o îndelungată căutare, găsesc casetofonul sub pat. Probabil că l-am împins acolo din greșeală cu piciorul.

Rețeta de cocteil bullshot a lui Bannerman. Fierbeți puțin sos de friptură de vită și asezonați-l cu piper și Tabaseo. Puteți adăuga o linguriță de muștar. Mie îmi plaee să pun și semințe de țelină măeinate și sărate. Turnați peste eompoziție un shot de burbon. Sau poate două. În rețetă zice că trebuie și suc de lămâie, dar cei eărora le place sucul de lămâie sunt aeeiași care

se dau în vânt după salate. Nici nu vreau să aud de așa ceva!

Beau trei cocteiluri unul după altul și abia după aceea îmi revin un pic. Pentru a întări efectul, îmi iau și pastila, și uite așa mă pomenesc dând din cap satisfăcut. Mami spunea că, dacă te doare ceva, trebuie să iei medicamente. Și dacă te tai, ai nevoie de copci. Asta o știe oricine.

Mami obișnuia să-mi povestească despre Ankou, zeul cu multe fețe care trăia în cimitirele din țara ei. E înspăimântător să ai mai mult de o față. Cum poți ști cine ești cu adevărat? Când eram mic, mi se năzărea uneori că îl văd noaptea pe Ankou la mine în cameră, în întuneric; un bătrân cu un cuțit lung în mână, a cărui lucire i se reflecta în ochi. În alte dăți era un cerb cu coarne ascuțite, umede de sânge. Sau o bufniță ce se holba la mine. Ankou era un monstru. Nu-mi amintesc exact ce-mi povestea Mami despre el – sau ce părți din istorie născoceam eu noaptea. Gândul la el mă face să tremur și acum. Numai că acum o am pe Olivia. Când îi mângâi blana sau doar îi aud târșâitul ușor plictisit prin casă, știu că sunt în siguranță și că Ankou e departe.

Picotesc și vorbele omului-gândac mi se rostogolesc prin minte iar și iar, ca o bandă de telegraf. „Când ții secre-tele în tine, te poți simți

singur.” Ce ciudat: într-un fel, sunt foarte singur, dar în același timp am parte și de companie de care m-aș lipsi bucuros câteodată.

Aproape că sunt adormit în clipa când soneria întrerupe brusc tăcerea ca un ciocan pneumatic.

Olivia

AFURISITA DE SONERIE SUNĂ ȘI TED NU SE scoală. Întotdeauna cade lat și doarme mult când vine din pădure. Sforăie ca o tobă mică. l-auzi, din nou. *BRRRRRRRRR!* Nu, nu sforăie ca o tobă. Mai degrabă ca un ferăstrău sau un pistol cu cuie pus la tâmplă. Zău așa, tedul cu degete mari opozabile trebuie să se trezească și să răspundă la sonerie. Eu nu am cum. Doar sunt pisică. Ce mama naibii!

Fug în sus pe scări și pășesc peste fața lui până ce îl trezesc. Geme de la efortul de a-și trage hainele pe el. Calc pe conturul lăsat de corpul lui cald pe cearșafuri în timp ce pașii îi bocănesc cu un bubuit ca de tunet în jos pe scară. Încuietorile se descuie una după alta. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Deschide ușa. Aud o altă voce; rostește ceva pe un ton de rugăminte. Cred că un ted feminin. Aștept cu încredere. Ted o să îi facă vânt! Urăște să-i sune cineva la ușă. La urma urmei, unii tedi sunt periculoși. Mi-a explicat asta de nenumărate ori.

Numai că, spre oroarea mea, ÎL INVITĂ PE CELĂLALT TED ÎN CASĂ. Ușa se închide în urma lui și se pornește tunetul. Se cutremură toată casa. Covorul alunecă de sub mine. Dau din labe și mă *zbat* să găsesc ceva de care să mă agăț. Căpriorii din acoperiș gem și se vaită, iar pereții trepidează. Totul amenință să se năruie.

Treptat, lumea revine la normal. Dar eu nu-mi pot părăsi ascunzătoarea de sub pat. Am împietrit de groază și inima îmi bubuie în piept. Duhoarea nouă a tedului feminin umple casa, umplându-mi nările. E arzătoare și înțepătoare ca piperul negru. Tedul ăsta îmi provoacă prea multe senzații – cine sau ce este ea?

La parter, cei doi tedi continuă să discute ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cred că sunt în bucătărie. Firește, nu mi-am propus să trag cu urechea, dar n-am cum să mă împiedic să-i aud. Doamna ted va locui în casa de alături. Pe urmă povestește ceva despre o pisică vârâtă în mașina de spălat. Nu-mi vine să cred! Pentru numele lui Dmz, este o psihopată, așa cum am văzut la televizor!

Ted vorbește acum pe un ton ciudat. Nu știu ce e la mijloc – o fi interes? Fericire? Oricum, sună groaznic. Dacă o invită să revină? Dacă așa vor decurge lucrurile mereu de acum înainte? Conversația pare să se prelungească la infinit, și-mi zic în sinea mea: *Uau, la fel de bine ar putea*

să o pofteasă să se mute aici, eu noi! Într-un târziu, vocile revin pe hol. Și el o conduce afară.

În timp ce își ia la revedere, doamna ted zice „Dacă ai nevoie de ajutor” și încă ceva ce nu înțeleg despre o mână fracturată.

Într-un final, Ted închide ușa în urma ei.

Uau! Nu e deloc în regulă. E rău, chiar foarte rău. Scâncesc a jale și sunetul ajunge la o înălțime care îmi dă senzația că o să explodez. A fost o încălcare grosolană a încrederii noastre reciproce – iar dacă nu avem ÎNCREDERE unul în altul, ce ne-a mai rămas? Dacă doamna ted e o criminală? Dacă va vrea să se întoarcă în casa noastră? INACCEPTABIL!

Ted urcă la etaj, și aud cum patul scârțâie prietenos deasupra capului meu. A revenit la somnicul lui, desigur. Mă strigă, dar sunt așa de supărată, încât fug din dormitor. E clar, e complet insensibil, din moment ce peste câteva minute se pune iar pe sforăit.

Mă fâțâi de colo-colo prin camera de zi. Găurile din placaj se chiorăsc la mine de parcă ar avea ochi. Nimic nu mai pare a fi în siguranță. Trag de firele din mocheta drăguță, dar nici măcar asta nu îmi aduce alinare, așa cum se întâmplă de obicei. Sunt atât de SUPĂRATĂ, încât nici ochii nu îmi mai funcționează așa cum trebuie. Văd greșit culorile: pereții mi se par verzi și mocheta, albastră.

Trebuie să-l învăț minte. De data asta nu e de ajuns să sparg lucruri.

Mă arunc nebunește de pe blatul de bucătărie în direcția ușii de la frigider. Reușesc să prind clanța cu o labă și ușa se deschide. Scot un mic *prrp!* de satisfacție. Răceala năvălește afară. Pe vremea asta, totul se va topi și se va scurge pe podea. Berea se va încălzi. Laptele și carnea se vor strica. Foarte bine. la uite, castronelul meu e gol! Lasă să vadă și el cum e.

După asta, mă simt mai bine. Mă întorc în camera de zi și constat cu ușurare că vederea mi-a revenit la normal. Mă încolăcesc pe mocheta portocalie ca să trag un pui de somn pe care, pentru Dmz, îl merit din plin după toate cele prin care am trecut!

Dee

CEVA CEDEAZĂ CU O TROSNITURĂ SUB picioarele ei. Printre frunzele și prin praful care acoperă treptele s-au strecurat niște cioburi strălucitoare. Ca și cum o întreagă cutie cu decorațiuni de Crăciun ar fi fost împrăștiată pe jos. Ceea ce nu face decât să adauge o tentă de haos irealității deja palpabile.

Dee se întreabă dacă își va da seama în clipa când îl va vedea. E sigură că adevărul va emana din carnea lui ca o miasmă.

Sună de treizeci sau poate de patruzeci de ori la ușă. Zărește mișcare la fereastră, dar nu vine nimeni să-i deschidă, așa că se gândește să plece. O parte din ea se încovoaie de ușurare. Numai că nu crede că mai poate trece încă o dată prin asta. *Hai odată, fă-o, Dee Dee!* Vocea tatălui ei îi răsună în cap. Crezul lor îndârjit din acea lungă jumătate de an când au rămas singuri, numai ei doi. *Fă-o*; oricât de neplăcut ar fi, oricât de tare îți bate inima în piept noaptea, orice ai visa. *Fă-*

o! Își îndreaptă un pic spinarea și în aceeași clipă aude un târșâit în interiorul casei. Un sunet slab și ascuțit – poate de pisică? Și pe urmă niște zgomote mai grele, un corp masiv lăsând urme pe scări, pe pereți, pe scândurile din dușumea.

Trei încuietori diferite zornăie și ușa se întredeschide. Un ochi căprui încețoșat i se înfățișează, încadrat de un chip palid în care au încolțit fire de păr. Barba e roșie, mult mai deschisă la culoare decât șuvița castanie linsă care îi cade peste ochi – aceasta lasă pe față o umbră atrăgătoare care îi conferă un aer de pirat aproape stilat.

— Bună! zice ea.

— Ce e?

Vocea lui e mai ascuțită decât se așteptase.

— Sunt noua ta vecină. Dee. Am venit… ăăă… ca să te salut și niște plăcintă să-ți aduc.

Se înfioară, dar rezistă tentației de a menționa că e, fără să știe, poetă. Se mulțumește să-i întindă cutia cu plăcinta de dovleac pe care a cumpărat-o de la băcănie, deși încă nu e sezonul. Cutia este prăfuită, abia acum observă asta.

— Plăcintă, spune el.

O mână pală se strecoară prin deschizătura ușii ca să îi smulgă plăcinta. Pentru o clipă Dee are impresia că pielea bărbatului va începe să sfârâie în lumina soarelui. Nu lasă din mâini cartonul înmuiat și preț de câteva secunde sunt prinși amândoi într-un soi de joc cu trasul funiei.

— Îmi cer scuze că te deranjez, zice ea, dar casa mea nu va fi racordată la rețeaua de apă decât după-amiază! Pot să-ți folosesc baia? Am făcut un drum lung cu mașina până aici.

Ochiul clipește.

— Nu e momentul potrivit.

— Da, știu, zâmbește Dee. Noua vecină abia a sosit, și deja se dovedește a fi o pacoste. Scuze! Am sunat la alte două case de pe stradă, dar se pare că toată lumea este plecată la serviciu.

Se deschide ușa. Bărbatul rostește pe un ton bățos:

— E-n regulă. Însă grăbește-te!

Dee pășește într-o atmosferă de infern: o grotă adâncă, unde raze stinghere de lumină se abat asupra unor movile ciudate de lucruri stricate cu margini neregulate. Toate ferestrele sunt bătute în cuie și în placaje au fost date găuri pentru a lăsa să pătrundă lumina.

Aruncă o privire în stânga, către camera de zi. Pe mă-sură ce ochii i se obișnuiesc cu întunericul, vede pe podeaua din lemn teancuri de cărți și grămezi de preșuri vechi. Distinge pe pereții îngălbeniți porțiuni mai deschise la culoare unde au stat cândva agățate tablouri sau oglinzi. Pereții sunt zugrăviți într-un verde intens, ca de pădure. Zărește un șezlong uzat și un televizor. Pe podea este întinsă o mochetă albastră murdară ce pare a fi făcută din pastile mici. Întregul loc miroase a moarte, nu a

putregai sau sânge, ci a os uscat și praf; e ca un mormânt vechi și uitat de mult, lăsat în paragină. Totul în jur se dezintegrează. Până și încuietoarea de la una din ferestrele din spate este complet ruginită. Pe pervaz sunt pete de un roșu-închis. Vocea lui Karen, detectiva cea obosită, îi răsună în cap. „Foarte probabil provine dintr-o familie disfuncțională. Necăsătorit. Marginalizat social."

Ușa din față se închide în spatele ei. Îl aude pe Ted cum zăvorăște cele trei încuietori. Fiecare fir de păr i se ridică individual încet pe ceafă.

— Copii? întreabă ea arătând din cap spre bicicleta roz, căzută pe o parte.

— Lauren, răspunde el. N-apuc să o văd pe cât de des aș vrea.

— Cred că ți-e greu, adaugă Dee.

Bărbatul e mai tânăr decât se așteptase, poate doar cu puțin trecut de treizeci de ani. Asta înseamnă că în urmă cu unsprezece ani abia dacă împlinise douăzeci.

— Baia e mai încolo pe hol. Pe aici.

— Ce muzică frumoasă! comentează ea în timp ce îl urmează.

Melodia care se aude de undeva din casă e o altă surpriză: muzică country cântată din toată inima de o voce frumoasă. Vede bucăți de piele goală pe ceafa lui Ted, ca și cum cineva i-ar fi smuls de pe cap mici smocuri de păr. Dintr-un

motiv necunoscut, asta o face să simtă atingerea ușoară, eterică, a groazei.

Odată ajunsă în baie, deschide ambele robinete. Îl simte stând în spatele ușii, așteptând-o să iasă. Îi simte tristețea, răsuflarea animalică. Este conștientă de fiecare detaliu al propriului corp; de pielea ei, atât de fermă în unele locuri, precum călcâiele sau vârfurile degetelor pline de bătături, și atât de subțire în altele, ca de exemplu pleoapele. Își simte firele delicate de păr de pe antebraț, globii oculari moi; limba și gâtul lungi, organele împurpurate și mușchii inimii care îi pompează sângele roșu prin vene. Inima ei pompează acum iute. Toate acele lucruri vulnerabile care pot fi sparte sau găurite; sângele ce poate țâșni; osul ce se poate transforma într-un tăiș zimțat, sfărâmat; pupilele ce pot exploda sub apăsarea a două degete mari. Caută din ochi o oglindă ca să se asigure că mai este întreagă și nevătămată. Dar nu găsește niciuna deasupra chiuvetei sau în oricare alt loc din baia cea întunecoasă și murdară.

Trage apa la toaletă, apoi se spală pe mâini și deschide ușa.

— Îmi poți da un pahar cu apă? întreabă ea. Mi s-a uscat gâtul. Așa de cald e pe aici tot timpul? Credeam că e un loc cunoscut ca fiind ploios.

Bărbatul se răsucește pe călcâie fără o vorbă și se îndreaptă cu pas greoi către bucătărie.

Dee bea apa și se uită în jur.

— Mergi des la vânătoare? Sau la pescuit?

— Nu. După o clipă o întreabă: De ce?

— Pentru că văd că ai nevoie de mult spațiu pentru congelare, din moment ce ții două aparate frigorifice.

Pare că numai combinația mică frigider-congelator e funcțională. Celălalt obiect – un răcitor vechi tip ladă –e gol și deschis, cu capacul rezemat de perete.

Bărbatul adoptă un aer stânjenit.

— Oliviei îi place să doarmă înăuntru, îi explică el. Olivia e pisica mea. Ar fi trebuit să arunc răcitorul atunci când s-a stricat, dar îl adoră. O face să toarcă fericită. Așa că-l țin. Știu, e o prostie din partea mea.

Dee se uită înăuntru. Lada e căptușită cu lucruri moi – pături și perne. Zărește un fir de păr pe o perniță – e castaniu sau castaniu-roșcat. Nu pare păr de pisică.

— Olivia doarme afară? întreabă ea.

Nu vede niciun castron de mâncare sau apă în bucătărie.

— Nu, îi răspunde el jignit. Sigur că nu, ar fi periculos pentru ea. E o pisică de apartament.

— Îmi plac pisicile, zâmbește Dee. Deși pot fl o pacoste. Mai ales când îmbătrânesc.

Bărbatul izbucnește brusc într-un râs gângav.

— Mda, și Olivia a început să îmbătrânească. O am de mult. Când eram copil, nimic nu mi-am dorit mai mult pe lume ca o pisică.

— Pisica noastră obișnuia să doarmă în uscătorul de rufe, spune Dee. Tati avea coșmaruri din pricina asta. Se temea să n-o confunde cu vreun pulover și...

Mimează că se învârte pe loc și face o față de pisică înspăimântată care se holbează prin sticlă.

Bărbatul scoate din nou un mic râs înăbușit și Dee plusează cu un soi de dans, mimând o pisică ce se zbate prin rufele ce se rotesc în uscător.

— Ești amuzantă, remarcă el. Zâmbește pieziș, tremurător și nesigur, ca și cum n-ar fi făcut asta de mult timp. Și eu mă temeam de ceva, să nu se încuie pe dinăuntru. Dar acum nu se mai poate sufoca.

Îi arată găurile făcute în capacul lăzii.

— Ce ingenios! spune Dee și-și trece degetele peste una din pături, care e galbenă cu imprimeu de fluturi albaștri și pare moale ca puful de rățușcă la atingere.

Bărbatul închide capacul lăzii încet, dar cu un gest ferm care o obligă să-și mute mâna. Ea îi observă o vânătaie pe cale să se vindece pe antebraț și mâna umflată.

— Hei, ești rănit. Cum s-a întâmplat?

— Portiera mașinii se trântește peste brațul meu. Vreau să zic că s-a trântit. Parcasem pe un

deal. Dar măcar nu e fracturată, sau cel puțin așa cred.

Dee mimează înfiorarea.

— Pun pariu că te doare chiar și așa. Mi-am rupt și eu brațul o dată. Și știi, a fost destul de neplăcut și dificil să deschid borcane cu o singură mâna și toate celelalte. Ești dreptaci? Să-mi dai de veste dacă ai nevoie de ajutor.

— Ăăă! face el, iar ea lasă tăcerea ce urmează să se prelungească. Cu ce te ocupi? o întreabă într-un târziu.

— Pe vremuri visam să ajung balerină, răspunde Dee. Dar n-am ajuns nimic.

Ce ciudat că tocmai acum și-a permis să recunoască adevărul cu voce tare!

El dă din cap.

— Eu visam să ajung bucătar. Dar viața...

— Da. Viața...

În prag, îi strânge mâna.

— La revedere, Ted!

— Ți-am spus cum mă cheamă? întreabă el. Pentru că nu îmi amintesc.

— Ai numele brodat pe cămașă.

— Am lucrat la un atelier de reparații auto. M-am obișnuit să port mereu cămașa asta. *Muncitor necalificat sau șomer*.

— Mersi oricum! zice Dee. Ai fost foarte amabil. Promit să nu te mai deranjez!

— Cu plăcere și altă dată! răspunde el.

Tresare apoi, părând speriat. Încuie repejor ușa în urma ei.

Zdrang, zdrang, zdrang!

Dee traversează încet curtea pârjolită. Este sigură că el o privește. Îi simte greutatea privirii pe spinare. E nevoită să facă apel la toată puterea voinței ei pentru a nu o lua la fugă. Întâlnirea a zdruncinat-o mai mult decât se așteptase. Fusese convinsă că el n-avea să o poftească în casă.

Închide ușa în spate cu mâini tremurătoare și se întinde cu fața în sus pe podeaua prăfuită. Încearcă să respire, să se liniștească, însă are senzația că și-a cedat corpul altcuiva. Își încleștează și descleștează mâinile. Valuri fierbinți îi traversează craniul. Un icnet răgușit îi scapă din gâtlej. Inima îi bubuie în urechi. *E un atac de panică*, își zice vag în sinea ei. *Trebuie să mă adun*. Însă e ca și cum s-ar cufunda din ce în ce mai adânc într-o dună de nisip de unde pare incapabilă să iasă.

Într-un târziu se calmează. Tușește și trage aer în piept. Simte un miros înțepător în casă, un amestec de iarbă uscată și arbore de piper, nuiele și ploșnițe. Exteriorul a pătruns înăuntru, acolo unde nu îi este locul. Se saltă de jos, slăbită ca o pisicuță, și adulmecă mirosul, în căutarea

sursei. Un ochi de geam e lipsă la fereastra din camera de zi prăfuită. Pe dușumeaua zgâriată, vântul a purtat cu sine frunze uscate. Ceva și-a făcut culcuș aici. Probabil nu un dihor, își zice Dee, ci altceva. Un oposum sau un raton.

— Nu, șoptește ea în încăperea goală. N-avem camere libere pentru tine aici la han.

Împinge o mică bibliotecă în fața ochiului de geam spart, blocându-l. Va trebui probabil să repare singură fereastra. Proprietarul nu pare genul dispus să își complice existența. Nu o deranjează. Cu atât mai bine dacă o lasă în pace.

Cu titlu de experiment, dă roată cu privirea camerei de zi, cu pereții ei înnegriți de la fumul de țigară impregnat în urmă cu mult timp și colțurile din care atârnă praful, și-și spune *Asta este casa mea*. Aproape că-i vine să râdă. Nu-și amintește ultimul loc pe care l-ar fi putut numi acasă. Poate cel în care trăise la începutul adolescenței, când Lulu încă mai dormea în camera alăturată cu degetul mare bine vârât între buzele strânse, scoțând mici sforăituri răsunătoare.

Constată cu surprindere că i s-a făcut deja racordarea la gaze. Își pregătește o friptură, fasole verde și un cartof copt în aragazul alb șuierător din bucătărie. Mănâncă repede și fără plăcere. Nu pune preț pe mâncare, însă are grijă

de corpul ei. A învățat importanța acestui lucru din proprie experiență. Aragazul încă mai fâsâie după ce îl închide și bucătăria miroase un pic a gaz. Alt lucru ce trebuie reparat. O va face mâine – dacă nu va muri la noapte. Decide să se lase în voia sorții.

Se lasă înserarea, iar Dee se așază cu picioarele încrucișate pe podeaua din camera de zi. Noaptea plutește înăuntru, se revarsă în colțuri, se împrăștie pe podea în valuri. Se uită în întuneric și întunericul se uită la ea. Cerculețele din ferestrele casei lui Ted se aprind. Vede printr-unul pâlpâiri și mișcare – presupune că e televizorul. Mai târziu, micile cercuri se întunecă la parter și preț de câteva minute două lumini rotunde ca luna strălucesc la etaj. Se sting la ora zece. Deci Ted se culcă devreme – nu se uită la televizor, și nici nu citește în pat. Dee urmărește casa alte câteva secunde. E întunecată, dar nu poate scăpa de senzația că nu se află în repaos. E ceva dement în nemișcarea ei. Continuă să privească și nu se întâmplă nimic. Mădularele îi zvâcnesc de oboseală; în fața ochilor ei, întunericul pare să se rotească. Ar fi cazul să meargă și ea la culcare. Mai are multe de făcut.

Baia e placată cu faianță albă veche și crăpată. Deasupra capului stă atârnat un tub de neon bâzâitor, plin de molii și de muște moarte. Așază pături și perne în cada de baie. „Locul cel mai

sigur în caz de cutremur”, așa cum obișnuia să spună tatăl ei. Oricum, nu are pat. Pune ciocanul cu vârf despicat alături, pe gresia rece. Închide ochii și exersează mintal întinderea brațului după ciocan, antrenându-și memoria musculară, imaginându-și că a fost trezită din somn de o siluetă întunecată aplecată amenințător deasupra ei.

Și-o imaginează pe Lulu și felul în care expresiile se fugăreau pe chipul ei precum norii care acoperă soarele cu mișcarea lor.

Citește *La răseruee de vânturi*. Mai are doar câteva pagini până la sfârșit. După ce termină, deschide cartea undeva la mijloc, la întâmplare, și continuă să citească. E singura carte pe care o citește. Îi place să citească, dar nu știi niciodată ce efect poate avea o carte asupra ta, și nu-și poate permite să lase garda jos. Măcar personajele din *La răseruee de vânturi* înțeleg că viața e făcută din alegeri îngrozitoare pe care trebuie să le faci zilnic. „Lasă-mă să intru!” implora Catherine. „Lasă-mă să intru!”

Stinge lumina și e învăluită complet în beznă. În jurul ei, casa respiră ca un om, iar scândurile gem, eliberând căldura adunată peste zi. Stele se holbează înăuntru prin ferestre. Casa nu se găsește de fapt în oraș – e foarte aproape de pădure. Iar ea se află aproape de locul unde s-a petrecut totul. Aerul pare să fi păstrat cumva amintirea acelui eveniment. Particulele sale sunt

purtate de vânt și se aștern pe pământ, pe copacii bătrâni și pe mușchiul umed.

Visele lui Dee sunt pline de soare arzător și de teama pierderii. Părinții ei merg mână în mână prin deșert sub un cer înstelat. Dee îi urmărește cât poate de mult, însă la un moment păsările roșii își iau zborul și cerul se albește, iar sunetul aripilor lor devine un foșnet hârșâit slab. Se saltă în șezut în întunericul desăvârșit, cu inima bubuindu-i în piept. Picături de transpirație i se preling pe spate și între sâni. Sunetul o urmărește și după ce s-a trezit. Îl aude urcând din nou de la parter. Nu e foșnet de aripi, ci zgomot precum cel scos de o unghie lungă care zgârie lemnul.

Își simte palma alunecoasă pe mânerul ciocanului. Se furișează în jos pe scară. Fiecare scândură îi scârțâie tare sub picioare și scoate un zgomot ca de împușcătură. Sunetul continuă să se audă; sunt gheare sau unghii ascuțite care râcâie lemnul. Între lumi s-a produs un soi de hiatus critic, își dă seama Dee. „Lasă-mă să intru – lasă-mă să intru!” Șuvițe subțiri de argint se strecoară prin ferestrele neacoperite de perdele din camera de zi. Zgârieturile s-au întețit acum, au devenit mai insistente. I se pare că deslușește un alt sunet în spatele lor – un sunet înalt, spart. Hohote de plâns, poate. Rafturile de bibliotecă se zgâlțâie, ca și cum forța din spatele lor ar fi căpătat și mai multă furie, și mai multă energie.

— Am să te las să intri, șoptește Dee.

Trage biblioteca deoparte. Se mișcă scoțând un scârțâit ca un geamăt. Vede ce anume stă ghemuit afară, în fața ferestrei, holbându-se înăuntru. Lasă ciocanul să-i scape din mână. Îngenunchează și ajunge față în față cu el, cu copilul cu pielea alb-argintie marmorată în lumina lunii, cu gura ca o cireașă neagră și ochi strălucitori ca lămpile, pline de lumina morții, cu scalp dezgolit și rănit în locurile unde păsările i-au smuls smocuri de păr de pe țeastă.

— Vino! murmură Dee și întinde brațul.

Copilul sâsâie la ea, un sunet nepământesc, și Dee icnește. Spaima o străbate, o spaimă atât de rece, încât se teme că inima i se va opri în loc. Gura copilului se deschide, iar mâna lui biciuiește aerul, pregătit să înșface brațul lui Dee, să o tragă în lumea lui, la ceea ce o așteaptă dincolo. Dee îi vede dinții albi ca perlele și maxilarele puternice. Vede degetele boante, schilodite. Mica față palidă pare să se unduiască în lumina incertă, ca și cum ar înota.

Dee țipă, și sunetul o face să se trezească din vis sau ce o fi fost. Vede că la fereastră nu se afiă niciun chip de fată moartă. E o pisică ce sâsâie și blana ei pufoasă strălucește alb în lumina lunii. Pisica se repede spre ea, și Dee vede că labele mutilate îi sunt lipsite de gheare. Face un pas în spate și scoate sunete liniștitoare. Pisica se răsucește cu spatele, gata să plece, dar mai întâi

aruncă o privire înapoi spre Dee cu fața ei ascuțită și sinistră în beznă. După care se face nevăzută, topindu-se sprinten în grădina întunecată.

Dee se sprijină pe călcâie și tremură.

— Nu-i decât o pisică, își spune. Ai face bine să nu mai citește povești de groază înainte de culcare, ai înțeles, Dee Dee? N-a fost nimic. Nu merită să-ți bați capul.

E un obicei vechi de-al ei – rostitul cu voce tare a ceea ce tatăl ei ar fi vrut să audă, ținându-și ascunse sentimentele reale. Nu e momentul pentru o cădere nervoasă. Se gândește din nou la Lulu și asta funcționează. Faptul că și-a stabilit un scop o ajută să se calmeze. Răpăitul inimii se domolește.

Se uită afară pe fereastră la tufișurile încurcate care ocupă toată curtea din spate a casei. Sunt sălbatice, impenetrabile și parfumate pe timp de noapte. Orice poate sta ascuns între ele. Și să întindă doar un deget ascuțit și... Observă că unii vecini au smuls toată vegetația din curțile lor. Probabil pentru a împiedica șerpii și animalele dăunătoare să-și facă acolo cuib. Se înfioară. Curtea lui Ted este la fel de lăsată în paragină ca a ei. Se holbează la tufele care au năpădit grădina lui. În lumina lunii, par să se miște, să se unduiască ușor. Clatină din cap, cuprinsă de greață. Ziua aceea la lac i-a răpit aproape totul, dar i-a și lăsat ceva. *Ofiofobie*, așa

i se spune; spaima necontrolată față de șerpi. l se pare că-i vede peste tot, încolăciți în umbră. Teroarea îi încetinește mintea și inima până la un ritm glacial.

Își face palmele căuș și le ridică încet la buze, acoperindu-și gura cu un soi de mască. Șoptește iar și iar în palme un nume și o întrebare. Norii împrăștiați de vânt peste lună aruncă lumini și umbre peste fața ei, peste luciul umed al lacrimilor.

În dimineața următoare își reia postul de observație la fereastra din camera de zi. Ține perdelele trase tot timpul și nu aprinde lumina după lăsarea întunericului. Știe că o fereastră luminată strălucește noaptea ca un far. Ted știe și el asta, din câte se pare. Din cauza ferestrei acoperite cu placaj, casa pare să se fi întors deliberat cu spatele la ea și cu fața spre pădure.

A început să-i învețe obiceiurile. Câteodată Ted merge în pădure și nu se întoarce în noaptea aceea sau după alte câteva. În alte dăți merge în oraș, iar vizitele acelea sunt în general mai scurte, de numai câteva ore sau o seară. Și uneori se întoarce foarte beat. Într-o dimineață îl vede cum stă pur și simplu în picioare în curtea din față și mănâncă ceva ce aduce a castravete murat uns cu unt de arahide. Se holbează în față, privind în gol, și maxilarele i se mișcă

mecanic. În curte sunt hrănitoare atârnate și măsuțe pentru păsări, dar nu vede niciodată păsări. Ce or ști ele și ea nu a afiat?

Caută informații pe internet. Descoperă că Ted trimite uneori comentarii despre ceea ce a văzut la rubrica specială cu alerte de păsări rare din ziarul local. Mama lui e infirmieră. E foarte frumoasă, într-un fel demodat ce pare a nu avea nimic de-a face cu lucruri mărunte precum carnea de pe corp sau mâncarea. În fotografia granulată ține între degetele delicate un certificat. Infirmiera Anului din Comitat. Dee se întreabă cum i-a fost să aibă un copil ca Ted. Oare încă îl mai iubește? Și unde e acum?

Prima dată când încearcă să-l urmărească pe Ted în pădure, el se oprește în capătul cărării și așteaptă în întuneric. Dee îl aude cum respiră. Încremenește. E sigură că el îi aude bătăile inimii. După un timp, Ted scoate un sunet ca de animal leneș și se afundă în pădure. Dee știe că nu e cazul să îl urmărească, nu acum. A simțit-o.

În ciuda speranțelor pe care și le-a făcut, se simte ușurată. Pădurea întunecoasă pare plină de urme alunecoase de șerpi. Se întoarce acasă și vomită.

După aceea, se mulțumește să-i țină casa sub observație. În fond, nu pentru el a venit aici. Așteaptă cu răbdare. Ține în poală *La răscruce de vânturi*, dar nu o deschide. Nu scapă casa din ochi nicio clipă, memorând fiecare strat de

vopsea care se cojește de pe șindrila veche, fiecare cui ruginit, fiecare rămurică de coada calului și păpădie care se unduiesc lovind ușor zidurile.

Trec două zile și e pe cale să renunțe. Însă apoi, dincolo de bâzâitul greierilor, albinelor și muștelor, dincolo de ciripitul vrăbiilor și de zumzăitul îndepărtat al mașinilor de tuns iarba, deslușește ceva ce sună a clinchet de sticlă spartă. Fiecare fibră a corpului i se încordează. Oare sunetul a venit dinspre casa lui Ted? Este aproape sigură că da. E foarte aproape sigură de asta.

Se ridică de pe podea, amorțită de la veghea prelungită. Decide să meargă acasă la el. I s-a părut că aude zgomot de fereastră spartă; s-a gândit că ar putea fi niște hoți și a vrut să-i întoarcă favoarea și să se poarte ca o vecină cumsecade… Ar fi ceva cât se poate de firesc.

În clipa când se hotărăște să iasă, îl vede pe Ted venind pe stradă. Pășește în mod deliberat cu mare atenție, ca și cum ar fi beat sau rănit. Ține în mână o pungă de plastic cu mâner.

Dee se lasă din nou iute pe podea. Ochii i se încețoșează la colțuri la vederea lui și își simte mâinile unsuroase și alunecoase. Reacțiile la spaimă ale corpului sunt extrem de asemănătoare cu cele de iubire.

Ted deschide ușa cu aceeași grijă stranie. Câteva clipe mai târziu, din casă răzbat hohote de râs. Poate de la televizor. O voce înaltă care acoperă zgomotul rostește clar „Nu vreau să fac exerciții de algebră!"

Urmează murmurul jos al unei voci masculine. Ar putea să-i aparțină lui Ted. Dee se concentrează. Capul o doare de efort. Întinderea de aer văratic dintre cele două case pare acum densă și impenetrabilă precum aluatul. O fată tânără începe să cânte un cântec despre păduchii de lemn. În toate zilele de când urmărește casa, Dee nu a văzut pe nimeni ieșind sau intrând în afară de Ted.

Ușurarea și oroarea o inundă atât de puternic, încât le simte gustul în gură ca pe o băltoacă de noroi. Cea mai neagră temere și cea mai mare speranță îi sunt adeverite. Un copil care nu iese niciodată locuiește în casa lui Ted. *Deocamdată asta e tot ce ai aflat*, se dojenește ea singură. *Ia-o pas cu pas, Dee Dee!* Dar nu se poate stăpâni. *Lauren. Lulu.* Numele din certificatul de naștere, *Laura. Lulu, Laura, Lauren.* Sunete atât de apropiate, așezate parcă unul peste altul!

În clipa aceea, pentru Dee cântecul fetei sună exact ca vocea surorii ei. Timbrul, ușorul hârâit sunt la fel.

Ted

— NU VREAU SĂ FAC EXERCIȚII DE ALGEBRĂ!

Lauren se îmbufnează și face figura aia cu scosul buzei un pic în afară care mă scoate din minți.

— Nici să nu te gândești! îi spun. Și să nu te mai prind că te vaiți, ai priceput? Azi ai algebră și geografie, așa că gata cu cântatul! Bun, acum vreau să te văd la masa din bucătărie cu manualele în față.

Vocea îmi sună mai aspru decât am intenționat. Sunt obosit și nu suport să o aud vorbindu-mi pe tonul ăsta. Nu și-a ales bine momentul. Am rămas, fără să știu, în pană de pastile.

— Mă doare capul, zice ea.

— Păi atunci ai face bine să nu-ți mai smulgi părul din cap!

Își ia în gură o șuviță castanie și îi ronțăie vârfurile. Și pe urmă trage tare de ea. Are mici smocuri de păr lipsă pe țeastă. Marea ei plăcere

este să smulgă părul din cap. Al meu, al ei, nu contează.

— Vrei să te trimit înapoi mai devreme? o ameninț. Pentru numele lui Dumnezeu, fii fată cuminte!

— Scuze, Tati!

Își apleacă acum capul peste pagină. Probabil că nu face niciun exercițiu de algebră, dar măcar are decența să se prefacă. Rămânem tăcuți pentru un timp, apoi spune:

— Tati?

— Da?

— În seara asta o să pregătesc eu cina. Pari obosit.

— Mulțumesc, Lauren!

Îmi șterg lacrima din ochi înainte ca să o vadă. Îmi pare rău că m-am purtat așa de arțăgos. Nu-mi rămâne decât să sper că a început să capete interes pentru mâncare.

Firește că face o mizerie de nedescris. Folosește toate tigăile din bucătărie și, când le arde fundurile, un miros acru puternic umple casa.

— Nu mai sta cu ochii pe mine, Tati! zice ea. Mă descurc.

Ridic brațele în semn de capitulare și mă retrag.

Pastele sunt doar pe jumătate fierte și sosul noroios nu are niciun gust. Și are mici cocoloașe

de carne rece. Mănânc tot.

— Cea mai bună cină din viața mea! declar la sfârșit. Mersi frumos, pisicuțo! Ai gătit antricotul pe care l-am cumpărat azi, nu-i așa?

Dă din cap în semn de încuviințare.

— Mmm! Dar văd că nu prea ai mâncat.

— Nu mi-e foame, răspunde ea.

— Mama spunea „Bucătarului nu-i e niciodată foa-me".Bunica ta. Obișnuia să tot repete fraza. Asta și „Nicio-dată să nu-i spui unei femei că e nebună".

— Nu era bunica mea, rostește Lauren pe un ton calm.

Las să treacă de la mine, mulțumit de efortul pe care l-a făcut azi.

Strâng masa și fac curat, ceea ce durează un pic, după care ne instalăm ca să petrecem o seară liniștită împreună. Lauren stă așezată pe jos în mijlocul bucătăriei. S-a înserat și pare că se face tot mai cald în loc să se răcorească. Avem amândoi pielea umedă de transpirație.

— Pot să deschid fereastra, Tati?

— Știi bine că nu.

Deși în sinea mea regret, aerul e îngrozitor de fierbinte.

Scoate un *îhh!* de dezgust și-și scoate bluza. Lenjeria ei de corp s-a murdărit; e cazul să mă mobilizez și să fac o tură de spălat rufe. Sunetul uscat al cariocii pe hârtie e alinător. Când nu îl mai aud, ridic capul. În jurul ei se întinde o mare

de creioane colorate, un curcubeu de carioci, toate cu capacele scoase.

— Lauren! Pune capacele la loc, te rog! Cariocile nu cresc în copaci.

Însă o văd cum se holbează în gol cu ochi sticloși.

— Ești bine, pisicuțo?

Nu îmi răspunde, doar scoate un mic icnet care aproape că îmi face inima să se oprească în loc. Îmi pun mâna pe fruntea ei; e rece și cleioasă, ca partea dinăuntru a unei pietre.

— Hai sus! îi spun. Mergem la culcare...

Dă să spună ceva, însă din gură îi iese un șuvoi fierbinte de vomă. Nici măcar nu încearcă să se ferească, rămâne pur și simplu acolo unde stă. Dau să o mișc din loc și din gură îi țâșnesc alte lucruri care n-ar trebui. Curăț mizeria așa cum mă pricep mai bine, apoi o răcoresc tamponându-i fața cu apă și încerc să-i dau aspirină și ibuprofen ca să îi țin temperatura sub control, dar le vomită imediat.

— Hai la culcare, pisicuțo! îi spun, dar ceva ciudat se întâmplă exact când rostesc aceste vorbe.

Vocea îmi sună foarte îndepărtată. O lance albă și fierbinte mă străpunge, traversându-mi corpul. Înăuntrul meu, totul începe să clocotească și să ardă. Dumnezeule mare! Mă scufund într-o mare roșie și neagră. Rămânem

amândoi întinși pe podea și gemem cu mărunaiele întoarse pe dos.

Eu și Lauren bolim o zi și o noapte întreagă. Tremurăm și nădușim rând pe rând. Timpul încetinește, se oprește și-și reia mersul, târându-se ca un vierme.

Când ne mai liniștim, îi dau apă și o băutură pentru sportivi pe care o găsesc în dulap. Seara ung cu unt niște sărățele și i le vâr în gură bucată cu bucată. Ne ținem în brațe.

— A sosit momentul să pleci.

Bujorii au început să îi revină în obraji.

— Trebuie? șoptește ea.

— Fii cuminte! îi spun. Ne vedem peste o săptămână.

Stă nemișcată în brațele mele. Și dintr-odată se pornește să țipe. Mă zgârie și se zvârcolește. Știe că o mint.

O țin strâns.

— E pentru binele tău, îi spun. Te rog nu te mai zbate, pisicuțo!

Însă continuă, iar eu îmi pierd cumpătul.

— Până îți bagi mințile în cap, ești pedepsită. Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

Capul mi se învârte și măruntaiele mi s-au topit. Dar trebuie să știu. Mă uit în sacul de gunoi în

care am aruncat antricotul stricat atunci când am uitat ușa de la frigider deschisă. Viermi albi fojgăiesc în mizeria maronie. Cantitatea de carne rămasă în sac este considerabil mai mică decât azi-dimineață. Un nod fierbinte mi se pune în gât, dar mă abțin.

Scot gunoiul afară, un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac încă de atunci. Lumea se clatină în jurul meu, iar aerul pare solid. În viața mea nu m-am mai simțit atât de rău.

Sunt niște ani de când Lauren a încercat așa ceva ultima oară. Mă simt ca un idiot; îmi închipuiam că am devenit prieteni între timp. N-ar fi trebuit să las lucrurile să-mi scape de sub control.

Caseta hârșâie în tăcerea așternută. Vocea femeii umple casa. Nu-mi place melodia asta. Exagerează cu tamburina. Dar las caseta să se deruleze.

Verific totul cu atenție. Cuțitul e la locul lui, în dulapul montat sus pe perete. Și lacătul de la dulapul în care țin laptopul e bine încuiat. Numai că metalul arată cumva... mat, ca și cum cineva și-ar fi plimbat mult timp peste el mâinile transpirate, încercând diverse combinații. Îmi iubesc fiica. Însă sunt aproape sigur că a intenționat să ne otrăvească pe amândoi.

Număr creioanele și cariocile și descopăr că lipsește o cariocă roz. Mai rău decât atât, atunci când merg să le încui în dulap, văd lista mea cu suspecți de crimă așezată deasupra cutiilor cu carioci. Știu sigur că n-am pus-o eu acolo. O iau în mână și observ că un alt nume a fost adăugat cu o cariocă într-o nuanță bolnăvicioasă de roz.

Lauren, așa a scris cu mâna ei tremurătoare. Evident, de asta mă temusem de la bun început.

Mă încolăcesc pe canapea ca un păduche de lemn; vederea mi se încețoșează în colțurile ochilor. Stomacul meu face tumbe. Totul a ieșit la iveală, sfârșitul se apropie, de acum sunt convins. O, Doamne!

Olivia

ȘTIU CĂ NU-I ORA EI DE IEȘIT, DAR TOT MĂ UIT PE gaura *făcută în placaj. Iubirea înseamnă și speranță. Cer cenușiu, petice de iarbă, un triunghi de trotuar înghețat. Pare destul de rece acolo, afară. Într-o zi ca asta parcă nu e așa de rău să fii pisică de apartament.*

Aud televizorul în spatele meu. Ceva despre plimbatul în zori pe străzi. Ted îl lasă uneori aprins ca să îmi țină de urât. Uneori aparatul se pornește singur. E cam vechi. Poți învăța o groază de lucruri de la televizor. În plus, mă bucur pentru că înăbușă țiuitul scrâșnit care acum mă însoțește permanent. Eeeeee, eeeeee!

Probabil că am ațipit, fiindcă tresar când aud o voce adresându-mi-se. La început cred că e DOMNUL *și mă ridic iute. Da?*

— Trauma trebuie investigată, rostește vocea. Trebuie ajuns la rădăcinile ei. Trebuie revăzută și reanalizată pentru a fi eliminată.

Casc. Tedul ăsta apare câteodată la televizor și e tare plicticos. Nu-mi plac ochii lui. Rotunzi ca

niște găuri de privit pe furiș. Am întotdeauna senzația că îl pot mirosi atunci când îl văd la TV, și coada mă furnică de fiecare dată. Omul duhnește a praf și lapte stricat. Deși cum ar putea să fie așa? Doar nu ai cum să îi miroși pe tedii care apar la televizor.

Emisiunile de dimineață sunt foarte proaste. Cred că e un canal cu acces public sau ceva de genul ăsta. Păcat că nu îl pot schimba!

Cred că ar trebui să am propria emisiune de televiziune, ceea ce ar fi cu adevărat amuzant. I-aș zice Te PISăm cu Olivia *și aș descrie ce am mâncat în fiecare zi. Aș vorbi despre iubirea mea pentru ochii ei de tigru și mersul ei domol. Și aș discuta despre tipurile și calitățile somnicurilor, fiindcă sunt multe și diferite. Scurte și adânci – genului ăstuia îi spun „binecuvântarea". Moțăielilor foarte ușoare, numai pe jumătate adormit, care pot dura ore întregi, le spun „role de patinaj". Puiul de somn pe care îl tragi așezat la televizor la o emisiune bună (nu ca ASTA) și cumva înțelegi ce se petrece, cu toate că și dormi în același timp, se cheamă „clevetitorul". Iar când ești mângâiat ca să adormi și sunetul pe care îl scoți torcând se amestecă intens cu glasul adânc al pământului... Ei bine, pentru asta încă n-am găsit un nume potrivit. Deși e o senzație nemaipomenit de plăcută.*

În fine, ce vreau să zic este că eu consider că ar fi bine să-mi pot împărtăși experiențele și toate

lucrurile valoroase pe care le-am învățat. Cam la fel cu ce fac acum, numai că în mediu vizual, și asta fiindcă sunt extrem de fotogenică.

Ted

ÎMI E ÎNGROZITOR DE DOR DE LAUREN. AM depășit șocul inițial și acum știu că n-are cum să fie ea Ucigașul. Nu că n-ar fi în stare de așa ceva, numai că n-are cum. Lauren nu poate ieși din casă. Cum ar fi putut să pună capcanele? Fără ca eu să aflu? Nu, e imposibil. Și-a trecut numele pe listă ca să mă enerveze. Îi place să mă scoată din sărite.

Deocamdată, până ce voi decide ce să fac cu ea, va trebui să o țin departe.

Până la următoarea ședință cu omul-gândac dau jos kilogram după kilogram. Mă simt slăbit, dar reușesc să merg pe jos fără să mă clatin. Ceea ce-i bine. Pentru că am de pus întrebări.

Încep să vorbesc aproape înainte ca să închidă ușa.

— E un serial nou la televizor. M-am uitat și mi s-a părut foarte bun.

Omul-gândac își drege glasul. Își împinge ochelarii în sus pe nas cu un gest teatral. Sunt pătrați, cu rame negre, groase, și probabil scumpi. Mă întreb ce fel de viață duce și dacă nu s-a săturat să audă oameni vorbind mereu numai despre ei înșiși.

— Așa cum ți-am mai spus, dacă vrei să-ți pierzi vremea povestindu-mi despre ce ai văzut la televizor, n-ai decât – tu decizi cum vrei să petreci ora asta. Dar…

— Serialul e despre o fată, îl întrerup eu. O adolescentă care are… niște apucături. Adică e violentă. Îi place să le facă rău oamenilor și animalelor. Mama ei o iubește foarte mult și încearcă să o protejeze și s-o împiedice să ucidă. Într-o zi, mama ei o rănește și fata nu mai poate merge pe picioarele ei. Un accident nefericit, dar fata o urăște pentru asta. Crede că mama a făcut-o dinadins. Ceea ce nu-i corect, după părerea mea. În fine, rezultatul este că fata trebuie să stea în casă din cauza acestei dizabilități. Și încearcă în repetate rânduri să-și omoare mama. Iar mama își petrece viața încercând să mușamalizeze apucăturile violente ale fiicei și să o protejeze, ascunzându-i adevărata natură.

— Pare o situație complicată, comentează omul-gândac.

— Așa că mă întrebam – dacă asta s-ar întâmpla în viața reală, ce ar putea face mama

pentru a-și ajuta fiica să fie mai bună? Pentru a o împiedica să fie violentă? Și mă mai întrebam dacă treaba asta e ereditară. Adică e din pricina faptei mamei? Sau e ceva ce vine din interior?

— Eterna întrebare: născut sau dobândit? Grea întrebare, Ted! Ca să-ți răspund ar trebui să știu mai multe despre situația celor două, răspunde omul-gândac.

Mă privește foarte atent cu ochii lui rotunzi ca de greiere. Aproape că îi văd antenele bălăbănindu-se deasupra capului.

— Păi, altceva nu știu. Ți-am spus că serialul abia a început.

— Înțeleg. Nu crezi că e acum momentul să discutăm un pic despre fiica ta?

— Nu!

Mă privește lung. Ochii lui rotunzi par să se fi aplatizat și arată ca niște monede false.

— În fiecare dintre noi se află un monstru, Ted, zice el. Dacă l-ai lăsa pe al tău să iasă, s-ar putea să descoperi că n-o să te înghită.

Dintr-odată nu mai e aceeași persoană. Pare un cărăbuș otrăvitor, nu un gândac mic și inofensiv. Am dificultăți de respirație. Cum de și-a dat seama? Doar am fost foarte precaut.

— Nu sunt atât de prost pe cât mă crezi, rostește el pe un ton calm. Îți depersonalizezi fiica.

— Ce înseamnă asta?

— Că-ți e atât de greu să o vezi ca pe o persoană, încât atribui sentimentele și pornirile ei unei pisici.

— Dacă nu poți să mă ajuți, recunoaște-o și gata!

Îmi dau seama că țip. Trag aer adânc în piept. Omul-gândac mă privește concentrat, cu capul înclinat pe un umăr.

— Scuze! spun apoi. Am fost nepoliticos. Sunt în toane proaste. Serialul ăla stupid m-a supărat.

— Aici e locul cel mai sigur pentru a-ți exprima supărarea, replică el. Hai să continuăm!

Acum arată mic și inofensiv, ca întotdeauna. Probabil că schimbarea n-a fost decât în imaginația mea. E din nou doar omul-gândac și atât.

Trăncănește despre traume și memorie, și toate celelalte chestii pe care le-am mai auzit, așa că nu-l ascult. Am tot încercat să-i spun că n-am niciun fel de traumă, dar nu m-a băgat în seamă. În astfel de momente am învățat că e mai bine să-l ignor.

Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul în fața lui. Am fost distras și n-am obținut răspunsurile pentru care am venit. Lauren mă stoarce de puteri. E greu să trăiești alături de cineva care încearcă să te ucidă.

Fluturașii de pe stâlpii de telefon s-au zdrențuit și înnegrit odată cu trecerea vremii. Chipul doamnei cu Chihuahua a devenit tot mai fantomatic. Trec pe lângă casa ei fără să-i arunc nicio privire. Mi-e teamă să nu se holbeze înapoi la mine. Țin strâns în mână punga de hârtie maro primită de la omul-gândac.

Olivia

PRIN GAURA DIN PLACAJUL CARE ACOPERĂ fereastra văd că cerul e complet întunecat, fără stele și lună. Ted încă nu s-a întors acasă. Cât a trecut? Două zile? Trei? Cred că este cam iresponsabil.

În bucătărie, niște ființe puturoase se agită în castronelul meu. Nu pot să mănânc așa ceva. Ling puțină apă de pe robinetul care picură. Ceva fojgăiește în pereți. Mi-e foarte foame.

Sigur, aș putea să fac ceva ca să mi-o astâmpăr... Oftez. Îmi displace să îl las să iasă. Sunt o pisică pașnică. Ador dungile de lumină lăsate de soare pe podea și uneori e agreabil când sunt mângâiată, dar cel mai mult mă încântă senzația aceea când îmi ascut ghearele de stâlpii balustradei. Sunt pisica lui Ted și încerc să-l fac fericit pentru că așa mi-a zis DOMNUL, și atunci când ești într-o relație trebuie să îl asculți pe celălalt, nu-i așa? Detest să ucid. Însă îmi e îngrozitor de foame.

Închid ochii și îl simt imediat. Stă mereu în așteptare, încolăcit ca o grămadă sinilie undeva în adâncul minții mele.

Este momentul meu acum? întreabă el.

Da, îi răspund fără niciun chef. *Este momentul tău*.

Oi fi eu pisica lui Ted, dar am de la natură propria-mi fire. Deocamdată nu pot lăsa acea latură din mine să preia controlul. Poate că toți avem un eu sălbatic și ascuns. Al meu se cheamă Timpul Nopții.

Se ridică dintr-o singură mișcare fluidă. E negru, la fel ca mine, dar fără dungă albă pe piept. E dificil de distins, având în vedere că face parte din mine, dar am impresia că e mai mare. Poate cât un linx. Ceea ce ar fi logic. Doar este amintirea a ceea ce am fost și noi cândva. Este un ucigaș.

Îi spun: *Vânează!*

O limbă rozalie mângâie Timpul Nopții cu dinți albi ascuțiți. Și iată-l ieșind din întuneric cu mersul său grațios.

Îmi revin în simțiri și râgâi. Nu știu cum am ajuns în baie. Ușa este deschisă și prin ea întrezăresc fereastra basculantă de deasupra holului. Afară e încă întuneric beznă; cerul nu s-a înroșit spre răsărit.

În fața mea, pe dalele din gresie, zace un morman de oase sângerânde. Sunt golașe, toată carnea de pe ele a fost hăpăită. M-am ghiftuit cu mâncare nocturnă. Mă întreb ce fel de animal o fi fost. Poate că șoarecele care cântă mereu în pereții din bucătărie. Sau poate o veveriță. Și-au făcut cuib în pod. Le aud uneori fiecărind și alergând pe grinzi. Cred că sunt veverițe, însă la fel de bine ar putea fi niște fantome. Nu intru niciodată în pod. Acolo nu sunt geamuri, și mie nu-mi plac decât încăperile cu ferestre. Timpului Nopții nu-i pasă de chestii dintr-astea.

Gândul la fantome mă supără și mă face să mă simt ciudat. Mormanul de mizerie din fața mea nu mai pare resturi de șoarece. Ci oasele de la o mânuță de om.

Ceva se târăște pe tavan. Pare mult prea greu pentru a fi o veveriță. Fug în jos pe scară cât mă țin labele de iute și mă adăpostesc în cutia mea cea drăguță și călduroasă.

Ted habar nu are de Timpul Nopții – vreau să zic că nu-i în stare să facă deosebirea între noi doi. Și evident, eu nu-i pot explica, căci între noi există o barieră a limbii. Și ce-aș putea să-i spun, la urma urmei? Timpul Nopții e parte din ființa mea; suntem două naturi care împărțim același corp. E o chestie pisicească, așa cred.

Noaptea încă nu s-a sfârșit și tot îmi mai e foame.

Este din nou momentul meu?

Este momentul tău.

Timpul Nopții revine, iar acum pășește plin de voioșie.

Ted

FEMEIA CEA BLONDĂ ACCEPTĂ. SUNT SURPRINS. Mă așteptam să fie mai prudentă. Dar oamenii sunt creaturi încrezătoare. Ne-am trimis mesaje toată noaptea. *E foarte plăcut să cunoști pe eineva care iubește oceanul la fel de mult ca mine*, așa mi-a scris. Recunosc, nu am fost pe deplin cinstit cu ea, dar o să-i explic când ne vom întâlni.

Dar când și unde ne vom întâlni? Și cu ce o să mă îmbrac? Chiar o să vină? Întrebările astea se năpustesc pe neașteptate asupra mea și dintr-odată mă îngrozesc. Mă uit în jos la hainele pe care le port. Cămașa este foarte veche. E de la service-ul auto unde am lucrat. S-a decolorat și nuanța ei roșu-închis a devenit acum aproape roz, iar bumbacul e ros pe alocuri și subțire ca hârtia. În plus, mai are și numele meu brodat pe buzunar. Ha-ha, foarte convenabil, ce să zic, în caz că aș uita cum mă cheamă! Cred totuși că unei femei nu i-ar plăcea să vadă așa ceva. Blugii sunt cenușii de la atâta purtat, cu excepția unor

pete întunecate, probabil de ketchup. Au găuri în dreptul ambilor genunchi, dar nu sunt găuri dintr-acelea la modă. Totul pe mine e vechi și decolorat. Iar eu vreau să arăt viu colorat, precum mocheta mea portocalie.

Femeia asta cu ochi albaștri și păr blond mă face să mă simt îngrozitor. Cum de mă poate supune unui asemenea chin? De ce m-a ales tocmai pe mine pentru o întâlnire? Deja îmi imaginez ce mutră va face când va da cu ochii de mine. Probabil că se va răsuci pe călcâie și se va face pur și simplu nevăzută.

Mami și Tati mă privesc dinăuntrul ramei argintate. Este o ramă din argint masiv. Am tot amânat, dar acum a venit momentul. Scot cu grijă din ea poza cu Mami și Tati. Îi dau un sărut, apoi o fac sul și o ascund la adăpost în interiorul cutiuței muzicale. Mica balerină zace spartă și moartă în sicriul ei muzical.

Am învățat cum să amanetez lucruri după plecarea mamei. Linguri de argint; ceasul de buzunar al lui Tati, cadou de la tatăl lui. Toate s-au dus. Peste tot în casă sunt locuri goale. Rama foto e ultima relicvă.

Magazinul de pe strada caldă și prăfuită e întunecos. Omul de acolo îmi dă bani pentru ramă. Mult mai puțini decât am nevoie. Însă va trebui să mă mulțu-mesc cu ei. Îmi plac locurile

unde oamenii nu pun întrebări. Îmi place senzația pe care mi-o dau bancnotele foșnitoare în mână. Încerc să nu mă gândesc la fața tot mai ștearsă a lui Mami holbându-se în întunericul cutiei muzicale.

O iau spre vest și merg până ce văd un magazin cu haine în vitrină. Intru. Au o mulțime de lucruri. Undițe, muște, cutii cu momeli, cizme de cauciuc, puști, gloanțe, lanterne, aragaze portabile, corturi, purificatoare de apă, pantaloni galbeni, pantaloni verzi, pantaloni roșii, cămăși albastre, cămăși în carouri, tricouri, jachete reflectorizante, pantofi mărimi mari, pantofi mărimi mici, bocanci maro, bocanci negri... Și asta doar la prima vedere. Inima îmi bate prea repede în piept. E prea mult pentru mine. Nu sunt în stare să aleg.

Bărbatul din spatele tejghelei poartă o cămașă maro în carouri asortată cu o pereche de blugi maro și o haină verde, dar fără mâneci. Are o barbă ca a mea, poate că și seamănă un pic cu mine, și așa îmi vine ideea.

— Aș putea să cumpăr lucrurile astea? îl întreb arătând cu degetul spre el.

— Poftim?

Sunt un om răbdător de felul meu, așa că repet întrebarea

Îmi răspunde:

— Ah, cele pe care le port eu? E ziua ta norocoasă, le avem pe toate pe stoc. Presupun că-

mi stă bine în ele, nu-i așa?

Adevărul este că nu mă dau în vânt după ele. Însă atâta timp cât nu voi fi nevoit să merg la întâlnire cu nu-mele înscris pe buzunar ca un copil de grădiniță, atunci e bine.

— Le vreau pe cele pe care le porți, îi răspund. Dacă ai vrea să ți le scoți.

Gâtul i se îngroașă și pupile se micșorează. Toate mamiferele reacționează la fel la supărare.

— Ia ascultă, amice...

— Am glumit, mă grăbesc să adaug. Așa-i că te-am păcălit, amice? Hmm, ia spune-mi, vindeți și rochii? Dintr-alea colorate? Eventual albastre?

— Nu vindem decât echipamente pentru exterior, îmi răspunde el uitându-se lung și atent la mine.

Se pare că am încurcat-o. Smulge în tăcere haine de pe bare. Nu-mi pierd timpul probându-le; arunc dolarii pe tejghea și plec.

Ajung la locul cu pricina mai devreme și mă așez la bar. De o parte și de alta a mea stau bărbați solizi care-și câștigă existența șofând și care poartă pălării de camionagiu sau haine de piele. În hainele mele noi par la fel ca ei, și ăsta e motivul pentru care am și ales acest bar. E plăcut să te simți integrat.

Barul se află chiar la ieșirea de pe autostradă și are în curtea din spate bănci lungi din lemn.

Acolo fac grătarele. M-am gândit că ar fi o alegere bună, având în vedere că a fost foarte cald în ultima vreme. Au atârnat luminițe în copaci și curtea arată bine. Femeilor le plac asemenea detalii. Dar îmi dau seama repede că locul nu e potrivit pentru întâlniri. Tocmai în seara asta s-a găsit să plouă – e o furtună cu fulgere, caldă și îngrozitoare. Toată lumea a fost nevoită să se adăpostească înăuntru. Și fără bănci, fără căldura din aer, fără luminițe în copaci, locul arată complet diferit. E tăcut, cu excepția câte unui râgâit ocazional. Nu se aude nicio muzică, iar tuburile fluorescente se arcuiesc strălucitoare deasupra noastră, aruncând raze de lumină peste mesele din aluminiu pline cu pahare și doze de bere goale. Podeaua acoperită cu linoleum e alunecoasă de la urmele lăsate de bocanci înnoroiați. M-am gândit că o să fie un decor, știți voi, pitoresc, dar acum văd că nu-i deloc drăguț.

Comand un whisky ieftin. În spatele barului e atârnată o oglindă, și ăsta-i încă unul dintre motivele pentru care am ales acest bar și locul anume unde m-am așezat. De aici, ușa se vede perfect.

Femeia intră și aduce cu ea un aer proaspăt de ploaie. O recunosc imediat. Arată exact ca în fotografie. Păr galben de culoarea untului și ochi albaștri, blânzi. Se uită în jur, și prin ochii ei văd locul și mai limpede. E singura femeie prezentă.

Și locul mai și pute, un lucru pe care nu îl sesizasem mai înainte. O duhoare de cușcă de hamster care trebuie curățată – sau poate de șoareci. (Nu. Nu te mai gândi la asta!)

Se îndreaptă spre o masă de aluminiu și se așază. Deci e o optimistă de felul ei, sau o fi disperată. Mă întreb dacă va pleca imediat ce va vedea că bărbatul care-i zâmbea din poza de pe net nu o așteaptă. (Nu-mi folosesc propria fotografie; am învățat rapid lecția asta. Am găsit poza pe care am postat-o pe pagina web a unei firme oarecare de contabilitate. Bărbatul se preface că semnează un document, însă se uită în același timp la cameră și zâmbește cu dinții lui mari și albi.) O văd cum îi comandă ceva chelneriței obosite. Un pahar cu sifon! Optimistă și pe deasupra cu bun-simț. Părul îi cade pe umeri și îi acoperă fața cu un văl galben-crem. Și poartă o rochie albastră. Femeile obișnuiesc să poarte uneori blugi sau cămăși în carouri, și nu asta îmi doresc eu de la ele. Însă femeia aceasta a făcut ceea ce trebuie. Rochia nu îi flutură propriu-zis în jurul picioarelor, nu este din organza, ci e croită dintr-un material mai gros, gen catifea reiată sau denim, iar în picioare poartă botine, nu sandale. Însă arată oricum destul de bine.

Am pus totul la cale cu mare grijă în timpul schimbului nostru de mesaje. I-am povestit despre albumul acelei cântărețe – albumul cu

titlul *Albastru*. Albumul meu preferat, așa i-am scris. Și care îmi plăcea fiindcă albastru este culoarea ochilor fiicei mele. Când discuția s-a mai animat, i-am scris că am remarcat că albastru e și culoarea ochilor ei. *Ca o mare calmă și blândă*, așa am scris. Era adevărat, chiar are ochi frumoși. Firește, remarca mea i-a făcut plăcere.

Ce-ar fi să venim la întâlnire îmbrăcați în albastru? i-am scris. *Ca să ne recunoaștem mai ușor.*

I s-a părut o idee grozavă.

Cămașa mea din flanel e maro cu galben. Iar pe cap port o șapcă verde. Până și blugii de pe mine sunt maro. Noile haine mă mănâncă, dar măcar nu au numele meu înscris pe ele! N-aș suporta s-o văd făcând același lucru pe care l-a făcut prima – să intre, să-mi arunce o privire și s-o șteargă. Așa că trișez. Îmi pare rău că o fac. Dar o să-i explic peste o secundă, când o să mă ridic de pe scaun. După cum o să-i explic și că de fapt nu am nevoie de o femeie, ci de o prietenă. O să-mi cer scuze și o să râdem împreună de toată întâmplarea. Sau poate nu. Capul îmi zvâcnește de atâta stres.

Se uită pe telefon. Crede că n-o să vin. Sau, mai corect, că tipul cu dinți albi nu o să vină. Totuși, continuă să aștepte, pentru că n-au trecut douăzeci de minute, și trebuie întotdeauna să acorzi o marjă de întârziere de douăzeci de

minute, este o chestie universal acceptată. Și pentru că, se știe, speranța moare ultima. Sau poate că doar se încălzește un pic înainte să iasă iar în ploaie. Își soarbe sifonul și se strâmbă. E clar, nu-i băutura ei obișnuită. Comand încă un whisky. *E cazul să mă apropii*, îmi spun. Încă o băutură, doar una, ca să-mi fac curaj.

După exact 35 de minute o văd că se ridică de la masă. Ochii i s-au îngustat de dezamăgire. Mă simt îngrozitor fiindcă am întristat-o. Vreau să mă ridic și s-o opresc, dar cumva nu pot. O urmăresc în oglindă cum își înfășoară o chestie albastră mătăsoasă în jurul gâtului. E prea îngustă pentru o eșarfă, aduce mai degrabă a fundă sau cravată. Așază o bancnotă de cinci dolari pe tejghea și iese. Se mișcă hotărât și pășește iute. Se îndreaptă către sulițele verticale de ploaie.

În clipa când ușa se închide în urma ei, mă simt de parcă aș fi fost eliberat. Dau băutura pe gât, îmi iau jacheta pe mine și mă reped după ea. Îmi pare tare rău că am lăsat-o singură, că am lăsat emoțiile să mă copleșească. Mă grăbesc să o ajung din urmă și alunec pe linoleumul ud. Nu trebuie s-o las să plece. Pot să-i explic, și va înțelege, sunt convins. Ochii ei sunt atât de albaștri, atât de blânzi! Mă imaginez gătind pentru ea. Aș prepara un curry de pui cu sos de ciocolată. Nu toată lumea agreează genul ăsta de mâncare, dar pun pariu că ea o face.

Ies în fugă în furtună.

E după-amiaza târziu, dar norii aruncă umbre peste tot, așa că pare că se înserează. Ploaia răpăie peste băltoace ca niște gloanțe. Parcarea e plină de camioane și camionete și n-o zăresc nicăieri. Și pe urmă o descopăr; este în capătul îndepărtat și stă așezată în bula caldă și luminată a micului ei automobil. Are fața udă de la ploaie sau poate plânge. Încă nu a închis portiera din dreptul șoferului, de parcă nu s-a decis dacă să plece sau nu. Își aranjează chestia aia albastră în jurul gâtului, scotocește în geantă și scoate un șervețel. Își tamponează fața și își suflă nasul. Sunt foarte mișcat de ținuta și de curajul ei. Și-a înfruntat destinul venind la întâlnire cu mine – iar destinul i-a servit o lecție, pentru că eu n-am apărut –, și totuși iat-o. Se șterge pe față – se adună. Ăsta e genul de om pe care Olivia și Lauren s-ar putea baza. Acestea sunt calitățile pe care le caut eu la un prieten. Să fie cineva lângă ele două, în caz că eu aș dispărea.

Cu capul aplecat în ploaia torențială, mă îndrept spre ea pe lângă șirul de mașini parcate.

Dee

— MI-AI PROMIS CĂ MĂ AJUȚI, ZICE TED.

— Ce?

E duminică dimineața devreme și Ted a apărut în pragul ușii lui Dee. Inima ei pornește să bubuie împroșcând zgomotos. În clipa asta e convinsă că bărbatul știe cine e ea și de ce se afiă acolo. *Vino-ți în fire, Dee!* își spune. *Nimeni nu e ucis într-o dimineață cenușie de duminică.* Deși, desigur, nu-i așa. Cască pentru a-și masca spaima și se freacă la ochi pentru a alunga somnul.

Ted își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Pare și mai gras și mai roșu ca de obicei, iar pielea îi este și mai albă, și are ochii parcă și mai mici și mai încețoșați.

— Ai spus că dacă e ceva cu care să nu mă pot descurca singur, ăăă, din cauza brațului, ai să mă ajuți. Poate că n-ai vorbit serios.

— Ba da, răspunde ea. Despre ce e vorba?

— Borcanul ăsta. Nu pot să-l deschid.

— Dă-l încoace!

Dee răsucește cu putere capacul, care cedează rapid. Înăuntrul borcanului gol este un bilețel. Pe care stă scris cu majuscule citețe HAI SĂ IEȘIM LA UN PAHAR.

— Ce drăguț! spune Dee, dar nu lasă să i se întrevadă nimic pe chip în timp ce mintea îi gonește.

— Ca prieteni, se grăbește Ted să adauge. Diseară?

— Ăăă!

— Știi, eu ies des în oraș.

— Oh!

— Însă curând cred că voi sta mai mult la locul meu de weekend.

— Ce e? O cabană? întreabă ea.

— Da, cam așa ceva.

— Pe malul lacului, probabil. Ce loc frumos!

Inima ei bubuie.

— Nu, răspunde el. E în alt loc, n-ai cum să-l știi.

— Bun, atunci e cazul să ieșim la un pahar până ce nu dispari.

— Hai să ne vedem la barul de la ieșirea de pe șoseaua 101! propune el. La șapte seara e bine?

— OK. Ne vedem acolo.

— Super! Grozav! *Sayonara!*

Se împiedică un pic în timp ce se îndepărtează și aproape cade, dar se reechilibrează la timp.

— Ca să vezi, spune Dee în timp ce intră în cameră de zi. M-am pricopsit cu o întâlnire.

Pisica își ridică ochii galbeni. Se înțelege bine cu Dee. Au ceva în comun: nici uneia dintre ele nu-i place să fie atinsă.

— Va trebui s-o fac diseară, înainte să repare fereastra, adăugă Dee.

Se întreabă pe cine încearcă să convingă. *Fă-o!*

E ora șase seara și în semiîntunericul argintiu Dee stă ghemuită în camera ei de zi lângă fereastra acoperită cu obloane, cu ochii ațintiți asupra casei lui Ted. În lumina aceasta, totul a căpătat o tentă de catifea. Lumea pare magică și interesantă. Are crampe în picioare, însă continuă să aștepte până ce aude zgomotul celor trei zăvoare la casa de alături. Ușa din spate se deschide și se închide la loc. Zăvoarele sunt trase. Zgomotul pașilor lui Ted se stinge treptat și îl aude cum își pornește camioneta. Așteaptă cinci minute, apoi se saltă în sus pe zid, cu mușchii tremurând de efort. Iese tăcut pe poarta din spate a curții ei și pășește peste gard în curtea din spate a lui Ted. Este parțial ascunsă de eventualii privitori de pe alee de timoftica și iarba de pampas care au crescut fără măsură în zona asta. Ar face bine să se grăbească. Merge la fereastra din spate a camerei de zi a lui Ted și scoate ciocanul cu vârf despicat din buzunarul de la salopetă. Smulge cuiele din placajul de lemn care acoperă geamul. Cuiele cedează protestând

cu mici scârțâituri, dar în final placajul se desprinde și Dee îl îndepărtează. Încuietoarea de la fereastră a ruginit de tot. A remarcat asta atunci când a fost acasă la Ted. Probabil că Ted nu i-a mai dat importanță după ce a bătut placajul în cuie. Împinge în sus canatul. Firișoare de vopsea se împrăștie pe jos ca niște fulgi de zăpadă sau ca scrumul de la o țigară.

„Lasă-mă să intru – lasă-mă să intru!" Însă fantoma de la fereastră este acum Dee. Își aruncă un picior peste pervaz. Odată intrată, e copleșită imediat de senzația că e urmărită. Rămâne în picioare în camera de zi verde, inhalând praful, și-și plimbă ochii peste tot în întuneric. Casa lui Ted emană un miros puternic de supă de legume și aer vechi și stătut. Dacă tristețea ar avea miros, își zice, atunci așa ar mirosi.

— Pis, pis! rostește ea încet. Unde ești, pisicuțo?

Nimic nu se mișcă în jur. Își spune că ar trebui să ia cu ea pisica atunci când va pleca. Biata de ea, ce viață duce! Pentru o clipă i se pare că zărește niște ochi strălucind într-un colț al încăperii, însă nu e decât refiexia unui felinar într-o cutie de argint zimțată. Care e singurul obiect de pe polița de deasupra șemineului. Pe suprafața prăfuită vede un petic de culoare mai închisă, în locul unde presupune că s-a aflat o ramă foto sau ceva asemănător.

Se mișcă iute; nu are prea mult timp la dispoziție. Traversează camera de zi, apoi bucătăria. Congelatorul stă cu ușa deschisă proptită de perete. Casa pare să nu aibă pivniță. Saltă mochetele și se uită dedesubt, pășind cu atenție pe scândurile podelei, în căutarea unui chepeng.

Urcă la etaj. Mocheta se oprește pe palierul făcut din scânduri prăfuite. Dee se întoarce ca să se strecoare pe lângă șifonierul mare ce se înalță amenințător deasupra holișorului. Îl încearcă, dar este încuiat și nu zărește nicio cheie. Casa nu pare să aibă nici pod.

În dormitor stau înșirate la perete pungi de cumpărături. Din ele se revarsă haine. Într-un dulap, descoperă un umeraș rupt, dar nicio haină. Pare că Ted abia s-ar fi mutat în casă, numai că toată dezordinea emană un aer de siguranță atemporală. Ceva care a existat dintotdeauna și va continua să existe.

Patul nu e făcut și păturile încă păstrează momentul când au fost azvârlite deoparte cu piciorul. Peste cearșafuri i se pare că este aruncată o mână de monede. Se apropie și vede că nu sunt monede, ci mici stropi întunecați. Se forțează să-i miroasă. Fier vechi. Sânge.

Baia este, așa cum și-o amintește, prost dotată, doar cu o bucată crăpată de săpun, un aparat electric de bărbierit și diverse medicamente în tuburi farmaceutice de culoarea ambrei. Un petic

alb pe perete, în locul unde s-a aflat oglinda. Ar fi trebuit să facă poze, își zice, însă nu și-a adus cu ea telefonul sau o cameră foto. Încearcă să memoreze cât mai mult cu putință din ceea ce vede. Pulsul i se accelerează.

Un al doilea dormitor conține un birou și un scaun rotativ. Pe canapea sunt așternute pături roz, iar pe pereți stau atârnate desene de calități diferite reprezentând inorogi. Găsește și aici dulapurile încuiate, de data asta cu încuietori cu combinații din trei cifre. Se apleacă pentru a le examina. Atinge ușor cu degetele un cadran.

O scândură scoate un oftat sus la etaj și o mână se încleștează în jurul inimii lui Dee. Ceva se mișcă în pereți și țipă. Țipetele răsună ca niște icnete. Picioare de șoarece care aleargă. Nu, de fapt, par mai grele decât cele de șoarece. Poate de șobolan. Se reazemă de perete și încearcă să-și păstreze mintea limpede, în ciuda pulsului care a luat-o razna. Cât timp va fi dispus Ted s-o aștepte la bar? Și-l imaginează întorcându-se acasă și urmărind-o în întuneric. Se gândește la ochii lui goi și la încheieturile puternice ale mâinilor. E cazul să plece.

Se furișează în jos pe scară în vârfurile picioarelor. Se așteaptă în fiecare clipă să audă cheile răsucite în încuietori. Respirația îi este întreruptă de mici sughițuri. Simte că e pe cale să leșine, atât de amețită e de ciudățenia locului. Prinde cu coada ochiului imaginea unei siluete

întunecate și zvelte ce o pândește din colțul camerei de zi și inima i se oprește în piept pentru o clipă.

— Pis, pis! șoptește ea pentru a sparge tăcerea. Ia spune-mi, n-ai văzut pe aici o fetiță?

Însă în colțul încăperii nu e decât umbră și praf. Fie pisica s-a fofilat, fie nu a fost niciodată acolo. Dee își croiește drum spre fereastră și scoate un mic țipăt răgușit când mocheta albastră țepoasă îi fuge de sub picioare. Se ridică și înjură când se lovește cu capul de tocul ferestrei, după care trage în jos canatul, ușurată, închizând casa în urma ei. Aerul nopții îi pare dulce și moale, iar cerul ce dă să se întunece, superb.

Ridică placajul cu mâini tremurânde. Cuiele vechi sunt îndoite, ruginite și inutile. Dee le îndepărtează cu atenție. Bate placajul înapoi în cuiele pe care le-a adus cu ea în buzunarul salopetei. Sunt cuie argintii ascuțite, proaspăt cumpărate de la magazinul de bricolaj. Zgomotul pe care îl face bătându-le în placaj o face să se gândească la sicrie și să se înfioare. Nu e momentul potrivit să-și piardă concentrarea. Trebuie să bată cu precizie cuiele noi în găurile vechi. Și să se grăbească să termine înainte ca vreun trecător să audă loviturile sau să o vadă cum se împleticește în asfințit afară din casa aceea stranie.

Se întoarce acasă tremurând din toată încheieturile, de parcă ar avea febră. Chiar îi e frig. Aprinde șemineul cu lemne și se ghemuiește în fața lui. Are crampe și frisoane. Pe vremuri, credea că se îmbolnăvise atunci când i se întâmpla așa ceva. A ajuns însă să înțeleagă că ăsta e felul în care corpul ei se manifestă în momente de tristețe.

Lulu nu e în casa lui Ted. Dee își dă seama abia acum că și-a imaginat-o în tot acest răstimp pe sora ei ca fiind foarte aproape. Și-a imaginat-o respirând alături. Voința i-a fost redusă la dorința de a-și vedea sora prizonieră în acea casă. Faptul că a fost împinsă spre această concluzie i se pare total injust. Are noduri în gât. Încearcă să-și pună ordine în gânduri. Dacă Lulu nu e acolo, înseamnă că se află în altă parte.

— Cabana, șoptește Dee.

Acesta e răspunsul, trebuie să fie.

Își face palmele căuș, apoi și le duce la gură și șoptește în ele în timp ce căldura se înalță roșie într-o flacără în spatele sticlei.

Vin la tine! promite ea.

Olivia

ERAM LA GEAM, ÎN AȘTEPTAREA PISICII, CÂND zgomotul a reînceput. Este precum cel scos de muștele de carne, numai că mai ascuțit, ca un mic ac înfipt în capul meu. Am alergat prin casă. Vocea aceea mică gemea și înjunghia. Am desfăcut fața de pe o perniță de canapea și am sfâșiat o pernă din dormitor. Unde naiba e drăcia aia?

Am derulat caseta înapoi. Geamătul se aude clar pe înregistrare. Bun, deci nu e o închipuire. E ceva real. E o ușurare, și în același timp nu aduce deloc a așa ceva. N-o să mă las, o să dezleg eu cumva misterul. Cred că aș fi fost un bun detectiv, ca ăia de la televizor, știți voi, și asta fiindcă posed un simț al observației foarte fin și...

S-a întâmplat un lucru absolut îngrozitor.

Cum vă spuneam, stăteam liniștită, cu labele la cap, încercând să scot afară cu ghearele

sunetul ăla din urechi, când am auzit clinchetul repetat al unei chei ce împungea încuietoarea. A fost nevoie de mai mult încercări. Și pe urmă zdrang! *Încuietorile de la ușa din față descuiate una după alta.* Zdrang, zdrang! Dmz, *mi-am spus,* de data asta chiar fierbe de furie!

— Bună, Lauren! a strigat el.

Am început să torc și m-am grăbit să-l întâmpin. M-a mângâiat pe cap și m-a gâdilat pe ureche.

— Scuze, pisicuțo! a spus el. Am uitat. Olivia.

Dmz, ce respirație urât mirositoare!

Sper să nu te apropii de vreo fiacără deschisă! *l-am atenționat.*

Întotdeauna îi spun ce gândesc. Onestitatea e un lucru extrem de important, chiar dacă el nu înțelege niciun cuvânt de-al meu.

A intrat împleticit, apoi i-a sărutat pe Părinți acolo unde stau, în spatele sticlei, și s-a dus să se așeze pe canapea. Avea ochii pe jumătate închiși.

— Ea n-a venit, a spus. Am așteptat-o o oră. Toată lumea se uita la mine. Uite-l și pe fraierul ăla care așteaptă într-un bar, *a repetat el ca și cum ăsta ar fi fost lucrul cel mai rău. Nu am pe nimeni pe pământ, numai ție îți pasă de mine.*

M-a pocnit ușurel pe cap cu palma lui umedă.

— Te iubesc, pisicuțo! Noi doi împotriva întregii lumi. Mi-a tras clapa. De ce naiba?

A oftat. Întrebarea părea să-l istovească. Ochii i s-au închis. Și-a lăsat mâna să cadă cu palma în sus și degetele ușor împletite, ca într-o rugăciune. Respirația i-a încetinit, redusă la șuierături grele ce împingeau aerul înăuntru și afară din plămâni. Când doarme pare mai tânăr.

În spatele nostru, pe hol, ușa din față se legăna încet în briza serii. Nu o închisese bine.

Am sărit jos de pe canapea. Coarda dintre noi era subțire azi și de un purpuriu elegant. Am mers la ușă și am simțit cum mi se strânge în jurul gâtului. Când am ajuns în prag, abia mai respiram. Ușa deschisă ardea ca o lumină albă. O mână grea mi s-a așezat pe cap. Ted m-a mângâiat stângaci pe urechi. Deci nu adormise buștean.

— Hei! a zis. Ce vrei să faci, pisicuțo? Să ieși afară? Știi bine că e periculos. Se întâmplă lucruri rele acolo, și tu trebuie să rămâi în siguranță. Dar dacă așa vrei…

Dar nu voiam să ies afară, *am spus eu.* DOMNUL mi-a zis să n-o fac, și eu îi respect poruncile.

A scos un hohot de râs.

— Dar mai întâi trebuie să te facem frumoasă. Să te aranjăm.

Am dat să mă retrag, căci știu cum se comportă când e în toane proaste, dar m-a înșfăcat cu brațele lui puternice și m-a strâns ca într-o menghină. A mers să încuie ușa, zdrang, zdrang, zdrang, *apoi m-a dus în bucătărie și lumea*

întreagă a părut că se prăvălește amețită atunci când el s-a clătinat pe picioare. A întins mâna spre dulapul de sus și a scos ceva din el. Cuțitul avea lama lată și strălucitoare. Am auzit un mic clinchet când a despicat aerul cu ea. M-am zbătut în brațele lui, încercând să îl apuc cu ghearele și dinții.

Mi-a înțepat blana de pe ceafă și a tras-o în sus. Cuțitul a scos un sunet ușor și plăcut când a pătruns în păr. Aerul s-a umplut de fire închise la culoare din blana mea mătăsoasă. Ted a strănutat, dar a continuat să taie smocuri de blană de pe gâtul meu, de pe spinare și din vârful cozii. Reușea cumva, numai el știe cum, să mă țină și pe mine și cuțitul, și în același timp să înșface smocuri de păr din blana mea. Se concentrează bine atunci când este beat.

Și pe urmă totul s-a oprit în loc. Brațul care mă strângea a înțepenit. Fața lui Ted a împietrit și ochii i-au dispărut. M-am strecurat afară din strânsoarea lui, evitând cu grijă lama suspendată în aer la câțiva centimetri de spinarea mea. L-am lăsat stând în picioare în bucătărie, nemișcat ca o statuie, cu mâna încleștată pe cuțit. Smocuri moi de păr pluteau prin aer.

M-am târât departe de el. Coarda m-a urmat, îngălbenită și murdară de acum și subțire ca un șiret vechi de pantof.

Simt aerul rece pe bucățile de piele tunsă de pe eorp. Pot să îi iert ataeurile asupra demnității mele, asupra sentimentelor pe care le am. Așa ar vrea DOMNUL. *Însă există niște limite. Nu ar fi trebuit să-și bată joc de felul cum arăt. Acum put, put îngrozitor. Iartă-mă,* DOAMNE, *dar Ted nu e decât o grămadă de* rht *egoist și va trebui să învețe că acțiunile lui au eonsecințe!*

Merg în camera de zi și sar pe raftul de bibliotecă. Dărâm sticla de burbon pe jos. Se sparge de podea în mii de cioburi frumoase. Mirosul este la fel de puternic precum cel de gaz. Îmi face ochii să lăcrimeze. Pentru o clipă îmi revine în minte o scenă neplăcută, un fel de vis pe care poate l-am avut, cu mine încuiată într-un loc întunecos și un criminal care turna acid peste mine... Coada mi se bălăngănește – fie c-a fost un vis sau un serial văzut la televizor, amintirea mă face să mă simt rău.

Sar pe polița șemineului și trântesc păpușa monstruos de grasă pe jos. Se prăbușește cu un pocnet, aruncându-și copiii în aer. Se zdrobesc în fărâme ce se împrăștie pe podea. E un masacru. Încerc să dărâm și rama foto cu Părinții. Știu că n-am cum să reușesc, dar nu mă pot abține. Sunt o optimistă. Nu știu ce i-a făcut de a fixat-o așa de bine – poate că a turnat superglue? Veverițele de pe rama de argint par mai fantomatice ca

oricând. Obiectul e din argint; mă mir că Ted nu l-a vândut încă. Poate că nici el nu poate să-l mai miște din loc!

În fine, nu contează, pentru că-mi vine o altă idee. Urc în tăcere la etaj până în dormitorul lui, apoi intru în șifonier și mă piș pe toate perechile de pantofi.

Știu că DOMNULUI nu-i va plăcea, dar dreptatea trebuie făcută.

Ted strigă acum după mine, însă nu merg la el, chiar dacă vocea îi e plină de ghimpi negri.

Ted

MĂ ÎNTORC CU FORȚA UNEI LOVITURI – SUNT CU respirația tăiată, de parcă aș fi fost pocnit în vintre. Într-o mână țin încleștat un cuțit. Este cuțitul acela mare pe care l-am ascuns în fundul dulapului înalt din bucătărie. Nimeni în afara mea nu știe de existența lui. Lama e lată, bine lustruită, și strălucește puternic. Lumina cenușie a zilei dansează pe întreaga sa lungime și muchia scânteiază malefic. Cuțitul a fost recent ascuțit.

— Încetișor, măi Teddy, puișor! șoptesc.

Rima mă face să râd.

O să o iau cu începutul. Unde și când sunt? „Unde” e simplu. Examinez camera de zi. Mocheta de un portocaliu strălucitor și vesel. Balerina care stă dreaptă și semeață pe scena cutiuței muzicale. Găurile din placajul cu care am acoperit ferestrele sunt ca niște cercuri gri pline cu apă de ploaie. OK, este în regulă. Deci sunt acasă, la parter.

„Când” se dovedește a fi ceva mai complicat. În frigider găsesc doi litri de lapte îngălbenit și acru. Un borcan cu murături. Și nimic altceva. În coșul de gunoi sunt șaptesprezece doze de bere goale. Deci am mâncat și băut tot ce am avut în casă cât timp ce am fost plecat. Totuși, se pare că am fost surprinzător de ordonat. Bucătăria e curată. Mai mult decât atât, simt miros de înălbitor.

— Hai, pisicuțo, vino încoace! o chem eu.

Olivia nu vine. Prin cap îmi trec tot felul de gânduri negre. S-o fi îmbolnăvit? Sau te pomenești că e moartă? Acest din urmă gând mă face să intru într-o panică teribilă. Mă forțez să respir rar. *Liniștește-te! Sigur se ascunde pe undeva prin casă.*

De data asta am pierdut zile. Trei, probabil. Verific deschizând televizorul. Da, și e aproape ora douăsprezece ziua. Așadar, vreo trei zile în total.

Străbat casa și verific încuietorile de la dulapuri și frigider și tot restul. Am făcut ceva stricăciuni cât timp am fost plecat. Am făcut praf mocheta portocalie zgâriind-o și am spart păpușile rusești ale lui Mami în mici fărâme. Îmi verific șifonierul din dormitor și descopăr că unii pantofi sunt umezi. A plouat înăuntru? Am traversat vreun râu sau așa ceva? *Sau poate un lac*, îmi șoptește mintea. Alung rapid gândul. Merg să caut ceva de băut. Se pare însă că am

spart și sticla cu burbon. Nu contează. Scot una nouă și mă servesc cu o murătură.

Încep să mănânc, dar murătura îmi scapă din mână. Când mă aplec ca s-o adun de pe jos, zăresc o strălucire albă. Sub frigider este ceva. Știu ce. Și n-are ce căuta acolo.

De sus, din pod, se aude un plânset. Sunt băieții verzi. În ultima vreme au stat liniștiți, însă acum au început să facă tărăboi.

—Tăceți! urlu eu. Tăceți! Nu mi-e frică de voi!

Dar adevărul e că îmi este. Am coșmaruri în care mă trezesc în pod înconjurat de băieții verzi și de degetele lor lungi și dispar încet, pierind în acel verde. Scot șlapul alb de sub frigider și îl arunc la gunoi. Colcăie de amintiri neplăcute precum fungii.

Nu pun cuțitul înapoi în dulapul înalt. Merg și-l îngrop în schimb în curtea din spate *la adăpostul întunericului*. Nu-i așa că-i o expresie minunată? Face ca noaptea să pară ca o pătură caldă, presărată cu stele. Găsesc locul potrivit sub un arbore de soc.

Supărarea nu mi-a trecut, astfel încât mănânc o altă murătură în fața televizorului și așa mă calmez treptat. De acum nu mă mai pot opri. Probabil că femeile acelea nu erau prietenii cei mai potriviți pentru mine, dar n-am de gând să renunț.

Olivia

TED E IAR PLECAT DE ACASĂ. PE BUNE, ÎN ultima vreme a început să piardă prea mult timp pe afară.

Zgomotul a devenit insuportabil. *Eeeeeeeeee!* Îmi simt capul ca o cavernă de sunete. Am nevoie disperată de îndrumare. Dărâm cu laba Biblia de pe masă. Pocnetul este atât de puternic, încât am senzația că o să-mi sară ochii din cap. Casa pare să se cutremure din temelii. Pârâiturile sunt puternice și pare că lumea sau cerul amenință cu dezmembrarea. Sunetul continuă să se amplifice și-mi zic: *Este sfârșitul a tot și a toate.* Ce oribil! Și înspăimântător!

Când zgomotul începe să se stingă, sunt foarte ușurată. Jur că mă simt ca o râșniță de sare uzată! Trebuie să mă așez pentru o clipă ca să îmi las stomacul să se liniștească.

Mă aplec în față. Versetul care îmi apare în fața ochilor e următorul:

Și când s-a sculat el, Aod și-a întins mâna sa stângă și a scos sabia de la coapsa sa dreaptă și a împlântat-o în pântecele lui. Așa încât a intrat după ascuțișul sabiei și mânerul, iar grăsimea a acoperit rana pe unde intrase sabia, căci Aod n-a scos-o din pântecele lui; și a ieșit mizeria.

Ei bine, dacă tot ce face DOMNUL ar fi mereu *perfect* de limpede, credința n-ar mai avea niciun rost, nu-i așa? Țiuitul continuă. Sună aproape ca strigătul de ajutor al unei albinuțe. Casa pare acum complet în neregulă, ca și cum cineva ar fi mutat totul peste noapte cu câțiva centimetri la stânga ca să îmi joace o festă.

Dinspre camera de zi se aude cineva vorbind și îmi dau seama că Ted a lăsat televizorul pornit ca să-mi țină de urât.

— Trauma trebuie revăzută și investigată, rostește vocea. Știți ce se spune: singura cale de ieșire e dinăuntru. Abuzul de minori trebuie excavat și scos la lumină.

Poate că țiuitul vine din televizor. O, dar l-am verificat de sute de ori. Totuși, *ceva* trebuie să fac. De pe polița de deasupra șemineului, păpușa rusească mare se holbează la mine cu fața ei inexpresivă și corpul rotofei. Pare mai încântată ca oricând să-și țină prizonieri înăuntru micuții prieteni. Părinții se uită în jos din rama lor oribilă de deasupra șemineului. *Cărați-vă de aici!* le șoptesc, dar nu mă ascultă niciodată.

Când văd cine e la televizor, mă opresc și-mi las urechile pe spate. E el, din nou. Ochii albaștri rotunzi privesc înspre afară. Dă din cap cu seriozitate la o întrebare neauzită. Camera se umple de mirosul acela familiar de lapte stricat și praf. Știu că nu-i decât o poză pe un ecran, dar îl simt ca și cum ar fi pe undeva, pe aici. Și atunci mă așez pur și simplu pe canapea și încep să-mi ling laba. Asta mă face întotdeauna să mă simt mai bine. *Aș putea face un serial mult mai bun ca tine*, îi spun. *N-ai pic de carismă.*

Zâmbește ca în chip de răspuns. După aia nu mai am chef să-i vorbesc. Nu știu de ce – doar televizorul n-are cum să m-audă. Sau poate mă aude? Mirosul e totuși foarte puternic. Nu miroase a ted, ci a ceva lăsat prea mult afară din frigider.

Și pe urmă le aud de pe hol. Niște sunetele mici și slabe făcute de cineva în fața ușii din față. Un ted masculin. Nu bate la ușă, nici nu sună la sonerie. Și atunci, ce caută acolo? Duhoarea a pătruns peste tot, strecurându-se prin ușă și invadându-mi nasul sensibil. Este același miros precum cel care a emanat din televizor mai devreme. Cumva, tedul e la TV și în același timp în fața casei mele. Probabil că serialul a fost înregistrat.

Tedul respiră în spațiul dintre ușă și uscior. Inhalații lungi, delicate. Bănuiesc că și-a împins fața chiar în crăpătură. E ca și cum ar adulmeca

ușa. Oare mă poate mirosi, îmi poate simți prezența? Ted al meu m-a avertizat de o mulțime de ori cât de periculoasă este lumea de afară. Cred că la așa ceva se referea. Pentru că totul mi se pare periculos în clipa asta. Micile monede albastre ale tedului se holbează din televizorul din camera de zi.

— În fiecare din noi este un monstru, zice el.

Trebuie neapărat să mă ascund. Într-un loc cât mai întunecat. Mă târăsc în sus pe scări și traversez palierul. Deasupra capului meu, una dintre fantomele din pod își trece un deget lung pe suprafața podelei, făcându-mă s-o iau la goană.

Galopez până în dormitorul lui Ted și mă reped sub pat. Îl aud în continuare pe tedul celebru de la TV cum bate câmpii jos, în fața casei, trăncănind despre lucrurile rele pe care oamenii mari le fac micilor tedi, ținând discursuri unei încăperi goale. Sau poate că vorbește prin ușă?

Atunci când sunt agitată, fac unu din două lucruri. Consult Biblia, sparg un lucru de-al lui Ted sau mă culc. Mă rog, trei lucruri. Ei bine, n-am de gând să mă mai apropii vreodată de Biblie. A fost o experiență înfricoșătoare. Și deja am spart păpușa rusească o dată pe săptămâna asta și cutiuța muzicală de două ori. Regret, într-un fel.

Așa că mă decid asupra unui pui de somn lung, lung. Cred c-ar fi cazul și să-l iert pe Ted. În ultimele două zile abia dacă i-am vorbit. Dar ziua asta m-a speriat cumplit și coada mea a luat-o razna. Am nevoie de mângâiere.

Nu pot să adorm. Mă tot răsucesc și torc, și închid ochii, dar degeaba. Totul îmi pare în neregulă și coada mea bâzâitoare nu-mi dă pace.

Ted

STAU CU OLIVIA PE CANAPEA ȘI NE UITĂM LA monștri pe roți. Sunt un pic îngrijorat din pricina Oliviei. Pare agitată, și asta-i ceva neobișnuit la ea. Mă face să mă simt inconfortabil. Olivia e întotdeauna OK. Asta e chestia cu pisicile, nu-i așa? Nu sunt ranchiunoase.

Poate că totul nu e decât în mintea mea, și asta fiindcă azi îmi e atât de dor de Lauren. Știu că îi e mai bine acolo unde este, însă-i atât de greu pentru un părinte să fie despărțit de copilul său! O strig, dar vrea să mă pedepsească și nu-mi răspunde. Iar asta mă doare. De fapt, e mai mult decât o durere, e ca o menghină care îmi strânge și îmi sfâșie inima.

Sunt încă supărat pe doamna vecină. Nu că mi-aș fi închipuit că o să ne împrietenim pe loc. Dar m-am gândit că măcar am putea încerca. M-am întrebat cum ar arăta îmbrăcată în rochie. Una albastră, poate. În schimb, am stat la bar și am așteptat-o, iar ea nu a venit. Am arătat ca un

tont. În general, misiunea de căutare a unui prieten nu decurge deloc bine.

Olivia e prima care îl aude. Dispare sub canapea. Mie îmi mai ia o clipă ca să înțeleg. Sunetul nu vine dinspre televizor, ci umple aerul. Se apropie niște motoare mari. Excavatoare sau poate tractoare? Prea puternice, prea aproape. Ce caută aici? În capătul acesta al străzii nu sunt decât două case până la pădure. Ele continuă însă să se apropie. Mă duc și mă uit pe o gaură din placaj și le văd trecând huruind, galbene ca moartea, cu maxilarele lor mari pline de cruste de pământ. Continuă să înainteze. Trec de casă și se îndreaptă spre pădure. Un bărbat sare jos din cabină și scoate lanțurile de la porți. E ceva rău, ceva oficial în gesturile lui. Deschide larg porțile și lasă mașinăriile să treacă. Și pe urmă excavatorul și buldozerul duduie și-și croiesc drum hârâind pe cărarea din pădure.

Ies în fugă pe ușa din față a casei, și sunt atât de supărat, încât aproape că uit să o încui cu trei zăvoare (îmi amintesc totuși la timp). Doamna vecină și alți oameni din cartier s-au adunat pe trotuar și se uită la cele două excavatoare care se îndepărtează printre copaci, cu tot cu zgomotul lor infernal.

— Ce se întâmplă? o întreb.

Sunt așa de îngrijorat, că uit pentru o clipă că se purtase nepoliticos cu mine.

— N-au voie să meargă acolo. E rezervație naturală protejată.

— Amenajează locuri de odihnă de-a lungul cărării, îmi explică ea. Vor face o zonă de picnic. Ca să vină mai mulți excursioniști, mai mulți turiști. Ascultă, azi-dimineață am primit din greșeală corespondența ta. Vrei să trec mai târziu să ți-o aduc?

O ignor. Fug în pădure, luându-mă după zgomotul scrâșnit al motoarelor. Când dau cu ochii de mașinării, le urmăresc de la distanță. După vreo doi kilometri, le văd că ies de pe cărare și încep să dea iama prin tufișuri. Copacii tineri crapă și cedează. E ca și cum aș asculta niște copii țipând. Excavează pământul la mai puțin de un kilometru de luminiș. Nu vor ajunge acolo azi, dar mâine s-ar putea s-o facă. Un bărbat într-o haină de un portocaliu aprins se întoarce și se uită la mine. Ridic o mână și îi fac un semn prietenos, apoi mă răsucesc pe călcâie și mă îndepărtez, încercând în tot acest timp să mă port ca o persoană normală. Zgomotul mă urmărește înapoi pe cărare mult timp după ce dispar din raza lui vizuală. Fălci care înghit pădurea.

Îmi vine să-mi dau palme. Am știut eu – i-am lăsat pe zei îngropați în luminiș prea mult timp. Oamenii îi simt, fie că-și dau seama sau nu. Sunt atrași spre ei ca de un fir de ață. N-am idee dacă brațul mi s-a vindecat. Parcă mă simt ceva mai

bine. Vânătăile s-au mai estompat. Oricum, nu mai am timp. În noaptea asta trebuie să-i mut.

După-amiaza se scurge îngrozitor de încet; îmi pare că trec ani până coboară soarele. Dar într-un final apune, lăsând în urmă crestături rubinii pe cer.

Până și în întunericul blând al nopții, pădurea nu mai pare a fi a mea. Simt mirosul de excavatoare și șantier cu mult înainte de a ajunge acolo – pământul negru răscolit și seva copacilor uciși. Mașinăriile stau tăcute printre ruine ca niște râme galbene uriașe. Îmi vine să le distrug. Meditez un timp asupra ideii. Dacă aș turna niște perhidrol în rezervorul de motorină, le-aș termina. Dar i-aș face totodată rău pădurii, și nu vreau asta.

Ajung în luminiș și mă uit în jur la copacii albi. Sunt trist. Locul ăsta a fost o casă bună pentru zei. Dar dacă-i las aici, mai devreme sau mai târziu vor fi găsiți. Poate că nu mă pricep prea bine la alte lucruri, dar de ceva anume sunt foarte sigur – că nimeni nu va înțelege care e treaba cu zeii.

Dau lopata jos de pe umăr, desfac trusa de scule și încep să sap. I-am îngropat în formațiune sacră, în cincisprezece locuri diferite. Păstrez în minte ca ars cu fierul fiecare loc în parte, de

parcă aș fi memorat dispunerea stelelor pe cer. Nu aș putea să le uit niciodată.

Scutur cu grijă praful de pe suprafața rotunjită a primului zeu. Solul din care l-am scos e negru și fertil. Zeii hrănesc pământul. Îmi apropii urechea și ascult. Zeul șoptește secrete cu o voce ce picură ca ploaia. „Te păstrez în inima mea", îi șoptesc.

Îl așez cu atenție într-o pungă de gunoi pe care o pun apoi în rucsac. Merg spre locul următor. E înspre est, lângă stânca ce seamănă cu un deget. Zeul acesta e mai fragil. Las lopata deoparte și sap cu mâinile. Nu l-am îngropat prea adânc. Îmi place să-l dezgrop din când în când și să mă uit la el. Desfac plasticul în care este învelit. Țin în brațe rochia de un gri-închis în lumina slabă a lunii. Aș vrea s-o pot vedea din nou în lumina soarelui, să îi admir culoarea adevărată, bleumarinul intens ca de ocean, așa cum apare pictat în tablouri. Dar firește, n-aș putea face așa ceva în timpul zilei. Îmi șterg mâinile pe blugi și mângâi țesătura. Captez vorbele rochiei prin vârfurile degetelor mele. Fiecare zeu are propriile amintiri și sentimente. Ochii îmi sunt încordați și sticloși. Zeul ăsta mă face întotdeauna să mă simt trist. Dar și nerăbdător, aproape entuziasmat. „Te păstrez în inima mea", îi susur, dar sunetul pe care-l scot este prea puternic.

Urmează gentuța de lângă mijlocul luminișului, spre stânga. Mă ocup de ea cât de repede pot. Are înăuntru lucruri ascuțite și strălucitoare și șoptește cu o voce ca de urzică sau oțet.

Continui să sap, și unul după altul zeii umplu aerul cu vocile lor. „Te păstrez în inimă”, șoptesc eu iar și iar. Și de fiecare dată e ca și cum aș parcurge același drum: momentul făuririi zeului, apoi tristețea.

Într-un final golesc luminișul. Tremur. Acum toți zeii sunt în inima mea, iar sacul s-a îngreunat. Partea asta mă face întotdeauna să mă simt de parcă aș fi pe cale să explodez. Umplu găurile cu pământ și presar pietriș peste sol ca să dau impresia că niște marmote sau iepuri de câmp au trecut pe acolo. Nimic altceva decât natura care își urmează cursul. Ridic cu grijă sacul.

Pătrundem mai adânc în pădure. Copacii se termină la vest, pe malul lacului, așa că o iau în direcția opusă. Chiar și acum, după atâția ani, nu vreau să mă apropii de lac.

Trebuie să găsesc locul potrivit. Zeii nu pot trăi oriunde. Raza lanternei dansează peste iederă și tufișurile uscate. În noaptea asta aerul este atât de fierbinte, încât pădurea pare că emană căldură. Saltă în spirală din trunchiurile de cedri și se înalță din frunzele moarte. Îmi scot puloverul. Pe deasupra brațelor și gâtului meu

zboară nori cenușii de musculițe și țânțari, însă nu se așază pe pielea mea expusă. Liliecii ne dau târcoale, năpustindu-se în jos atât de razant, că aproape că mă ating pe obraz cu corpurile lor moi. Ramuri de copaci tresar și se îndepărtează la atingerea mea, croindu-ne drum liber în față. Când mă opresc o clipă ca să-mi recapăt răsufiarea, un șarpe maro mi se încolăcește afectuos în jurul vârfului bocancului. În noaptea asta sunt parte din pădure. Pădurea mă păstrează în inima ei.

Aud izvorul și clipocitul sticlos al apei pe piatră cu mult înainte de a-l vedea. Nu îmi dau seama în ce direcție se afiă; sunetul pare să vină de peste tot din jur, așa cum se întâmplă adesea atunci când te afunzi adânc într-o pădure. Sting lanterna și rămân nemișcat în beznă. Sacul se mișcă pe spinarea mea, incomodat de acest repaos. Ceva ascuțit mă împunge în șira spinării. Zeii sunt nerăbdători. Vor o casă nouă. Merg încotro îmi spun ei, înaintând printre rugi și tufișuri agățătoare. Semiluna e acum strălucitoare; cerul s-a înseninat. Văd pădurea așa cum arată în culorile nopții, gravată în linii argintii delicate, și fără ajutorul lanternei.

În față se vede lucind o rază de scoarță palǎ. Aici cresc mesteceni albi, copacii-os. E semnul pe care l-am așteptat; am găsit locul.

Izvorul țâșnește din piatră neagră umedă și curge gălăgios și repede prin șănțulețul său, pe

sub frunze lunguiețe de ferigă. Deasupra, în stâncă, sunt niște scobituri întunecoase. Fiecare gaură este exact de mărimea și forma unui zeu. Îi vâr cu grijă, unul câte unul, în noile lor case. Tremur un pic – e greu să ții așa putere în brațe.

Până să termin, zorii încep să se prelingă rozalii pe cer spre răsărit. Mă dau în spate ca să-mi admir opera. Simt cum zeii murmură în spatele stâncii, întinzându-și mlădițele de putere. Mestecenii albi și înalți stau și ne urmăresc tăcuți din pâlcurile lor. Sunt foarte obosit. De fiecare dată când sunt nevoit să fac asta, sunt distrus. Dar e de datoria mea. Trebuie să am grijă de ei. Mami a fost foarte explicită în privința asta.

Pădurea se trezește la viață. Drumul spre casă și spre rutina zilnică e tare lung în ziua asta nouă. Mă las purtat de veselia furioasă a trilurilor de pasăre. „Mi-e dor de voi", le spun păsărilor. Dar măcar aici sunt la adăpost de Ucigaș. Trec pe lângă mașinăriile galbene fără să le acord atenție. N-au decât să scurme pământul. Zeii și-au găsit un nou refugiu.

Dau de casetofon în frigider. Nu cred… Nu, nici măcar n-o să *încerc* să înțeleg ce s-a petrecut.

Nicio rețetă azi. Dar m-am gândit c-ar trebui s-o spun, în caz că uit – i-am mutat.

Poate că fac asta fiindcă simt nevoia de a vorbi cu cineva. Când sunt cu zeii, mă simt mai singur decât atunci când sunt singur. Lauren e plecată, și am nevoie de lucruri care să-mi amintească cine sunt. Mi-e groaznic de teamă că aș putea dispărea într-o zi și nu m-aș mai întoarce niciodată.

Gândurile astea nu mă fac să mă simt deloc mai bine. Mă simt ca un prost, așa că mă opresc aici.

Dee

TOATĂ LUMEA DE PE STRADA NEEDLESS A primit câte un fluturaș strecurat pe sub ușă. Și totuși, la apariția excavatoarelor galbene mugind pe drum ca niște lei, i se taie brusc răsuflarea. Gurile metalice uriașe sunt încă acoperite de crusta murdară a vechilor omoruri.

Dee iese din casă și se uită. I se pare că e cumva mai în siguranță afară decât înăuntru. Aiți doi vecini au ieșit și ei și urmăresc scena cu gurile căscate și ochi mari.

Un bărbat cu păr portocaliu pășește în fața unuia dintre excavatoare. Îi strigă ceva excavatoristului. Câinele lui masiv se încordează și scheaună, așa că îl prinde de zgardă.

— Sper că nu aveți de gând să folosiți vopsea fosforescentă ca să marcați copacii! îi strigă el excavatoristului și arată spre niște canistre din vehicul. Chestia aia e toxică.

Excavatoristul ridică din umeri și își potrivește mai bine casca pe cap.

— Eu sunt ranger, continuă bărbatul cu păr portocaliu, în timp ce câinele tremură de nerăbdare în brațele sale. Ce faceți voi este un lucru dăunător pentru ecosistem.

— Trebuie să marcăm într-un fel drumul, răspunde neimpresionat celălalt. Neonul se distinge și în lumina zilei, și a nopții.

Dă din cap și motorul huruie din nou. Excavatorul se îndepărtează încet ca un dinozaur.

Respirația lui o gâdilă pe Dee pe gât, ridicându-i părul pe ceafă. Stă atât de aproape de ea, încât, în clipa când se întoarce înfiorată, barba lui aproape că-i mângâie obrazul. Îi simte tristețea care îi urzică pielea. Ted se clatină pe picioare. Dee observă că e foarte beat.

— Nu, spune el. Nu se poate, n-au voie să facă așa ceva.

Zice și alte lucruri, și Dee îi răspunde, deși nu are idee ce. Nu aude, căci în cap îi răsună bâzâitul excavatoarelor. Recunoaște privirea aceea, e cea a unui secret recent revelat. Îl vede în ochii lui Ted.

Când Ted pornește să alerge pe cărare în urma excavatoarelor, Dee își ține răsuflarea. E sigură că el aleargă cu un scop. Ceva este ascuns în pădure. Știe că nu poate să-l urmărească. Pentru că ar observa-o, și atunci s-ar termina totul. Nu îi rămâne decât să spere că ceea ce se ascunde

acolo, în pădure, indiferent ce ar fi, nu poate fl atins în lumina zilei.

Intră în casă și se așază la punctul ei de observație, mușcându-și buza de jos până la sânge. Poate că a greșit renunțând să-l urmărească. Poate că și-a ratat șansa, și în clipa asta Ted merge să o mute pe Lulu, să o ducă undeva în sălbăticie... Dee privește pădurea cu ochi arzători.

O jumătate de oră mai târziu, Ted revine în raza ei vizuală pe cărarea umbrită. Inima lui Dee arde și îi tresaltă din piept. În fiecare pas al lui ghicește tristețe. Îl vede cum clatină din cap de parcă ar duce o luptă interioară. Indiferent ce a intenționat să facă, n-a făcut-o. Nu a ratat nimic. În seara asta va avea parte de acțiune.

Dee își pune în picioare bocancii de drumeție, își pregătește pulovere și o jachetă de culoare închisă și-și vâră în buzunar un bidon cu apă și câteva nuci. Rămâne apoi împietrită, cu ochii pe casa lui Ted. Norii se preling pe cer și soarele coboară peste linia copacilor. Se lasă asfințitul.

În clipa când aude triplul zdrăngănit al încuietorilor și scârțâitul ușii, este gata. Îl simte, mai degrabă decât îl vede ieșind din casă în întuneric. Când trece pe sub felinar, observă că are un rucsac în spate. E umplut cu ceva și

umflat în unghiuri și curbe ciudate. Ce ar putea să fie? Unelte, o cazma, o lopată? Înaintează pe drum mergând pe porțiunea umbrită. Aici nu mai sunt felinare, au rămas doar noaptea molatică și, deasupra, luna strălucitoare ca o monedă de cinci cenți.

Îl urmărește de la distanță; lanterna o ghidează ca o stea. Când Ted se oprește la intrarea în pădure pentru a se uita în jur, Dee se oprește și ea, adăpostindu-se în spatele unui trunchi de copac. Ted stă nemișcat și așteaptă mult timp, dar ea lasă noaptea să vorbească, să îi spună că e singur. Când el se decide să-și continue drumul, îl urmează.

Trec de șantier, și Dee îl aude cum se oprește. Copacii s-au rărit; probabil că a ajuns într-un luminiș. Se ghemuiește printre buldozere. Din față, dinspre est, vine un sunet de lopată care mușcă din pământ. Aude șoapte. Se înfioară. Nu poate fi decât Ted, dar vocea îi sună ciudat, ca niște frunze foșnitoare sau ca scârțâitul lemnului viu. Are crampe în gambe și coapse, dar nu îndrăznește să se miște. Din moment ce ea îl aude pe Ted, înseamnă că și el o poate auzi. Luna urcă pe cer și noaptea este parcă mai caldă. Vremea perfectă pentru șerpi. *Taci!* își ceartă Dee mintea cu asprime. Ce naiba face Ted acolo? Se gândește să se furișeze mai aproape, însă fiecare mișcare pe care ar face-o ar răsuna ca o împușcătură. Rămâne pe loc și ascultă. Timpul

se scurge, n-are idee cât, poate o oră sau mai mult. Șoaptele lui Ted și zgomotele ritmice ale lopeții lui care sapă pământul se contopesc cu sunetele nocturne ale pădurii.

Într-un târziu, aude zgomot de bocanci care se apropie și tresare. Picotise. Își forțează picioarele amorțite să se târască iute sub un excavator. Luna s-a ascuns sub paravanul subțire ca un văl al unui nor, dar tot mai poate vedea destul de bine. Ted cară ceva greu în spinare. Lopata pe care o ține în mână e acoperită de o crustă de pământ. A dezgropat ceva. Dee se saltă în picioare cât de silențios poate.

Luna a ajuns în punctul maxim pe cer și strălucește la vest peste apa nemișcată. Lacul e la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță. *O oră de mers pe jos de la casa lui Ted până la locul dispariției lui Lulu*, își zice Dee. Arde pe dinăuntru. În seara asta, Ted a dovedit că se poate deplasa rapid cu o greutate mare în spate. Și totuși, poliția l-a lăsat liber. Și indiferent ce le-ar spune ea, probabil că și acum ar proceda la fel. Polițiștilor nu le pasă. L-au etichetat: e leneș, cu mințile rătăcite, incompetent... Dee își dă seama că tremură. Întinde brațul orbește și se sprijină de o rămurică. Pădurea pare plină de șoapte șuierătoare. De sunetul uscat al târâtului unui pântec lung ce alunecă peste frunze. *Ofiofobia*, își zice ea. *Nu-i decât ofiofobia, Dee Dee*. Dar

acum până și cuvântul pare un șarpe. I se încolăcește în gură.

Se forțează să facă un pas. Încearcă să nu se gândească la ceea ce ar putea să stea ascuns și s-o pândească undeva în față. *Aiei nu sunt șerpi*, își repetă cu hotărâre în gând. *Toți șerpii dorm sub pământ. Le e mai frică de tine decât îți* e *ție de ei*. Respiră însă sacadat. Picioarele i s-au sudat de pământ. Se teme de pădure, se teme să nu se piardă printre copaci, să rămână singură cu un ucigaș. Cel mai teamă îi e de rădăcinile de pomi, care par că zvâcnesc și se holbează la ea în lumina lunii cu pupilele lor verticale.

Nu vă prostiți! Mergeți! le comandă ea picioarelor. *N-o să dați peste niciun nenorocit de șarpe*. Dar e paralizată, împietrită ca marmura. Ceva foșnește în mucegaiul de frunze din apropiere. Aproape că simte corpul lui ce se îndreaptă spre ea. *Mergi!* își poruncește cu ultimele puteri.

În fața ei, raza lanternei lui Ted pâlpâie și apoi dispare printre pomi. Dee rămâne singură cu ceea ce se mișcă în întuneric. Aude sunetul ușor și constant al unui corp musculos care alunecă spre ea.

Deschide gura mare, și mai mare, până ce maxilarele i se încordează și pârâie. Țipă în tăcere. Se răsucește și o ia la goană spre casă. Sunetul șoptit o urmărește îndeaproape, tăind aerul în viteză.

Încuie ușile și ferestrele. Își ia ciocanul cu vârf despicat și se așază la postul de observație. Respiră hârâit în încăperea goală. Se uită la ambalajele vechi de mâncare și la cutiile de iaurt goale împrăștiate pe podea. Furnicile fojgăiesc printre ele. *Am ajuns ca el*, își zice Dee tremurând dezgustată. Și la fel de lașă.

Ted ajunge acasă în zori. Descuie ușa din spate. Când intră, Dee îl aude strigând „Vino aici, pisicuțo!” Are vocea relaxată, prietenoasă. Dee face o listă cu lucruri de care va avea nevoie. Îi va fi greu, mintea se va opune voinței sale, însă data viitoare când Ted va merge în pădure, ea nu va mai da greș.

Olivia

LAUREN N-A MAI FOST PE AICI DE CÂTEVA SĂPTĂMÂNI. *O fi în vacanță cu mama ei ted? Nu știu, de obicei nu o ascult atunci când vorbește despre sine. Fără bicicleta roz rășchirată în camera de zi ca o vacă moartă, fără notițe pe tabla albă, fără țipete, fără mizerie. Liniște și pace – ce grozav e!*

Mă bucur că Lauren nu e aici pentru că Ted a ieșit foarte des din casă în ultima vreme. Și lui Lauren nu-i place deloc asta. Țipă la el. Dmz, e cel mai nesuferit ted mic de pe lume!

Niciun semn sau miros de la tedul de la televizor cu ochi precum niște monede albastre moarte. Cred că în privința lui mi-am lăsat imaginația să zburde prea tare. Am o imaginație atât de bogată și minunată, că nu e de mirare că a mers prea departe.

Totul ar fi perfect dacă aș scăpa de țiuitul din cap. E ca un obiect înțepenit acolo, ca un cui sau un cuțit. EEEEoooeeee!

Cred că m-am liniștit suficient cât să pot consulta din nou Biblia. După cele petrecute ultima dată, când casa s-a zguduit din temelii, sunt cam agitată. M-am speriat așa de tare atunci, că n-am mai îndrăznit să mă apropii de carte. Dar nu mai pot să amân. DOMNULUI *nu i-ar plăcea. Trebuie să fiu curajoasă! Urează-mi noroc, casetofonule!*

Împing cartea jos de pe masă cu ochii strânși, pregătită de impact. Dar pocnitura și cutremurările, atunci când vin, sunt îndepărtate și adânc în pământ. Când cartea se deschide, citesc:

> ...dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară și călcată în picioare de oameni.

Acum simt miros de sare și grăsime. O iau la goană în sus pe scări în căutarea lui Ted. Așa cum mă așteptam, îl găsesc în pat, mâncând cartofi prăjiți cu o mână. Sar în poala lui și aterizez fără probleme pe burta sa, abandonându-mă cu totul. DOMNUL nu mă lasă de izbeliște niciodată.

Ted icnește:

— M-ai speriat, pisicuțo.

Lasă din mână obiectul cu care s-a jucat până atunci. O chestie albastră, prea subțire pentru o

eșarfă, mai degrabă o cravată mătăsoasă sau așa ceva. Mă instalez pe burta lui și încep să torc. În ultima vreme, eu și Ted am fost foarte fericiți împreună. Da, cred că totul e pe cale să revină la normal.

Ted

ÎN SEARA ASTA TRECUTUL E APROAPE. Membrana timpului se umflă și se încordează. O aud pe Mami în bucătărie, stând de vorbă cu doamna cu Chihuahua. Mami îi povestește despre treaba aia cu șoarecele. Atunci a început totul. Îmi acopăr urechile cu palmele și deschid televizorul, dar tot îi aud vocea. Îmi amintesc toată povestea cu șoarecele, și asta e ceva neobișnuit. În general, memoria mea e ca un șvaițer.

Fiecare clasă avea un animal de companie. Un fel de mascotă. O clasă avea un șarpe de porumb cu o moacă sperioasă, foarte mișto și evident mult mai OK decât un șoarece alb cu ochi mici injectați.

În weekendul acela era rândul băiatului cu alunițe să ia șoarecele acasă, numai că el nu venise vineri la școală. Mama lui spusese că era răcit, dar toată lumea știa că trebuia să meargă la doctor ca să-și îndepărteze alunițele de pe față. În fine, nu contează, ideea e că următorul în

ordine alfabetică eram eu. Bulgăre de Zăpadă, așa îl chema. Pe șoarece, nu pe băiat.

L-am luat acasă pe Bulgăre de Zăpadă. L-am strecurat înăuntru. Mami nu mi-ar fi dat voie. Dacă țineai animale domestice în casă, le transformai în sclavi. Și pe urmă ceva s-a întâmplat și luni nu l-am adus înapoi la școală.

N-am dat de bucluc din cauza asta. Nimeni n-ar fi avut ce să-mi reproșeze. La urma urmei, fusese un accident – se deschisese ușa de la cușcă. Mă supărasem foarte tare, dar în același timp nutream și alte sentimente, mai plăcute. Descoperisem o latură nouă în mine. Îmi amintesc privirea din ochii profesorului din ziua aceea. Văzuse cine sunt. Un lucru periculos.

Bulgăre de Zăpadă a fost înlocuit de un hamster. Profesorul a schimbat metoda prin care elevii luau hamsterul acasă pe perioada weekendului – acum numele noastre erau trase la sorți dintre bilețelele puse într-o șapcă de baseball. Cumva, numele meu nu a fost niciodată extras. Profesorul nostru a devenit peste ani directorul școlii. Iar când am lovit pe cineva pe coridor, lângă dulapul meu, a profitat de poziția sa. Nici măcar nu-mi amintesc pe cine am lovit. Oare îl lovisem cu pumnul sau cu piciorul? Însă ideea e că era a treia încăierare în care fusesem implicat și am fost exmatriculat. Știam că profesorul așteptase ocazia de a scăpa de mine încă de când cu povestea cu șoarecele.

Arunc o privire spre casete. Sunt așezate frumos în șir pe raftul de bibliotecă. Mă gândesc la caseta pe care am ascuns-o în dulapul înalt. Dacă aș avea mai mult curaj, poate că aș asculta-o. Ultimele ei cuvinte.

Gândurile sunt o poartă prin care trec morții. O simt acum, îi simt degetele reci plimbându-se pe gâtul meu. *Lasă-mă în pace, Mami, te rog!*

Trebuie să mă concentrez. Îmi scutur mâinile și-mi răsucesc palmele în sus. Îmi privesc mâna – mă uit la fiecare deget, la baza moale a degetului mare, la palma uscată ca pielea argăsită. Examinez fiecare parte și respir adânc. E un exercițiu pe care omul-gândac m-a sfătuit să-l încerc și, surprinzător, funcționează.

Iau laptopul din dulapul în care îl țin și-l pornesc. Imediat îmi apare în față poza bărbatului care rânjește așezat la biroul său. Nu pare deloc o imagine reală. Dar oamenilor singuri nu le pasă ce e real și ce nu. Regret din nou că folosesc o fotografie falsă, dar nimeni n-ar accepta să ne întâlnim dacă aș posta poza mea.

Poate că am procedat greșit până acum. M-am concentrat pe păr de culoarea untului și ochi albaștri și așa mai departe, când de fapt ceea ce-mi trebuie e o persoană cu care să am mai mult în comun. Un părinte singur. Schimb criteriile de căutare și fețele dinainte dispar, înlocuite de altele noi. În majoritate, mai vârstnice. Fac două încercări, însă femeile acestea noi par mai

prudente decât cele fără copii și mai puțin entuziaste.

Într-un final găsesc pe cineva. O femeie dispusă să ne întâlnim în seara asta. Îmi răspunde repede, în trei secunde, un lucru de care până și eu îmi dau seama că e o greșeală. E de acord să ne vedem la o cafenea după ce își termină orele de program. Arată drăguț tipa asta. Are o față molatică și maxilare păstoase. S-a vopsit cam de multișor, așa că rădăcinile se ițesc cenușii prin părul ei negru mat. E târziu, dar va încerca să-și convingă sora să stea cu copilul. Are o fiică de doisprezece ani.

Și eu am o fiieă, îi spun. *Lauren. Pe fiica ta eum o eheamă?*

Îmi spune numele și-l tastez. *Ce nume drăguț! Mă bucur să pot discuta cu un părinte singur. Uneori mă simt foarte izolat.*

Exact! replică ea. *În unele zile nu-mi vine să fac altceva decât să zac și să plâng.*

Dacă sora nu poate sta eu fiica ta, poți să vii cu ea, tastez eu. *Mi-ar face plăeere să o eunose. Aș putea să vin și eu cu Lauren.* (Firește, n-am cum s-o iau cu mine pe Lauren. Dar pot invoca scuza că nu s-a simțit bine.)

Uau, ce înțelegător ești! răspunde ea. *Îmi dau seama că ești un om bun.*

O să port o eămașă albastră, tastez apoi. *Poate eă și tu ai putea veni îmbrăcată în albastru, ea să te reeunose mai ușor.*

Sigur, pare o idee drăguță.

Poate că totuși nu blugi albaștri, pentru că toată lumea poartă așa eeva.

OK...

Ai cumva vreo rochie albastră?

N-am mai făcut duș de ceva vreme, așa că mă vâr sub apă și acompaniez dușul cu melodia frumoasă cântată de femeie. Și iau două pastile în plus. Nu vreau să dau greș și de data aceasta.

Înainte de a pleca, beau repede o bere. O dau pe gât dintr-o înghițitură, stând în picioare în fața frigiderului deschis. Pe blaturile de bucătărie sunt urme de pete negre. Problema cu șoarecele s-a agravat. Nu mă deranjează șoarecii de care se pot ocupa pisicile, dar aici, în casă, nu este cazul. Uneori, atunci când nu bagi în seamă problemele, ele dispar de la sine. Alteori e exact opusul. Ar trebui să scot jurnalul ca să notez panseul ăsta. Numai că n-am timp!

Încui ușa din față de trei ori și ies din casă pe strada întunecată și tăcută. Casa doamnei cu Chihuahua e și acum goală. Trec pe lângă ea și trage de mine într-un fel ciudat, ca și cum ar vrea să intru, ca și cum un zeu și-ar trimite spre mine mlădițele de putere.

Olivia

TED E DIN NOU PLECAT. DE O ZI ȘI O NOAPTE. MI-E DOR *de lada mea drăguță și întunecoasă, dar a îngrămădit niște greutăți peste ea. Cât egoism din partea lui! Mi-am lins castronelul atât de mult, încât am gust metalic pe limbă. Și oh, firește, firește că țiuitul acela e tot aici, în eapul meu! Se ridieă și eoboară, dar nu mă părăsește niciodată în ultima vreme. Uneori am impresia eă printre sunetele acelea oribile disting euvinte. Zgomotul e însă acum suportabil. Foamea e mai rea. Îmi roade stomacul.*

Televizorul e pornit; rulează o ehestie înspăimântătoare despre un ucigaș care urmărește o fată într-o parcare. E întuneric și plouă. Actrița care interpretează rolul fetei este destul de bună. A adoptat o expresie speriată. Nu-mi plac chestiile de genul ăsta, așa că ies in eameră. Dar sunetul încă îl aud: alergatul, țipetele. Sper ca fata să scape. Acum, pe bune, eine se uită la porcăriile astea? Pe lume sunt

oameni bolnavi la eap, așa să știți. Îi mulțumesc DOMNULUI *că Ted al meu nu-i așa.*

Mi-e groaznic de foame.

Fac turul casei. Coarda plutește în spatele meu. Astăzi atârnă și e cenușie, ceea ce mi se pare potrivit. Nu e comestibilă. Am încercat. Am mâncat tot ce am găsit de mâncare în casă. Ba chiar am dărâmat și capacul de la coșul de gunoi, dar n-am găsit înăuntru decât niște bandaje murdare. De la Cina aceea Rea, Ted scoate gunoiul din casă de două ori pe zi. Oricum, am mâncat bandajele.

Patrulez prin casă și adulmec orice miros de sânge. Cobor până și în atelierul din beci, un loc pe care nu-l agreez prea tare pentru că e lipsit de ferestre. Motorul stă pe bancul de lucru, sub spotul de lumină, ca o creatură strălucitoare a mării. De-a lungul pereților se înșiră cutii. Urc pe și în ele. Majoritatea sunt goale sau pline cu piese de schimb vechi. Chiar și în starea de tulburare în care mă găsesc, cutiile din carton tot mă fac să torc un pic. Fac un efort zdravăn să nu mă instalez confortabil într-una dintre ele pentru un pui de somn.

Mă târăsc sub canapea și arunc o privire pe sub calorifere. Mă vâr sub patul lui Ted, unde dozele de bere se rostogolesc printre smocurile de praf. Deschid sertarele și scotocesc printre

șosete, boxeri și maiouri. Râcâi în partea din fund a dulapului. Nu găsesc nimic. Pic de sânge, nici măcar mirosul lui Lauren.

În fața ușii de la pod mă opresc cu coada dreaptă și speriată. Dinăuntru nu răzbește niciun sunet. Mă forțez să vin mai aproape. Îmi vâr nasul catifelat delicat sub ușă și trag aer în piept. Praf și iar praf, nimic altceva. Trag cu urechea, dar peste tot e tăcere. Îmi imaginez aerul nemișcat, grinzile groase care oftează, lucrurile abandonate care se revarsă afară din cutii. Mă înfior. E ceva oribil în imaginea unei încăperi goale și în beznă. *OOoooeeeee!* sună cântecul în creierul meu. Drăcia dracului, dacă DOMNUL urmărește vreun scop cu zgomotul acesta aproape constant, aș vrea să binevoiască să mi-l releve și mie cât mai curând.

Îmi dau seama că sub frigider nu am verificat. Și desigur, după vreo două încercări, reușesc să agăț cu o gheară un pișcot rânced. Oho, ce moale e!

Mestec și dintr-odată privirea îmi e atrasă de ceva în întunericul prăfuit. Îmi las laba să alunece ușor, îmi întind ghearele cât pot de mult și cotrobăi printre capacele de sticle și un ghem de scame moi cenușii. Bag laba adânc în el. Suprafața cedează și laba mea pătrunde adânc în el. *Un corp mic* e primul gând care îmi trece prin minte. *Un șoarece? Ooh*... Dar chestia nu are carne, e un lucru mai subțire și mai poros. Îl trag

afară. E un șlap alb de copil. Trebuie să fie al lui Lauren. Lauren nu poate merge, dar câteodată îi place să poarte pantofi.

Ce mare scofală, îmi spun, *la urma urmei nu-i decât un șlap!* Mirosul metalic puternic care îmi umple nările îmi semnalează însă altceva. Răstorn șlapul pe partea cealaltă fără niciun chef, împingându-l cu nasul. Talpa e țeapănă, închegată cu o substanță uscată maro închis. Îmi spun: *Poate că-i gem sau ketchup, sau altceva, poate că nu-i sânge.* Însă nările mi se umplu de mirosul bine-cunoscut. Vreau să-l mănânc. În urechi, aud cum tonul și volumul țiuitului se înalță.

Țin șlapul între labele din față și mă zgâiesc la el de parcă aș găsi acolo scris răspunsul. Cu toate că n-am nimic de-a face cu el. Presupun că Lauren s-a rănit. Nu simte nimic în picioare și de asta nu are grijă să și le protejeze. Totuși, nu mă pot abține să nu mă gândesc la oase mici și la gustul pe care Timpul Nopții îl lasă în fundul gâtului meu. La cât de des a preluat controlul în ultima vreme, iar eu l-am lăsat. Coada mi se umflă agitată ca o perie de curățat sticlele. În mod normal, ăsta este exact genul de situație în care aș căuta îndrumare de la DOMNUL. Dar nu și acum. În clipa asta, nu știu din ce motiv, nu vreau să Își abată atenția asupra mea.

Nu mai e sânge nicăieri în bucătărie. Sunt sigură de asta. De fapt, locul e neobișnuit de

curat. Simt chiar miros de înălbitor. Și asta e tare ciudat, căci Ted nu face curat niciodată.

Ești acolo? întreb.

Ochii îi lucesc verzi în întuneric.

E momentul meu?

Nu.

Deși poate că e. Înaintează cu un aer jucăuș și încearcă să preia controlul. Mă împotrivesc – cu toate că, sincer vorbind, îmi e mai greu decât înainte. O fi devenit mai puternic?

Nu cumva ai...? Fac o pauză și-mi ling labele. Îmi simt limba uscată și lemnoasă. *Nu eumva am rănit-o pe Lauren?*

Nu, răspunde el, și imediat sunt străbătută de acea pulsație pe care o simt de flecare dată când Timpul Nopții râde. *Sigur că nu.*

Uf! Dar ușurarea mea e de scurtă durată. *Atunci, cum îți explici,* îl întreb eu pe Timpul Nopții, *că am găsit un șlap îmbibat de sânge sub frigider?*

Ridică din umeri și întreg interiorul minții mele urcă și coboară precum valurile în ocean.

Nu știu. S-o fi rănit? Știi cum sunt copiii.

Mda, poate, răspund eu. *Dar de ce n-am mai văzut-o pe aici în ultima vreme?*

Nu-i treaba mea să-ți ofer ție explieații, zice el. *Întreabă pe altcineva!*

Se răsucește, pregătit să se întoarcă în întuneric.

Pentru Dmz, nu-mi ești de niciun ajutor! strig eu în urma lui.

La naiba, pe cineva altcineva aș putea să întreb?

Discuția nu m-a liniștit. Dimpotrivă. Timpul Nopții a fost așa de puternic! Părul mi se ridică pe gulerul de la gât.

Ted intră împleticit în bucătărie. Lumina se aprinde orbitoare. Nu îmi dădusem seama că se întunecase deja.

— Ce ai găsit?

Ia șlapul însângerat din labele mele și încremenește cu ochii pe el.

— Credeam că l-am aruncat, spune. Ce caută aici, de ce s-a întors? Nu vreau să-l văd, nu vreau să-l vezi!

Pune șlapul în buzunar și mă ridică în brațe. Îi simt răsuflarea fierbinte pe blana mea. Mă zbat și țip, dar inutil.

Mă așază în ladă. Coboară capacul. Îl aud cum îngrămădește lucruri peste el. Nu face NICIODATĂ așa ceva când eu sunt înăuntru. *Protestez* în mod politicos, pentru că sunt convinsă că la mijloc este o greșeală. N-am cum să ies din ladă. Dar Ted nu se oprește. Ted mă blochează în ladă! De ce?

Mârâi la nesfârșit în semn protest, însă tăcerea e singurul răspuns pe care-l capăt. Ted a plecat. M-a încuiat aici, în întuneric. Încerc să nu

intru în panică. O să îi treacă și mă va lăsa să ies. Și doar îmi place lada mea, nu-i așa?

Nu pot să adorm. Mă răsucesc de pe o parte pe alta, convinsă că mai este cineva cu mine în ladă. Cineva care se foiește lângă mine în întuneric.

Ted

NU-MI AMINTESC EXACT CE VÂRSTĂ AVEAM atunci când m-am dat seama că Mami e frumoasă. Cred că nu mai mult de cinci ani. Am înțeles nu privind-o, ci din expresiile celorlalți copii și părinți. Când venea să mă ia de la școală, parcarea era întotdeauna plină și toată lumea se uita la ea.

Descoperirea asta mi-a provocat sentimente amestecate. Era limpede că celelalte mămici nu erau ca ea. Mami a mea avea pielea netedă și ochi mari care păreau că te văd numai pe tine atunci când te privea. Nu purta blugi și pulovere largi. Purta rochii albastre și poalele îi foșneau în jurul pulpelor precum marea, sau uneori bluze simple prin care răzbăteau raze de căldură emanate de cavernele umbrite ale corpului ei. Vorbea foarte încet și blând și nu țipa niciodată, așa cum făceau celelalte mămici. Consoanele ei accentuate și vocalele aplatizate erau exotice. Eram mândru că toată lumea se uita la ea. Dar privirile acelea aprindeau totodată un mic loc

fierbinte în pântecele meu. Voiam ca lumea s-o privească, și în același timp nu voiam. Mi-a fost mai ușor după ce am început să merg la școală cu autobuzul.

La școală mă purtam protector față de ea. Însă eram mai gelos când Mami se întorcea acasă după ce-și termina tura. Mi-era teamă că ceilalți copii pe care îi îngrijea la spital aveau să profite la maximum de ea și pentru mine nu avea să mai rămână nimic.

Și într-un fel, așa s-a și întâmplat. Mami a fost distrusă atunci când a fost concediată. Economia era la pământ, toată lumea era conștientă de asta. Nu erau bani. Tati mi-a spus să o las pe Mami în pace. Avea nevoie de spațiu, așa mi-a zis. Și, într-adevăr, Mami parcă se micșorase. Strălucirea ei naturală pălise. La vremea aceea aveam probabil în jur de paisprezece ani.

Doamna cu Chihuahua și Mami erau prietene bune. Dacă nu era de serviciu, Mami se ducea în fiecare dimineață acasă la ea. Beau împreună cafea neagră, fumau țigări Virginia Slims și vorbeau. Dacă vremea era frumoasă, stăteau pe veranda acoperită. Dacă vremea era mohorâtă sau rece, așa cum se întâmpla de obicei, se așezau la masa din sufragerie și rămâneau acolo până ce aerul se îngroșa atât de tare de fum și secrete, că puteai să-l tai cu cuțitul. Știam toate

acestea pentru că în unele weekenduri pierdeau noțiunea timpului și trebuia să merg să o aduc pe Mami acasă ca să pregătească prânzul. Chiar dacă asta nu implica decât deschiderea unor borcane cu hrană pentru bebeluși, tot era o treabă muierească, așa susținea Tati. La momentul acela, ajunsese să bea mult.

După concediere, doamna cu Chihuahua a fost mai scandalizată decât Mami. A încercat s-o convingă pe Mami să protesteze.

— Ești cea mai bună dintre infirmiere, a spus ea. Știi să te porți cu copiii. Sunt nebuni dacă te lasă să pleci. E o crimă.

Ochii ei căprui mari debordau de optimism. Doamna cu Chihuahua dădea mereu pe afară de atâta energie.

— Ai putea să-i trimiți o scrisoare consiliului de administrație, a continuat ea. Zău așa! Nu poți să te dai bătută. Ești un bun de preț pentru spital.

Și eu, și Tati îi țineam isonul.

— Ești cea mai bună, Mami, am declarat eu. Ei n-au idee cât de bună ești.

— Așa e în firea lucrurilor, a răspuns Mami în felul ei blând. Nenorocirile trebuie acceptate cu grație.

Aveam deja probleme la școală, însă părinții mei încă nu începuseră să le ia în serios. Bănuiesc că din cauză că mă purtam așa frumos acasă, încât își închipuiseră că la mijloc nu era

decât o greșeală. Eram săritor și politicos, sau măcar încercam să fiu întotdeauna așa.

— Cred că Teddy a sărit peste adolescență, obișnuia să spună Mami mângâindu-mă pe obraz. Suntem așa de norocoși!

Într-o dimineață, doamna cu Chihuahua a venit la noi acasă înainte să plec eu la școală. Stăteam la blatul din bucătărie și-mi mâncam cerealele. Mami purta rochia aceea bleu vaporoasă care foșnea atunci când se mișca. Doamna cu Chihuahua s-a așezat pe un taburet și și-a turnat trei pliculețe cu îndulcitor în cafea. Aburii s-au înălțat în rotocoale în jurul capului ei. Îi plăcea cafeaua foarte fierbinte și ucigător de dulce. A scos cățelul din geantă și l-a așezat pe blat. Cățelul avea o față netedă, întunecată și inteligentă. A adulmecat delicat ceștile cu cafea și a clipit, deranjat de ceața albăstrie a fumului de țigară.

— Nu știu cum poți să faci așa ceva, a comentat Mami. Cum poți ține sărmana creatură în captivitate? Nu vezi în ochii lui ce tare suferă? E monstruos să crești și să ții în casă animale sălbatice.

— Ești tu prea miloasă din fire, a replicat doamna cu Chihuahua.

(Deși, desigur, acum îmi dau seama că scena asta a fost pre-Chihuahua. La vremea aceea era doamna cu teckelul, deci așa am să-i spun.)

Doamna cu Teckelul i-a aruncat o privire și Mami a spus:

— Hai să mergem dincolo! Teddy, termină-ți tema la matematică!

Au mers în camera de zi și Mami a închis ușa de la bucătărie în urma lor. Am auzit-o spunând:

— Oh, bietul câine! Nici n-am inimă să-l privesc. Nu-l lăsa să se așeze pe scaunele tapițate din sufragerie! Nu e igienic.

Am scos caietul de matematică. Aveam o migrenă. Mă sâcâia de câteva zile, înțepenită ca o broască râioasă în partea din față a craniului. M-am holbat la pagina de caiet, care pulsa și înota sub ochii mei. Îmi era greu să mă concentrez cu așa pulsații în creier. Se părea că în seara dinainte făcusem măcar niște tentative de a rezolva problemele, însă acum vedeam că le greșisem pe cele mai multe. Am oftat și am luat guma de șters. Vocea doamnei cu teckelul plutea înăuntru și afară din bucătărie. Ușa era din scândură subțire de pin.

— Ceva e în neregulă, a spus ea. Toată săptămâna au fost ședințe mari și ieri a venit poliția. Interoghează pe toată lumea, îi ia rând pe rând, în salonul infirmierelor. Nu-i deloc convenabil. Trebuie să mergem până la cantină ca să ne luăm cafea. Adică la trei etaje mai jos cu liftul, și tot atâtea la întoarcere. Drumul ăsta îmi mănâncă pauzele.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Mami. Dar ai idee despre ce e vorba?

— Nu știu. Încă nu au ajuns la mine; au luat-o în ordine alfabetică. Și fetele nu vor să spună nimic. Dar păreau toate supărate când au ieșit de la interogatorii.

— Să știi că nu mă mir, a zis Mami.

— Nu?

Aproape că am auzit-o pe doamna cu teckelul cum se apleacă în față, nerăbdătoare.

— Ia gândește-te! Toată povestea asta cu lipsa de bani. Unde s-au dus banii, asta aș vrea să știu. Ne ocupăm de același salon dintotdeauna, cu același buget. Și atunci, cum se face că dintr-odată nu mai sunt bani?

— Uau! a făcut doamna cu teckelul cu răsuflarea tăiată. Crezi că se petrec niște chestii necurate la spital, că la mijloc e o... escrocherie sau așa ceva?

— Nu-i treaba mea să mă pronunț, a rostit mama pe tonul ei cel mai blând. Dar pot să mă întreb.

Am auzit-o pe doamna cu teckelul scoțând un plescăit cu limba.

— Niciodată nu am înțeles de ce te-au concediat. Ți-am zis de un milion de ori. Dar asta ar explica totul.

Mami nu a răspuns, și mi-am imaginat-o dând din cap și zâmbind cu zâmbetul acela ironic și blând al ei.

Conversația asta m-a supărat, deși n-aș ști să spun de ce. Așa că m-am băgat în vechea ladă frigorifică. Am tras capacul deasupra și m-am simțit instantaneu mai bine.

Am pierdut ceva timp după aceea. Când m-am întors eram tot în lada frigorifică sau poate că mă vârâsem din nou înăuntru. Am auzit vocea doamnei cu teckelul și mirosul de fum de țigară s-a strecurat dinspre camera de zi în bucătărie. Bucătăria arăta un pic altfel. Lalelele de pe pervazul ferestrei dispăruseră. Și pereții păreau mai murdari.

— Ce scandalos, spunea Mami. Auzi, să arunce cu pietre! Au spart toate felinarele de pe stradă. Părinții sunt de vină. Copiii trebuie disciplinați.

Am împins ușa de la bucătărie. Cele două femei si-au ridicat ochii spre mine, surprinse. Mami purta o bluză verde și o pereche de pantaloni largi. Prin ferestrele încadrate de ramuri golașe am văzut că era o zi rece. Terrierul cel flocos așezat lângă doamna cu teckelul nu era un teckel. L-am văzut cum își saltă capul maro cu alb și clipește mărunt în fumul de țigară. Acum doamna cu teckelul devenise doamna cu terrierul.

— Du-te și continuă-ți treaba! Teddy, a spus Mami cu voce blândă. N-ai de ce să-ți faci griji. Termină-ți cererea de angajare!

Am închis ușa și m-am întors în bucătărie, unde cererea mea de angajare la service-ul auto din oraș zăcea pe blat pe jumătate completată.

Nu era aceeași zi și eu nu mai mergeam la școală. Fusesem exmatriculat pentru că mă bătusem cu un băiat lângă dulapurile elevilor. Mami era de părere că era oricum mai bine să stau acasă. Așa puteam s-o ajut. Nu pierdusem niciodată atât de mult timp dintr-odată. Am încercat să-mi adun crâmpeiele de informații rămase în memorie. Aveam douăzeci sau douăzeci și unu de ani. Mami nu mai lucra acum la spital, ci la o grădiniță. De fapt, nu mai lucra, pentru că tocmai fusese din nou concediată, și asta fiindcă oamenii erau răi.

Simțeam transformările petrecute în corpul meu. Eram mai solid. Mult mai solid. Brațele și picioarele mele cântăreau mult. Pe față aveam păr roșcat. Și aveam mai multe cicatrice ca înainte. Le-am simțit pe spatele care mă mânca pe sub tricou.

— Meeeeeeexic! o aud pe doamna cu terrierul rostind de dincolo de ușă. O să beau zilnic un cocteil la micul-dejun. Un cocteil cu umbreluță.

De săptămâni în șir aștepta cu nerăbdare vacanța.

— Henry, băiatul acela drăguț care ambalează pungile la Stop and Go, vine cu mine. Are 25 de ani. Ce părere ai de chestia asta?

— Ești o femeie îngrozitoare, răspunde Mami.

Sună a compliment și a critică totodată. Mă gândesc ce înseamnă să ai 25 de ani și pe urmă ce vârstă ar putea avea doamna cu terrierul. Dezgustător! Cred că se apropie de patruzeci de ani.

— Așa crede și Sylvia, spune doamna cu terrierul, care pare să se fi întristat brusc. Nu mi-am închipuit că fiica mea va ajunge vreodată să mă judece atât de aspru. În copilărie era o dulceață.

— Eu am mare noroc cu Teddy, zice Mami, și sufletul mi se umple de iubire pentru ea. E atât de respectuos!

Mă întreb unde e Tati, dar pe urmă îmi amintesc. Tati ne-a părăsit pentru că l-am pocnit în cap. Îmi amintesc cum i-au pârâit oasele la contactul cu încheieturile pumnului meu și mă uit la vânătăile din palmă. E pentru a nu știu câta oară când mă bucur că sunt incapabil să simt durerea. Nu ca Tati. Știu că și-a meritat pedeapsa, dar trebuie să-mi storc creierii ca să îmi amintesc motivul. Străfulgerările de memorie îmi sar în ajutor. Fusesem nevoit să-l bat pentru că urlase la Mami. Îi aruncase vorbe grele, îi spusese că e nebună.

— Țțț! face Mami, întrerupându-mi șirul gândurilor și făcându-mă să-mi ridic ochii și să o privesc, recunoscător că a venit lângă mine. Te-ai tăiat cu cuțitul, Teddy.

Tresar și pun cuțitul înapoi în sertar. Nu-mi amintesc să-l fi scos de acolo.

— N-am nimic, Mami.

— Cu sănătatea nu te joci, zice ea. Trebuie să te dezinfectez și să te cos. Mă duc să-mi iau trusa.

Nu, asta nu s-a petrecut atunci. În clipa asta mă afiu într-o altă amintire. „Să nu-i spui niciodată unei femei că e nebună". Atingerea mâinilor reci ale lui Mami pe fața mea și parfumul puternic al pădurii primăvara. Nu, nici asta nu e amintirea bună. Mă chinui să reiau firul întâmplărilor din ziua aceea. Aproape gâfâi de atâta frustrare. S-a petrecut ceva important atunci. Numai că nu știu ce.

A doua oară când Mami m-a dus în pădure a fost din cauza lui Bulgăre de Zăpadă. Eram în camera de zi și plângeam lângă cușcă. Rămășițele șoarecelui zăceau scânteietoare într-un colț. Rumegușul era maro și se adunase în ghemotoace. Atâta sânge într-un corp așa de mic! Îmi amintesc gustul mucilor mei din nas și al spaimei. Îmi țineam pătura strâns lipită de față și o udasem fleașcă; fiuturii albaștri sclipeau de tristețe.

Am ridicat ochii și ea era acolo, în prag, urmărindu-mă în tăcere. Purta rochia albastră,

cea care îi flutura pe pulpe; îi spunea rochia ei de ceai. Nu știam ce să fac. Și cum să-i explic.

— Nu te uita la mine! i-am spus. Nu am făcut-o eu.

— Ba da.

Am scos un țipăt și am înșfăcat păpușa rusească de pe polița șemineului. Am aruncat-o în Mami. Păpuși mici au zburat în toate direcțiile. Niciuna nu a nimerit ținta și nu a lovit-o în cap. S-au izbit de peretele din spatele ei și s-au făcut fărâme. Am scos un alt țipăt și am înhățat cutiuța muzicală. Dar m-am speriat de tulburarea ce se zvârcolea în mine. Am lăsat cutia să cadă pe jos. S-a spart cu un pocnet zgomotos.

— Uite ce-ai făcut!

Era calmă.

— Tu, Theodore, îmi iei totul. Totul. Ai terminat?

Am dat din cap.

— Du-te și ia o cutie de pantofi din dulapul meu! a zis ea. Scoate mai întâi pantofii din ea! Și pe urmă aruncă în cutie tot ce a fost în cușcă!

Era bine că-mi dădea instrucțiuni atât de precise. Aveam nevoie de ele, incapabil, cum eram, să gândesc. Creierul îmi ardea de rușine, dar și de bucurie. Bietul Bulgăre de Zăpadă! Descoperisem însă un secret adânc.

Am cărat cu grijă cutia de pantofi într-o mână. Mami m-a prins de cealaltă. M-a tras după ea,

dar într-un mod nu lipsit de blândețe.

— Hai să ne grăbim! a spus.

Am ieșit pe ușă și am pornit pe stradă.

— N-ai încuiat casa, i-am atras eu atenția. Dacă intră cineva? Dacă ne fură din lucruri?

— N-au decât, a răspuns ea. Lucrurile nu au importanță. Doar tu și eu contăm.

Dar Tati? mi-am zis, dar fără să rostesc întrebarea cu voce tare.

Când am ajuns la poarta de intrare în pădure, am tras de ea înapoi.

— Nu vreau să merg acolo. M-am pus iar pe plâns, zicând: Mi-e frică de copaci.

Mi-am amintit de povestea cu pisicuța de lemn. Ce îmi va cere azi să las în pădure? Poate că Mami va trebui să rămână acolo, iar eu voi fi nevoit să mă întorc singur acasă. Nici că se putea gând mai rău.

— N-ai de ce să-ți fie frică, Teddy, a spus Mami. Ești mai înspăimântător decât orice creatură care trăiește aici, în pădure. În plus, ai să vezi, o să te simți mai bine dacă scapi de căldura asta sufocantă.

M-a strâns de mână. În cealaltă mână ținea mistria ei de grădinărit, cea cu mâner roz.

Am mers pe cărarea cu pete de lumină și umbră precum cele de leopard. Avea dreptate, începusem să mă simt mai bine sub copacii răcoroși. Supărarea nu îmi trecuse totuși. Șoarecele fusese tare mic, și eu știam că ființele

mici au nevoie de bunătatea noastră. Așa că am luat-o de la capăt cu plânsul.

Am ajuns într-un luminiș mărginit de bolovani și copaci albi ca niște săgeți de apă sau lumină. De cum am pășit în interiorul acelui cerc, am știut că ceva avea să se întâmple acolo. Era un loc al transformărilor, unul în care unde zidul dintre lumi se subțiase. Am simțit asta imediat.

Mami a luat mistria roz și a săpat o groapă într-un petic de pământ însorit, și am îngropat în ea rămășițe șoarecelui. Carnea de pe oase dispăruse cu totul; oasele golașe străluceau aproape transparente pe firele tinere de iarba. În timp ce pământul roditor cădea peste cutia de pantofi, acoperind-o, s-a întâmplat ceva. Am văzut că ceea ce fusese un simplu șoarece se schimbase. Resturile lui se transformaseră în ceva prețios și puternic. Șoarecele era acum parte a morții și pământului. Devenise zeu.

Mami s-a așezat și a bătut cu palma pe pământ lângă ea. Îmi amintesc mirosul de sevă de pe mâinile ei în timp ce îmi cuprindea capul între ele. Bănuiesc că era primăvară.

— Tu crezi că sunt prea aspră cu tine, a zis ea. Nu-ți place că am reguli și că îți amintesc mereu de realitatea lucrurilor. Că mă îngrijesc de sănătatea ta și că nu te las să aduci animale în casă ori să mănânci hotdogi precum ceilalți băieți americani, că nu ne permitem să mergem la doctori și că eu sunt cea care îți cos mereu

tăieturile. Mă încăpățânez să fac toate astea în ciuda văicărelilor tale. Am grijă de sănătatea ta fiindcă e de datoria mea. Dar așa cum am grijă de corpul tău, tot așa mă îngrijesc și de mintea ta. Și astăzi am descoperit amândoi că ai o boală acolo. Probabil că ți-ai jurat să nu mai faci asta niciodată. Crezi că ai cedat impulsurilor numai de data asta... Și poate că așa va fi. Totuși, nu te amăgi cu gândul ăsta! Ai o boală care e în familia noastră de mult timp. Tatăl meu – bunicul tău – a avut-o și el. Am sperat că va dispărea odată cu el. Sau poate că mi-am spus că voi ispăși eu păcatele lui. O lume nouă, o viață nouă. M-am făcut infirmieră pentru că voiam să salvez vieți.

— Ce boală am?

M-a privit, și strălucirea atenției ei era ca o mare caldă.

— O boală care te face să dorești să le faci rău ființelor vii, a răspuns ea. Am văzut cum se manifestă în noaptea când l-am urmărit pe tata într-un loc vechi, la mormintele de sub *iliz*. Atunci am văzut ce ținea el acolo...

Mami și-a acoperit gura cu palma. A răsuflat greu în palmă.

— Ce înseamnă *iliz*?

Suna rău, ca un nume de demon.

— Înseamnă biserică, mi-a răspuns Mami cu aceeași blândețe dintotdeauna, ca și cum limba ei rememora lucruri din trecut.

Nu o auzisem niciodată vorbind în altă limbă decât engleza. Am înțeles atunci că în ea sălășluia un alt eu, ascuns, făcut de trecutul ei – ca o fantomă și un om viu legați pe vecie.

— Îți plăcea satul unde te-ai născut? Ți-e dor de locurile alea? am întrebat-o.

A clătinat din cap, nerăbdătoare.

— „Plăcut" și „dor" – ce cuvinte slabe! Locuri de genul ăsta pur și simplu există. Și n-are nicio importanță ce simți față de ele. În țara asta, toată lumea se teme de moarte. Dar moartea e ceea ce suntem. E centrul tuturor lucrurilor de pe lume. În Locronan, așa era. În *iliz*, aveam sculptată în altar statuia zeului Ankou. Îi lăsam lapte lângă morminte ca să bea cu una dintre multele lui fețe. Cimitirul era inima satului. Acolo mergeam să discutăm, să ne drăgostim, să ne certăm. Nu aveam locuri de joacă sau parcuri pentru copii. În schimb, ne jucam de-a v-ați ascunselea printre morminte. Trăiam viața în mijlocul morții, ele două mereu împreună. Dar se întâmplă câteodată să fie mult prea apropiate cele două. Ca linia care le desparte să se șteargă. Așa că, atunci când oamenii auzeau noaptea niște sunete venind dinspre *iliz*, nu ziceau nimic, pentru că asta era în firea lucrurilor. Când dispăreau câini, spuneau „Este în firea lucrurilor". Viață în moarte, moarte în viață. Dar eu n-am acceptat așa ceva.

Mami a tăcut un timp.

— Într-o dimineață, a continuat ea, Pemoc'h, băiatul care dormea în grajd cu animalele, nu a venit la ușă ca să-și primească laptele și coaja de pâine. Am plecat să-l caut. Nu era în grajd. Am văzut pete de sânge pe paie. L-am căutat toată ziua. Nu avea pe nimeni căruia să-i pese de el în afară de mine. Am căutat în șanțuri, în caz că fusese trântit acolo de vreo mașină, și apoi în cotețul găinilor, cu gândul că poate adormise printre corpurile lor calde – și, oh, în multe alte locuri. Nu era nicăieri. Tata m-a găsit după-amiaza în pătul și m-a tras în sus de urechi. „Ai de gătit și de spălat rufe. De ce stai și lenevești?" „Îl caut pe băiat, pe Pemoc'h", i-am răspuns. „Mi-e teamă că i s-a întâmplat ceva rău." „Du-te la bucătărie!" mi-a poruncit el. „Îți neglijezi îndatoririle. Mi-e rușine de tine." M-a privit. Am văzut că în spatele fiecărui ochi ardea o mică lumânare. În noaptea aceea, când a ieșit din casă, l-am urmărit. A luat-o peste câmp, apoi a intrat în sat, s-a dus în cimitir și la locul acela de sub biserică. Atunci i-am văzut adevărata natură.

— Ce ai văzut acolo, în biserică? am șoptit eu. Ce ai văzut, Mami?

— Am văzut cuștile, mi-a răspuns ea fără să mă privească. Animalele de companie ale tatei. Am văzut ce se alesese de bietul Pemoc'h. Duminică, la biserică, l-am denunțat. M-am ridicat în fața congregației și le-am povestit ce

făcuse tata. Le-am spus să meargă să se uite, să verifice, dacă nu mă credeau. Nu s-au dus. Așa mi-am dat seama că știau deja.

Mami a tăcut iar.

— Preferau să închidă ochii, a reluat ea povestea. Preferau să-și piardă câinii rătăciți, chiar și copiii rătăciți, așa cum se întâmpla adesea. Așa fusese dintotdeauna. Așa era în firea lucrurilor. Oamenii care trăiesc împreună de multe generații au în comun un tip anume de nebunie. Totuși, când eu am rostit adevărul cu voce tare, au fost obligați să reacționeze. În noaptea aceea am fost trezită din somn de un incendiu. Cinci bărbați cu fețele acoperite cu basmale și torțe în mâini. Cred că m-au lovit în cap. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că mergeam pe drum în furgonul zdrăngănitor al tatei. Care păstrase mirosul tutunului lui. Am mers toată noaptea. Dimineața am ajuns într-un oraș. „Ești nebună", așa mi-au spus. „Du-te și spune-ți povestea pietrelor de pavaj și noroiului! Noi suntem oameni cumsecade și n-avem timp s-o ascultăm." Și m-au lăsat acolo, pe o stradă dintr-un oraș necunoscut. Fără bani, fără prieteni. Nici măcar limba locului nu o vorbeam, știam doar limba veche.

— Dar de ce au făcut asta? N-a fost deloc corect din partea lor! am exclamat eu furios.

Mi-ar fi plăcut să-i bat pe oamenii ăia.

— Corect, ce vorbă! a zâmbit ea. Pentru că încălcasem jurământul tăcerii, de asta. I-am înțeles.

— Și ce ai făcut? am continuat eu cu întrebările. Ce ai mâncat și unde ai dormit?

— M-am folosit de ceea ce aveam, a răspuns Mami. De fața mea, de sănătatea mea, de minte și voință. Aveam ceva talent în îngrijirea bolnavilor și știam cum să cos frumos o tăietură. Așa că m-am descurcat mai bine decât ar fi fost de așteptat. Dar aș fi putut să fiu alungată oricând, ca un câine vagabond, căci asta și eram, de fapt, dacă tatăl tău n-ar fi trecut prin oraș. Dacă n-ar fi fost el, aș fi rămas acolo până în ziua de azi. El e cel care m-a adus aici.

— Am simțit cum Ankou mă urmărește peste ocean și pe uscat, până la acest țărm îndepărtat. Odată ce te vede, Ankou nu te va lăsa niciodată în pace. Noi, cei din Locronan, știm lucrurile astea. Așa-zisa lume nouă le-a uitat. În ziua când Ankou va veni la mine cu brațele deschise și purtând chipul meu, voi fi pregătită.

Vorbele ei nu m-au supărat, ferm convins cum eram că Mami n-avea să moară niciodată. Mă temeam însă pentru mine. M-am uitat în jos la pământul răscolit sub care zăcea micul zeu care fusese cândva Bulgăre de Zăpadă.

— Cu mine ce se va întâmpla? am șoptit.

— Într-o zi, poate curând sau poate când vei fi bărbat în toată firea, vei vrea să faci din nou

acest lucru. Poate că te vei opune, dar în final vei ceda dorinței, și o vei face iar și iar. Și cu timpul vei ajunge să tânjești după prăzi mai mari decât un șoarece. Poate câini, apoi vaci și în final oameni. Așa se va întâmpla – știu pentru că am văzut cu ochii mei. Indiferent cum vor evolua lucrurile, dorința te va acapara, va deveni una cu ființa ta, va fi tu, și cu timpul vei deveni neglijent. Iar asta îți va atrage sfârșitul. Într-o zi, după ce vei merge prea departe, mult dincolo de orice dram de rațiune, vei fi prins. Poliția, procesul, închisoarea, asta te așteaptă. Nu ești suficient de deștept ca să le ocolești. Adevărata ta natură va fi descoperită, îți vor face rău, te vor închide. Știu că nu le vei putea supraviețui acestor chinuri. Așa că va trebui în schimb să ai mare grijă. Nu va trebui să lași niciodată garda jos, va trebui să nu arăți niciodată cine ești cu adevărat.

Într-un fel, a fost o ușurare pentru mine să o aud pe Mami vorbindu-mi așa. Știusem dintotdeauna că ceva e în neregulă cu mine. Eram ca o urmă lăsată pe foile ei de copt sub care alunecase cartea de benzi desenate; liniile se rotiseră peste pagină și desenul se transformase într-o versiune monstruoasă a mea.

— Înțelegi ce-ți spun? m-a întrebat Mami, iar degetele ei erau ușoare și reci pe obrazul meu. Nu trebuie să vorbești niciodată cu cineva despre

asta. Nici cu prietenii de la școală, nici cu tatăl tău. Va trebui să rămână un secret între mine și tine.

Am încuviințat din cap.

— Nu plânge! a zis Mami. Hai, vino cu mine!

M-a tras cu putere în sus.

— Unde mergem?

— Nu *mergem* nicăieri. Ne *plimbăm*. Atunci când te vei simți copleșit, să vii în pădure ca să te plimbi! Tonul de infirmieră i s-a strecurat cumva în voce la acel moment: Mișcarea e bună atât pentru corp, cât și pentru minte, a adăugat ea. Îți recomand treizeci de minute zilnic. Te va ajuta să-ți stăpânești pornirile.

Am mers un timp pe cărare în deplină tăcere. Rochia albastră a lui Mami flutura în vânt. Acolo, printre copaci, părea desprinsă dintr-un mit.

— Dacă lumea ar ști cine ești, ar spune că ești nebun, a reluat ea. Ce cuvânt! Îl detest! Promite-mi că n-o să-i spui niciodată unei femei că e nebună, Theodore!

— Promit! Acum pot să mă întorc acasă?

Mi-am amintit labele roz și ochii lui Bulgăre de Zăpadă. Ochii mi s-au umplut iar de lacrimi. Încă mai țineam o mulțime de sentimente în mine.

— Nu încă, a răspuns Mami. Să continuăm plimbarea până ce nevoia de a plânge o să-ți treacă! Să-mi spui când!

Am prins-o de poalele rochiei cu amândoi pumnii și așa ne-am continuat plimbarea. Aveam mâinile încă murdare de la mormântul săpat. Au lăsat pete pe rochia albastră din organza.

— Îți mulțumesc că nu te-ai înfuriat pe mine! am spus eu cu gândul la rochie, la șoarece, la tot.

— Să mă înfurii? a rostit Mami gânditoare. Nu, nu m-am înfuriat. Vezi tu, am bănuit de mult timp că boala e în tine. Și acum am căpătat confirmarea. E o ușurare pentru mine. De acum înainte nu voi mai fi nevoită să mă gândesc la tine ca la fiul meu. Nu mai trebuie să-mi caut în inimă o iubire pe care n-am cum să o simt.

Am început iar să plâng și lacrimile mi s-au adunat fierbinți în ochi.

— Doar nu vorbești serios! am implorat-o. Te rog, nu spune așa ceva!

— Ăsta e adevărul.

De data asta s-a uitat în jos la mine. Avea o privire îndepărtată și gravă.

— Theodore, ești un monstru. Totuși, am responsabilități față de tine. Voi continua să fac tot ce pot pentru tine pentru că e de datoria mea și nu m-am sustras în viața mea de la obligații. Nu voi permite să ți se spună că ești „nebun". În țara asta, mai ales, lumea aruncă vorba asta ca pe o minge.

A așteptat răbdătoare în timp ce plângeam. Când m-am mai potolit, mi-a oferit o batistă și mâna ei.

— Haide să ne plimbăm! a adăugat.

Nu ne-am întors acasă decât atunci când au început să mă doară picioarele.

Am încercat să lipesc păpușile, ba chiar și cutiuța muzicală, cu Crazy Glue, inspirându-mă dintr-o carte despre ceasurile de perete. Dar erau complet distruse și nu mai puteau fi reparate. Mami a păstrat cutia muzicală, dar a aruncat păpușile la gunoi, așa că au dispărut pentru totdeauna; încă o parte din ea pe care nu o voi recupera niciodată, încă un lucru pe care l-am stricat și nu mai poate fi reparat.

Am tot vrut să înregistrez rețeta de sendviș cu oțet și căpșuni, dar gândul nu-mi stă acum la asta.

Olivia

ÎN SFÂRȘIT SE FACE LUMINĂ. MÂINILE LUI TED pe mine, ridicându-mă din întuneric. Duhnește a burbon.

— Bună, pisicuțo! șoptește el în blana mea. Promiți să fii cuminte? Sper că da. Mi-a fost tare dor de tine. Hai, vino să te uiți cu mine la televizor! Uite ce-ți propun: eu o să te mângâi și tu o să torci. Ce zici, nu-i așa că sună bine?

Mă zbat și-i scap din mâini, zgâriindu-l cu ghearele pe față. Îi crestez brațele și pieptul, îi smulg bumbacul de pe piele, simt cum îi dă sângele. Pe urmă fug și mă ascund sub canapea.

Mă strigă:

— Te rog, ieși de acolo, pisicuțo!

Aduce o farfurie cu două aripioare de pui și o așază în mijlocul camerei, lângă fotoliu. Ciripește și mă cheamă:

— Pis, pis, pis…

Aripioarele miros foarte bine, dar nu mă clintesc din loc. Mi-e foame și sete, dar supărarea este mai puternică.

Nu te mai recunosc, *te porți așa ciudat!* rostesc, deși, firește, tot ce aude el este un sâsâit. Într-un final renunță, și asta-i ceva tipic pentru Ted. Nu-și asumă niciodată responsabilitatea pentru nimic.

Când pleacă, văd că ceva cade din manșeta de la pantalonii lui. E ceva mic și alb, dar nu-mi dau seama ce. Obiectul saltă pe podea și coada mea zvâcnește. Am chef să-l vânez. Ted nu bagă de seamă nimic.

Aud dinspre bucătărie pocnetul surd al unei doze de bere care se deschide, ghiorăielile gâtului său în timp ce înghite și mersul greoi și bocănit cu care urcă scara. Casetofonul prinde viață. Femeia cea tristă începe să cânte cu vocale alungite ceva despre dans. Știu că o să stea întins în pat, ascultând muzică și bând până ce nu va mai avea ce.

În clipa asta stau ascunsă sub canapea, deși ghemotoacele de praf mă gâdilă rău la nas. Trebuie să înregistrez chestia asta.

Firește că m-am dus să iau lucrul acela care a căzut din manșeta pantalonilor lui Ted. Nu am putut rezista tentației. Știți și voi cum se zice, curios ca o pisică.

M-am apropiat tiptil, cu burta lipită de podea, de obiectul cu pricina. Mirosul se înălța din el în valuri. Era același miros de care încerc să scap

lingându-mă pe labe și fălci după ce Timpul Nopții a fost cu mine. Același miros ca al micului șlap alb. Așa mi-am dat seama că era ceva rău, foarte rău.

Am luat obiectul în gură. S-a dovedit a fi o bucată pătrată de hârtie împăturită de atâtea ori, încât părea un mic pelet dur. De ce ar purta Ted așa ceva în manșetele de la pantaloni? *m-am întrebat.* Foarte ciudat!

M-am întors în siguranță sub canapea și am reușit să desfac hârtia trăgând de ea cu o labă. S-a dovedit a nu fi o bucățică de hârtie, ci o scoarță de copac, una albă, subțire și frumoasă. Însă fusese folosită pe post de hârtie. Pe suprafața crem am văzut că era scris un cuvânt cu o cariocă roz. Am înghețat, fiindcă am recunoscut literele mâzgălite. Le-am văzut destul de des pe tabla albă din bucătărie.

E scrisul lui Lauren. Deasupra cuvântului scris cu cariocă roz sunt trei pete maronii de forme neregulate, ca niște insule menite să sublinieze mesajul. Nasul îmi spune despre ce e vorba. Picături de sânge.

Am împins biletul de mai multe ori, încercând să pretind că nu există. L-am luat în gură și l-am recitit, sperând de fiecare dată că îmi va spune altceva. Dar nu. Conținea un singur cuvânt.

Ajutor.

Ted

BEAU BURBON DIRECT DIN STICLĂ, CĂCI N-AM timp pentru pahar sau gheață. Lichidul mi se scurge pe față, iar ochii mă ustură din cauza vaporilor. E un adevărat dezastru. Trebuie să opresc totul. Sunt urmărit. Mai mult decât atât, am fost invadat. Poate că nu mi-aș fi dat seama dacă Mami nu m-ar fi instruit atât de bine. La prima inspecție de dimineață cu jurnalul, n-am observat nimic, ceea ce dovedește câtă dreptate a avut ea. Totul mi s-a părut în regulă. Ferestrele erau bine închise, placajul era bine bătut în cuie ca să le acopere, iar găurile din el erau curate. Am fost realmente binedispus.

La tura de seară m-am grăbit. Câteva gogoși și o sticlă nouă de burbon mă așteptau și la șase începea la televizor un raliu de monștri pe roți. Așa că am fost nerăbdător să vină seara și am dat un pic rasol cu inspecția. Cine mă poate învinui? Tocmai intram înapoi în casă când am sesizat ceva cu coada ochiului.

Poate că n-aș fi remarcat nimic dacă soarele n-ar fi ieșit din nori chiar în acel moment, în exact unghiul potrivit. Dar a ieșit, iar eu l-am văzut. Era acolo și strălucea argintiu. O înțepătură de lumină, un picur de culoare pe placajul pătat de trecerea timpului cu care acoperisem fereastra din living.

Mi-am croit drum prin încâlceala deasă de rugi și buruieni agățate de casă. Am strâns la piept jurnalul, încercând să-l protejez. Pe planeta asta or exista și lucruri care nu țin morțiș să mă zgârie? Totuși, înaintarea printre plante n-a fost așa de dificilă pe cât mă așteptasem. O parte din rugi fusese smulsă și atârna trist, ca și cum cineva trecuse de curând pe acolo. Alte rămurele zăceau rupte în praf, călcate parcă în picioare. La vederea lor m-a cuprins tulburarea.

Am ajuns la fereastră și am tras de placaj, dar era zdravăn prins în cuie și nu a cedat. M-am retras un pas și m-am uitat. Ceva era clar în neregulă, dar ce anume? Și pe urmă soarele a ieșit iar din nori. Și razele lui au căzut pe capetele cuielor. Care au început, noi-nouțe, să strălucească.

În clipa aceea mi-am dat seama – cineva fusese aici. Cineva se strecurase până la casă printre ghimpi și stejarii otrăvitori și rugi. Scosese cu grijă cuiele din ramă și ridicase canatul, apoi intrase în casă. Mai târziu, la ieșire, bătuse cuiele la loc. Făcuse o treabă bună.

Aproape că mă păcălise. Totuși, nu se gândise să folosească aceleași cuie vechi. Le înlocuise cu altele noi și strălucitoare. Nu aveam cum să aflu când se petrecuseră aceste lucruri. Dar gândurile care au dat năvală peste mine m-au făcut să mă simt ca și cum aș fi fost pocnit în mod repetat peste ceafă.

Oare eram urmărit și acum? M-am uitat în jur, dar totul părea tăcut și liniștit. De undeva mai de departe răzbătea zumzetul unei mașini de tuns iarba.

Mi-am croit drum afară din încâlceala de plante și m-am îndreptat spre ușa din spate. Am simțit pe spinare greutatea unor ochi nevăzuți. Nu am fugit – cu toate că așa aș fi vrut, fiecare mușchi din mine arzând de nerăbdare să o ia la goană și pielea mâncându-mă de dorința fierbinte de a o șterge cât mai iute de acolo. Am intrat în casă, am închis încet ușa în urma mea și am încuiat-o. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Dar sunetul scos de încuietori nu mai însemna acum siguranță. Am mers la fereastra din living. Am pipăit cu degetele până ce am dat de ivărul din partea de sus a canatului. Nu era strâns fixat. Am tras de el și s-a desprins imediat într-o mică ploaie de praf maroniu. De-a lungul timpului, ruginise. Oricine îl putea deschide.

Deși, desigur, eu nu deschid ferestrele niciodată. De fapt, uitasem că se deschid. Ce greșeală! Am auzit un sunet ca de icnet și mi-am

dat seama că venea de la mine. Am început să mă fâțâi de colo-colo prin living, dând fără rost cu piciorul în ghemotoacele din mocheta albastră. Dintotdeauna mă temusem că ziua aceasta avea să vină. Mami mă prevenise de asta în pădure, după incidentul cu șoarecele. În ziua când temerile despre adevărata mea natură i se confirmaseră. „Vei fi prins, Teddy." Ce mult sperasem că se înșală!

Ce anume văzuse intrusul? Mă urmărise? Văzuse cum îmi preparam salata de pui cu struguri, mă privise când mă uitam la televizor ori când dormeam? Deși adevărata și singura întrebare care se pune e, firește, dacă le văzuse pe Lauren și Olivia. Imposibil! Aș fi aflat până acum. Pentru că ar fi existat consecințe.

Într-o asemenea situație, Mami m-ar fi sfătuit să caut variabilele. Vecinii, poliția – sunt ani buni de când nu m-au mai deranjat. Și atunci, ce schimbare a intervenit?

Doamna vecină. Cea nouă. Ea e variabila. N-a vrut să ne împrietenim. Mi-a tras clapa la bar. Mă holbez gânditor la casa ei.

Intenționasem să-i ridic pedeapsa lui Lauren și să o las să vină acasă în weekend – evident, acum nu mai e cazul. Și va trebui să renunț pentru moment și la întâlnirile cu femei. N-aș fi în siguranță.

— Lauren n-are voie afară să se joace, improvizez eu un text pe muzica pe care o ascult.

Pe urmă îmi dau seama că-i cam urât din partea mea, așa că mă opresc. Am fost un prost, e limpede, dar de acum înainte voi fi cu mult mai precaut.

Ocupă-te de probleme rând pe rând! Mai întâi Lauren și pe urmă intrusul. Poate că intrusul e doamna vecină sau poate nu.

Mi se pare că aud un Chihuahua lătrând pe stradă și îmi lipesc ochiul de gaura din placaj. Poate că doamna cu Chihuahua s-a întors! Ar fi o grijă în minus pentru mine. Lătratul se aude din nou – este mai gros și mai puternic decât cel al unui Chihuahua. Bărbatul cu părul de culoarea sucului de portocale își face apariția în raza mea vizuală; se duce în pădure ca să-și plimbe câinele. Aruncă un ochi spre casa mea și pentru o clipă am senzația că privirile ni se intersectează, ca și cum m-ar vedea. Dar n-are cum să mă vadă prin gaura din placaj, îmi spun. Și pe urmă îmi vine o altă idee: bărbatul nu locuiește pe strada noastră, deci ce caută mereu pe aici? Să fie el Ucigașul de păsări sau intrusul, ori poate amândoi? Mă așez pe jos, cu spatele rezemat de perete și inima galopând. Nervii mei cântă ca o bucată de metal bătută de fierar.

Un pic de burbon, doar atât cât să mă liniștesc. Merg în curte, beau în picioare și mă uit la casa vecinei. N-are decât să mă privească și ea.

Dee

N-A MAI AVUT VISUL DE CÂND S-A MUTAT PE strada Needless. În noaptea asta visul vine imediat ce adoarme, ca un fel de reacție la un impuls îndelung așteptat.

Dee se plimbă pe malul lacului. Copacii se apleacă peste el, aruncând reflexii întunecate, sticloase. Libelule sărută suprafața apei, creând cercuri strălucitoare. Cerul e un hău dureros. Nisipul de sub picioarele ei, un milion de cioburi de sticlă, o înțeapă. Sângerează, dar nu simte durerea. Sau poate că în ea s-a strâns prea multă suferință și nu mai ia în seamă tăieturile. Continuă să meargă. Ar da orice să se poată opri, să se întoarcă, să se trezească. Dar trebuie să ajungă la copaci și la păsări și la cuiburi; nu este cale de întoarcere. Trebuie să vadă cu ochii ei.

Liziera pădurii se apropie, iar aerul se cutremură dintr-odată de la forța adunată din toate cele. Vede acum păsările, care sunt mici și frumoase, niște săgeți de culoare printre copaci. Nu ciripesc. Sunt tăcute ca peștii dintr-un iaz.

Lacul se îndepărtează în spate și acum se află în locul umbrit dintre copaci. Ace de pin s-au așternut pe covorul de frunze. Covorul e moale sub piciorul ei, moale ca pământul de morminte proaspăt săpat. Deasupra capului, păsările alunecă și țâșnesc în zbor. Dee ajunge la luminiș sub cerul întunecat și amenințător, și acolo iată-l, copacul cel alb. E un mesteacăn argintiu, zvelt și frumos. Își amintește că unor asemenea copaci li se mai spune uneori mesteceni de hârtie. Ce gânduri ciudate îți pot trece uneori prin cap atunci când visezi! La îmbinarea a două ramuri se află un cuib complicat. O pasăre rubinie cu ochi și cioc aurii aterizează în el. Țese cu grijă firele de iarbă uscată aduse în cioc, pregătind învelișul moale din interiorul cuibului unde își va cloci ouăle.

Dee începe să geamă. Încearcă să se trezească, căci știe că partea care urmează e cea mai urâtă. Nu reușește. Se împotrivește, însă e trasă și mai aproape de copac, de cuib, de pasăre. Își acoperă gura din vis cu mâna din vis. Se pare că până și în vis poți simți o durere groaznică de stomac.

Încearcă să se răsucească pe călcâie, să o ia la fugă. Dar oriunde se întoarce, vede păsări rubinii care foșnesc printre copacii de oase ținând în ciocuri fire de iarbă care nu e iarbă și căptușindu-și cuiburile cu părul surorii ei moarte.

Se trezește la o atingere ușoară pe obraz, pe frunte, pe nas. Când deschide ochii, nu vede decât blană și mustăți. Pisica stă foarte aproape de nasul ei. O atinge încă o dată pe nas cu pumnul ei catifelat, ca să se asigure că Dee s-a oprit din țipat.

— Scuze, pisico! zice Dee, apoi tresare. Ce cauți aici?

Pisica se așază în fund și o privește fără să clipească. E slabă și flocoasă, cu urechile zdrențuite de la luptele purtate. Ochii îi sunt roșiatici, o nuanță plăcută și liniștitoare. Nu s-ar zice că-i o pisică tocmai frumoasă, e de părere Dee. Dar e o luptătoare.

Pisica își înclină capul într-o parte și toarce întrebător: *pprrrrp?*

— Pe bune? rostește Dee mirată, însă pisica nu-și ia ochii de pe ea, și toată lumea știe ce înseamnă la o pisică o astfel de privire.

Dee merge în bucătărie și găsește o conservă de ton în dulap. O golește într-o farfurioară. Pisica mănâncă delicat, mișcând aerul cu coada.

— Ai nume? întreabă Dee.

Pisica o ignoră. Își linge buzele cu o limbuța ei rozalie și pășește tacticos în camera de zi. Dee clătește mai întâi farfurioara, apoi o urmează. Nu durează decât câteva secunde, însă, când intră, pisica nu e de găsit. A plecat.

Dee știe că sora ei nu s-a întors la ea sub chipul unei pisici vagaboande jegoase. Sigur că

nu. Ar fi o nebunie. Totuși, nu poate scăpa de senzația că pisica a trezit-o din somn. Și că a ajutat-o în felul ei.

Merge la postul de observație de la fereastră. O lumină cețoasă, secretă, învăluie lumea. N-are idee cât e ceasul; nu știe dacă e în zori sau la apus. De ceva vreme programul ei de somn nu este unul regulat. Icnește șocată, iar inima îi tresaltă în piept.

Ted stă în picioare în curtea din față a casei lui. Picuri de burbon i se preling pe barbă. Ridică încet o mână și arată cu degetul spre ea. Ochii lui par să străpungă umbrele. Dee se cutremură, de parcă privirea lui ar fi atins-o.

Știe că Ted n-are cum să vadă prin geam în interiorul întunecat al casei. Simte totuși atingerea spaimei, ușoară ca pana roșie a unei aripi de pasăre. Și, odată cu ea, un val de sfidare. *Sunt cu ochii pe tine*, îi zice ea tăcut lui Teddy. *O știi și tu.*

Scoate un scâncet și tresare la auzul telefonului ei mobil. Este surprinsă că bateria nu s-a descărcat și că telefonul nu s-a închis. A trecut mult de când l-a folosit ultima oară. Verifică numărul apărut pe ecran. Se strâmbă, dar răspunde:

— Bună!

— Delilah. Vocea lui Karen pare chiar și mai obosită decât de obicei: Ce mai faci?

— O, nimic deosebit, răspunde Dee.

Nu îi oferă alte explicații. Vrea să o facă să muncească pentru a le obține.

— Unde ești acum?

— Mă mut des. Dacă rămân într-un loc, mă copleșesc gândurile.

Lacrimile îi umplu ochii în timp ce zice asta. Cuvintele îi ies din gură fără să fi vrut. Își freacă ochii furioasă ca să-și alunge lacrimile. Adevărul e alunecos precum mercurul. Pare să găsească întotdeauna o cale să-ți scape din gură. *Adună-te, Dee!*

— În clipa asta sunt în Colorado.

Colorado i se pare o alegere bună, e suficient de departe de locul unde se găsește de fapt.

— Să-mi dai de veste dacă ai nevoie de ceva!

Cuvintele i se adună și o ustură în gât, dar Dee le înghite. Karen n-a reușit niciodată să-i ofere singurul lucru de care avea nevoie cu adevărat. Pe Lulu.

— Tu ce mai faci? întreabă Dee în schimb.

— Avem un val de căldură aici, în Washington, răspunde Karen. De ani buni n-a mai fost așa de cald.

Din anul dispariției lui Lulu, numai că niciuna din ele nu rostește asta cu voce tare.

— Știu că perioada asta a anului e grea pentru tine și m-am gândit să te sun ca să văd ce mai

faci.

— Să vezi ce mai fac sau să mă verifici? întreabă Dee, care știe că detectiva se gândește la incidentul cu bărbatul din Oregon.

— Poftim?

— Nimic. Mulțumesc, Karen, îți apreciez grija!

— Mă gândesc deseori la tine. Mai deunăzi aș fi putut să jur că te-am zărit într-o băcănie din oraș. Ce feste îți poate juca mintea, nu-i așa?

— Așa e, răspunde Dee, simțind cum îi bubuie inima în piept. N-o să mă prinzi în partea aia de lume, Karen. Nu o să mă mai întorc acolo niciodată.

— Înțeleg, oftează Karen. Dee, promiți c-o să mă suni dacă ai nevoie de ajutor?

— Promit!

— Ai grijă de tine!

Conversația se întrerupe.

Dee tremură și înjură în barbă. Oare Karen poate să afle unde este urmărindu-i telefonul? Poate, însă de ce ar face-o? Doar Dee nu a făcut nimic rău.

Trebuie totuși să fie mai prudentă. Dacă detectiva ar afla unde e ea acum, totul s-ar duce de râpă. Va trebui să nu mai iasă din casă pe lumină. Și să ia autobuzul până în oraș pentru cumpărături. Își jură să facă toate astea. Sâsâie enervată. Când se uită din nou pe fereastră, Ted nu mai este.

Ted

ESTE INTRUSUL UCIGAȘUL? MĂ TOT GÂNDESC ȘI n-ajung la nicio concluzie.

N-am fost așa speriat de când cu incidentul de la mall. Atunci a fost ultima oară când a fost cât pe-aici să fiu descoperit – să fiu văzut drept ceea ce sunt.

Lauren plângea și-mi arăta găurile din șosete. Crescuse și hainele nu-i mai veneau bine, iar cele pe care i le cumpărasem eu nu-i plăceau deloc. Ce tată poate să-i refuze fiicei plăcerea de a merge la cumpărături? Așa încât, cu toate că eram conștient de greșeală, am acceptat.

Am ales un mall mai mic, situat un pic în afara orașului, și o dimineață de luni, când speram că nu va fi foarte aglomerat. Lauren era așa de încântată înaintea plecării, încât am crezut că o să facă pe ea de emoție. Voia să-și agațe tot soiul de chestii roz în păr, dar eu am refuzat-o, explicându-i că există totuși niște limite.

— N-aș putea să fiu văzut cu tine arătând în asemenea hal, i-am spus imitând vocea unei doamne din înalta societate, iar ea a chicotit, ceea ce dovedea în ce stare de spirit bună era, căci Lauren nu râde niciodată la glumele mele.

Mi-am pus o șapcă de baseball și ochelari de soare și m-am îmbrăcat cu haine obișnuite în culori neutre. Știam că sesiunea de cumpărături prezenta riscuri și nu voiam să atragem atenția.

Pe drumul către mall Lauren s-a purtat bine, uitându-se afară pe geam și îngânând cântecul ei despre păduchii de lemn. N-a mai încercat nicio șmecherie, așa cum făcuse în trecut, când întinsese mâna să prindă volanul ca să ne proiecteze într-un șanț sau zid. Prin urmare, mi-am permis să sper că totul avea să decurgă bine.

Când am ajuns la mall, la început nici n-am văzut clădirea, atât de uriașă era parcarea în care lăsasem mașina exact în capătul cel mai îndepărtat. Lauren era nerăbdătoare să intre și n-a vrut să urce înapoi în mașină, așa încât am mers pe jos. Probabil că distanța era de vreo cinci sute de metri și se apropia amiaza. Cutia pătrățoasă a construcției devenea tot mai mare pe măsură ce ne apropiam. Pe ea stătea scris ceva cu litere elegante de-o șchioapă, ca semnătura unui uriaș. Lauren m-a tras de mânecă.

— Mai repede! Hai *odată*, Tati!

La momentul când am ajuns la ușă, transpiram deja foarte tare. Aerul rece și pardoseala din marmură au fost o ușurare. Alesesem bine; mallul era aproape pustiu. Câteva femei supărate cu copii mici agățați de ele. Bărbați cu mutre suspecte care păreau că n-au nimic de făcut decât să lâncezească acolo toată ziua.

Am găsit un panou mare de plastic cu o hartă pe el și am rămas în fața lui, încercând să descifrez planul etajului. Eram însă prea tulburat și tot ce vedeam se dizolvase în linii și culori (asta se întâmplase înainte să-l cunosc pe omul-gândac, cel care îmi dă pastilele). Lauren nu-mi era de niciun ajutor, tot foindu-se de colo-colo și uitându-se în dreapta și în stânga în încercarea de a cuprinde totul dintr-o singură privire.

M-am dus la o femeie îmbrăcată într-o uniformă maro cu ecuson pe piept și am întrebat-o:

— Scuzați-mă, unde e magazinul Contempo Casuals?

Femeia a clătinat din cap.

— Au închis. În urmă cu mulți ani, din câte îmi amintesc. De ce întrebați?

— Pentru flica mea, am răspuns eu. Are treisprezece ani. Vrea să-și cumpere niște haine.

— De unde? De la Contempo Casuals? De ce? A fost în comă în ultimii ani?

Femeia se purta foarte nepoliticos, așa că m-am îndepărtat.

— Magazinul ăla nu e aici, i-am spus lui Lauren.

— Nu contează, mi-a răspuns ea. Ia uite, Tati, nu-i așa că-i grozav?

Vorbea prea tare și una dintre mamele acelea obosite a întors capul spre noi.

— Dacă vrei să n-avem probleme, va trebui să te porți frumos, am avertizat-o. Să nu vorbești. Să stai pe aproape. Fără istericale. Și faci așa cum îți spun eu. Ne-am înțeles?

Lauren a zâmbit și a dat din cap, fără o vorbă. Fiica mea are o mulțime de defecte, dar e fată isteață.

Am mers și am tot mers pe lângă vitrine și ne-am uitat la tot ce aveau acolo. Erau așa de multe lucruri, încât puteai să-ți petreci lejer toată ziua plimbându-te prin mall. Din coloanele albe răzbătea o melodie interpretată la pian care reverbera în podeaua din marmură. Aveau și o fântână cântătoare. Lui Lauren îi plăcea atmosfera, și sincer să fiu, și mie. Era minunat să ne plimbăm împreună fără să ne ascundem, ca o pereche obișnuită tată și fiică. Am mers la zona goală de luat masa și am cumpărat câte un suc Orange Julius pentru fiecare. Un miros neplăcut de zahăr ars și sos de soia plutea în aer. Mesele erau necurățate, pline de ambalaje de burgeri, de furculițe de plastic și firimituri, ca și

cum oamenii abia se ridicaseră și plecaseră. Totuși, în jur nu era nimeni.

Am intrat într-un magazin universal uriaș și gol și eu am ales câteva perechi de șosete și niște maiouri. Alb anost pentru mine, roz și galben pentru Lauren. Maiourile erau imprimate cu inorogi.

Ca s-o distrez, am început să născocesc nume și povești despre vânzătorii cu moace plictisite din spatele tejghelelor. Fata cu dinții ieșiți în afară pe maxilarul de sus se numea Mabel Worthington și muncea peste program pentru a-și ajuta fratele mai mic să-și împlinească visul de a deveni dansator pe gheață. Tipul cu două alunițe mari pe față era Monty Miles și tocmai ajunsese aici direct din micul său sat de pescuitori la copcă din Canada.

— Fetele alea două blonde sunt surori, am spus eu. Au fost despărțite la naștere, fiind date spre îngrijire la două familii, și acum tocmai s-au regăsit.

— Povestea asta nu-mi place, a șoptit Lauren tristă. Nu e drăguță, Tati. Schimb-o!

— Nu ești cam pretențioasă, pisicuțo?

Am încercat să inventez altă poveste despre cele două fete, dar Lauren m-a tras tare de mână. M-am întors și am văzut o pereche de colanți atârnați pe un stativ din apropiere. Erau într-o nuanță intensă de albastru și aveau

imprimați pe ei fulgere aurii strălucitoare. Lauren îi privea cu respirația tăiată.

— Bine, poți să-i probezi, am zis eu. Dar va trebui să vin cu tine în cabină.

Toți colanții de pe stativ erau prea mici pentru Lauren. M-am uitat neajutorat în jur. Cele două vânzătoare s-au apropiat de noi. Văzute de aproape, nu mai semănau așa de mult. Erau amândouă blonde și atât.

Cea mai înaltă dintre ele a spus:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Asta e tot ce aveți? am întrebat.

— Da, așa cred, mi-a răspuns.

— Ești sigură?

Îmi dădusem seama cât de mult îi plăceau colanții lui Lauren și știam că va fi foarte dezamăgită dacă nu-i avea.

— Nu aveți alte mărimi în spate?

I-am oferit cel mai frumos zâmbet de care eram în stare și i-am spus mărimea pe care o purta Lauren. Fata cea scundă a surâs afectat.

— Ce e așa de amuzant? am întrebat-o.

În clipa aceea chiar speram ca fata zâmbăreață să fi fost despărțită de sora ei și dată în îngrijire unei familii. Din fericire, Lauren își îndreptase iar atenția spre colanți și nu m-a auzit.

Fata mai înaltă și-a ignorat prietena și mi-a răspuns pe un ton profesionist:

— Mă duc să verific.

Am observat că ochiul stâng îi zvâcnea; probabil avea un soi de tic. Poate că tocmai din această cauză era mai amabilă. După un timp a revenit cu mai multe perechi de colanți înfășurate pe antebraț, ca un chelner de la un restaurant cu pretenții care-și servește clienții ducând farfuriile pe un șervet alb.

— Poate că astea o să i se potrivească, a spus ea.

Cabinele de probă erau lungi și tăcute, despărțite de restul magazinului de perdele albe.

— Pleacă de aici, Tati! a zis Lauren când am intrat într-una din ele.

— Știi că nu pot să te las singură, pisicuțo.

— Măcar nu te uita! TE ROG!

Am ascultat-o și am închis ochii. Foșnet, apoi tăcere. Și pe urmă am auzit-o rostind tristă:

— Nu-mi vin.

— Îmi pare foarte rău, pisicuțo! am spus, și chiar așa era. Lasă, o să-ți găsim altceva.

— Ba nu. Hai să mergem acasă! Am obosit.

Am lăsat colanții acolo unde zăceau pe podea într-un morman trist de cer albastru și fulgere. Am urmat indicatoarele de ieșire prin ceea ce au părut a fi kilometri întregi de culoare pustii: articole de pielărie, lenjerii de pat, apoi decorațiuni interioare.

Când am ajuns la ieșire, am auzit în urmă zgomot de pași alergând. Cineva a urlat „Stop!”

M-am răsucit și am văzut-o pe blonda cea înaltă care traversa în fugă livingul expus în magazin.

— Scuzați-mă! a zis ea. Ce-i asta? O glumă sau ce?

Vocea îi tremura. Ochiul i se zbătea furios.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

Mi-a întins o mână de materiale albastru cu auriu.

— Asta s-a întâmplat, mi-a răspuns ea și a întors colanții pe dos.

Colanții erau căptușiți cu un material elastic de culoare albă. Lauren folosise căptușeala pe post de coală de hârtie. Scrisese pe ea cu carioca ei roz preferată:

Rog ajtor. Ted ma răpit. Îmi spne Lauren dar nu așa mă cheam.

Iar dedesubt desenase o hartă cu strada și casa noastră. O hartă destul de exactă. Probabil că fusese foarte atentă pe drumul cu mașina către mall.

— Nu e nimic amuzant aici, a spus fata cea blondă și înaltă. Ce e de râs la copiii dați dispăruți de familiile lor?

Am simțit cum Lauren devine deranjată de țipetele fetei și de blestemele ei, așa că am răspuns:

— Îmi cer scuze! Nu știu cum s-a întâmplat. Firește, am să plătesc colanții.

Am pus în mâna vânzătoarei blonde o hârtie de douăzeci de dolari și una de zece, cu mult mai

mult decât costau colanții, și i-am luat. Fata a clătinat din cap cu buzele strânse și o privire cruntă.

Am străbătut parcarea pustie. Soarele se ridicase de acum pe cer și asfaltul strălucea sub razele lui. Când am ajuns la mașină i-am spus lui Lauren:

— Urcă și pune-ți centura de siguranță!

M-a ascultat fără să scoată o vorbă.

Am pornit aerul condiționat. Răceala lui mi-a uscat transpirația de pe frunte și l-am lăsat să mă aline. Când am avut certitudinea că pot purta o conversație pe un ton rezonabil, am spus:

— Probabil că pui asta la cale de mult timp. Dă-mi carioca!

— Am lăsat-o în magazin, a răspuns Lauren.

— Ba nu, am replicat eu.

A scos carioca din șosetă și mi-a a dat-o. Pe urmă a început să plângă în tăcere. M-a durut să o văd așa, căci era ca o lance înfiptă drept în inima mea.

— Trebuie să înveți că acțiunile tale au consecințe, am adăugat.

Spinarea ei se ridica și cobora în ritmul hohotelor uriașe de plâns. Lacrimile îi curgeau șuvoaie pe față.

— Te rog, nu mă da afară din casă! a zis.

Am răsuflat adânc și am spus:

— Șase luni. N-ai voie să vii acasă timp de șase luni.

Lauren a gemut. Un sunet trist, care mi-a adus lacrimi în ochi.

— E pentru binele tău, i-am spus. E o decizie la fel de dureroasă și pentru mine. Am încercat să te cresc așa cum trebuie. Însă se pare că am dat greș. Vandalizare, minciuni sfruntate. Trebuie să înțelegi că nu ai voie să faci asemenea farse. Dacă fata aia chiar ar fi crezut că te-am răpit?

Despărțirea care a urmat a fost atât de dureroasă, încât am încercat să mi-o șterg cu totul din minte. Nu discutăm niciodată despre asta. În lunile acelea, păsările care veneau dimineața în curte mi-au adus un nesperat și uriaș confort. Aveam nevoie de ceva pe care să-l iubesc.

După acel episod întunecat și întoarcerea lui Lauren, îmi iau mereu precauții suplimentare. Încui întotdeauna ușa cu trei zăvoare și țin laptopul sub cheie. Număr întotdeauna cariocile înainte de a le pune deoparte. Nu mi-e ușor, dar așa o țin în siguranță pe Lauren.

Lauren a părut un pic schimbată după aceea. Rămăsese certăreață, însă țipetele ei se goliseră cumva de conținut, ca răbufnirile unui copil mult mai mic. Fiica mea se învățase minte, mi-am zis.

În seara asta sunt foarte supărat, așa că îmi prepar niște ciocolată caldă cu mentă.

Rețetă de ciocolată caldă cu mentă, de Ted Bannerman. Încălziți laptele. Rupeți bucăți de eiocolată și puneți-le în lapte ca să se topească. Adăugați crème de menthe*, atâta cât doriți. Puteți adăuga și burbon. Că tot s-a înserat și nu aveți oricum de gând să ieșiți din casă! Amestecați până obțineți o substanță cremoasă omogenă. Dacă vă place, puteți adăuga și mentă proaspătă. Turnați compoziția într-un pahar înalt cu toartă. Dacă nu aveți așa ceva, puteți folosi o cană. (Eu, unul, n-am pahare înalte în easă.) Presărați deasupra frișcă, fulgi de eiocolată și biscuiți zdrobiți. Preparatul se eonsumă folosind lingura.*

Îmi place să nu mă grăbesc când fac ciocolată caldă, așa că amestec îndelung și între timp mă las în voia gândurilor, și asta fac și acum, când îmi vâr mâna în buzunar. Fac gestul ăsta des, căci mă ajută să gândesc, însă de data asta degetele mele dau peste o bucată de hârtie. O scot din buzunar și tresar. *Ucigașul.* Este lista cu suspecți pe care am făcut-o după uciderea păsărilor. Am încuiat-o în dulap, sub cretele lui Lauren. Cum de-a ajuns în buzunar? Un nume a

fost adăugat la listă, sub cel al lui Lauren. Nu recunosc scrisul.

Mami

Ce glumă crudă și înspăimântătoare! Dacă e ca cineva să nu poată fi pus sub acuzația de uciderea păsărilor, atunci acea persoană ar fi Mami. Mami nu mai este.

Rup lista și o arunc la coș. În clipa asta nici măcar ciocolata caldă cu mentă nu îmi mai e de ajutor.

Lauren

VĂ ROG VENIȚI SĂ-L ARESTAȚI PE TED PENTRU crimă și alte lucruri urâte! În statul ăsta există pedeapsa cu moartea. Știu pentru că Ted mă pune să studiez științele sociale. Când o să termin eu asta, o să îneerc să strecor easeta în fanta prin eare poștașul introduee eorespondența. Sper s-o găsească cineva.

Ted își ia întotdeauna euțitul atunci când merge în pădure. Poate că o să-i fae de petrecanie sau poate că o să-mi facă el mie. Orieum ar fi, totul se va sfârși în pădure, unde i-a pus pe eeilalți. Ne vom stinge ca o mică lumânare, lăsând în urma noastră nimic altceva decât întunericul pașnic. Într-un fel, abia aștept. Sunt făcută din durere, pentru durere. Nu am alt țel, decât să mor.

Ted crede că nu-l aud atunci când sunt aici, jos, dar îl aud. Sau poate uită eă exist în clipa eând înehide ușa. E un handicapat, cu tot cu rețetele lui idioate. Nu el a inventat sendvișul cu eăpșuni și oțet. Până și eu știu asta, am aflat de

la canalele TV de gastronomie. Îl aud cum îi povestește pisicii că ar vrea să țină un jurnal de – ce credeți? – sentimente. E așa de TÂMPIT! Dar, pe de altă parte, așa mi-a venit ideea, și deci se poate spune că am avut noroc. Nu sunt genul care și-a dobândit inteligența citind multe cărți, dar sunt perfect capabilă să fac planuri.

Am găsit casetofonul în dulapul înalt. E singurul dulap pe care Ted nu-l ține încuiat. Presupun că motivul e acela că nu e nimic înăuntru, cu excepția unui vraf de ziare vechi. Totuși, am dat de mașinărie acolo și mi-am zis: Asta e șansa mea.

În clipa asta stau în întuneric, așa încât să pot pune totul la loc dacă apare Ted. Caseta e foarte veche și are o etichetă galben cu negru. Pe ea e scrisul ei. Note. N-am ascultat-o; știu ce conține. Simt fierbințeală în stomac. Ideea de a înregistra peste vorbele ei mă bucură. Deși mă face și să mă tem.

Mă întreb cum e să fii om normal – să nu-ți fie frică tot timpul. Deși poate că toată lumea se teme tot t… O, Doamne, l-am auzit! Tocmai intră…

Olivia

ÎNCERC SĂ-MI ÎNREGISTREZ GĂNDURILE, DAR ţiuitul e prea puternic. S-a transformat într-un ţipăt. Simt că-mi plesneşte capul. Nu pot, pur şi simplu nu pot.

Oooeeeeeeooo! Scrâşnet de metal pe metal, tortură pentru bietul meu creier, pentru urechile mele moi, pentru oasele mele delicate. Sunetul ăsta e ca un ciocan care îmi bate în craniu. Aşa încât atunci când vocea începe să vorbească, susurând pe sub ţiuit, la început n-o aud.

— Olivia, rosteşte vocea. Olivia.

Un glas uşor ca aripa de fluture. *Ooooooeeeeeooo!*

Alo? Mă strecor afară de sub canapea. *Unde eşti?* întreb prosteşte. E ca şi cum aş încerca să vorbesc cu televizorul din care un ted îmi rosteşte numele fără să înţeleagă ce-i răspund.

— Aici, Olivia.

Inima bate de să-mi spargă pieptul. Sunt pe cale să fac o descoperire. Dacă o fac, nu-mi voi

mai putea împărtăși niciodată experiența de viață. O parte din mine tânjește să se ascundă din nou sub canapea. Dar nu pot. Nu ar fi just.

Recunosc vocea și știu de unde vine. În viața mea nu mi-am dorit mai mult să mă înșel.

Merg la lada mea din bucătărie. Care, firește, nu e propriu-zis o ladă, dar eu așa îi spun. E unul dintre modelele alea vechi de răcitoare. Îmi place să dorm în el – îmi place întunericul, liniștea. Numai că Ted așază uneori lucruri peste el. Greutăți. Ca acum.

Îmi lipesc urechea de ladă. Țiuitul e ascuțit ca glasul unei doamne care cântă o arie de operă. Dar chiar și așa, tot aud vocea.

— Alo? rostește vocea înecată în lacrimi și slabă ca o șoaptă. Olivia?

Abia disting cuvintele, vocea pare slăbită și tristă, însă o recunosc. Mi-o imaginez încolăcită acolo, în întuneric. Îi aud răsuflarea umedă.

— E furios din cauza cinei pe care i-am pregătit-o, zice Lauren, iar glasul îi sună straniu prin găurile de capac. E furios pe mine. Nu-mi amintesc să fi fost așa de furios decât atunci, la mall...

Scoate acel mic icnet involuntar pe care oamenii îl scot atunci când obosesc de atâta plâns.

Mintea mea refuză să funcționeze așa cum trebuie, alergând precum șoarecele din perete. Blana mi se ridică măciucă.

Liniștește-te, Olivia! îmi spun. *S-a încuiat singură în răcitor. Copiii sunt extrem de neatenți.*

— Nu m-am încuiat singură, zice Lauren.

Fac un mic salt în aer.

Poți să m-auzi? Și înțelegi limbajul pisicesc? O, DOAMNE*!*

— Ascultă-mă! Ted m-a încuiat aici...

Ce accident stupid! spun eu ușurată. *Pun pariu că o să-i pară foarte rău când va vedea că... OK. Acum calmează-te! Mă duc să îl trezesc pe Ted și el o să-ți dea drumul de aici.*

— Nu, te rog, nu îl trezi!

Vocea ei e ca un țipăt, dacă țipătul ar putea fi scos în șoaptă. E un sunet oribil. Are în el mici șlapi însângerați și mâzgălituri care cer *ajutor*. Mi se face frig și-mi vâr coada între labe. Lauren scoate o serie de mici icnete, de parcă încearcă să-și adune forțele.

Dar n-ai cum să rămâi tot timpul încuiată aici, declar eu pe un ton rezonabil. *Ăsta e locul meu. Apropo, să știi că ești cam egoistă. Mama ta va veni să te ia sau cei de la școală... Mergi la școală, nu-i așa? Scuze, am uitat!*

— Nu, Olivia, șoptește ea. Te rog, gândește-te!

Mă uit la răcitor, măsurându-l din priviri. Mă uit și la găurile făcute de Ted în capac pentru mine. Dar oare pentru mine erau? Simt cum răspunsul se retrage prin ușa metalică groasă, prin închiderea etanșă din plastic. Înțelegerea se răsucește în mine, printre organe, carne și oase.

De fapt, tu nu pleci nicăieri atunci când nu ești aici, în casă. De fapt, stai aici, spun eu.

— Când nu poți tu să intri înseamnă că sunt eu aici. Facem cu schimbul, zice Lauren.

Meditez la asta: Lauren zăcând tăcută în întuneric, ascultându-ne pe Ted și pe mine, care ne vedem de treburile noastre.

Nu te-am văzut de mai mult de o lună, îi spun.

— Atât de mult a trecut? Aici, în întuneric, timpul plutește în derivă și-i greu de spus dacă ești mort sau nu. Chiar m-am întrebat. Dar pe urmă te-am auzit cum ai trecut prin zid și mi-am zis nu, încă nu…

Oh! spun eu. *Oh, oh!*

— Am tot încercat să-ți vorbesc, continuă Lauren. Trebuia să găsesc un moment în care Ted să nu mă fi legat prea strâns la gură, când dormea și muzica nu era dată foarte tare. Am scris bilețele. Le-am strecurat în buzunarele lui, în pantaloni, oriunde am putut… Presupun că nu ai dat de ele, dar nici el nu le-a găsit, și asta-i bine. Din fericire e mereu beat.

Miorlăi fără rost și mă rotesc în cerc. *Îmi pare rău! Îmi pare tare, tare rău…*

Oftează și-i simt umezeala din gât.

— Ție îți pare rău tot timpul, zice pe un ton ce-mi amintește de felul ei obișnuit de-a fi. Tot timpul încerci să-l faci să se simtă bine.

Oh, dar cum a putut să facă așa ceva? Să-și încuie propria fiică și…

Scoate un mic hohot de râs obosit.

— Fii serioasă! Nu sunt fiica lui.

Dar îi spui Tati.

— Când sunt cuminte el îmi spune „pisicuțo" – ce, asta înseamnă că sunt pisică?

Mă înfior și coada mea biciuiește aerul. Și mie îmi spune „pisicuțo".

— Știu, zice Lauren. De-a lungul anilor au trecut multe pisici pe aici.

Îmi amintesc de noaptea când Ted m-a găsit, un pui de pisică rătăcit în pădure, noaptea când coarda ne-a legat unul de altul. Îmi amintesc de manșetele lui acoperite de noroi proaspăt. De mirosul înșelător venit dinspre bancheta din spate a mașinii, ca și cum ceva stătuse acolo și tocmai plecase. De țesătura galbenă cu fluturi albaștri. Ted mă înfășurase într-un pled de copii. Probabil că ar fi trebuit să mă întreb ce căuta el noaptea în pădure cu noroi pe manșete și un pled de copii.

Întreb: *De când ești aici?*

— Nu știu, răspunde ea. De când eram mică.

Atât de mult! adaug. E ca și cum te-ai uita într-o oglindă ca să descoperi că în realitate există o ușă. În clipa asta mă gândesc că aș putea să-i fac rău lui Ted, să-i fac rău cu adevărat. *O, ce Dmz*, șoptesc, *este* îngrozitor*!*

— Nici n-ai idee. Lauren respiră adânc și continuă: Uite ce-i, o să-ți spun povestea mea. O singură dată. Nu o s-o mai repet apoi.

— Pe vremuri locuiam cu familia mea. Nu-mi amintesc prea bine acea perioadă. A fost acum mult timp, iar eu eram mică. Nu-mi amintesc prea multe nici din ziua când m-a răpit el, doar că era așa de cald, încât puteai să prăjești un ou pe trotuar. Cred că Mami obișnuia să folosească expresia asta, dar nu sunt sigură. Numele meu nu este Lauren. Dar nu mi-l amintesc pe cel real. Îmi amintesc în schimb cum m-a adus el aici. Mi-a plăcut casa, căci era murdară și plină de praf, și Mami nu mă lăsa niciodată să mă joc în praf. Mi-au plăcut găurile din placaj; m-am gândit că arată ca hublourile de la vapoare. I-am zis, și el m-a lăudat că sunt foarte deșteaptă. Mi-a spus că-l cheamă Ted și că va avea grijă de mine cât timp părinții mei vor fi plecați. Nu m-am gândit că ar putea fi ceva rău. De ce m-aș fi gândit? Mi se mai întâmplase să fiu lăsată cu alți oameni, vecini și așa mai departe. Părinții mei mergeau la multe petreceri. Mami venea întotdeauna la mine în cameră ca să mă sărute înainte de culcare, înainte să iasă seara în oraș. Îmi amintesc parfumul ei. Mușcate. Nu puteam să pronunț bine cuvântul, ziceam „mucate". Doamne, ce prostuță eram când eram mică! Cred că de asta am și ajuns aici. În fine, ce ziceam?

Îmi povesteai de ziua când Ted… te-a… luat.

Fiecare cuvânt pe care-l scot scrâșnește ca pietrișul în gura mea.

— Mda, spune Lauren. Era așa de cald în ziua aceea, încât costumul meu de baie sau ce purtam atunci mă mânca. M-am plâns lui Ted, zicându-i că simt că dau în clocot. Mi-a zis că are înghețată în răcitor și că pot să merg să-mi iau. În bucătărie era o mizerie de nedescris, un morman de farfurii nespălate în chiuvetă și resturi de mâncare la pachet îngrămădite pe blat. Mi-a plăcut; mi-am zis că Ted nu era ca ceilalți oameni mari. Era într-un colț, un răcitor mare cu lacăt pe el. Văzusem așa ceva în garaje și beciuri. Dar niciodată în bucătării. Lacătul era desfăcut, așa că am ridicat capacul. Mă așteptam la un val de aer rece care să-mi sufle în față, dar n-a fost așa. Și pe urmă am observat că răcitorul nu era băgat în priză. Am simțit două brațe care m-au prins de subsuori și pe urmă am zburat în sus și am aterizat în răcitor. Aveam pledul meu. Mă lăsase să-l iau cu mine. Era galben cu fluturi albaștri. Moale. Acum fluturii s-au decolorat. Pe urmă capacul a căzut și m-am trezit singură. Am văzut stele în beznă, și erau ca niște plăgi înjunghiate pe cer. Erau găurile pe care le făcuse el în capac. I-am strigat să mă lase să ies. „Ești în siguranță acum”, mi-a răspuns el. „E pentru binele tău.” Mi-am amintit numele lui și știam că numele sunt cu adevărat importante pentru oamenii mari, așa că am încercat să-i spun „Te rog, lasă-mă să ies, Ted!” Numai că la vremea aceea nu pronunțam bine „d”-ul. Așa că am

pronunțat „Teb”. Iar când a refuzat să mă lase, mi-am zis că era din cauza asta – fiindcă îi pronunțasem greșit numele și îl înfuriasem. Mi-a luat o vreme până ce am priceput că nu avea să mă lase niciodată să ies, indiferent cum i-aș fi pronunțat numele. La început, timp de mult vreme, am locuit în ladă. El îmi picura apă prin găuri, iar eu deschideam gura și beam. În același fel mă hrănea și cu bomboane. Uneori cu biscuiți sau aripioare de pui. Toată ziua și toată noaptea asculta muzică dată tare. Cântecele acelei femei triste. M-am gândit că poate ajunsesem în iadul despre care fuseserăm preveniți la școala de duminică. Dar ni se spusese că iadul e plin de foc, în timp ce în ladă era umed și rece, un frig care te pătrundea până la oase. După un timp am ajuns să nu mai bag în seamă frigul și nici măcar mirosul. Timpul s-a turtit, nu a mai fost o linie. Am fost nevoită să învăț o limbă nouă pentru minte și corp. Limba lăzii. În loc să merg, îmi mutam picioarele cu câțiva centimetri. Asta însemna o călătorie pentru mine. În loc să sar în sus și în jos sau să dansez, lucruri care îmi plăcuseră cândva, m-am obișnuit să-mi încleștez și descleștez pumnii. Uneori îmi mușcam obrazul ca să simt gustul sângelui. Pretindeam că e mâncare. Dacă făceam zgomot sau dădeam cu piciorul în pereții lăzii, turna apă flartă peste mine prin găuri. N-aveam cum să văd, dar știam că arsurile erau grave pentru că pielea mi se

cojea. Ca pielea de șarpe, cumva. Mirosea urât și mă durea de moarte. Într-o zi s-a oprit muzica. Lumina a explodat deasupra capului meu. Era așa de strălucitoare, încât am fost nevoită să închid ochii. Stătusem prea mult timp în beznă. L-am auzit spunând „Hai să te speli!" M-a scos din ladă. Am țipat, pentru că am crezut că o să arunce iar apă fiartă peste mine, însă apa era rece, de la robinet. Cred că m-a spălat ținându-mă în picioare în chiuvetă. Pe urmă mi-a uns arsurile cu alifie și le-a acoperit cu tifon. „Am bătut ferestrele în scânduri pentru tine", a zis el. „Lumina e slabă. Poți să deschizi ochii." Așa am făcut – mai întâi am crăpat ochii, apoi i-am mijit. Casa era mare și cufundată în semiîntuneric. Totul trepida și se cutremura. Ochii mei uitaseră să măsoare distanțele pentru că stătusem prea mult închisă în ladă. Mi-a dat un sendviș – șuncă, brânză și roșie. Era prima legumă pe care o mâncam după mai multe săptămâni și m-am înviorat. În viața de dinainte obișnuiam să plimb roșia prin farfurie. Când mă gândesc la asta, acum îmi vine să râd. Cât am mâncat, el a curățat lada și a așternut un pled nou înăuntru. M-am înflorat – mi-a venit să țip. Însemna că avea să mă pună iar înăuntru. În clipa când am terminat de mâncat sendvișul, a dat iar drumul la muzică. Femeia aia. O urăsc. „Intră!" a zis el. Am clătinat din cap. „Ți-am aranjat totul, ai să vezi ce frumos e înăuntru. Hai, intră!" Am

refuzat și a vărsat ceva dintr-o cană de cinci pe litri pe fundul lăzii. Ceva cu miros acru care m-a ars pe gât. „Uite, pledurile sunt ude fleașcă”, a spus Ted. „Din vina ta. Ce pierdere de vreme!” M-a luat apoi pe sus, m-a așezat înapoi în ladă și a trântit deasupra capacul. Nu o să uit niciodată sunetul scos de lacăt, drept în urechea mea. *Hârșt!* Ca o lamă care crestează un măr. Fundul lăzii mustea de oțet. L-am simțit ca focul pe pielea arsă. Vaporii mi s-au adunat în gâtlej și ochii mi-au lăcrimat. A turnat apă fierbinte prin găuri. A fost foarte rău, ca și cum aerul devenise acid. „Când vei auzi muzică, vei intra aici și vei sta cuminte”, a zis el. „Fără să tragi de timp. Fără să ripostezi. Tot timpul cât va cânta muzica vei sta înăuntru tăcută și cuminte.” Nu mai știu de câte ori am trecut prin ritualul ăsta. Probabil că m-am deprins eu greu cu el. Treptat, am cedat. Era ca și cum corpul meu abia începuse să se supună. Acum nu pot să ies de aici cât timp cântă muzica, oricât de mult mi-aș dori. Nici măcar dacă ar lua foc casa. Sunt capabilă să suport mai multe decât celelalte, așa că am rezistat mai mult decât ele, zice Lauren.

Disting un strop de mândrie în vocea ei.

— Ted zice că din cauza „problemelor mele de natură psihologică”. Dar supraviețuirea nu e de ajuns. Vreau să trăiesc. O să ies de aici, și tu ai să mă ajuți.

Capul îmi vâjâie de la toată povestea asta. Fac eforturi să mă concentrez.

Sigur că o să te ajut, îi spun. *O să te scoatem de aici.*

— Măcar putem să încercăm, zice ea.

Vorbește ca un adult doborât de oboseală. Și asta face ca povestea să pară cât se poate de reală. O simt în coadă, în oroarea spuselor ei.

Sus, în dormitor, Ted geme. Presupun că îl doare rău capul. Patul scârțâie când se răsucește pe o parte. Picioarele lui izbesc podeaua cu zgomot. Îl aud cum și le târșește goale pe plăcile de gresie. Pornește dușul.

— Olivia! strigă el cu voce adâncă. Hei, pisicuțo!

Muzica se aude și mai tare.

— Trebuie să te duci la el, spune Lauren. Trebuie să te porți normal.

Din cutie răzbate un sunet foarte slab care ar putea fi un hohot de plâns. Lauren încearcă să-l înăbușe cu disperare.

Urc la etaj și intru în baie. Aburul se înalță în spirale, iar apa izbește gresia. Știu că există pisici care nu suportă apa, dar mie mi-a plăcut întotdeauna aici, în baie. Parfumurile interesante, aburul care tivește aerul în smocuri delicate, gustul picăturilor calde din robinet.

Ted stă sub jet, iar părul îi e lipit de cap și trupul îi lucește ca al unei foci. Apa îl izbește cu săgeți metalice. E în chiloți și maiou, ca

întotdeauna. Țesătura udă se adună în cute transparente ca o a doua piele care nu i se potrivește. Corpul lui nu vede niciodată lumina. Cicatricele arată ca niște încrețituri. Beția se evaporă din el în valuri și aproape că o văd cum se întrepătrunde cu aburul.

Caut cu înfrigurare semne ale schimbării majore intervenite între noi. Dar Ted arată la fel ca întotdeauna când se întoarce în trecut și rămâne blocat acolo.

— Teddy s-a dus la lac cu Mami și cu Tati, zice el cu capul rezemat de perete.

Vocea lui e mică și îndepărtată.

— Și Coca-Cola era rece și înghețată în pahar. Gheața dansa ritmat pe marginea lui. Și Tati a spus: „Bea până la fund, Teddy, o să îți facă bine!”

Închide robinetul de la duș și geme, de parcă gestul i-ar provoca durere. Merge în dormitor. Îl urmez îndeaproape, de parcă nu l-aș fi întâlnit niciodată. Poate că așa și este. Stă cu capul plecat și spinarea i se ridică și coboară. Cred că plânge.

Misiunea mea este să torc și să mă încovrig în jurul lui, și să-l împung cu capul până ce-l fac să râdă. Numai că pereții par acum să vâjâie și să se încovoaie. Lucruri rele îmi fojgăiesc prin minte și peste tot. Ura pentru el mă copleșește cu asemenea forță, că mă transformă într-un arc

înalt și blana mi se ridică măciucă. Mi-aș dori ca să fi fost legată cu coarda de oricine altcineva.

De ce-i faci asta lui Lauren? îi spun, și mă întreb dacă îmi va răspunde. Nu există răspuns bun la această întrebare, iar la cele rele nici nu vreau să mă gândesc.

Dar trebuie să mă port normal. Trebuie să mă străduiesc. Torc și îi împung mâna cu capul. Toate locurile în care carnea noastră se întâlnește sunt reci. Ted dă muzica mai tare.

Deci ăsta e motivul pentru care DOMNUL mi-a cerut să rămân aici în ziua aceea când am vrut să fug. Crezusem că pentru a-l ajuta pe Ted, dar de fapt e pentru Lauren.

Ted

AZI AM CAM LUAT-O RAZNA. NOAPTEA TRECUTĂ, băieții verzi au făcut tărăboi în pod. Așadar, nu e de mirare că în dimineața asta am simțit nevoia să ies un pic din casă. Stresul.

Când m-am întors, am știut unde sunt chiar dinainte de a deschide ochii. Am simțit mirosul străzii și al pădurii, al asfaltului, mirosul putred de gunoi din tomberoane. E ziua când vin gunoierii. Știam ce o să văd când aveam să deschid ochii. Și iată-mă acolo unde mă așteptam să fiu, în fața casei galbene cu șarpantă verde și cu obloanele lăsate, casa a cărei goliciune pare să răsune ca un ecou pe stradă și în toată lumea.

Poate că doamna cu Chihuahua a murit. Poate că fantoma ei e cea care mă împinge către casa asta. Îmi las imaginația să zboare. Ochii îmi sunt goi, iar mâna ei cenușie, transparentă, o prinde pe a mea și mă conduce pe locul acela de pe trotuarul din fața casei ei, făcându-mă să revin mereu acolo până ce îmi dau seama că... ce?

Singurul mod de a pune capăt stresului este să înțeleg care e treaba cu Lauren. Va trebui așadar să-i pun întrebarea omului-gândac. Am încercat să ajung treptat la ea, însă lucrurile au început să scape de sub control. Trebuie să descopăr ce e Lauren. Și ceilalți, presupun.

Între timp iau o decizie: nu-mi pot pune viața în așteptare de dragul fiicei și pisicii mele. Din când în când trebuie să fac ceva și pentru mine, altfel voi fi nefericit, iar un părinte nefericit nu-i un părinte bun.

Așa că pentru mâine am stabilit o întâlnire. Și am ceva pe care să-l aștept cu nerăbdare!

Olivia

SUNT NEVOITĂ SĂ AȘTEPT CÂTEVA ZILE ÎNAINTE de a putea vorbi cu ea din nou. Ted pare să fie tot timpul prin preajmă, bând și acompaniind cântecele triste de pe casetofon cu propriile-i cuvinte. Când miorlăi prin ușa răcitorului, Lauren nu-mi răspunde.

După trei seri, Ted iese în oraș. Fluieră și poartă o cămașă curată. Ușa se închide în urma lui și cele trei încuietori zăngănesc când sunt trase. Unde s-o duce?

Număr până la o sută ca să-i dau timp să se îndepărteze sau să se întoarcă fiindcă și-a uitat portofelul sau altceva. Doamna de pe casetofon își jelește încetișor orașul natal. Alerg în bucătărie și zgârii cu ghearele pe răcitor.

Ești bine? miorlăi eu de neputință. *Ești acolo?*

— Sunt aici. Vocea ei e slabă, acoperită de cea a femeii de pe casetofon: Ești sigură că a plecat?

Da, îi răspund. *Și-a pus o cămașă curată. Asta înseamnă de obicei că merge la o întâlnire.*

— S-a dus la vânătoare, zice Lauren.

Nu-i place ca Ted să meargă la întâlniri. Acum știu de ce.

Bun, zic eu în timp ce mă plimb de colo până colo. *Hai să vedem ce opțiuni avem. Poți să strigi după ajutor?*

— Da, răspunde Lauren. Sau cel puțin am încercat mai de mult. Dar n-a venit nimeni. Zidurile sunt groase. Nu cred că se aude de afară zgomotul. Gândește-te, tu ai urechi de pisică! Și totuși, la un moment dat m-am temut că nici măcar tu nu o să mă auzi.

Hmm! Ai drcptate. Hai să tăiem asta de pe listă!

— Ce altă opțiune mai avem? întreabă ea.

Mă simt îngrozitor acum pentru că n-am altă variantă. *De fapt, asta e toată lista.*

— Nu-i vina ta.

Lauren încearcă să mă consoleze, și coada mea resimte asta și mai dureros cumva.

— La urma urmei, nici nu e chiar așa de rău uneori, adaugă ea. Îmi place bicicleta roz și am voie să o călăresc peste tot prin casă. Și mai e și televizorul. Iar dacă nu e supărat pe mine, primesc și mâncare, chicotește Lauren. Mai mult, uneori mă lasă să intru pe net. Cu condiția să fiu „supravegheată”.

Ceea ce simt acum în gât și coadă este mai rău decât un ghemotoc de păr. Ce aș putea să fac? Miorlăi distrusă. Am fost întotdeauna fericită că sunt pisică, dar acum nu mai sunt așa sigură.

Dacă aș avea mâini, aș putea să te trag de acolo, îi spun lui Lauren.

— Iar eu, dacă aș mai avea picioare, aș putea să ies singură, replică ea. Dar să știi că poți să mă ajuți, Olivia. N-ai de făcut decât un singur lucru.

Spunc-mi ce și promit că o să fac!

— Să-l faci să dea muzica mai încet. Trage aer adânc în piept și apoi adaugă: Asta e tot ce trebuie să faci. Când cântă muzica, eu nu pot face nimic. Ted s-a asigurat de asta în urmă cu mult timp. Înțelegi? Muzica trebuie oprită, sau măcar dată atât de încet, încât abia să o aud.

OK! Și pe urmă?

Mormane de greutăți și contragreutăți de plumb stau pe capacul răcitorului, ca niște castele părăsite dintr-un tărâm urât și rău.

— Poți să mă scoți de aici, Olivia. Doar să faci ceea ce faci tu de obicei cu Biblia.

Ar fi bine să înregistrez toate astea, în caz că mi se întâmplă ceva. Numai că nu îndrăznesc.

Ted se uită la televizor la mașinile care huruie prin praf și nivelul burbonului din sticlă scade constant. A lăsat casetofonul pornit. Pe sub urletul motoarelor răzbate o melodie despre baruri și iubire, acompaniată de un banjo. Ochii i se închid. Burbonul și oboseala l-au ajuns din

urmă, își împletesc brațele în jurul lui și-l trag în jos, spre pământ.

Torc și mă apropii. Dar mă opresc și coada mi se zburlește. Mă transform într-un arc. Când banjoul răsună iar cu putere, miaun.

— Ce s-a întâmplat?

Întinde mâna spre mine.

Banjoul urlă iar și mă reped sub canapea.

— Mare prostuță ești! zice el.

Schimbă cântecul; acum e unul de jale interpretat de vocea aceea drăguță. Plâng și eu odată cu cântecul, plâng cât pot eu de tare.

— Proasto! zice Ted.

Banjoul vibrează și eu miorlăi la unison cu el o notă lungă.

— Pe bune?

Dă casetofonul mai încet, și pianul și femeia sunt acum fantome ce șoptesc în aer.

Miaun fără să ies din ascunzătoare.

— Ia ascultă, Olivia, spune el exasperat, ce sunt eu? Valetul tău?

Dar dă casetofonul și mai încet. Cred că mai mult nu voi obține.

Ies de sub canapea.

— Oh! mă întâmpină el călduros. Iată-te! Te-ai decis să ne onorezi cu prezența?

Încep să fac încet și pe rând toate lucrurile care știu că îi plac. Trasez cifra opt dând ocol picioarelor lui și între timp torc. Se apleacă și îmi scarpină urechile. Urc și-mi frec capul de fața

lui. Pentru o clipă mă gândesc că ar putea fi un truc. Poate că îmi va lua capul între mâini și îl va răsuci până ce-mi rupe gâtul.

— Hei, pisicuțo!

Duioșia din glasul său mă întristează, îmi frânge șira spinării și coboară până în coadă. Ted mă cunoaște la fel de bine ca propria mea blană mătăsoasă sau ca Timpul Nopții. Am crezut că e salvatorul meu. Am crezut că facem parte din viața celuilalt. Gândul mă face să tușesc.

— Ce-i cu tine? Ai un os în gât? Ia să văd!

Mă saltă blând în poală și îmi deschide fălcile.

— Nu, n-ai nimic, pisicuțo.

Torc și mă frec de corpul lui, iar el își plimbă mâna drăgăstos în sus și-n jos pe spinarea mea.

—Am lipsit prea mult de acasă, zice. Am stat prea mult timp despărțiți. O să stau mai mult pe acasă, îți promit! Începând de acum.

Miorlăi cu furie și torc.

— Vrei să închid televizorul? mă întreabă.

Torc și mai zgomotos. *O să plecăm de aici*, îmi vine să-i spun, însă mă răzgândesc. Dacă și el, la fel ca Lauren, înțelege limbajul pisicesc? Ce gând oribil – că în tot acest timp m-a spionat.

— Trebuie să dau muzica mai tare, rostește el somnoros, dar eu îi mângâi cu coada partea de jos a bărbiei.

Știu exact ce am de făcut ca să-i aduc liniștea, întotdeauna am știut cum trebuie să procedez, și ochii lui se închid, așa cum mă așteptasem.

Respirația îi e acum lentă și regulată și bărbia îi întâlnește pieptul. Îl urmăresc pentru o clipă și încerc între timp să-mi dau seama ce simt. Presupun că ceva sau cineva l-a făcut să fie așa cum este, dar asta nu are nicio importanță acum.

Pare cu mult mai tânăr atunci când doarme.

Am reușit, îi spun lui Lauren. *Doarme.*

— Chiar doarme tun? întreabă Lauren? Suntem în siguranță?

Trag cu urechea. Din camera de zi aud respirația lui Ted; e grea și regulată. Acum sau niciodată, îmi spun. *Oooooeeeeeoooo!* Țiuitul mi-a revenit cap, e ca o viespe nebună care mi-a intrat în ureche.

Da, îi răspund lui Lauren. Sper să nu mă fi înșelat. Clatin din cap și-mi frec urechile.

— Vezi cum stă răcitorul sprijinit de blatul de bucătărie?

Da.

— Dărâmă greutatea din vârful grămezii. O să facă ceva zgomot, dar nu prea tare. Nu o lăsa să cadă pe podea! Împinge-o de pe răcitor pe blat! Ai înțeles?

Uit că nu mă poate vedea și dau din cap în semn de încuviințare. *Am înțeles*, îi spun.

Prima greutate se desprinde din grămadă cu un bufnet. E ceva mic ce vrea să se rostogolească. O prind între labe și o împing pe blat.

Următoarea la rând. Asta e grea. O împing prea tare și alunecă de pe răcitor pe podea cu o bubuitură ca de plumb ce pare să zgâlțâie lumea. Rămânem amândouă nemișcate ca moartea. Ascult cu atenție. Mi-e greu cu țiuitul ascuțit din urechi. Aerul intră și iese tremurător din pieptul lui Lauren. Ted sforăie în camera de zi. *Nu s-a trezit*, rostesc eu fără vlagă, dar ușurată.

După o clipă, Olivia zice:

— Ai grijă să nu le scapi pe jos! OK, Olivia?

Bine! șoptesc eu. *N-o să le scap.*

După asta mă mișc mult mai prudent. Ultima greutate, cea de la fundul grămezii, este atât de grea, încât mă dor labele când o împing. Câștig fiecare centimetru după o luptă cruntă. Însă în cele din urmă alunecă pe blatul de bucătărie, zăngănind lângă celelalte.

Gata, le-am dat jos pe toate, o anunț.

— Bine! zice Lauren. Vin acum.

Închid ochii strâns și scot un miorlăit trist. Mă tem, deși n-aș ști să spun de ce. Oare cum arată?

Știi ceva, Lauren, rostesc cu ochii strâns închiși, *nu cred că te-am văzut vreodată. Nu-i așa că-i ciudat? Având în vedere că am făcut cu schimbul în ladă.*

Niciun răspuns.

Aud cum răcitorul începe să se deschidă încet și cu efort, ca și cum mâna care îl manevrează tremură fragilă. Aud capacul pocnindu-se de perete. Zgomot de împroșcare, un oftat.

Duhoarea de suferință și teroare se ridică în valuri. Mă gândesc la mâini albe subțiri ca ghearele și la carne lucind de cicatrice. Îmi doresc să miaun și să mă încovrig.

Zău așa, pisico! îmi spun hotărâtă. *Nu-i îngreuna și mai mult situația bietei fete!*

Deschid ochii. Răcitorul e deschis și arată ca un mormânt întunecat. Mă așez pe labele din spate și arunc o privire înăuntru.

E gol.

Ooooooeeeeee, aud țiuitul din ureche.

Unde ești? șoptesc. Ceva e complet în neregulă. Țiuitul din cap devine un țipăt și miorlăi și-mi prind capul între labe. Îmi vine să o iau la goană, să alerg cu capul direct în zid, numai să îl opresc.

— Hei, pisico! rostește Lauren de undeva de lângă urechea mea.

Țipătul devine și mai puternic. Prin el, îmi aud răsuflarea și inima care despică aerul ca un topor ce smulge bucăți dintr-un bloc de piatră.

— Nu te pierde cu firea, Olivia! zice Lauren.

Ce naiba? Cred că înnebunesc... De ce nu ești în răcitor?

— N-am stat niciodată acolo, îmi răspunde.

O simt cumva, îi simt conturul cald sau poate că o miros doar. Sau poate că nu s-a inventat până acum cuvântul pentru simțul pe care-l folosesc. Sunt pe cale să-mi pierd mințile.

Lauren? spun eu. *Unde ești? Ce mama naibii se petrece aici? De ce nu pot să te văd? Am*

senzația – deși știu că e imposibil, dar așa simt – eă ești înăuntrul meu.

— E invers, Olivia, îmi răspunde ea. Tu ești înăuntrul meu.

Iar acum se petrece un lucru oribil. Corpul meu pare să bâiguie și se clatină. În locul cozii și labelor mele drăguțe simt că în capătul mădularelor mi-au crescut stele de mare roz și înfometate. Mi-am pierdut blana mătăsoasă, ochii îmi sunt mici și slabi...

Ce tot spui? Ce... Lasă-mă în pace! Nu-i adevărat. Lasă-mă să mă întorc în lada mea...

— Uită-te la ea! spune Lauren. Uită-te la ceea ce tu numești ladă! Adevărul e sub ochii tăi. Nu trebuie decât să te uiți.

Mă uit la răcitor, la capacul deschis, sprijinit de perete, la găurile făcute în el.

— Ți-am scris un bilet, zice Lauren. Dar spune-mi, ce pisici știu să citească? Ce pisici știu să vorbească?

Țiuitul se înalță din nou: *Oooooeeeeoooo! Nu, nu se poate, totul e doar în imaginația mea! Pentru Dmz, dacă țiuitul ar îneeta, aș putea și eu să* gândesc...

— Una dintre noi nu e reală, doar imaginară, zice Lauren. Și aceea nu sunt eu.

Pleacă! Încetează! Nu mai urla în capul meu!

— Olivia, ai grijă ce faci! mă previne Lauren.

Laba mea e întinsă și am ghearele scoase. Râcâi partea laterală a răcitorul metalic, făcând

un zgomot scrâșnit care aduce a urlet de durere. *Eeeeeoooooeeee!* țipă labele mele zgâriind metalul. Eu sunt cea care am scos tot timpul acel țiuit. Cum e posibil?

— Încerc de mult timp să-ți atrag atenția, zice Lauren.

Zgomotul de scrâșnet al labelor pe oțel se amplifică. Lumea pare să se zgâlțâie. În locul labei am o mână cu unghii lungi și murdare care râcâie... *eeeeeeeeoooooeeeeee.* Gheare pe metal. *Unghii pe metal,* îmi șoptește o voce, iar eu miaun și țip, dar nici măcar urletul nu acoperă zgomotul făcut de râcâit, care urcă și tot urcă până ce se transformă în ceva fizic, un perete în interiorul meu care se năruie cu o trosnitură teribilă.

Lauren mă mângâie pe spinare și-mi revin în simțiri. Dar din nou o face dinăuntru. Încep să plâng, să mă smiorcăi jalnic ca o pisicuță.

— Șșșt! face ea. Dacă trebuie să plângi, măcar fă-o în liniște!

Lasă-mă în pace! îi răspund. Mă încolăcesc strâns. Dar nu pot să scap de senzația că Lauren s-a înfășurat în jurul meu.

— Eu n-am cum s-o fac, spune ea. Văd că tot n-ai înțeles. Mă mângâie din nou, apoi continuă: Prima dată când am încercat să fug, m-a lăsat fără picioare. Le-a prins între două scânduri și

le-a strivit cu ciocanul. A doua oară când am încercat, tu ai ieșit din mintea mea. Eram la jumătatea drumului până la ușă când m-a prins de păr. Mi-am zis că mai bine mor decât să intru înapoi în răcitor, așa că m-am pregătit sufletește. Dar în loc de asta s-a petrecut altceva. Am plecat. Nu știu cum. A fost ca și cum mintea mea era o grotă adâncă în care fusesem trasă. Tu ai ieșit din neant și ai pășit în față. Te vedeam, simțeam ce faci. Încă îl auzeam pe Ted vorbind. Dar era ca și cum mă uitam la televizor. Nu mai eram în corpul nostru. *Tu* erai. Ai tors și te-ai așezat în poala lui și l-ai calmat. Ai venit din întuneric ca să mă salvezi.

Nu, spun eu, *n-a fost așa. Îmi amintesc cum m-am născut.*

— Cunosc povestea, zice Lauren. Îți pot vedea amintirile, să știi. Sau ceea ce iei drept amintiri. Erai în șanț cu Mama-pisică…

Da, rostesc eu ușurată la auzul unei istorii familiare.

— Nu s-a întâmplat așa, replică Lauren. Mintea e deșteaptă. Atunci când viața e prea grea, ea știe cum să-ți spună lucruri pe care să le poți accepta. Dacă un bărbat care te strigă „pisicuțo” te ține prizonieră, atunci mintea îți va spune că *ești* pisică. Mintea va inventa o poveste despre o noapte furtunoasă și apariția lui ca salvator. Numai că tu, Olivia, nu te-ai născut în pădure. Te-ai născut înlăuntrul meu.

Ba nu, o contrazic. *Povestea mea e reală. N-are cum să nu fie. Surorile mele, pisicuțele moarte, ploaia...*

— E reală, într-adevăr. Într-un fel, adaugă Lauren trist. În pădure zac îngropate pisici moarte. Ted le-a dus acolo.

Mă gândesc la noroiul agățat de bocancii lui Ted în unele nopți când se întoarce din pădure. La mirosul de oase de pe corpul lui. Par să nu mai am aer chiar și atunci când deschid gura larg ca să respir. Adevărul are greutate. Și lasă amprente în minte. Lauren mă mângâie și murmură până ce sângele încetează să-mi mai pulseze în urechi.

De ce te-ai prefăcut că stai în răcitor?

— Pentru că altfel nu m-ai fi crezut, răspunde ea. A trebuit să găsesc o cale ca să-ți demonstrez că suntem o singură persoană.

Oh! oftez neputincioasă. *Deci eu sunt problema ta de natură psihologică.*

— N-ai de ce să te simți prost. După venirea ta, situația s-a îmbunătățit. El a început să te scoată afară din ladă în mod regulat și să te hrănească. Îl liniștești. Ești animalul lui de companie. Îți place să stai în răcitor. Te simți în siguranță acolo. Și, cu cât îl faci mai fericit, cu atât se poartă mai blând cu amândouă. S-a terminat cu apa fierbinte și oțetul. Când mă trimite la culcare, tu vii în locul meu.

Dar l-am ajutat să ne țină aici, spun eu. *Țin la el, l-am lăsat să ne mângâie...*

— Tu ești cea care ne-a asigurat supraviețuirea, zice Lauren, și mintea mea e cuprinsă de căldură. Acum te-am luat în brațe. Simți?

Da, răspund eu. Simt că sunt înlănțuită de brațe iubitoare. Rămânem un timp așa, îmbrățișate.

Ted geme în camera de zi.

— Se trezește, zice Lauren. Trebuie să plec. O să încerc să mă întorc curând.

Mă atinge blând, alinător.

— Tu, Olivia, ai deschis ușa dintre noi. De acum înainte lucrurile se vor schimba.

Și pe urmă dispare.

Înainte îmi petreceam tot timpul tânjind ca Ted să vină acasă. Acum aș da orice ca să îl văd plecând.

E ciudat pentru că, în pofida situației îngrozitoare în care ne aflăm, îmi place să o am pe Lauren prin preajmă. E amuzantă și-mi place să discut cu ea. Vorbim sau ne jucăm, sau pur și simplu stăm împreună. E foarte drăguț, ca și cum aș fi din nou cu surioarele mele pisici abia fătate. Cred că pot spune că Lauren e una dintre ele. E capabilă să-mi creeze iluzia că mă mângâie sau mă îmbrățișează, deși asta nu se petrece

decât în mintea noastră. Muzica e cea care o împiedică să se folosească de corpul nostru comun. E ca și cum ai fi legat, dar nu cu călus la gură, zice ea, iar eu mă cutremur la auzul tonului ei pragmatic, pentru că pare atât de tânără și nimeni n-ar trebui să știe cum e să simți așa ceva.

În seara asta stăm încolăcite pe canapea în casa întunecată. Afară, copacii își răsfiră degetele în lumina lunii. Coarda e moale și neagră, invizibilă noaptea. Ted e sus, la etaj, beat mort, complet dus. Șușotim între noi.

— Dacă aș mai avea picioare, aș putea să fug de-aici, zice Lauren. Aș lua-o pur și simplu la goană.

Tu mă vezi? o întreb. *Pentru că eu nu te văd. Îmi pare așa de rău! Aș vrea să știu cum arăți.*

Ted a făcut în așa fel încât în casă să nu existe suprafețe reflectorizante.

— Mă bucur că nu mă poți vedea! spune ea. Corpul nostru a suferit prea mari stricăciuni. Să știi însă că te simt. Ești caldă, și asta e plăcut; e ca și cum ar sta cineva lângă mine.

Încerc să nu mă gândesc la corp, la corpul lui Lauren despre care ea susține că îl împărțim. O cred doar pe jumătate. Îmi simt blana, mustățile, coada. Cum să nu fie reale?

Să știi că de fapt mai e cineva, îi spun. *Suntem trei. Numele lui e Timpul Nopții.*

— Eu cred că sunt mai mult de trei. Uneori, când sunt jos de tot, îi aud. Încerc să nu le dau atenție.

Jos de tot?

— Există și alte niveluri. Va trebui să-ți arăt.

Spaima, ca o pană neagră, mă atinge. Torc tulburată ca să o fac să dispară.

— Olivia, zice ea, și-i simt tenta umedă din voce, nu te gândești câteodată că ar fi fost mai bine dacă nu ne-am fi născut?

Nu, îi răspund eu. *Cred că am fost norocoase că ne-am născut. Și încă și mai norocoase că am rămas în viață. Numai că nu mai știu ce înseamnă să te naști sau să fii în viață. Ce sunt eu? Se pare că tot ce credeam că știu nu e adevărat. O dată am crezut că-L văd pe DOMNUL. Și El mi-a vorbit. A fost real sau numai în imaginația mea?*

— Nu există alți zei decât cei ai lui Ted, spune Lauren. Cei pe care îi face acolo, în pădure.

Pana cea rece continuă să mă atingă, plimbându-se în sus pe coada mea, în jos pe șira spinării.

N-o să lăsăm să se întâmple. O să scăpăm de aici.

— Mereu repeți asta, o spui la nesfârșit! mă repede ea.

Preț de o clipă pare vechea Lauren, stridentă și aspră. Tonul i se îndulcește apoi:

— Ce o să faci după ce ne eliberăm? Eu am de gând să mă îmbrac cu o fustă și să port agrafe roz în păr. Ted nu mă lasă niciodată să-mi prind părul în agrafe.

Vreau să mănânc pește adevărat. (În sinea mea îmi spun: *O să merg să-mi caut iubita.) Dar cum rămâne cu familia ta?* o întreb. *Poate că vei putea să-i găsești.*

Tace un timp, apoi îmi răspunde:

— Nu vreau să vadă în ce hal am ajuns. E mai bine să creadă în continuare că sunt moartă.

Și unde vei locui?

— Presupun că aici. Vocea îi sună nepăsătoare: Pot să mă descurc fără Ted. Vreau să stau singură.

Toată lumea are nevoie de cineva, declar eu ferm. *Până și eu știu asta. Ai nevoie de cineva care să te mângâie și să-ți spună lucruri drăguțe și să se enerveze uneori pe tine.*

— Te am pe tine.

Asta așa e, spun eu surprinsă. *Nu mă gândisem la asta.*

O gâdil tare cu coada, făcând-o să izbucnească în râs. Din fericire sunt o optimistă care crede că în viața e nevoie și de râs.

Lauren oftează în felul acela care mă anunță că e pe cale să rostească ceva care îmi va displăcea.

— Tu te vei ocupa, răspunde ea. Atunci când va veni momentul. Știi asta, nu-i așa, Olivia? Va trebui să o faci. Eu nu pot folosi corpul.

Ce anume va trebui să fac? o întreb, deși cunosc răspunsul.

Tace.

Nu, nu pot.

— Trebuie să poți, zice ea cu tristețe în glas. Dacă nu, Ted ne va îngropa la fel ca pe celelalte pisicuțe.

Mă gândesc la toate fetițele acelea. Probabil că au cântat și ele și au purtat agrafe roz și s-au jucat. Au avut familii și animale de companie și idei, și unora dintre ele le-a plăcut să înoate, iar altora, nu; poate că le-a fost frică de întuneric; poate că au plâns când au căzut de pe bicicletă. Poate că au fost foarte bune la matematică sau poate la desen. Ar fi crescut și ar fi ajuns să facă alte lucruri – să aibă o slujbă și să deteste merele și să se sature de propriii copii și să facă excursii lungi cu mașina și să citească multe cărți și să picteze tablouri. Mai apoi ar fi murit într-un accident de mașină sau acasă, înconjurate de familie, sau într-un război îndepărtat undeva în deșert. Dar toate astea nu se vor întâmpla niciodată. Fetele acelea nu sunt nici măcar povești cu un sfârșit. Ci doar niște lucruri abandonate sub pământ.

Știu unde își ține cuțitul mare, spun eu. *Ted crede că numai el știe, dar nu-i așa.*

Mă strânge tare.

— Mulțumesc! șoptește ea, și-i simt respirația în blană.

Dintr-odată simt că nu mai suport așteptarea.

Ajunge! O să o fac chiar azi. Acum.

Sar pe blatul de bucătărie și mă înalț pe labele din spate. Deschid dulapul. La început nu-mi vine să-mi cred ochilor. *Nu e aici.* Dar nu, nu se poate, trebuie să fie. Îmi vâr nasul înăuntru și cercetez interiorul prăfuit. Cuțitul a dispărut.

— Oh!

Sesizez rana adâncă a dezamăgirii în vocea ei și aș face orice ca s-o ajut să se simtă mai bine.

— Bun, asta e. Nu-ți face griji, Olivia!

O să-l găsesc, îi spun. *Îți jur!*

Scoate un sunet subțire și îmi dau seama că se stăpânește să nu plângă. Însă îi simt lacrimile alunecând fierbinți pe blana de pe obraji.

Ce pot să fac? îi șoptesc. *Spune-mi, și o să fac!*

Pufnește pe nas.

— Ar fi ceva, dar probabil că nu vei putea, răspunde ea. Să folosești mâinile.

O să încerc, șoptesc, deși până și gândul la așa ceva mă face să vomit.

Dulapul de sub scări e plin de praf și miroase plăcut a ulei de motor unsuros. Într-un colț stau îngrămădite mormane de mochete prăfuite, un vraf de ziare vechi, părți dintr-un aspirator, cutii

cu cuie, o umbrelă de plajă... Urechile mi s-au lățit și stau ciulite, iar coada mi s-a ridicat de nerăbdare. Este exact genul de loc după care mă dau în vânt. Amușin deliciosul ulei negru care se prelinge pe podea.

— Concentrează-te, Olivia! zice Lauren. Am ascuns-o sub ziare.

Scotocesc cu nasul și adulmec ceva ce nu este hârtie de ziar. Ceva mai fin și mai lucios. Plastic.

— E o casetă, mă lămurește Lauren. Hai, ia-o! Nu, nu așa, folosește-ți mâinile! Labele nu sunt reale.

E tot mai frustrată.

— Trăiești în corpul meu, zice ea. Ești fată, nu pisică. Trebuie să pricepi asta.

Încerc să-mi simt *mâinile*. Însă nu reușesc. Îmi cunosc forma corpului. Mă deplasez într-un echilibru delicat pe patru labe catifelate. Coada mea e ca un bici sau ca un semn al întrebării, în funcție de starea de spirit. Ochii mei sunt verzi precum măslinele de cocteil și sunt frumoasă...

— N-avem timp pentru toate prostiile astea, mă avertizează Lauren. Haide, ia caseta în gură! Asta poți să faci, nu-i așa?

Da!

Prind caseta delicat cu fălcile.

— Acum o să mergem la fanta pentru corespondență din ușa de la intrare. OK?

OK!

Trecem prin camera de zi și zăresc ceva care mă face să mă opresc pentru o clipă.

— Ce e, Olivia? Ai văzut ceva? mă întreabă Lauren.

Da. Adică... nu.

— Bine! Atunci, grăbește-te!

Deschid fanta cu nasul. Simt metalul greu și rece pe nasul meu catifelat și fin. Lumea de afară miroase a îngheț în zori. Lumini albe îmi lovesc ochii.

— Aruncă repede caseta în stradă! spune Lauren. Cât de departe poți.

Smucesc din cap și arunc caseta. Nu pot s-o văd, doar o aud cum sare.

— A ajuns în tufișuri, șoptește Lauren, iar eu îi simt disperarea din voce.

Scuze! îi spun. *Mii de scuze!*

— Ar fi trebuit să ajungă pe trotuar ca s-o găsească cineva, zice Lauren, apoi izbucnește în plâns. Așa, nimeni n-o va găsi niciodată. Ai irosit singura noastră șansă.

Mă simt îngrozitor, Lauren. Serios, așa mă simt!

— Nu-ți dai deloc silința, mă acuză ea. Nu vrei să plecăm de aici. Îți place să fii prizoniera lui.

Nu! exclam. Agonizez. *Nu e așa. Vreau să ajut! A fost un accident!*

— Trebuie să iei lucrurile în serios, zice Lauren. Viețile noastre depind de asta, Olivia.

Nu poți continua să pretinzi că nu ai mâini. Trebuie să începi să le folosești…

Da, știu, îi răspund. *Trebuie să le folosesc ca să pot apuca cuțitul. O să exersez. Și n-o să mai dau greș.*

O adulmec și-mi frec capul de părțile din ea pe care le simt în minte.

Odihnește-te acum! îi spun. *Stau eu de pază.*

Ne încolăcim pe mocheta portocalie țepoasă și încep să torc. O simt lipită de mine, înăuntrul meu. Scoate un oftat adânc și o simt cum alunecă ușor în brațele somnului în întunericul liniștit. Coada mea e tare îngrijorată. Lui Lauren nu-i place să vorbească despre ce vom face după ce ne vom elibera. Am un presentiment urât că nu-i pasă de fapt de libertate. Ba chiar mai rău decât atât – că nu-și dorește să rămână în viață. Dar eu o s-o ajut. Voi face în așa fel încât să fim în siguranță.

Lauren are și așa destule pe cap, așa că nu i-am povestit ce lucru straniu am observat acum câteva clipe. În timp ce mă îndreptam spre ușa din față a casei cu caseta în gură, am aruncat o privire în camera de zi. Și jur că, pentru o secundă, mocheta și-a schimbat culoarea din portocaliu în albastru.

Dee

DEE STĂ LA FEREASTRĂ ȘI PRIVEȘTE AFARĂ ÎN întuneric. Mângâie pisica fără gheare cu mâini blânde și-i pare rău că s-a lăsat de fumat. „O pietricică drăguță”, șoptește ea pentru sine. Pisica își ridică ochii și-i aruncă o privire tăioasă. E târziu și toate ferestrele casei lui Ted sunt întunecate. Lui Dee îi este însă teamă să doarmă. Teamă ca păsările roșii să nu vină în zbor și să pătrundă în capul ei, cu știți voi ce în cioc. Sau să viseze celălalt vis, în care îi vede pe mama și tatăl ei plimbându-se mână în mână prin deșert sub o pătură de stele, căutând în continuare, strigând în continuare numele surorii ei mai mici. Amintirile nu pot fi ținute la distanță. Ele stau cuibărite una într-alta. *Ca păpușile acelea rusești*, își zice Dee.

Îi e din ce în ce mai greu cu așteptările lungi și veghea neîntreruptă. Uneori îi vine să țipe. Uneori îi vine să înșface o rangă, să meargă la casa lui Ted și să îi spargă ușa – ca să termine odată cu asta. Aiteori, ca acum, tot ce-și dorește

este să urce în mașină și să plece. De ce i-a revenit tocmai ei sarcina aceasta îngrozitoare? Dar n-are încotro. Le-o datorează lui Lulu și tuturor celorlalți. A cercetat articolele din ziare și coloanele cețoase luminate de strălucirea difuză a microfișelor. Articole despre copii care au mers la lac și nu s-au mai întors. Șapte sau opt pe puțin, de-a lungul timpului. Copii fără familii sau fără cineva căruia să-i pese de ei. De aceea, nu li s-a dat prea mare importanță. Disparițiile au încetat în ultima vreme. De fapt, de la Lulu încoace – și poate că există un motiv pentru asta. Poate că el a înțeles că este preferabil să țină copiii, în loc să riște să răpească mereu alții.

Soarele se înalță prin norul lăptos pe deasupra copacilor. Rozul mângâie cerul înspre est ca un deget.

Ceva se agită în aer în fața casei lui Ted. Un obiect dreptunghiular e azvârlit prin fanta de corespondență și zboară afară. Scoate un pocnet în timp ce saltă pe trepte, după care aterizează, verde lucios și fără zgomot, prin tufele de rododendron răsărite în apropierea scării.

Toate simțurile lui Dee intră în alertă. Pornește spre ușă. Inima îi bubuie atât de tare în urechi, încât nu poate auzi nimic altceva. Se forțează să tragă adânc aer în piept. Mâna ei este pe clanța ușii în clipa când aude familiarul *zdrang, zdrang, zdrang* al încuietorilor.

Rămâne încremenită preț de o clipă. Merge la fereastră. Ted iese din casă și pășește pe scara din față. Arată ceva mai îngrijit ca de obicei. Pare să se fi pieptănat.

Începe să coboare treptele, aruncă o privire în stânga, se oprește și se apleacă pentru a ridica ceva dintre frunzele verzi lucioase. Totul se oprește înlăuntrul lui Dee. Prea târziu. Ted a găsit obiectul, orice ar fi fost el.

Ted se îndreaptă de umeri. În mână ține un mic con de pin. Îl răsucește în mâini și îl studiază îndeaproape în lumina dimineții.

La douăzeci de minute după plecarea lui, Dee merge la casa lui Ted. Își urmează cu mare grijă planul. Sună la sonerie. Niciun răspuns. Ridică un pic clapa fantei de corespondență.

— Alo? strigă ea spre măruntaiele casei.

Starea de spirit a locuinței o lovește în față. Praf și disperare veche.

— Alo! strigă ea din nou. Sunt vecina, am venit să ajut!

I-a luat ceva timp ca să vină cu ideea acestei exprimări. E ceva ce fetița ar înțelege și ar părea totodată complet inofensiv în urechile oricărui alt ascultător. Casa își aruncă răsuflarea înspre ea. Dar nu se aude niciun alt sunet. Dee își pune gura la deschizătură și șoptește „Lulu?” Așteaptă

un minut, apoi două. Însă tăcerea casei nu face decât să se adâncească.

Începe să se lumineze. Pe stradă trece un bărbat care își plimbă câinele. Dee știe că nu poate să intre prin efracție. Și că mai devreme sau mai târziu cineva se va întreba ce caută acolo, de ce zăbovește pe treptele casei lui Ted.

Scoate lanterna din buzunar, se așază în patru labe și se târăște repede în tufișul de rododendron. Pânze de păianjen i se agață de fată ca niște mânuțe. Adrenalina îi pompează sânge în inimă. Și asta o face să se simtă bine, să se simtă vie.

Caseta zace pe jumătate îngropată în frunzele uscate. Un cărăbuș s-a cocoțat pe ea și-și mișcă elitrele, curios s-o cerceteze. Dee îl mătură cu mâna, apoi ia caseta și o vâră în sutien. Se retrage încet din tufiș. Efectul adrenalinei a trecut și acum îi e frig. În dreapta ei, ceva se deplasează într-o linie lungă și subțire prin covorul de frunze. Dee icnește și se îndepărtează de tufiș, lovindu-și dureros tibia de marginea unei trepte. Se bate înnebunită cu palmele în cap; simte greutatea fantomatică a unui corp solzos care se agață și se încolăcește în părul ei. Aleargă gâfâind spre ușa propriei case.

Ted

ZIUA ȘEDINȚEI CU OMUL-GÂNDAC A VENIT ÎN sfârșit. Trebuie să-mi duc planul până la capăt. De dragul lui Lauren. N-ar fi trebuit totuși să țip la el ultima dată când ne-am văzut. În ochi i-a apărut sclipirea aceea.

Drumul până la biroul lui e plăcut. Nu-i foarte cald afară. Mângâi conul de pin din buzunar. L-am găsit lângă scara de intrare în casă. Îmi plac conurile de pin. Au personalități foarte distincte.

Mă opresc cu mâna pe clanță. Omul-gândac e în birou la el și vorbește. E pentru prima oară când văd sau aud un alt pacient aici!

— Naiba să le ia de minți înguste! îl aud că zice. Minți înguste și orașe mici!

Vorbele lui mă fac să mă simt ciudat. Bat la ușă ca să-l avertizez că am sosit. Sunt o persoană care respectă intimitatea celorlalți. Omul-gândac se oprește din mormăit și spune „Intră!"

În spatele ochelarilor, ochii îi sunt calmi. În încăpere nu se află nimeni altcineva.

— Mă bucur să te văd, Ted! zice el. M-am temut că n-o să vii. Văd că ai zgârieturi proaspete pe mâini și față.

— Pisica e de vină, replic eu. Trece printr-o perioadă grea.

(Unghii pe fața mea, țipete când o așez în ladă.)

— Bun, deci ce mai faci?

— Bine, îi răspund. Pastilele îmi fac bine. Numai că le termin prea repede. Mă gândeam că îmi poți da o rețetă ca să merg la farmacie, în loc să le iau de aici.

— Mda, putem discuta despre mărirea dozei. Dar aș prefera să iei pastilele de la mine. În plus, la farmacie ar trebui să le plătești. Și îmi închipui că n-ai vrea așa ceva.

— Nu prea.

— Ai ținut jurnalul de sentimente? mă întreabă.

— Sigur, îi răspund politicos. E grozav! Sugestiile tale m-au ajutat mult.

— Jurnalul te-a ajutat să identifici niște obiective?

— Păi, îi răspund, îmi fac griji mari pentru pisică.

— Pisica ta gay.

— Da. Clatină tot timpul din cap și își acoperă urechile cu labele, de parcă ar avea ceva înăuntru. Și pare că nimic nu o ajută.

— Și asta te face să te simți neajutorat? mă întreabă omul-gândac.

— Da. Nu vreau s-o văd că suferă.

— Dar n-ai putea să acționezi cumva? S-o duci la medicul veterinar, de pildă?

— Oh! exclam. Nu. Nu cred că cei de la clinica de animale ar înțelege-o. Deloc. E o pisică foarte specială.

— Bun, dar dacă nu încerci, n-ai cum să știi, nu-i așa? zice omul-gândac.

— De fapt, spun eu, mai e ceva care mă îngrijorează.

— Da?

Pare nerăbdător. Aproape că mă face să mă simt prost. Așteaptă de atâta timp să îi ofer ceva!

— Mai ții minte serialul ăla TV de care ți-am povestit – cel cu mama și fiica?

Dă din cap. Își ține pixul nemișcat. Și ochii, precum niște cercuri albastre plate, fixați asupra mea.

— M-am uitat la alte episoade. Povestea s-a mai complicat un pic. Fata aia furioasă, cea care tot încearcă să-și omoare mama – ei bine, se pare că are un fel de... a doua natură.

Omul-gândac nu se clintește. Ochii îi rămân ațintiți asupra mea.

— Mda, se mai întâmplă, zice el rostind cuvintele rar. Ce-i drept, nu frecvent... și lucrurile nu decurg deloc ca-n filme.

— Filmul ăsta nu seamănă cu altele.

— Parcă ziceai că e un serial de televiziune.

— Da, un serial, asta voiam să spun. Deci, cum ziceam, fiica e câteodată o tânără ca oricare alta, însă în alte dăți pare complet... diferită.

— Ca și cum o altă personalitate ar prelua controlul? mă întreabă el.

— Da. Ca și cum în ea ar exista doi oameni.

Două specii diferite, de fapt, îmi spun, dar numai în sinea mea. Cred că i-am dezvăluit suficient.

Omul-gândac răspunde:

— Cred că e vorba de un caz de tulburare disociativă de identitate, sau TDI.

Tulburare disociativă de identitate. Nu pare ceva care ar da bine la TV sau radio. Și nu cred că ar avea vreo legătură cu situația lui Lauren.

Omul-gândac mă urmărește cu atenție, și îmi dau seama că murmur în barbă. Că mă port ciudat. Îl fixez cu o expresie fermă.

— Foarte interesant! comentez.

— Mai înainte i se spunea tulburare de personalitate multiplă. TDI este un termen nou – deși încă nu-l înțelegem în totalitate. În cartea mea, mă ocup extensiv de el. În fapt, se poate spune că întreaga mea *teză*...

— Bun, dar ce anume înțelegem din tulburarea asta? spun eu, încercând să-l aduc înapoi la subiect.

Știu din experiență că, dacă nu-l opresc, va trăncăni la nesfârșit despre cartea lui.

— Fata din serialul tău a fost probabil supusă unor abuzuri sistematice, fizice sau emoționale, explică omul-gândac. În urma lor, mintea ei s-a fragmentat. Și astfel s-a format o nouă personalitate, capabilă să facă față traumei. E un lucru frumos, dacă stai să te gândești. Soluția elegantă găsită de un copil pentru a-și combate suferința. Ochii îi strălucesc în spatele ochelarilor în timp ce completează: Asta ai văzut în serial? Abuz?

— Nu știu. Poate că am ratat partea asta în timp ce-mi pregăteam popcornul. Oricum, ce vreau să zic este că mama ei nu știe cum ar trebui să procedeze. Ce ar trebui să facă, după părea ta de specialist?

— În privința aceasta există două școli de gândire, răspunde omul-gândac. Prima dintre ele își propune să atingă o stare numită co-conștiință. Îmi observă privirea și adaugă: Terapeutul va încerca să ajute personalitățile alternante sau alter egourile să găsească calea de a coabita armonios.

Aproape că-mi vine să izbucnesc în râs. Lauren nu ar putea coabita armonios cu nimeni.

— N-ar merge, îi spun. În serial, cele două nu știu că sunt o singură persoană.

— Imaginația fetei ar putea fi pusă la lucru în beneficiul ei. Fata nu trebuie să stea la mila imaginației sale. Își poate construi un spațiu în interiorul ei. O construcție reală. Mulți copii își

fac castele sau conace. Dar poate fi orice. O cameră, un hambar. Numai să fie mare, cu loc suficient pentru toate alter egourile. După care fata își poate invita personalitățile alternante să se adune acolo în siguranță. Pentru a se cunoaște între ele.

— Dar cele două personalități *chiar* nu se suportă reciproc.

— Îți pot recomanda niște cărți, zice omul-gândac. Ca să înțelegi mai bine acest tip de abordare.

— Care e cealaltă școală de gândire?

— Integrarea. Alternantele sunt subsumate în personalitatea primară. Și efectiv dispar.

— Ca și cum ar muri.

Sau ca și cum ar fi ucise, adaug în sinea mea.

Mă privește atent pe deasupra ochelarilor.

— Într-un fel, da, răspunde el. Procesul terapeutic este îndelungat, putând dura câțiva ani. Unii practicieni consideră că e soluția cea mai bună. Eu nu sunt sigur. Contopirea unor personalități pe deplin dezvoltate într-una singură e un lucru anevoios uneori – și nerecomandabil. Există practicieni care privesc aceste personalități, aceste alter egouri, drept oameni în toată puterea cuvântului. Oameni cu vieți și opinii proprii. Din lipsă de un cuvânt mai bun, cu suflet, așa susțin ei. Însă procesul ăsta e dificil, cum am mai spus. E ca și cum am încerca,

tu și eu, să ne contopim, să devenim o singură persoană.

— Totuși, se poate, comentez eu.

— Ted, zice el. Dacă știi... pe cineva aflat într-o asemenea situație, fii sigur că are nevoie de ajutor. De mult ajutor. Aș putea să o îndrum să...

Mâna stângă îi stă în poală. Pe cea dreaptă a așezat-o cu palma în jos pe masa mică de lângă birou, la câțiva centimetri de telefonul mobil. Iau un pix de pe masă și mă joc cu el, urmărindu-i în tot acest timp cu mare atenție mâna dreaptă, cea aflată lângă telefon. Îl aștept să facă următorul salt mintal. Îl aștept să întindă mâna după telefon. Sper totuși să n-o facă. În mod straniu, am ajuns să țin la el.

— Ce puzzle complex! rostește el visător, și-mi dau seama că nu i se adresează nimănui. În cartea mea pun următoarea întrebare: în ce constă eul? Știi, există o teorie filozofică conform căreia TDI ar putea deține secretul existenței umane. Sunt unii care susțin că fiecare lucru și obiect viu, fiecare piatră și fir de iarbă are suflet și toate sufietele adunate alcătuiesc o singură conștiință. Fiecare lucru este o parte componentă vie a unui univers care respiră, este conștient... Dacă acceptăm teoria, înseamnă că suntem cu toții personalități alternante – în esență ale lui Dumnezeu. Nu-i așa că-i o idee minunată?

— Clar, răspund eu. Îmi poți da, te rog, titlurile cărților acelora? îl întreb pe cel mai politicos ton cu putință. Cele despre integrare.

— O, sigur că da.

Rupe o foaie din blocnotes și începe să mâzgălească.

— Te rog să meditezi serios la ce ți-am spus, Ted! zice el cu ochii pe foaie. Cred că i-ar fi de mare ajutor dacă aș avea acces și aș putea discuta cu ea.

Ochii omului-gândac sunt plini de abstracții, și asta mă face să mă simt în siguranță. Arde de emoție. Țin pixul ascuns în pumn ca pe un pumnal.

Dacă ar ști el... Mă gândesc la nopțile întunecate petrecute în compania lui Lauren, la umezeala lipicioasă a mâinilor ei, la dinții și unghiile ei ascuțite care lasă urme vizibile de zgârieturi în carnea mea. Mă gândesc la Mami.

Revin din locul unde am fost pentru câteva clipe. Dinspre perete se aude un sunet precum cel făcut de șoareci. Vârful pixului e îngropat adânc în palma mea. Sunetul nu e scos de picioare de șoareci, ci de sângele ce se prelinge în tipare bine definite pe mocheta în nuanțe pale. Omul-gândac se holbează. Fața îi este inexpresivă și albă. În timp ce îl privesc, fața începe să i se umple de oroare. Fața mea nu se deformează corect pentru a transmite ideea de durere și este prea târziu ca să pretind acum că

simt așa ceva. Omul-gândac a sesizat, în fine, o părticică din ceea ce sunt cu adevărat. Extrag cu grijă pixul din locul unde s-a implântat în palma mea. Iese cu un mic sunet pleoscăit, ca o acadea ținută ferm între dinți. Opresc sângerarea cu un șervețel de pe biroul omului-gândac.

— Mulțumesc! spun, luând foaia de hârtie dintre degetele lui.

Se trage înapoi și încearcă să-și mascheze spaima, dar fără succes. Cunosc bine gestul: retragerea aceea, ca și cum carnea de pe mâna lui ar încerca să se târască departe de a mea. În felul ăsta obișnuia să mă atingă Mami.

Ies împleticit din birou, apoi trântesc ușa în urma mea și mă trezesc în sala de așteptare din plastic, cu duhoarea ei de flori sintetice. Ședința nu a decurs bine. Dar cel puțin acum am o denumire. Mă opresc atât cât s-o notez. *Tulburare disociativă de idcntitate*. Aud cum ușa biroului se deschide în urma mea și o iau din nou la goană, împiedicându-mă de scaunele albastre goale din plastic. De ce nu am văzut pe nimeni vreodată așteptând în sala asta? Oricum, nu contează, pentru că nu voi mai reveni aici.

Olivia

ÎNCEP SĂ SUSPECTEZ CĂ TED A ARUNCAT cuțitul la gunoi. Sau poate că îl cară după el în nopțile acelea lungi când se întoarce acasă duhnind a pământ și oase vechi.

Luăm în considerare și alte variante. Totuși, cuțitul rămâne opțiunea cea mai bună pentru că este ascuțit și poate fi manevrat cu repeziciune. Corpul lui Lauren nu este puternic. În casă nu e nimic de mâncare, nici măcar ceva otrăvitor. Ted și-a învățat lecția.

Nu vreau să discut cu Lauren despre asta, însă am impresia că Ted pune ceva la cale. Azi a venit acasă cu niște cărți noi. Titlurile lor îmi dau dureri în mustăți. Cred că se referă la noi. Încerc să-mi ascund gândurile, să le țin departe de Lauren. Dacă le cufund suficient de adânc în mine, nu le poate auzi. Îi mulțumesc din nou DOMNULUI că m-a ținut aici, în casa asta. Lauren are nevoie de mine.

— Mă gândesc că aș putea confecționa eu un cuțit, zice Lauren pe un ton nesigur. Cum am

văzut la televizor că fac deținuții. E rău că n-avem pic de mâncare. M-ar ajuta să gândesc mai bine.

Îi simt foamea. Se adaugă peste a mea și îmi adâncește durerea din burtă. Timpul Nopții mârâie și se zgâlțâie în profunzimile noastre ca fâlfâitul unor aripi negre. Îl forțez să se întoarcă la locul său. Este la fel de înfometat ca noi.

Nu e momentul tău, îi spun.

Își arată colții, însă e prea adânc în interiorul meu ca să-nțeleg ce mormăie. Fie *Acum, acum, acum*, fie *Nu, nu, nu*. Nu-mi dau seama care dintre ele.

Scotocim prin sertare și dulapuri. Nu găsim decât praf. Lauren inventează cântece ca să ne distreze. Cel mai bun e despre un păduche de lemn. Este chiar foarte, foarte bun.

Suntem extenuate. Mă încolăcesc pe podea, sub canapea. Coarda zace morman lângă mine. Astăzi este galben-pal și delicată.

Chiar dacă am găsi cuțitul, tot n-aș putea să-l folosesc asupra lui Ted. În afara scurtei străfulgerări, atunci când Lauren a dărâmat zidul care ne desparte, n-am fost capabilă să-mi controlez mâinile, capul, brațele așa cum fac tedii. Mă simt în continuare pisică. Și mai e ceva. Atunci când mă gândesc la Ted, încă mă simt atrasă de el. Iubirea nu se stinge ușor. Lovește cu picioarele și se zbate.

Lauren spune:

— Trebuie să continui să exersezi, Olivia.

Sunt obosită, îi răspund. În sinea mea îmi zic: *Exercițiile sunt oribilc și le detest*.

— Te-am auzit, pisică proastă! mă ia la rost ea. Cum crezi că vom putea scăpa de aici dacă tu nu-ți vei putea folosi corpul?

Uncori cști cam ncpoliticoasă.

— Măcar eu nu-mi încalc promisiunile, Olivia. Ai spus c-o să încerci.

Miorlăi nemulțumită; sunt conștientă că are dreptate.

Lauren oftează.

— Hai să o luăm de la capăt! Du-te la baza scărilor! Spune-mi ce vezi!

Văd scările, rostesc eu șovăielnic. (Întotdeauna am impresia că răspund greșit.) *Văd mocheta. Balustrada care urcă. În vârf, abia întrezăresc palierul. Și dacă mă răsuccsc în loc, văd ușa de intrare, suportul dc umbrelc, ușa dc la bucătărie, un pic din cea care dă în camera de zi...*

— OK! zice ea. De ajuns! O să numim asta „Timpul Nopții”. El poate vedea ce ai descris tu, dar nu mai mult. Gândește-te! Vizualizează! Imaginează-ți că îl vezi la baza scărilor! Acum hai să mergem în capul scării!

Pe penultima treaptă înaintea palierului, Lauren îmi face semn să mă opresc.

— Ia spune-mi, acum ce vezi?

Văd ușa de la baie, dormitorul lui Ted, camcra ta și plafoniera...

— Deci tot ce este în partea de sus a scărilor, da?

Da.

— Dar spre jos vezi ceva? Holul? Ușa de intrare, suportul de umbrele...

Nu.

— Bun, hai să numim asta „Lauren"! Asta e ceea ce pot vedea eu. Ai înțeles?

Nu tocmai, îi răspund, dar Lauren nu mă ascultă.

— Coboară din nou!

Când ajung exact la mijlocul scărilor, Lauren spune:

— Stop!

Mă aflu pe treapta unde îmi place să trag un pui de somn. Deasupra, sunt șapte trepte, iar dedesubt, tot atâtea.

— Ce vezi acum? mă întreabă Lauren.

Văd balustrada, răspund eu, *văd scara și mocheta de pe palier. Dacă mă uit în jos, văd podeaua din hol și, dacă mă ghemuiesc, văd o parte din ușa de intrare. Iar dacă mă uit în sus, văd geamul dinspre capul scărilor, ușa de la baie și plafoniera.*

— Bun, deci vezi câte ceva din ce este deasupra și ceva din ce se află mai jos de tine. Asta ești tu, Olivia. Timpul Nopții este jos, eu sus, iar tu la mijloc și faci legătura dintre noi. Ești punctul de legătură. O singură persoană ne poate salva. Și aceea ești tu.

Coarda capătă o tentă certă roz-aurie când mă umflu de mândrie.

— Tot ce trebuie să faci este să urci, spune Lauren. Haide, încearcă!

Dar…

— Nu vreau să urci la modul propriu, spune Lauren impacientată. Doar nimic din toate astea nu este real.

OMG! CE VREI SĂ…?

— Nimic. Nu contează. Hai să repetăm!

Mă înfior. Simt sub labele mele catifelate vechea mochetă aspră de pe scări. Îmi plac labele mele. Nu vreau să fiu o ted. Vreau să fiu eu însămi.

Mi-e frică! Nu pot să mă mișc, Lauren.

— Spune-ți în gând o poveste! cere Lauren, iar din tonul ei îmi dau seama că știe ce înseamnă să împietrești de frică. Pretinde că sus este ceva ce îți dorești mult și mergi acolo! adaugă ea.

Mă gândesc la DOMNUL și la numeroasele Lui fețe, și la cât de bun este El. Încerc să mi-L imaginez pe palierul de deasupra mea. Inima mi se umple de iubire. Aproape că Îl pot vedea, cu corpul Său roșcovan și coada de tigru. Și ochii aurii.

Urc o treaptă. Pereții se cutremură pentru o clipă. Mi se face rău; mă simt de parcă aș cădea de la o mare înălțime.

— Bun! zice Lauren cu vocea spartă de atât entuziasm. E foarte bine, Olivia!

Mă uit în sus la DOMNUL. Îmi zâmbește. Și pe urmă observ că are fața lui Ted. De ce poartă fața lui Ted?

Mă răsucesc și o iau la goană în jos pe scări, miorlăind nefericită. Lauren țipă nedeslușit în capul nostru.

Nu pot s-o fac, îi spun eu. *Te rog, nu mă obliga! Este îngrozitor.*

— Nu mă iubești, rostește Lauren cu tristețe în glas. Dacă m-ai iubi, ți-ai da toată silința.

Ba nu-i adevărat, te iubesc, te iubese mult! spun eu cu un mic mieunat. *N-am vrut să te supăr.*

— Ai mai făcut-o și înainte, Olivia. Știu, pentru că am simțit. Dărâmi bariera și te ridici. O faci de fiecare dacă când dai Biblia jos de pe masă. De fiecare dată când o faci, se aude un tunet și casa se clatină, nu-i așa? O faci atunci când înregistrezi pe casetă. Și mai ții minte când ai deschis ușa de la frigider? Carnea s-a stricat rău de tot atunci! Tot ce trebuie să înveți este să faci la fel în mod deliberat.

Îmi amintesc tot ce îmi spune ea, dar tot nu înțeleg. Sigur că s-a stricat carnea, doar am lăsat deschisă ușa de la frigider.

— Ce culoare avea mocheta în ziua aceea, Olivia?

Nu e așa surprinzător, având în vedere prin câte a trecut – Lauren și-a pierdut mințile.

— Presupun că ai dreptate, zice ea acum, dar ce-ar fi să încerci totuși?

Ce ciudat este să-ți poată auzi cineva gândurile! îmi spun eu. Încă nu m-am obișnuit cu asta.

— Te rog!

Vocea îi sună așa de trist, încât mă rușinez.

Bine! răspund în final. *O să încerc!*

Încerc de mai multe ori, însă oricât de mult mă străduiesc, nu-mi simt decât blana neagră mătăsoasă de pe spinare și cele patru labe moi.

După mult timp, aproape o eternitate, Lauren zice:

— Oprește-te!

Mă așez pe scări cu oarecare ușurare și încep să mă ling și să-mi fac toaleta.

— Nu vrei să mă ajuți.

Lacrimile umplu glasul lui Lauren.

Ba vreau, spun eu. *Oh, Lauren, nimic nu îmi doresc mai mult pe lume decât să te ajut! Numai că... nu pot.*

— Nu, zice ea încet. Nu vrei.

Am o senzație ciudată în coadă. Caldă, cumva. O răsucesc ca să simt răcoarea pe lungimea ei. Însă senzația de cald se accentuează. Devine fierbinte.

— Pot să te mângâi, zice Lauren. Dar pot să fac și așa.

Durerea mă străpunge roșie ca focul prin vertebre. Se transformă într-o flacără. Coada mea devine un vătrai roșu ca focul. Plâng.

Te rog, oprește-te, Lauren!

— Ceea ce-i fac eu unei pisici imaginare nu are nicio importanță.

Dar mă doare!

Durerea îmi pulsează în creier, în blană, în oase.

— Îți închipui că ești frumoasă, rostește Lauren cu același glas visător. Ted a dat jos oglinzile din casă și nu poți vedea cum arăți în realitate, așa că o să-ți spun eu. Ești mică, strâmbă și uscată. Ca mărime, ești jumătate din cât ar trebui să fli. Toate coastele îți ies prin piele ca niște lame de cuțit. Nu mai ai mulți dinți rămași în gură. Părul îți crește în smocuri ațoase pe capul chel. Cum arsurile de pe față și mâini ți s-au vindecat una după alta, țesutul de pe cicatrice s-a îngroșat atât de mult, încât ți-a deformat fața. Ți-au tras nasul în lateral și ți-a acoperit ochii, așa că unul dintre ei aproape că s-a închis din cauza cicatricelor. Te vezi pășind fudulă prin casă pe cele patru picioare elegante ale tale. Nu e adevărat. În fapt, te târăști pe mâini și genunchi și-ți tragi după tine picioarele rupte și nefolositoare, ca un pește urât. Nu-i de mirare că nu vrei să trăiești în corpul ăsta. L-ai

ajutat pe Ted să-l distrugă și după aia te-ai cocoțat în poala lui și ai tors. Ești penibilă. Se oprește, după care rostește cu o voce diferită: Oh, Olivia! Îmi pare foarte rău!

Fug și miorlăi oripilată. Șocul post-durere încă se rostogolește în mine. Cuvintele ei sunt însă cele care mă rănesc cel mai tare.

— Te rog, Olivia, iartă-mă! strigă ea după mine. Îmi cer scuze! Uneori mă înfurii, dar n-am vorbit serios.

Știu cum s-o rănesc la rândul meu. Știu locul de care se teme cel mai tare.

Sar pe răcitor, apuc capacul cu gheara făcută cârlig și îl trântesc zgomotos peste. Întunericul binevoitor cuprinde lada, iar eu îmi astup urechile ca să nu mai aud țipetele lui Lauren. Las nimicul cel moale să mă poarte cu el. Mă cufund în adâncime.

De câte ori poate îngenunchea cineva înainte de a se lăsa distrus pe vecie? Când ai de-a face cu lucruri distruse, trebuie să te porți cu mare grijă; uneori ele se prăbușesc și în cădere le distrug, la rândul lor, pe celelalte.

Ted

MĂ ÎNTORC LA BARUL CU LUMINIȚE ÎN COPACI unde am întâlnit-o pe femeia cu părul ca untul și ochi albaștri. E o zi caldă, așa că mă așez la una dintre mesele lungi din curtea din spate ca să inhalez mirosul de carne friptă și să mă gândesc un timp la ea. De undeva se aude o muzică country plăcută, dintr-aceea de la munte. Așa ar fl trebuit să fie întâlnirea noastră. Cea reală nu a decurs bine.

Nu te mai gândi la asta!

În jurul meu, bărbații vin și pleacă. Sunt concentrați, emană energie, dar nu-s prea vorbăreți. Nici acum nu văd nicio femeie prin preajmă. Sincer să fiu, mi-aș dori să țin închisă acea parte din creierul meu. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu femeia cu părul ca untul. Ziua e caldă și calmul începe să se instaleze în mine, aproape ca și cum aș fl într-o sală de așteptare. Dau gata șase sau șapte shoturi de whiskey ieftin. Deși cine stă să le numere? După ce termin, o să mă întorc acasă.

— N-am venit cu mașina. Ar fi o iresponsabilitate din partea mea!

Îmi dau seama că vorbesc tare și se uită lumea la mine. După asta, îmi vâr capul în bere și rămân tăcut. În plus, îmi amintesc că am vândut camioneta în urmă cu ceva timp.

La asfințit sosesc și mai mulți oameni. Probabil că și-au terminat schimbul la serviciu. E un du-te-vino continuu, dar sunt lăsat în pace. Încep să înțeleg de ce nu sunt femei aici – nu-i un loc potrivit pentru ele. Ce-ar spune Mami dacă m-ar vedea într-un asemenea bar? Și-ar face gura pungă, dezgustată. *E împotriva științei*. Mă cuprind fiorii. *Dar Mami n-are cum să te vadă*, îmi reamintesc. *Mami nu mai e*.

Nu-mi dau seama ce beat sunt până ce nu mă ridic de pe bancă. Luminițele din copaci ard ca niște comete. Întunericul murmură și timpul încetează să se miște sau poate că se mișcă atât de iute, că nu-l mai pot simți. *Uite, de asta beau*, îmi zic în sinea mea. *Ca să mențin controlul asupra timpului și spațiului*. Pare cel mai just gând care mi-a trecut prin minte vreodată. Fețele se clatină și pălesc.

Trec printre peticele de lumină și întuneric, apoi traversez curtea și mă preling pe lângă copaci. Caut ceva ce nu-s în stare să numesc. Văd o clădire auxiliară joasă și iluminată care se profilează pe cer. Intru și dau de o încăpere cu miros mineral și pereți placați cu scânduri de-a

lungul cărora se înșiră pisoare. Încăperea e plină de tipi care râd. Își trec ceva mic dintr-o mână într-alta și povestesc ceva despre un amic care are un cal. Sau care e cal. Sau imită un cal. După aceea pleacă și rămân singur cu picuratul liniștitor și becul chior care se leagănă în aer. Intru într-o cabină și încui ușa ca să mă așez în pace, la adăpost de ochi curioși. E vina femeii cu părul ca untul, mi-am amintit de ea venind aici și de asta m-am întristat – de obicei sunt prudent, nu beau atât de mult decât atunci când sunt acasă. Trebuie să ies de aici, trebuie să mă întorc acasă. Însă în clipa asta nu am idee cum aș putea să o fac. Pereții pulsează.

Doi oameni intră în baie. Se mișcă împleticit și vorbesc neclar; sunt beți turtă – până și eu îmi dau seama.

— I-au aparținut unchiului meu, zice o voce. Și înainte bunicului meu. Și mai înainte tatălui său. Care i-a purtat când lupta în Războiul Agresiunii Nordului. Așa că dă-mi-le înapoi, omule! Inelele de manșetă, vreau să zic butonii de cămașă. Sunt de neînlocuit. Și-s argintii cu roșu, culorile mele preferate.

— Nu ți le-am luat eu, răspunde cealaltă voce.

Una care îmi sună familiar. Sinapsele mele leneșe iau foc la auzul ei. O idee îmi străpunge creierul, apoi, la fel de iute, o pierd.

— Și știi că nu ți i-am luat eu, continuă vocea. Nu vrei decât să faci rost de niște bani de la

mine. Te citesc de la o poștă.

— Ai stat lângă mine la bar, rostește tipul cu butonii. I-am scos doar o secundă. Și în clipa următoare au dispărut. Asta e realitatea.

— Ești instabil emoțional și psihic, zice vocea familiară, acum plină de compasiune. Înțeleg că refuzi să crezi că ai pierdut butonii. Cauți pe cineva pe care să dai vina. Am priceput. Dar în adâncul ființei tale știi că nu eu ți i-am luat.

Celălalt bărbat începe să plângă.

— Te rog! zice el. Știi că nu-i frumos ce ai făcut.

— Nu-ți mai proiecta halucinațiile asupra mea. Du-te să-ți cauți pe altcineva!

Aud o bufnitură și un trosnet. Cineva a căzut la podea. Am devenit curios și sentimentul ăsta e mai puternic decât beția. În plus, sunt aproape sigur cui îi aparține cea de-a doua voce.

Deschid ușa cabinei și cei doi tipi își ridică surprinși privirile spre mine. Unul dintre ei are pumnul strâns și tras puțin în spate, pregătit să-l lovească pe bărbatul întins pe podea. Scena arată precum coperta unei cărți cu Hardy Boys sau un afiș pentru un film vechi. Nu mă pot stăpâni și izbucnesc în râs.

Omul-gândac clipește înspre mine. Are o pată pe nas. Sper să fie de murdărie, nu de altceva.

— Bună, Ted! zice el.

— Bună!

Îi întind mâna. Tipul care și-a pierdut butonii și l-a lăsat lat la podea a zbughit-o deja afară. Uneori, foarte rar ce-i drept, statura solidă îmi aduce beneficii.

Îl ajut pe omul-gândac să se salte în picioare. Partea din spate a cămășii lui e umedă, alunecoasă și maronie.

— Of! face el resemnat. Poate c-ar fi mai bine să plecăm de aici. E posibil să revină, poate însoțit de amici. Inexplicabil, dar pare să aibă prieteni.

— OK, zic eu. Hai să mergem!

Drumul e un tunel de lumină chihlimbarie. Nu-mi amintesc în ce direcție se află casa mea și nici nu pare a fi un amănunt prea important în clipa aceasta.

— Ce facem acum? îl întreb pe omul-gândac.

— Am chef să mai beau.

Ne îndreptăm spre o firmă luminoasă aflată la distanță. Pe măsură ce ne apropiem, firma pare să avanseze și în același timp să se retragă, dar în final ajungem; este o stație de benzină unde se vinde bere, așa încât cumpărăm câteva doze de la bărbatul somnoros care se ocupă de afacere. Pe urmă ne așezăm la masa dinspre șosea, lângă pompe. E liniște deplină. Întreruptă doar când și când de câte o mașină.

Îi dau un șervețel de hârtie omului-gândac.

— Ai ceva pe față, îl atenționez, iar el se șterge fără a comenta. Ca să vezi, iată-ne bând bere

împreună, spun eu. Ce ciudat!

— Mda, ai dreptate, replică el. Evident, genul ăsta de lucruri n-ar trebui să se întâmple între terapeut și clientul său. Intenționezi să mai vii la ședințe?

— Da, îi răspund.

Deși, desigur, nici prin cap nu-mi trece.

— Bun! Aveam de gând să deschid subiectul la viitoarea ședință, dar pot s-o fac de pe acum. Să știi că ar trebui să-mi dai adresa ta reală. Pentru dosar. Am verificat, și la adresa pe care mi-ai dat-o nu e o casă. E un magazin 7-Eleven.

— Am făcut o greșeală. Uneori încurc numerele.

Își flutură mâna, ca și cum n-ar fi ceva important.

— Dar *tu* unde locuiești? îl întreb.

— Ăsta e genul de întrebare pe care numai eu pot s-o pun! mi-o taie el scurt.

— De ce credea tipul ăla că i-ai luat butonii?

— N-am idee. Imaginează-ți, eu să fur!

— Nu, nu pot să-mi imaginez, replic, pentru că realmente nu pot. De ce ți-ai ales meseria asta? Nu e plictisitor să asculți oameni vorbind ore în șir despre ei înșiși?

— Ba da, uneori. Dar sper că lucrurile se vor schimba cât de curând și vor deveni mult mai interesante.

Bem împreună încă ceva vreme, deși nu știu cât. Ne aruncăm din când în când câte o vorbă

care se pierde însă apoi în eter. Farurile puținelor mașini care trec pe șosea aruncă dungi albe pe fețele noastre. Mă simt foarte atașat de omul-gândac.

Se apleacă spre mine.

— În seara asta multă lume ne-a văzut plecând împreună. Tipul de la benzinărie se uită la noi chiar în această clipă. O să te țină minte. Nu ești ușor de trecut cu vederea.

— Asta așa e.

— Bun, acum haide să discutăm serios! zice el. Și sincer. Spune-mi de ce n-ai mai venit la ședințe?

— Pentru că m-ai vindecat, chicotesc eu.

— Mare figură ești să te înțepi în halul ăla cu pixul!

— Presupun că am un prag înalt de suportabilitate a durerii.

Sughiță ușor.

— Erai destul de zdruncinat în ziua aia. Ai plecat în grabă. Așa că nu ai observat că te urmăresc. Nu vrei să se afle unde locuiești, nu-i așa? Dar să știi că zgomotele sunt greu de înăbușit. Vocile de copii sunt atât de penetrante!

Întunericul e brusc străfulgerat de o fierbințeală roșie. Dintr-odată, omul-gândac nu îmi mai pare atât de beat. O presimțire îngrozitoare începe să se înalțe în mine.

— Ea nu-i de fapt fiica ta, nu-i așa? mă întreabă omul-gândac. Așa cum nici pisica ta nu

e de fapt pisică. Te-ai crezut subtil încercând să mă conduci treptat spre diagnosticul de tulburarea disociativă de identitate. Numai că eu îmi câștig existența citind oamenii, Ted. Și n-ai cum să mă păcălești. TDI e cauzată de traume. De abuzuri. Așa că spune-mi, care-i motivul real pentru care Lauren – sau Olivia, dacă vrei – nu iese niciodată din casă?

Mă forțez să râd. Mă forțez să par beat și prietenos.

— Ești tare deștept! îi spun. În seara asta m-ai urmărit până la bar?

— Am avut ghinion că tipul ăla a intrat în baie, rostește omul-gândac pe un ton visător. Aitfel nu ți-ai fi dat seama că te urmăresc de ceva vreme.

Am fost neglijent și orb. I-am permis să vadă cine sunt cu adevărat.

— Tu ai fost cel care mi-a spart casa. Nu doamna vecină, așa cum am crezut. Ai făcut însă o greșeală. Ai pus placajul la loc bătându-l în alte cuie.

— Habar n-am despre ce vorbești, ripostează omul-gân-dac cu un aer jignit, și este atât de convingător, încât aproape că îl cred. Ascultă-mă, Ted, asta e o ocazie de pe urma căreia am putea profita amândoi!

— Cum? întreb eu. Nu te pot plăti mai mult.

— Putem câștiga amândoi bani din treaba asta! zice el. Uite ce-i, se apleacă el spre mine,

am fost menit să fac lucruri mai mărețe în viață decât să am o nenorocită de clinică minusculă și să ascult niște gospodine între două vârste care perorează despre cum și-au pierdut stima de sine. Știi că am fost printre primii în clasa mea? Adevărat, am avut o mică problemă la un moment dat, dar mi-am recăpătat licența. Merit mai mult decât atât. La urma urmei, care-i diferența dintre mine și autorii de bestsellere? Îți spun eu, e doar o chestiune de șansă. Când te-am cunoscut, am înțeles imediat că dădusem peste ceva special – studiul de caz perfect. Am postat reclame de terapie ieftină luni în șir. Tatăl meu obișnuia să spună că, dacă aștepți suficient de mult timp, răul își va face cu siguranță apariția. Cred că tu poți să-mi dai ceea ce merit. Tu, Ted, ești în centrul cărții mele. Nu-ți face griji, nimeni nu va ști că tu ești personajul principal! O să-ți schimb numele – poate că o să-ți zic Ed Flagman. Tot ce vreau de la tine este să fii sincer cu mine – complet sincer.

— Ce-ai vrea să-ți spun?

Aș vrea să înceteze cu vorbitul. Altfel voi fi obligat să fac un lucru care-mi displace.

— Hai să începem cu începutul! răspunde el. Fata, Lauren, sau Olivia, nu contează cum îi spui, e prima?

— Prima?

— Prima dintre „fiicele" tale.

Simt ghilimelele atașate cuvântului.

— Care e termenul pe care îl folosești? Fiice? Soții? Sau poate că le spui pisoiași...

— Ești un tâmpit! replic eu plin de furie. Credeam că eu sunt cel tâmpit, nu tu.

Totuși, trebuie să recunosc că e îndeajuns de inteligent cât să fie periculos pentru mine.

Ochii lui injectați se îngustează.

— De ce ai mers acolo, la bar, Ted? mă întreabă. Pentru cine? Pentru pisica ta?

Îl prind de braț.

— Să nu îndrăznești să-mi spui cine sunt! îi șoptesc în ureche.

Omul-gândac scoate un râgâit îngrozit. Îl țin în brațe, gâfâi și măresc strânsoarea până ce simt pârâitul cutiei lui toracice și omul-gândac pare să se transforme în apă. Mâna i se descleștează. Două obiecte mici cad pe masă și lumina se reflectă în ele. Este o pereche de butoni din argint incrustați cu pietre roșii ca sângele, puse în valoare de strălucirea tubului de neon. Mă holbez la ei preț de o clipă.

— Nu ești decât un hoț! șuier în urechea lui, strângându-l și mai tare. Furi totul – până și gândurile. Nici măcar o carte nu ești în stare să scrii.

Geme, iar din spatele nostru se aude un strigăt și cineva iese din magazin; este bărbatul somnoros care ne-a vândut berea.

Îl eliberez din strânsoare pe omul-gândac, care se prăbușește peste masă. Traversez în fugă

șoseaua și mă afund în brațele primitoare ale pădurii. Crengile îmi biciuie fața, iar eu mă împleticesc până la glezne în mucegai. Cad de mai multe ori, dar nu mă opresc, ci mă forțez să mă salt în picioare pe covorul de frunze alunecos și continui să alerg din toate puterile către casă. Un vuiet se înalță în mine, adunându-mi-se în gât, dar nu-l las să-mi scape din gură, cel puțin nu acum.

Ușa de intrare se închide în urma mea. O încui cu mâini tremurânde. Strâng pumnii și țip, țip până ce mă doare gâtul și îmi răgușește vocea. Trag apoi adânc aer în piept de câteva ori. Îmi arunc două pastile galbene în gură și le înghit fără apă. Mi se lipesc de gât și rămân clicăind acolo ca două pietricele. Le forțez să coboare. Nu cred că omul-gândac a murit. Va trebui să mă rog să fie în viață. Dar nu am timp acum pentru sentimente și nici pentru cine știe ce pregătiri. Trebuie să plecăm.

Împachetez în viteză. Sac de dormit, cort, lanternă. Tablete pentru purificarea apei, un colac de sârmă. Strâng toate conservele pe care le am în casă. Nu cine știe ce. Piersici, fasole neagră, supă. Mă holbez un moment la ea, apoi înșfac sticla de burbon și o adaug proviziilor. Îndes înăuntru puloverele cele mai groase. Când rucsacul e plin, îmi trag pe mine, una peste alta, două jachete și două perechi de șosete. O să îmi fie cald, dar trebuie să mă îmbrac cu ceea ce n-a

încăput în rucsac. Îmi vâr în buzunar toate pastilele; zăngănesc în tuburile lor chihlimbarii. E momentul cel mai indicat să-mi păstrez calmul.

Merg apoi în grădină și dezgrop cuțitul. Îl curăț de pământ și îl atârn de cureaua de la pantaloni.

Olivia

VOCEA LUI LAUREN PĂTRUNDE ADÂNC ÎN VISUL meu. Are tenta mușcătoare a panicii.

— Ajutor! sâsâie ea. Olivia, Ted ne scoate din casă.

Mă trag de o ureche. În jur, întunericul e tăcut. Am visat smântână și a fost tare plăcut. Nu mă aflu probabil în cea mai receptivă stare de spirit.

Ce-i?

— Ted, zice Lauren. Ne scoate afară, ne duce în pădure. Trebuie să mă ajuți.

Oh! rostesc pe un ton rece. *Dar eu nu sunt decât o pisică proastă. Îmi pare rău, dar n-am cum să te ajut!*

— Te rog! zice ea. Te rog, trebuie să mă ajuți! Mi-e frică. Vocea îi sună precum o bucată de sticlă zgâriată: Te rog, Olivia! O să ne transforme în zei, asta vrea să facă. Asta-i ultima noastră șansă.

Dar eu nu exist. Se pare că problema e în întregime a ta.

Lauren izbucnește în hohote de plâns sacadate.

— Nu înțelegi că dacă mă omoară pe mine, o să mori și tu? Nu vreau să mor.

Își trage nasul. Fără să vreau, mi se face milă de ea. E un copil care a suferit mult. Și n-a vorbit serios atunci când mi-a aruncat vorbele alea urâte.

O să încerc, susur eu. *Dar nu pot să promit nimic. Acum taci! Trebuie să mă concentrez.*

Pentru numele lui DMZ, toată lumea se bazează, ca de obicei, pe biata pisică! Pe bune, tedii ăștia sunt niște ființe tare neajutorate!

Mă ghemuiesc în beznă. Sper că o să ajute. Lada a fost cândva un soi de ușă între Lauren și mine. Poate că se poate deschide din nou. Trag cu urechea la sunetele din casă – picuratul robinetului, scârțâitul scândurilor, fâlfâitul aripilor unei muște prinse între placaj și geam. Adulmec linoleumul din bucătărie și odorizantul de cameră pe care Ted îl folosește atunci când își aduce aminte. Îmi scot ghearele, apoi le bag la loc. Se curbează frumos în vârfuri periculoase. Nu vreau să port costumele alea oribile ale tedilor și să am mâini. Ar fi oribil. Dar trebuie.

Bun! bombăn eu. *E timpul.*

Mă uit în sus spre palier și încerc să mă gândesc la ceva plăcut. Încerc să mă gândesc la

DOMNUL, apoi la smântâna drăguță, albă și groasă care mi-a acoperit limba în vis. Dar nu reușesc să mă concentrez. Coada și mustățile îmi zvâcnesc. Gândurile mele au luat-o razna.

Hai odată! șoptesc și închid ochii.

Nu mă pot gândi decât la Lauren. Nu la felul în care arată, pentru că n-am văzut-o niciodată. Mă gândesc la cât de isteață e, din moment ce a făcut planul ăsta de evadare, și cât de enervantă poate fi alteori, mai ales atunci când îmi spune că sunt o „pisică proastă".

Nu se întâmplă nimic. Nu-i a bună. M-am străduit cât am putut! Ar trebui să mă întorc la puiul de somn. Se întâmplă lucruri rele, iar cea mai bună soluție pare să fie să dorm până ce trec.

Însă de fiecare dată când închid ochii și încerc să revin la moțăiala mea confortabilă, îndoiala mă înțeapă și mă trezește.

Am încercat totul, rostesc cu voce tare. *Nu mai am ce altceva să fac!*

Tăcerea e singurul răspuns pe care-l capăt. Simt însă părerea Lui. Miorlăi deznădăjduită, conștientă că DOMNUL îmi dezaprobă lipsa de onestitate.

Îmi împing capul și capacul de la răcitor se saltă câțiva centimetri. Mă întâmpină o felie orbitoare de lumină.

Imediat ce ies, o aud pe Lauren cum țipă. Vocea ei umple pereții, străbătând mocheta de

sub picioarele mele. Spaima ei pătrunde prin găurile din placaj și o aud cum curge prin robinetul din bucătărie. Trebuie s-o ajut.

Gândul cățărării înăuntrul sacului-Lauren e cu adevărat oribil. Coada mi se încordează de neplăcere. Ce dezgustător! Pielea aia netedă și rozalie ca de purceluș în locul blănii mele frumoase. Chestiile alea scârboase în loc de labe! Sâsâi, oripilată la gândul intimității violente presupuse de această apropiere. Dar Lauren se bazează pe mine.

Gândește, pisico!

Merg să iau Biblia. O împing și o dau jos de pe masă. Cade cu un bufnet puternic și casa se cutremură. E ca un ecou, numai că mai puternic.

> Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide. Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui care bate i se va deschide.

DMZ, cât adevăr în spusele astea! Uneori e enervant să ai întotdeauna dreptate. O idee a început să prindă contur în mintea mea de ceva vreme. Oi fi eu doar o pisică de apartament, dar am văzut multe fețe ale DOMNULUI și știu că pe lume există lucruri ciudate. Lauren crede că știe tot, dar nu-i așa. Noi două nu suntem ca scara din casa lui Ted. Suntem ca păpușa aia oribilă de pe șemineu. Eu și Lauren suntem una înăuntrul

celeilalte. Când dai într-una dintre noi, lovitura reverberează în amândouă.

Gândește, gândește!

Când am deschis ușa de la frigider eram furioasă. Poate mai furioasă ca niciodată. În clipa aceea nu am mai simțit coarda ce mă lega de Ted. Eram singură, doar eu cu mine.

Așa că îmi provoc furie. Nu-i greu. Mă gândesc la Ted și la ce i-a făcut lui Lauren. De neimaginat. În privința unui lucru trebuie să recunosc că Lauren a avut dreptate: sunt realmente o pisică proastă. Am crezut în minciunile lui, am refuzat să văd adevărul. Tot ce voiam era să dorm și să fiu mângâiată. Am fost o lașă. Dar nu mai vreau să fiu. O s-o salvez pe Lauren.

Coada mi se zbârlește, transformându-se într-un ghimpe de furie. Focul începe din vârf și se prelinge prin toată lungimea ei bâțâitoare, răspândindu-se peste tot în corp. Nu e aceeași căldură precum cea simțită atunci când m-a jignit Lauren. E o senzație pe care am creat-o eu însămi. E focul meu.

Pereții încep să se zgâlțâie. Sunetul de prăbușire e mai întâi departe, apoi mă împresoară. Holul tremură ca un film vechi dat la televizor. Podeaua clipocește ca marea.

Mă îndrept tiptil spre ușa de intrare, alunecând și miorlăind. Faptul că am decis să fiu curajoasă nu înseamnă că nu mă mai tem. Sunt

de-a dreptul înspăimântată. De fapt, nu văd ce e afară atunci când mă uit prin gaura mea din placaj. Acum înțeleg asta. Cele trei încuietori nu sunt trase. Și ușa e, desigur, neîncuiată. Nu trebuie să urc, trebuie să ies. Și toată lumea știe cum să intre și să iasă dintr-o casă. Scot un mic mieunat. Nu mi-am dorit cu adevărat să am dreptate. Mă salt pe labele din spate și apăs pe clanță cu labele. Ușa se deschide larg. Flacăra albă mă întâmpină. Lumina mă orbește; e ca și cum m-aș afla înăuntrul unei stele. Coarda mea e o linie de foc aprins în jurul gâtului. Ce se va întâmpla cu mine? Voi arde? Aproape că sper că da. Nu am idee ce mă așteaptă afară.

Ies din casă. Coarda arde ca un cuptor și mă împresoară într-o forjă de fierbințeală albă. Lumea se zvârcolește și se clatină. Stele orbitoare mă aspiră și mă trag după ele în neant. Greața se înalță în mine și mă înăbușă. Tot aerul din plămâni e zdrobit.

Albul orbitor se retrage; stelele se contractă și se transformă în mici găuri în întunericul fierbinte prin care întrezăresc străfulgerări de mișcare, culoare, lumină pală. Lumina lunii, așa cred. Deci așa arată.

Lumea se clatină ca o barcă pe o mare zbuciumată. Mirosul familiar al lui Ted îmi umple nările. Suntem transportate pe spatele lui

într-o geantă sau poate un rucsac – a făcut mici găuri în el, presupun că pentru a lăsa să pătrundă aerul. Sunt prea voluminoasă. Pielea îmi e dezgolită și lipsită de păr, ca de vierme. Labele mele au devenit păianjeni lungi și cărnoși. Nasul meu nu mai e o umflătură moale adorabilă, ci o chestie ascuțită oribilă. Și cel mai rău dintre toate, în locul unde ar fi trebuit să-mi fie coada nu e nimic.

Ce DMZ! Mă zvârcolesc, dar nu mă pot mișca. Cred că ne ține închise; poate că ne-a legat. În jur se aud zgomote. Frunze, bufnițe, broaște. Alte lucruri ale căror nume nu le cunosc. Totul are o claritate pe care n-am mai auzit-o până acum. Și aerul e diferit. Simt asta chiar și prin găurile din rucsac. E mai răcoros, mai pronunțat cumva – și se mișcă.

Lauren plânge, și hohotele ei îmi explodează în pieptul nefamiliar, în cutia mea toracică nouă și cavernoasă. Simt lacrimile cum îmi picură din ochii mici și slabi. Este exact așa de oribil pe cât mi-am închipuit.

Am reușit, îi șoptesc eu. *Am intrat în corp.*

— Îți mulțumesc, Olivia!

Mă strânge tare și îi răspund la fel.

Lauren, de ce se mișcă aerul ca și cum ar fi viu?

— E vântul, șoptește ea. Ăsta e vântul, Olivia. Suntem afară.

Oh, ce DMZ, nu-mi vine să cred! O clipă, rămân prea copleșită, prea blocată pentru a putea gândi. Apoi o întreb: *Unde suntem?*

— În pădure, vine răspunsul. Nu simți mirosul?

Și în acel moment mă izbește mirosul. Și este incredibil. E o mireasmă de minerale, de cărăbuși, de apă proaspătă, pământ fierbinte și copaci – o, DOAMNE, ce parfum au copacii! Dacă-i adulmeci de aproape, e ca o simfonie. În veci nu mi-aș fi închipuit așa ceva.

— Ted are cuțitul la el, dacă-ți vine să crezi, zice Lauren. L-a îngropat în curte.

Poate că doar ne-a scos la o plimbare, răspund eu optimistă. *Poate că și-a luat cuțitul ca să se apere de urși.*

— Pisicile nu se întorc din pădure, replică Lauren.

După asta, rămânem tăcute. Tânjesc să mă întorc înăuntru; asta îmi doresc mai mult ca orice. Dar n-o pot lăsa singură pe Lauren.

Merge preț de o oră pe pământ denivelat. Se cațără pe stânci abrupte, traversează izvoare și văi, urcă dealuri. În foarte scurt timp, ajungem în pustietate.

Se oprește într-un loc care miroase a piatră și unde copacii vorbesc noaptea între ei, acoperind zgomotul apei curgătoare. Din câte văd prin mica

deschizătură a rucsacului, ne afiăm într-un canal cu apă puțin adâncă și având în capăt o cascadă. Ted ridică tabăra făcând mare tevatură și mormăind tot timpul. O lumină pâlpâie prin țesătura închisă la culoare în care am fost înfășurate. E un foc. Deasupra capului aud cum vântul mângâie frunzele.

Prea multe nu pot să văd, însă simt vastitatea aerului. Simt vântul ce se izbește de nori. *Aș fi preferat să nu aflu adevărul*, îi spun lui Lauren. *Lumea de afară e înspăimântătoare. Și se tot întinde. Cât de departe ajunge?*

— E rotundă, așa că presupun că se continuă până ce se întoarce înapoi la tine, răspunde ea.

Ce groaznic! comentez eu. *Cred că e cel mai rău lucru pe care l-am auzit vreodată. DMZ să m-ajute...*

— Concentrează-te, Olivia!

O să ne scoată din sac? o întreb. *Ca să facem pipi și alte alea?*

— Nu, nu cred, răspunde Lauren.

Îi aud mintea galopând nebunește.

— A intervenit o mică schimbare de plan, șoptește ea. Nimic mai mult. O răsucire. O adaptare. Cuțitul e la el. L-am simțit prins la șold. Deci nu trebuie decât să i-l iei și să-l ucizi. Așa cum am stabilit. Chiar e mai bine așa, pentru că suntem în mijlocul pustietății și nu-i va sări nimeni în ajutor. Planul va funcționa, ai să vezi.

Mă întreb dacă n-a dat cumva iama prin burbonul lui Ted, pentru că seamănă cu el atunci când e beat. Presupun că spaima te face să bolboroseşti prostii, la fel ca băutura.

Mă gândesc la corpul nostru, corpul nostru slab şi subţire, şi îl compar cu cel mătăhălos şi puternic al lui Ted. Vântul îmi mângâie blana cu degete reci. Îi trag în piept aroma. E deopotrivă veche şi nouă. Mă întreb dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care îl voi simţi în viaţa mea.

Ce frumos este vântul! spun eu. *Mă bucur că am putut să-l simt! Îmi pare rău că n-am simţit şi gustul real de peşte!*

— Şi mie îmi pare rău pentru tine! zice Lauren.

Nu pot s-o fac, iartă-mă! Am crezut că pot, dau nu sunt în stare.

— Nu e doar pentru binele nostru, Olivia. E şi pentru binele lui. Chiar crezi că lui Ted îi place să fie aşa? Crezi că se bucură că e un monstru? Şi el e prizonier. Trebuie să-l ajuţi şi pe el, pisicuţo. Să-l ajuţi pentru ultima oară.

Oh! mormăi eu. *O, DOAMNE!*

— Bine, atunci! zice Lauren pe un ton moale, resemnat. Poate că până la urmă nici nu va fi aşa rău.

Mă gândesc la lumea cea rotundă care, dacă mergi suficient de departe, te aduce înapoi în locul de unde ai plecat.

Fii bravă, pisicuţo! îmi şoptesc în barbă. *De asta te-a adus* DOMNUL *aici.* Trag aer adânc în piept. *O s-o fac. O să-i iau cuţitul şi o să-l ucid.*

— Bravo! mă laudă Lauren. O simt că respiră iute înainte să adauge: Va trebui să te mişti repede. N-ai parte decât de o singură încercare.

Ştiu.

Timpul Nopţii mârâie undeva, cufundat în mine. Îi simt fiancurile masive care se zbat în încercarea de a-şi desface legăturile.

Ce vrei? îl întreb clar şi răspicat. *N-am timp pentru tine acum.*

Îmi răspunde cu un urlet care îmi sună în urechi şi îmi trimite unde de şoc în jos pe şira spinării. *E momentul meu, e momentul meu, e momentul meu!* răcneşte el. Dar l-am imobilizat cum am ştiut eu mai bine; nu are cum să scape.

Ted e agitat. Ne ţine aproape, legate de spatele lui. Focul străluceşte fierbinte şi aruncă vârfuri de ac roşii de lumină prin ţesătura rucsacului. Îi simt tulburarea din voce în timp ce-şi şuşoteşte în barbă:

— Mai eşti acolo, Mami?

Când zorii dau să se ivească, parcă începe să moţăie. Se tot perpeleşte. Apoi îl simt cum inspiră şi expiră adânc. Acum şi-a găsit pacea. Deasupra, cerul îşi ţine răsuflarea.

Ce vezi? o întreb pe Lauren.

— E în mâna lui stângă, murmură ea.

Întind brațul nostru. Faptul că folosesc mâna e revoltător. E ca și cum aș purta o mănușă din carne stricată. Iau cuțitul din palma lui desfăcută. E mai ușor decât mă așteptam.

Mă răsucesc pe loc și i-l înfig în burtă. Vârful cuțitului înțeapă carnea cu un sunet crocant, ca și cum ai mușca dintr-un măr. Am crezut că aveam să dau de carne moale, însă în interiorul lui Ted e un amestec de obiecte și texturi. Cuțitul întâmpină rezistență din partea lor; e dificil să împlânt lama. E chiar mai oribil decât mi-aș fi putut imagina. Hohotele mele de plâns abia dacă acoperă țipetele lui Ted. Zgomotul o face pe o pasăre să iasă dintr-un tufiș apropiat și să-și ia zborul spre cer. Ce-aș da să pot zbura și eu cu ea!

Primul lucru pe care îl simțim e durerea. Nervii din corpul nostru sunt în flăcări. Țesătura neagră cade. Eu și Lauren cădem cu fața în jos pe covorul de frunze al pădurii. Ne izbim puternic cu obrajii de amestecul de frunze lucioase și rămurele; suntem pe jumătate în izvor și pe jumătate afară; apa ne curge rece peste picioare. Inima ne pufăie neregulat, ca o mașină care pierde viteză.

Lauren? spun. *De ce sângerăm? De ce nu putem să ne ridicăm?*

Dee

DEE AȘAZĂ CASETOFONUL PE MASĂ. N-A FOST ușor să-l găsească. Nu se mai fabrică și niciun magazin de electronice nu îl avea pe stoc. Într-un final, a fost nevoită să-l ia la suprapreț de la un magazin cu viniluri din centru.

Vâră caseta înăuntru și apasă pe butonul *play* cu un deget tremurător.

„Vă rog veniți să-l arestați pe Ted pentru crimă și alte lucruri urâte. În statul ăsta există pedeapsa cu moartea. Știu pentru că...”

E o înregistrare scurtă, care durează probabil cam un minut. Dee o ascultă fără să respire. O derulează și o ascultă din nou. Și pe urmă ascultă caseta până la capăt, în caz că mai urmează ceva. Dar nu sunt decât niște notițe de studentă la medicină. O femeie cu un accent slab, pe care Dee nu-l poate identifica, și un glas limpede ca de clopoțel.

Dee se lasă pe spate. E Lulu. A crescut între timp, firește. Dar tonurile vocii ei sunt inconfundabile. Acum, că momentul a sosit și are

dovezi, nu știe ce să facă mai departe. Își acoperă inima cu mâna, care îi bubuie în piept. Pare bombată, ca și cum ar sta să explodeze.

Ar trebui să-i spună lui Karen cea obosită despre descoperirea ei, să plece pentru a-i duce caseta. Așa va face imediat ce va reuși să-și ridice capul dintre palme.

De afară se aude un zgomot familiar.

Zdrang, zdrang, zdrang!

Corpul lui Dee se electrizează. Merge la fereastra acoperită de obloane. Ted a ieșit în curtea din spate. Rămâne nemișcat o clipă, trăgând cu urechea. Se uită în jur. Dee nu se clintește de la postul ei. Speră ca lumina lunii care se reflectă în ochiul de geam să îi ascundă silueta. Se pare că așa și este, pentru că Ted dă din cap pentru sine și se îndreaptă către ramurile încâlcite de soc albastru care au năpădit colțul estic al curții. Începe să sape cu mâinile.

Scoate ceva din pământ. Îl scutură de praf și îl strecoară rapid în teacă. E un cuțit de vânătoare lung. Lumina lunii se reflectă în lamă. Își vâră cuțitul în cureaua de la pantaloni și intră în casă.

Iese după câteva minute purtând un rucsac în spate. Traversează încet curtea și se îndreaptă spre pădure. Lui Dee i se pare că rucsacul se mișcă. E sigură că zvâcnește în lumina slabă.

Mintea lui Dee se limpezește. Totul devine rece și greu. Nu are timp să o anunțe pe Karen. Trebuie s-o salveze pe Lulu – și va avea de-a face cu un monstru. *Hai odată, fă-o, Dee Dee!* își spune.

Aleargă la dulap și înșfacă sprayul cu vopsea fluorescentă, ciocanul cu vârf despicat și bocancii solizi și impermeabili pe care i-a cumpărat special pentru acest moment. Își aruncă pe ea hanoracul și jacheta și își leagă șireturile cu mâini tremurânde. Iese din casă și închide ușa în urma ei fără zgomot, la timp pentru a-l vedea pe Ted dispărând pe sub copaci. Raza de la lanterna lui joacă în aerul nopții.

Dee pornește să alerge, ghemuit și tăcut, în urma lui. De data asta nu o va mai opri nimic.

La un kilometru și jumătate de la intrarea în pădure, unde felinarele încă se mai întrezăresc printre crengile copacilor, Dee se oprește și marchează trunchiul unui fag cu vopsea reflectorizantă galbenă. Ramurile îi lovesc fața, iar cele căzute o trag de picioare. Noaptea, pădurea e alunecoasă și se agață de tine. Încearcă să-și controleze respirația, să nu facă zgomot.

Vorbele auzite pe casetă îi rulează în cap iar și iar. „Nimic altceva decât întunericul pașnic.” Lulu.

Ted iese de pe cărare, iar pe cer luna e acoperită de crengile înalte. Dee marchează cu vopsea copacii la fiecare kilometru și jumătate. Nu scapă din ochi lanterna lui Ted, concentrându-se atât de tare asupra luminii, încât obiectul se încețoșează și devine o strălucirea stelară. După un timp, simte o schimbare în pădure. Nu se mai află pe traseele de drumeție ale familiilor. E în sălbăticie, acolo unde cutreieră urșii și oasele excursioniștilor nu sunt niciodată găsite.

Șoaptele pe care și le aruncă frunzele încep să sune la fel ca zgomotul scos de un șarpe cu clopoței care dă din coada sa sinuoasă. *TACI!* își spune Dee extenuată. *Nu e niciun NENOROCIT de șarpe cu clopoței pe aici.* Se întreabă de cât timp este prizoniera fricii. De ani și ani. Este momentul să se elibereze din această spaimă.

Piciorul îi alunecă pe o creangă plină de noroi. Creanga se deplasează sub piciorul ei într-o mișcare musculară. În aceeași clipă, raza lanternei îl surprinde pe covorul de frunze, imediat în fața piciorului ei drept. Modelul în romburi îi este mult prea familiar. Recunoaște micul clinchet ascuțit ca de orez uscat scuturat într-un sac. Șarpele se retrage cu grația unui coșmar și-și ia poziția de atac; în ochii lui se reflectă verdele pădurii. Are cam 1,2 metri, deci e tânăr. Lanterna lui Dee dansează nebunește pe

deasupra mormanului de stânci care servește, foarte probabil, drept casă a șarpelui.

Spaima i se răspândește prin vene ca cerneala. Dee țipă, dar sunetul pe care-l scoate nu e decât un fluierat ușor. Șarpele ezită. Poate că e așa de lent pentru că a fost trezit din somn, sau poate că e orbit de lumina lanternei, dar, orice ar fi, asta îi oferă lui Dee răgazul de care are nevoie.

Ține raza lanternei fixată pe el, face un pas în față și își ia avânt. Știe că, dacă ratează, e ca și moartă.

Ciocanul cu vârf despicat izbește cu un pocnet capul bont, legănat, al șarpelui. La a doua lovitură, șarpele se prăbușește flasc pe covorul de frunze. Dee se apleacă deasupra lui și gâfâie.

— Așa-ți trebuie! șoptește ea.

Împunge corpul lung cu un deget. Acum e rece la atingere, moale și neputincios. Îl ridică. Vrea să păstreze amintirea acestei clipe toată viața.

— O să-mi fac o curea din tine, adaugă ea, copleșită de bucurie și simțindu-se transformată.

În momentul când ridică șarpele mort, cu gândul de a-l vârî în buzunar, capul lui zvâcnește și se răsucește. Dee vede mișcarea cu încetinitorul – capul care se repede și își îngroapă colții în antebrațul ei. Dee își simte gura deschizându-se într-un urlet mut. Își scutură brațul în încercarea de a desprinde șarpele. Corpul lung și inert se mișcă și el, biciuind aerul într-o imitație a vieții. Unele

lucruri supraviețuiesc morții. Durerea mușcăturii e puter-nică. Dar nici nu se compară cu oroarea de a avea șarpele agățat de ea, ca o parte monstruoasă a propriului corp.

Într-un târziu, reușește să-i descleșteze și să-i deschidă cu ciocanul fălcile moarte. În lumina lanternei, colții șarpelui sunt pali și transparenți. Azvârle corpul sfârtecat cât de departe poate în pădure.

Ceva clocotește în interiorul ei. *Nu țipa!* își poruncește Dee. Dar nu-i un țipăt, este un hohot de râs. Icnește fără suflare, prăpădindu-se de râs. Lacrimile îi curg șiroaie pe față. De data asta *chiar* a fost un șarpe, și ea l-a învins.

Nu vrea, dar n-are încotro: trebuie să-și cerceteze rana. Carnea din jurul mușcăturii s-a umflat și decolorat deja ca o vânătaie veche de o săptămână.

Hai odată, fă-o, Dee Dee! Continuă să chicotească și în același timp își sfâșie haina la umăr pentru a micșora presiunea asupra cărnii umflate. E la mai bine de o oră distanță de orice posibilitate de a primi ajutor. Singurul lucru pe care îl poate face este să meargă înainte și să termine ce are de terminat. În față, lumina lanternei lui Ted înaintează dansând printre copaci. Incredibil, dar adevărat: confruntarea cu șarpele cu clopoței a durat mai puțin de un minut. Dee pornește împleticit în urmărirea lui Ted.

Începe să i se facă rău. I se întâmplă și alte lucruri. I se pare că trunchiurile copacilor albesc și că printre ei zboară păsări roșii. Icnește și încearcă să alunge imaginea clipind din ochi. Acum nu visează. Și nu există niciun cuib de păsări făcut din păr omenesc. Brațul îi pulsează de parcă ar avea inimă. Știe că dacă ești mușcat de șarpe nu trebuie să te miști. Pentru că astfel otrava se răspândește în corp.

Prea târziu, își spune. *Otrava s-a infiltrat în mine acum mult timp.*

Merge spre vest, pe urmele lui Ted. Stinge lanterna. Luna luminează suficient. Ted nu o stinge pe a lui. Probabil că-i e greu să țină ritmul cu greutatea aia pe spinare. Poate că greutatea se mișcă și i se împotrivește.

Pipăie cu mâna sănătoasă ciocanul cu vârf despicat din buzunar. E cleios de la sângele de șarpe care se usucă. Dee simte că arde; furia saltă în ea, lingându-i măruntaiele. Ted va plăti pentru ce a făcut. La fiecare kilometru și jumătate, marchează cu vopsea reflectorizantă galbenă un alt copac. Trebuie să-și păstreze speranța că se va întoarce pe același drum însoțită de sora ei.

Îl urmărește pe Ted pe cât de aproape îndrăznește. Chiar și așa, la un moment dat îl pierde din vedere. Lu-mina lanternei lui dansează și iese din raza ei vizuală. Pământul începe să se prăvălească și Dee se împiedică

panicată. Însă logica îi revine. Aude clipocit de apă undeva mai jos. Presupune că Ted va face popas lângă apă. Zorii zilei nu sunt departe, îi simte în aer. Se reazemă de un trunchi alunecos și-și trage răsuflarea. Nu trebuie decât să mai aibă un pic de răbdare. Nu-și permite să mai înain-teze în beznă, cu riscul de a cădea. Are nevoie de lumina zilei. Știe că răsăritul e pe aproape.

Zorii cețoși pictează lumea în nuanțe albăstrii și gri. Dee coboară împleticit un povârniș și se îndreaptă spre locul de unde vine sunetul de apă. Ajunge la buza unui defileu adânc. În fundul lui, un pârâu argintiu izbește cu putere pietrele. Lângă firul îngust de apă repede curgătoare se află un sac de dormit deschis ca o gură moale căscată. Un foc pe cale să se stingă trimite fuioare de fum în sus în aerul cenușiu al zorilor.

Deci ăsta este locul lui de weekend.

Acum, că a sosit momentul, Dee îi simte solemnitatea. E ceva aproape sacru, sfârșitul atât de multor lucruri.

Își croiește drum în jos tremurând. Brațele îi sunt îngreunate de venin. Stânca de lângă pârâu e împroșcată cu picuri maronii. Sânge. Ceva s-a petrecut aici.

Urmărește picurii de sânge până la pâlcul de mesteceni. *Așa e*, își amintește ea. *Animalele se*

ascund atunci când simt că le-a venit sorocul. Dar cine e persoana care a sângerat? Ted sau Lulu? Lumina slabă, împestrițată, a copacilor îi este cunoscută. Dee a intrat în pădure și, când a ieșit, cineva a murit. Prezentul se suprapune cu trecutul, ca un desen trasat pe hârtie de calc. Însă, desigur, acea întâmplare s-a petrecut într-o după-amiază de vară și lângă un lac. Iar atunci au fost pini, nu mesteceni. Aruncă zgomot alb peste aceste gânduri.

Nu-l vede la început. Corpul. Pe urmă zărește un bocanc de drumeție pe jumătate ieșit de pe un picior ce se ivește dintr-o învălmășeală de rugi. Corpul zace cu fața în jos, înclinat într-un unghi neflresc. Ceva întunecat i se prelinge din gură. *Oh, Lulu a scăpat și Ted e mort*, își spune Dee, și se lasă cuprinsă de bucurie. Dar pe urmă: *Ar fi trebuit să-l ucid* eu.

Ted mormăie și se răsucește încet pe o parte, ca o planetă care se rotește. Mizeria și mucegaiul de frunze îi acoperă carnea ca un tatuaj întunecat. Cuțitul a rămas înfipt în abdomenul său. Sângele bolborosește în jurul rănii, pulsând și revărsându-se în șiroaie lucioase. Bărbatul o vede și expresia de surpriză de pe fața lui este aproape comică. Habar nu are cât de bine îl cunoaște ea, cât de îndeaproape l-a urmărit, cât de întrepătrunse le sunt destinele.

— Ajută-mă! zice el. Și tu ești rănită, adăugă cu ochii la brațul ei.

— Un șarpe cu clopoței, răspunde Dee cu aer absent.

Se holbează la el fascinată. Acum știe ce simte șarpele atunci când se apropie de un șoarece.

— Rucsacul meu, lângă pârâu. Am adeziv pentru suturi chirurgicale în el. Și o trusă de extragere a veninului. N-am idee dacă e în stare bună.

Lui Dee i se pare minunat faptul că în acest moment Ted e îngrijorat de sănătatea ei. Deși, desigur, bărbatul crede că ea îi va oferi ajutorul de care are nevoie.

— O să stau să mă uit la tine cum mori, îl informează ea.

Vede cum uluiala se instalează pe fața lui.

— De ce? șoptește Ted în timp ce sângele îi picură din colțul gurii.

— Fiindcă asta meriți. Nu, e prea puțin pentru ce meriți, după toate pe care le-ai făcut.

Se uită în jur la aerul slab luminat. Nimic nu se mișcă printre copaci.

— Unde e ea? întreabă Dee. Spune-mi unde e și o să mă asigur că se va termina repede! Te voi ajuta să-i pui capăt.

Se gândește la Lulu, singură și înspăimântată sub cerul mare și nepăsător. Flutură un deget prin fața lui. Ochii lui îi urmăresc degetul mișcându-se încolo și încoace.

— Timpul tău este pe cale să expire, zice ea. Ceasul ticăie. Tic-tac.

Ted icnește și bule roșii i se formează pe buze. Scoate un sunet. E un hohot de plâns.

— Văd că îți plângi de milă, rostește Dee pe un ton furios. Dar pentru ea n-ai avut pic de milă.

Se ridică în picioare. Lumea se clatină și se încețoșează pe la margini, dar reușește să-și mențină echilibrul.

— O s-o găsesc, să știi.

Lulu va veni să stea cu ea. În anii care vor urma va avea răbdare, acordându-i timpul necesar pentru vindecare. Se vor vindeca una pe cealaltă.

— Mori, monstrule! adăugă ea și se răsucește cu spatele la Ted, cu fața spre sunetul cascadei, spre ziua care stă să înceapă, spre soarele care sparge norii cu auriul său.

Din spate, o voce de fetiță șoptește:

— Nu-i spune așa!

Dee se întoarce pe călcâie. Nimeni altcineva nu e acolo, decât ea și bărbatul aflat pe moarte.

— Nu e un monstru, zice vocea de fetiță ce iese stridentă și slabă dintre buzele lui Ted.

Este aceeași voce ca aceea înregistrată pe casetă.

— A trebuit să-l omor – dar asta e o treabă numai între mine și el. Nu te privește pe tine.

— Cine ești? întreabă Dee.

Fâlfâitul de aripi roșii îi umple urechile.

— Lauren, răspunde fetița prin gura bărbatului solid.

— Nu încerca să mă păcălești! rostește Dee cu fermitate.

Mai mult ca sigur că halucinează, fiind probabil efectul otrăvii.

— Ted a răpit-o pe Lulu. Ted răpește fetițe.

Trebuie să fie adevărat, altfel tot eșafodajul se pră-bușește.

— Ba nu, nu a răpit pe nimeni, replică fetița. Eu și cu el suntem parte unul din celălalt.

Lumea se clatină în timp ce Dee șchioapătă spre corpul lui Ted.

— Șșt! face ea. Taci. Nu ești real.

Își apasă palma peste nasul și gura lui. Ted se zvârcolește și se zbate, ridicând praf și frunze dând din picioare. Dee continue să apese tare, până ce corpul lui rămâne nemișcat. E greu de spus din cauza mizeriei, dar crede că bărbatul a încetat să respire. Se saltă în picioare, moartă de oboseală. La coada ochilor, lumea se încețoșează. Brațul ei este lucios, înnegrit și umflat.

Se împleticește prin smocuri de nori albi până la rucsacul lui Ted. Găsește un săculeț galben. Șarpele de pe etichetă se ridică rânjind spre ea și Dee tresare și scoate un icnet. Instrucțiunile de utilizare îi joacă în fața ochilor. Își înfășoară brațul în bandaj și așază pompa de extragere pe gura rănii. În locul acela, carnea este umflată și întunecată. Doare. Pompează, și sângele umple cupa. Poate că-și face iluzii, dar deja i se pare că se simte mai bine, mai sigură pe picioare, mai

plină de energie. Mai pompează de câteva ori, apoi se ridică. Pentru moment e de ajuns.

Vede adezivul pentru suturi vârât într-un buzunar al rucsacului. Îl aruncă în pârâul rapid.

— Pentru orice eventualitate, șoptește ea.

La urma urmei, șerpii cu clopoței morți încă mușcă.

Se gândește la mâna cu care a acoperit nasul și gura lui Ted și la felul cum se lupta el să respire. Ea n-a făcut nimic rău. Ted merita ce i s-a întâmplat. Totul va fi bine. Cât despre momentul când bărbatul a vorbit cu voce de fetiță, asta n-a fost decât o iluzie cauzată de otrava de șarpe. Vederea i se încețoșează, însă caută cu răbdare până ce dă cu ochii, în depărtare, de semnul galben de pe un trunchi de copac care marchează cărarea pe care se iese din vale. Se îndreaptă clătinându-se spre ea. O va găsi pe Lulu și îi va oferi un loc unde să trăiască, iar ele două vor fi fericite și vor căuta pietricele împreună. Dar nu lângă un lac. Niciodată.

— Lulu, șoptește Dee. Așteaptă-mă, că vin!

Înaintează împleticit prin pădure, printre coloanele de întuneric și lumină. Aude în spate un lătrat de câine. Iuțește pasul.

Olivia

NU-I CORPUL TĂU, LAUREN, PLÂNG EU. *E AL LUI. Noi două trăim în corpul lui Ted.*

— Așa e, oftează ea. Dar nu pentru mult timp de acum încolo, slavă Domnului!

Dar de ce? De ce? miorlăi eu acum ca o pisicuță. *M-ai convins să ne ucid. Pe noi toți.*

— Aveam nevoie de ajutor ca să pun capăt. Nu puteam singură.

Mă credeam deșteaptă, și când colo Lauren m-a păcălit cu atâta ușurință, m-a tras după ea, m-a împins spre acest moment, spre moartea noastră.

M-ai mințit, îi spun. *Toate poveștilc alea cu oțetul și cu răcitorul...*

— Au fost adevărate. Deși i s-au întâmplat deopotrivă lui și mie. N-ai idee prin ce am trecut noi doi. Viața e un tunel lung, Olivia. Un tunel în care luminița nu se întrezărește decât la capăt.

O văd acum în mintea mea. Lauren e micuță și are ochi căprui. Tot ce mi-a povestit despre corpul ei este adevărat.

Ucigașo! îi spun.

Ted gâfâie undeva. Scoate un sunet foarte urât, un fluierat umed și roșu. Ridică mâna noastră, încleștată pe rana din abdomenul lui. Ne uităm toți trei la sângele ce se prelinge, fierbinte și urât mirositor, pe brațul nostru. Picură pe pământ și pământul îl soarbe. Corpul lui Ted, corpul nostru cedează.

Oh, Tcd! exclam, încercând să întind mâna spre el. *Îmi pare tare, tare rău! Te rog să mă ierți, n-am vrut să-ți fac rău…*

— N-ai cum să-i faci rău, șoptește și țipă în același timp Lauren. Noi două îi preluăm durerea. Tu i-o iei din inimă, iar eu din corp.

Taci! o reped. *Ai vorbit destul. Ted!* îl strig. *Ted? Cum pot să* îndrept *ce am făcut?*

Sângerează pe gură, o dâră roșie subțire. Vorbește neclar, dar îl cunosc bine, așa că înțeleg ce spune.

— Ascultă-le! zice el.

Suntem în zorii zilei și păsările cântă în copacii din jurul nostru.

Coarda e albă, moale și strălucitoare. Ne leagă pe toți trei, inimă lângă inimă. Și pe urmă lumina albă crește, se împrăștie pe pământ, și în sfârșit vine momentul când văd că nu trece doar prin noi, ci și prin copaci, prin păsări, prin iarbă și prin tot ce este în lume. Undeva latră un câine mare.

Soarele s-a înălțat pe cer. Aerul se încălzește și devine auriu. DOMNUL e aici, în fața mea, o

flacără arzândă. Are patru labe delicate. Și voce blândă. *Pisico*, zice El. *Misiunea ta cra să protejezi.* Nu am curajul să Îl privesc în față. Știu că astăzi fața Lui va fi fața mea.

Ted

VĂD CA PRIN CEAȚĂ CUM CINEVA STĂ APLECAT deasupra mea și își apasă mâinile pe gaura din stomacul meu. Îi simt răsuflarea caldă lângă ureche. Apasă din ce în ce mai tare, însă sângele se încăpățânează să țâșnească în continuare, alunecos, afară. Înjură în barbă. Încearcă să mă aducă înapoi din întuneric în dimineața însorită.

Ar trebui să-i spunem că n-are niciun rost. Că suntem pe moarte; carnea ni se răcește și în curând vom fi cadavru. Simțim cum se întâmplă, fiecare din noi simte. Sângele nostru pompează ușor, împrăștiind toate culorile și gândurile pe covorul de frunze; fiecare răsuflare e tot mai greoaie, mai înceată, și ne lasă din ce în ce mai reci. Ritmul inimii noastre s-a frânt; acum e precum cel al unei pisici jucăușe sau al unei tobe stricate; se aude tot mai încet, tot mai neregulat.

Nu avem timp de luat rămas-bun, nu ne-a rămas decât nemișcarea rece ce se târăște pe degetele și mâinile noastre, pe tălpi și glezne. Și tot mai sus pe picioare. Micuțele plâng acolo jos, în adânc. Niciodată nu i-au făcut cuiva vreun

rău. Nu au avut nicio șansă. Lumea strălucitoare, arzătoare, se prăbușește în beznă.

Soarele se întinde în dungi lungi peste covorul de frunze însângerat. Aproape, departe, un câine urlă.

Iar acum, nimic.

Olivia

M-AM ÎNTORS ACASĂ, NU ȘTIU CUM, ȘI NICI NU are importanță. N-am timp să mă bucur că mi-am recăpătat frumoasele urechi și coada. Aici nu sunt deloc în siguranță.

Pereții se prăbușesc precum plămânii care cedează. Bucăți de tencuială se desprind din tavan. Ferestrele explodează în interior într-o ploaie de cioburi înghe-țate. Alerg să mă ascund sub canapea, dar aceasta nu mai este și-n locul ei se află o gură mare și umedă, cu dinți rupți. Trăsnetele pătrund prin găurile din placaj. Mâini negre se înalță din podea. Coarda mă strânge de gât. Acum e transparentă, are culoarea morții. Nu simt niciun miros, și poate că asta e ceea ce mă face să înțeleg că voi muri.

Mă gândesc la pește și la faptul că nu-i voi cunoaște niciodată gustul, și mă gândesc la frumoasa mea pisică pe care știu că n-o să o mai văd. Și pe urmă mă gândesc la Ted și la ceea ce i-am făcut și izbucnesc în plâns. Știu, așa cum îmi știu propria coadă, că ceilalți sunt deja duși.

Sunt pentru prima oară singură-singurică. Și în curând nu voi mai fi nici eu.

Acum simt tot ce am în corp. Inima, oasele, norii delicați ai terminațiilor nervoase, unghiile de la degete. Unghia e un lucru extrem de emoționant. Îmi dau seama că forma corpului, faptul că are blană sau coadă, nu are importanță. Fiindcă oricum ne aparține nouă.

E timpul să renunți la a fi pisică, îmi spun. *Hai, pisicuțo! Poate că, dacă reușesc să ajut corpul, ceilalți se vor întoarce.*

Dar, când mă uit, în locul unde ar trebui să fie ușa de la intrare văd o masă clocotitoare de lame strălucitoare, care zbârnâie și crestează aerul. Nu-i cale de ieșire de aici.

Atunci, voi încerca să urc. În capul scărilor, palierul, dormitorul și acoperișul au dispărut. Casa e pradă cerului furios, unei furtuni ce se dezlănțuie și se învârtejește. Furtuna e făcută din smoală și fulgere. Vacarmuri cu fălci mari și moi se aud lătrând. Se dau de-a dura și se fugăresc printre nori cu ochii arzând ca focul.

Blana mi s-a ridicat pe spinare, iar inima îmi bubuie în piept. Fiecare fibră din mine tânjește să o ia la goană și să se ascundă într-un loc liniștit, în așteptarea morții. Dar, dacă fac asta, totul se termină.

Curaj, pisico!

Îmi așez labele pe prima treaptă, apoi pe a doua. Poate că totuși voi reuși!

Scara se prăbușește cu un zgomot puternic. Molozul aterizează peste tot în jurul meu, iar praf înecăcios și funii de smoală neagră lipicioasă mă ard pe dinăuntru și mă orbesc. Când praful se ridică, nu văd decât dărâmături și cărămizi. Pereții au căzut și au acoperit scara. M-au acoperit și pe mine.

Nu! șoptesc plesnind cu coada. *Nu, nu, nu!* Însă sunt prinsă în capcană, și casa care se năruie îmi e mormânt. Sunt terminată, cu toții suntem terminați.

Îl chem pe DOMNUL. Nu-mi răspunde.

Undeva, ceva se agită cu putere și coada mi se zburlește. Timpul Nopții mârâie din cel mai îndepărtat colț al camerei de zi. Își înalță capul. Are urechile sfâșiate și tăieturi adânci pe coaste ce par făcute cu cuțitul. Este pe moarte, da. Dar nu mort. Nu încă.

Mintea îmi galopează cu furie. Nu pot să urc, nu pot să ies, dar poate că mai există totuși un loc unde să merg.

Sunt rănit! mârâie el cu voce joasă.

Știu, îi răspund. *Îmi pare rău! Dar am nevoie de ajutorul tău. Cu toții avem nevoie. Poți să mă duci acolo, jos, în locul unde stai tu?*

Sâsâie, un sunet adânc ca un gheizer. Nu pot să-l învinovățesc. A încercat să mă prevină în privința lui Lauren.

Te rog! îl implor. *Acum, mai mult ca oricând, este momentul tău.*

Timpul Nopții pășește în față, dar fără grația de până acum, ci șchiopătând și dureros de încet. Stă deasupra mea și îi aud răsuflarea care despică aerul. Își deschide larg fălcile și-mi spun: *Gata, o să mă termine.* O parte din mine chiar se bucură. Numai că el mă prinde de ceafă și mă ridică blând, la fel ca o Mamă-pisică.

Momentul meu, zice el, și în clipa următoare casa dispare. Ne prăvălim în jos, tot mai în jos prin întuneric. Ceva mă izbește cu o forță extraordinară, și acum ne afiăm într-un cu totul alt loc.

Locul unde trăiește Timpul Nopții este mai rău decât mi-am închipuit. În jur nu-i decât întuneric, un întuneric vechi și adânc. Câmpii și întinderi mari și canioane și un hău negru. Înțeleg că aici nu există distanțe, că totul continuă la infinit. Lumea aceasta nu e rotundă și niciodată nu te întorci la tine însuți.

Am ajuns, mă anunță el și mă așază jos.

Icnesc, cu plămânii aproape sfărâmați de singurătate. Sau poate că e ultima suflare ce se scurge din noi.

Nu, îi spun. *Trebuie să coborâm și mai în adânc.*

Tace, însă îi simt spaima. Există locuri adânci unde nici măcar Timpul Nopții nu poate merge.

Fă-o! îi poruncesc.

Își dezvelește colții și mă mușcă de gât. Sângele țâșnește și îngheață în stropi împietriți în aerul rece ca moartea. Aici, jos, corpurile nu funcționează ca de obicei.

Îmi dezvelesc și eu colții și îl mușc, îl înțep cu dinții mei mici în obraz. Tresare, ca și cum ar fi surprins. *Dacă mergem mai jos, murim*, îmi spune.

Trebuie să coborâm, îi răspund. *Altfel cu siguranță vom muri.*

Clatină din cap, apoi mă prinde de ceafă și plonjăm în jos în pământul negru.

E ca o scufundare în abisurile unui ocean întunecat. Presiunea devine de nesuportat. Timpul Nopții ne poartă și mai adânc în pământul negru, scrâșnind de durere lângă mine. Suntem atât de tare împinși unul în celălalt, încât corpurile și oasele noastre încep să se sfărâme și ochii ne explodează. Sângele ne îngheață și devine o materie vâscoasă ce țâșnește din vene. Suntem sfârtecați, iar corpurile ne sunt mutilate până în capetele crestate ale oaselor. Greutatea a tot ce e în jur ne apasă și distruge. Din noi nu mai rămân decât particule și praf. Olivia nu mai e, Timpul Nopții nu mai e. *Sper că s-a terminat!* mă rog eu. Agonia nu are cum să mai continue. Suntem cu siguranță morți. Nu îl mai simt lângă mine. Și totuși, nu știu cum se face, dar încă sunt aici.

O rază de lumină în față, ca prima stea răsărită noaptea pe cer. Ne zbatem să ajungem la ea, plângem și gâfâim. La un moment dat, Timpul Nopții își înalță capul și scoate un urlet. Și spre uimirea mea, simt cum urletul îmi huruie în piept.

Sunt puternică și energică, iar coastele mi se ridică și coboară. *Unde ești?* îl întreb. *Unde sunt eu?*

Nicăieri, răspunde el, *și aici.*

Mai ești Timpul Nopții?

Nu.

Nici eu nu mai sunt Olivia, îi spun, sigură pe mine.

Urlu și alerg către lumină. Sfâșii întunericul cu labele mele mari, agățându-mă de punctul de lumină până ce se destramă și crește. Mă zbat cu toată forța până ce mă smulg din beznă și erup în lumina zăvorâtă a soarelui. Nu mă pot mișca, doar zac prinsă în leșul rece și însângerat de pe covorul de frunze, cu mâna bărbatului cu păr roșu apăsată puternic peste rană. Sângerarea a încetinit, aproape s-a oprit.

Răsufiu adânc și mă întind peste tot corpul, prin toate oasele reci, prin vene și prin carne. *Întoarce-te! Trezește-te!*

Inima noastră zvâcnește slab.

Prima bătaie e ca un tunet ce reverberează prin corpul mut. Urmează alta, apoi alta, și vuietul începe, iar sângele pornește să curgă iute

prin artere. Icnim, cuprinzându-i răsuflarea în oftaturi grele. Corpul se animă celulă cu celulă, se deșteaptă. Și pornește să cânte, să pulseze de viață.

Dee

S-A LUMINAT DE ZIUĂ ȘI DEE ALEARGĂ. Mușcătura de pe braț a devenit o gaură zimțată și înnegrită de murdărie pe margini. Știe c-ar trebui să meargă la spital. Pompa pare să fi extras veninul, dar mușcătura s-ar fi putut infecta. Încearcă să-și ia gândul de la asta. Tot ce contează este s-o găsească pe Lulu.

Continuă să înainteze împleticit prin pădure și vede chipuri în desenele făcute de alternanța de umbre și lumini. Strigă numele surorii ei. Uneori cu voce tare, alteori într-o șoaptă uscată. Surprinde un mic sunet venit de undeva din față. Poate că e o mierlă sau un scâncet de copil. Dee iuțește pasul. Lulu e probabil speriată.

Ucigașo! Cuvântul îi răsună ca un clopoțel în cap. Asta e ea? Dee e conștientă că nu se mai poate întoarce pe strada Needless. A lăsat urme de sânge în pădure și pe tot corpul lui. O descoperire duce la alta, și așa mai departe. Așa sunt secretele, se năpustesc în stoluri precum păsările.

Fuge prin pădure. Îi este tot mai dificil să vadă cărarea în față; trecutul e omniprezent, se suprapune peste lumea iluminată de răsărit. Zărește o coadă de cal zburând printre două trunchiuri de copac, își aude numele rostit într-o șoaptă înspăimântată. Chipul detectivei obosite îi joacă în fața ochilor; revede momentul când au stat ultima oară față în față.

— Ești sigură că mi-ai povestit tot ce îți amintești din ziua aceea, Delilah? Erai doar un copil. Lumea ar înțelege.

Ochii lui Karen erau blânzi. Lui Dee cuvintele stăteau să-i iasă din gură. Niciodată nu fusese mai aproape de o mărturisire.

Firește, șlapul alb al lui Lulu a fost cel care a făcut-o pe Karen să o suspecteze. Femeia de la toaletă era sigură că nu îl luase din greșeală și îl vârâse în sacul ei. Era sigură că altcineva îl pusese acolo. Dee se înfuriase pe ea însăși. Cine ar fi crezut că femeia era așa de ageră?

— Nu poți dovedi nimic! a șuierat ea.

Ochii lui Karen, măcinați de griji, au măsurat-o din cap până-n picioare și ridurile feței i s-au adâncit la margini ca o bucată de pământ vulcanic.

— Secretul o să te mănânce de vie, a rostit ea într-un final. Crede-mă, este mai bine să mărturisești.

Acesta a fost, bineînțeles, momentul când lucrurile au luat o întorsătură urâtă.

Dee se oprește din alergare. Îi vine să vomite. Se ghemuiește; mintea ei adună de pe jos culori și amintiri. Respiră sacadat. Încearcă să invoce zgomotul alb ca să-i acopere gândurile care i se învălmășesc în cap. Dar e-n zadar. Aerul miroase a apă rece și a loțiune de protecție solară pe pielea încălzită.

Dee se plimbă pe malul lacului, departe de părinți, croindu-și drum prin labirintul în formă de tablă de șah al păturilor întinse la soare.

Băiatul cu păr bălai zice „Bună!" Ea îi observă dârele de loțiune albă de plajă pe pielea pală. Îi vede dinții din față care i se încalecă puțin atunci când zâmbește. Și care îi dau un aer sălbatic, interesant.

— Bună! îi răspunde ea.

Are probabil cel puțin optsprezece ani și e poate la facultate. Îl urmărește privind-o și înțelege, pentru prima dată, ce vede el în ea, pradă și prădător deopotrivă. E ceva complicat și incitant totodată. Așa încât, atunci când Trevor îi întinde mâna, ea îi surâde malițios. Surprinde scânteia de furie, de durere din ochii lui. Pielea lui palidă se înroșește.

— Ai venit cu ai tăi?

Așa își ia el revanșa. În fapt, vrea să spună: *Ești un bebeluș venit la plajă cu familia.*

Dee ridică din umeri.

— Am reușit să scap de ei, îi răspunde. În afară de ea.

Băiatul zâmbește în semn că apreciază gluma.

— Unde sunt părinții tăi?

— Pe acolo, pe lângă platforma salvamarului, răspunde Dee arătând cu degetul. Au adormit și eu m-am plictisit de moarte.

— Ea este sora ta mai mică?

— S-a luat după mine, răspunde Dee. N-am putut să scap de ea.

Lulu se leagănă, plictisită, cu mâna în a lui Dee. Murmură ceva în barbă. Își mijește absentă ochii serioși în soare. În palma cealaltă, asudată, își ține degetele încleștate pe pălăria ei de soare din paie cu fundă roz legată de jur împrejur.

— Câți ani are?

— Șase, răspunde Dee. Pune-ți pălăria pe cap, altfel faci insolație! îi spune ea lui Lulu.

— Nu.

Lulu își iubește pălăria, pe care o consideră un obiect de preț ce nu trebuie purtat.

Senzația de ură o mângâie pe Dee ușor ca o pană. Cine a pedepsit-o să aibă o familie atât de enervantă? Smulge pălăria de paie din mâna surorii ei și și-o trântește pe cap. Fața lui Lulu se bosumflă.

Trevor se apleacă și i se adresează lui Lulu:

— N-ai vrea niște înghețată?

Lulu încuviințează din cap de douăzeci sau treizeci de ori.

Dee meditează asupra propunerii și ridică din umeri. Se așază la coadă. Trevor și Dee nu-și iau înghețată. Lulu capătă ciocolată, cu care Dee știe că o să se mânjească pe față și pe haine, iar pe urmă mama lor va țipa la amândouă. Însă în clipa asta nu îi pasă. Mâna lui Trevor atârnă la un milimetru de a ei, apoi îi atinge ușor degetele cu ale lui. Ceva se va întâmpla, plutește în aer ca un abur cald sau un tunet.

Dee nu se opune când Trevor le conduce departe de toneta cu înghețată, prin mulțimea multicoloră mirosind a burgeri, spre pădure. Se gândește ce ar spune părinții dacă ar ști, dar spiritul de revoltă are câștig de cauză. *Doar o dată*, își spune în sinea ei. *Vreau să fac ceva de capul meu.*

Odată ajunși în umbrele dungate de pini, toți trei se mișcă tiptil ca niște tigri. Plaja aglomerată e lăsată iute în spate, pierzându-se în tapiseria frunzelor foșnitoare. Curând, în jur nu se mai aude decât sunetul apei negre care sărută pietrele. Înaintează pe malul presărat cu pietricele și se cațără pe stânci, peste crengi căzute și prin pâlcuri de rugi. Până și Lulu tace, emoționată, copleșită de ideea încălcării regulilor. Șlapii albi ai lui Lulu nu sunt suficient de solizi pentru terenul denivelat. Labele picioarelor și gleznele ei se umplu de zgârieturi, însă nu se plânge. Băiatul cu păr bălai o ia în brațe atunci când nu mai poate să meargă.

Dee se impacientează. Înaintează în forță și-l trage pe Trevor de mână după ea. Ajung într-un loc unde copacii s-au mai rărit un pic, iar acele de pin par moi și nu sunt prea mulți spini. O stâncă în formă de canoe se ițește din apă. Dee și băiatul se privesc. Nu știu ce va urma, ci doar că a sosit momentul.

— Vreau acasă, zice Lulu frecându-și un ochi cu pumnul.

S-a îmbujorat de la soare, iar pălăria de soare și-a pierdut-o undeva printre pinii umbriți.

— Nu poți, îi răspunde Dee. Te-ai luat după mine, așa că acum va trebui să aștepți. Iar dacă o să mă pârăști, o să le spun că minți. Acum du-te și joacă-te pe malul lacului!

Lulu își mușcă buza, părând gata să izbucnească în plâns. Dar se abține. Știe că lui Dee nu i-a trecut supărarea, așa că se supune.

Dee se răsucește cu fața spre băiat. A uitat cum îl cheamă. Inima îi galopează. E conștientă că-și asumă un risc. Lulu e gură spartă. *Nu contează*, își spune. *E real, se întâmplă acum*. O să se gândească ea mai târziu cum să o facă pe Lulu să tacă.

Băiatul se apleacă spre ea. Acum nu mai este o față, ci o serie de trăsături gigantice și individuale. Buzele lui umede tremură. *Asta să fie sărutul franțuzesc?* se întreabă Dee. Sunt momente, explozii de excitație, când pare că se îndreaptă spre drumul cel bun, dar ratează apoi

amândoi șansa și sărutul devine o apăsare a gurilor deschise și pline de salivă. Gura lui miroase vag a hotdog. Dee își zice că poate că sărutul nu va fi reușit decât dacă vor face și celălalt lucru, așa că așază mâna băiatului pe topul ei. Costumul ei de baie e un pic ud și mâna lui e caldă. Senzația e una plăcută, iar Dee consideră că a fost un succes. Mâna lui își croiește apoi drum în hotarele strâmte ale șortului ei din denim. Șortul este prea strâmt și mâna înțepenește acolo, așa că Dee desface nasturii și-și lasă șortul să alunece în jos. Rămân amândoi nemișcați pentru o clipă, conștienți că se mișcă prea repede și sunt pe cale să pătrundă într-un teritoriu necunoscut. Dee chicotește; i se pare tare ciudat să fie în costum de baie într-o pădure, cu un băiat care o privește.

Aude un sunet. E ca cel scos de o linguriță ce lovește o singură dată un ou. Își trage șortul în sus și strigă:

— Lulu?

Niciun răspuns. Aleargă către malul lacului. Băiatul o urmează, împleticindu-se în blugi.

Lulu zace întinsă pe jumătate în valurile plescăitoare, scufundată până la mijloc, de parcă ar fi încercat să plonjeze înapoi pe uscat. Apa s-a închis la culoare de la florile de sânge. Dee nu știe cum a ajuns în apă, dar iat-o, stă în picioare, scufundată până la brâu, lângă silueta micuță a surorii ei. Sunetul fusese slab, dar țeasta ei pare

să se fi izbit puternic de stâncă. E îndoită, ca lovită de pumn. Dee își ferește privirea.

Își apasă buzele pe cele ale lui Lulu și încearcă să reproducă instrucțiunile de acordare a primului ajutor pe care și le amintește doar pe jumătate de la orele de școală. Crede însă că e prea târziu. Pielea lui Lulu se schimbă sub ochii ei. Fața îi devine palidă și ceroasă. Dâre de sânge i se preling din păr. Arată ca niște păsări roșii în zbor, așa cum desenează copiii păsările, ca niște linii pe cerul alb.

Băiatul cu păr bălai al cărui nume Dee nu și-l amintește nici acum începe să respire greu, ca o femeie în chinurile nașterii. O ia la fugă brusc și se îndepărtează călcând zgomotos prin pădure.

Dee atinge mâna lui Lulu întinsă pe nisipul zgrunțuros. În palma aproape deschisă e o piatră într-o nuanță intensă de verde, presărată cu vinișoare albe. Este ovală, aplatizată și netezită de apă și de scurgerea timpului. *O pietricică drăguță*. Dee scoate un geamăt. Fire de sânge proaspăt se scurg din capul lui Lulu în apă. Și explodează acolo în nori rubinii.

Picioarele și brațele lui Dee lucesc alunecoase de la apa lacului și de la sânge. Se apleacă din nou și suflă aer în gura lui Lulu. Un sunet iese din pieptul lui Lulu. Un sunet adânc, ca pârâitul unei crengi de copac.

De sub corpul lui Lulu se ivește ceva unduitor, o linie neagră. Șarpele se încolăcește peste Lulu

și o atinge ușor pe Dee pe coapse. Pare un mocasin de apă, însă în zona asta nu trăiesc astfel de șerpi. Mici umbre vin în urma lui. Pui abia născuți. Acum Dee vede înțepăturile de pe gleznele umflate ale lui Lulu. De asta căzuse sora ei în lac.

Rămâne împietrită în apă. Simte corpurile alunecând ușor pe lângă coapsele ei. Șerpii par să o considere parte a lacului sau a uscatului. Dee se ridică dintr-odată și se repede afară din lac, împroșcând multă apă. Se agață de stâncă; aceasta e caldă. Un șarpe foarte mic stă încolăcit la cincisprezece centimetri de mâna ei. Își deschide gura albă, după care se ascunde iute într-o crăpătură întunecată din stâncă. Dee țipă și o ia la goană, alergând orbește și lăsând-o pe Lulu acolo unde zace pe jumătate în apă.

Aleargă fără să vadă nimic; în fața ochilor ei zboară ceva, un fel de nor de muște sau un uragan. Încearcă să-l alunge clipind, dar nu reușește, așa că încetinește fuga, apoi se oprește. Picături reci din apa însângerată a lacului continuă să i se prelingă pe partea din spate a picioa-relor. Gâfâie. Se teme să nu leșine și face o pauză. Se reazemă de o buturugă crăpată, argintată și moartă odată cu trecerea vremii. Nu vede decât șerpi încolăciți la picioarele ei. *Opriți-vă!* le poruncește ea corpului și minții. *Opriți-vă!*

Pe aici nu sunt șerpi. Trebuie să se gândească bine la ceea ce are de făcut.

O nouă voce mică îi răsună în cap: *Măcar acum Lulu nu te mai poate pârî lui Mami și Tati.* Izbucnește în hohote de plâns. Cum a putut să-i treacă prin minte un gând atât de oribil?

Țânțarii roiesc în jur, lacomi să sugă sângele de pe ea. Încearcă să-i îndepărteze frecându-și pielea. Dar tremură și și-a pătat șortul. Își leagă tricoul peste el ca să ascundă petele cât poate mai bine. *Sânge, sânge*. Mintea lui Dee plutește în ceață. Gândul următor o iluminează, o străpunge puternic și iute. Lulu încă sângera. Dee a văzut destule seriale la televizor și știe ce înseamnă asta. Lulu nu este moartă.

Se răsucește pe călcâie și începe să alerge tare înapoi spre Lulu. Plămânii îi explodează de efort și de la aerul opărit. Cum de-a putut s-o lase singură pe Lulu în halul în care era? Dar va îndrepta lucrurile, își jură ea. Va sta lângă sora ei și va striga până va veni cineva în ajutor. Nu-i prea târziu. Nu s-a terminat totul. Trebuie doar să se grăbească.

Are senzația că toată viața nu a făcut decât să fugă și să se cațăre, și să se împleticească înapoi spre sora ei. În cele din urmă, tufișurile se răresc și stânca în formă de canoe se ivește în față. Dee iuțește și mai mult pasul, făcând salturi lungi ca de iepure peste prundișul de pe mal. Cade de mai multe ori și își julește palmele și genunchii și

coatele. Nu ia în seamă zgârieturile, doar se forțează să se ridice și să continue fuga. Ajunge la stâncă și se oprește pentru o clipă, prea speriată să pună piciorul pe ea.

— Hai odată, Dee Dee! murmură ea. Nu fi prostuță!

Se cațără pe stâncă.

În umbra ei, în locul unde ar fi trebuit să zacă Lulu, nu e nimic. Apa rece se izbește de granit. Țânțarii bâzâie pe deasupra lacului ca niște semne de punctuație cenușii. Nici urmă de Lulu, vie sau moartă.

Poate că n-am nimerit eu locul, își zice Dee. Dar nu. Vede pe stâncă o dâră subțire de sânge aproape uscat. În apă plutește unul dintre șlapii albi ai lui Lulu. Și vede o urmă de talpă pe malul înnoroiat. Urma s-a umplut deja cu apa maronie din lac. Este mare, mult peste cea pe care ar fi putut s-o lase Lulu sau Dee. Poate o fi a băiatului. Deși Dee știe cumva că nu-i așa.

În apropiere se aude un sunet familiar plăcut – lui Dee îi ia o clipă ca să-l plaseze în coșmarul pe care îl trăiește. Un motor de mașină pornit, apoi lăsat la ralanti. O portieră trântită.

Străbate în fugă luminișul unde s-a giugiulit cu băiatul în urmă cu ceea ce îi pare a fi acum o viață. Își croiește drum printre tufișuri și iese pe un drum de pământ. Praful se unduiește și joacă în aer, ca ridicat de puțin timp de niște cauciucuri. I se pare că zărește bara de protecție

a unei mașini dispărând pe drum. Huruitul din urechi aproape că îl acoperă pe cel scos de mașină și țipătul ei răgușit după șofer ca să oprească, să se oprească odată și să-i dea drumul surioarei ei. Însă mașina se face nevăzută. La picioarele lui Dee, în praf, zace o pietricică verde într-o nuanță intensă; un oval perfect, presărat cu vinișoare albe.

La mică distanță de tufișuri, soarele aruncă scântei peste șiruri de crom și sticlă. Lui Dee îi vine să râdă în hohote. Credeau că s-au îndepărtat de toți și de toate, când de fapt erau chiar lângă parcare.

La toaletă, femeile o privesc dezaprobatoare. Se reazemă de peretele placat cu faianță albă. Încearcă să acopere vuietul uscătoarelor de mâini cu propriile gânduri. Îi este imposibil să se concentreze. Vomită puțin într-o chiuvetă, atrăgând și mai multă dezaprobare din partea femeilor ce stau la coadă. *Trebuie să vorbesc cu cineva*, își zice, și simpla idee îi trimite fiori reci pe șira spinării și o paralizează.

Își imaginează expresia de pe fața mamei atunci când le va povesti ce s-a întâmplat. Încearcă să-și închipuie ce ton va adopta tatăl ei în încercarea de-a o ierta.

Mica voce îi șoptește: *Dacă le spui, poți să îți iei adio de la școala de balet Pacific.* Cu toată teama pentru soarta lui Lulu, o străbate o furie arzătoare. Încă de când s-a născut, Lulu a fost preferata părinților. Dee a știut dintotdeauna asta. E așa de nedrept! Doar n-a făcut nimic rău; mă rog, nimic cu adevărat rău. Așa merg lucrurile în viața reală, nu e ca-n cărțile alea vechi unde o fată se pipăie cu un băiat și pe urmă unul dintre ei *moare* pentru că a comis un *păcat*. Știe cumva, în adâncul ființei sale, că nu giugiulitul cu băiatul cu păr bălai a fost cel mai rău lucru pe care l-a făcut.

Și, oricum, ce ar putea să le spună? Doar nu are ce informații propriu-zis să ofere. Nici măcar nu a văzut bine mașina din cauza prafului stârnit pe drum. Sau poate că nu a fost nicio mașină. Acum nu mai e sigură. Poate că Lulu a fost luată de ape și corpul ei plutește pe lac. Sau a fost înhățată de un animal. Ca de exemplu un urs. Sau poate că și-a revenit și s-a întors la Mami și la Tati. *Da, așa s-a întâmplat*, își zice Dee cuprinsă de un val de ușurare. O să se întoarcă la ai ei și Lulu va fi acolo, așezată pe pătură și jucându-se cu pietricele. O să o întâmpine pe Dee cu o mutră ofensată pentru că Dee a lăsat-o singură ca să se ocupe de cine știe ce chestii plicticoase de copii mari. Dar Dee o să o gâdile și Lulu o va ierta într-un final. Și, prin urmare, mărturisirea n-are niciun rost.

Un nou firicel de sânge apos se prelinge în spirală afară din șortul lui Dee în jos pe picioare.

— Are cumva cineva niște tampoane?

Încearcă să pară enervată, nu speriată, așa cum e de fapt. Își scoate șortul de pe ea în fața tuturor femeilor și îl clătește în chiuvetă. Se agită pentru ca ele să-și amintească de ea mai târziu. Dee a fost acolo, nu în altă parte. Nu se întreabă de ce face ceea ce face, din moment ce Lulu o așteaptă cu Mami și cu Tati. Cuvântul *alibi* îi trece fulgerător prin minte. Îl alungă cu hotărâre.

Ciclul menstrual, își repetă în gând Dee. De acolo provine sângele. E ca și cum ar face repetiție pentru un balet și ar transpune povestea în pași. Se poate autoconvinge? Își construiește cu grijă în minte istoria unei zile în care un băiat cu păr bălai i-a tras clapa cu înghețata și Lulu nu a urmat-o în pădure.

Odată decizia luată, totul se simplifică. O femeie cu aer obosit își spală mâinile la chiuveta alăturată, în timp ce cei trei copii ai ei sar și i se agață de fustă. Femeia are la picioare un coș de răchită din care se revarsă șervețele pentru bebeluși, batoane de granola, găletușe, lopățele, jucării și loțiune de plajă. Dee scoate șlapul alb din buzunar și îl strecoară în coșul femeii, unde se amestecă printre celelalte lucruri în dezordine. Șlapul va ajunge acasă la femeie, iar ea va presupune că l-a luat din greșeală

împreună cu jucăriile copiilor. Legătura cu Lulu nu va putea fi făcută. Dee știe că, dacă șlapul e găsit în apropierea stâncii în formă de canoe, poliția va interveni și criminaliștii vor afla că ea a fost acolo.

În timp ce se îndreaptă spre locul unde se află părinții, aruncă pietricica verde netedă în tufișul des ce mărgi-nește plaja.

Dee se șterge la gură cu dosul palmei și se ridică. Această zonă din pădure i se pare diferită. E mai întunecată și cu vegetație mai deasă. Cruciulițele și iedera sunt atât de înalte, încât îi ajung la genunchi. Trebuie să țină minte să marcheze copacii cu vopsea. O ferigă uriașă îi atinge fața. O împinge în lături, impacientată. De ce trebuie ca totul în această parte din lume să fie atât de sălbatic și înfricoșător?

Aude pași undeva în față, pași speriați, neregulați. Pași de copil care aleargă.

— Lulu! strigă ea. Oprește-te!

Lulu râde. Dee zâmbește. Se bucură că surioara ei se distrează. Nu o deranjează să prelungească pentru o vreme jocul de-a v-ați ascunselea.

Mai apoi, după ce a avut timp să se gândească, oroarea a ceea ce făcuse s-a instalat permanent în Dee ca o boală nevindecabilă. *E prea târziu*

aeum ca să mărturisești, i-a șoptit vocea aceea mică. *O să te arunce în înehisoare.* Iar după plecarea mamei și moartea tatălui ei, mărturisirea nu a mai avut niciun rost, căci nu a mai rămas nimeni care să o ierte.

Atunci a înțeles ce trebuia să facă. Să găsească persoana care a răpit-o pe Lulu. Dacă reușea, avea șansa de a redeveni un om bun. Era un scop de care putea să se agațe. Dar Karen cea obosită absolvea oameni unul după altul de implicarea în cazul dispariției lui Lulu. Și, pe măsură ce anii au trecut, numărul de piste și lista de suspecți s-au micșorat treptat. Spre disperarea lui Dee.

Aproape renunțase; până ce a aflat de Ted.

Karen susținea că Ted avea alibi. Dee nu a crezut-o. O suspecta pe Karen că încearcă să o țină la distanță pentru a împiedica repetarea incidentului din Oregon. Dee știa că trebuia să fie foarte precaută. Avea să-l urmărească pe Ted. Și de data aceasta să obțină dovezi înainte de-a acționa. Totuși, mersese prea departe, trebuia să recunoască.

Aniversarea a fost cea care a adus-o la exasperare.10 iulie, an de an, ziua dispariției lui Lulu; ziua aceea era întotdeauna ca o gaură neagră pentru Dee. Ziua în care trebuia să apeleze la toate forțele ei pentru a nu se lăsa atrasă în hăul negru. Uneori nu este suficient de puternică pentru a rezista. Și așa s-a întâmplat

ce s-a întâmplat acolo, în Oregon. Durerea pierderii a copleșit-o; cineva trebuia să plătească.

L-a urmărit pe Ted timp de câteva zile înainte de a se muta în casa de alături. I-a observat ochii care priveau păsările prin gaura din placaj la prima oră în fiecare dimineață. A observat ce grijă avea de hrănitoare și de apa pentru păsări. Dee nu știe prea multe, dar recunoaște dragostea atunci când o vede. Așa că a știut ce are de făcut.

Trebuia ca Ted să simtă și el măcar o parte din suferința ei cumplită. De asta a omorât păsările. Nu i-a făcut plăcere. A vomitat în timp ce instala capcanele. Dar nu putea să se oprească. Și-a repetat: *Astăzi se fac unsprezece ani. Unsprezece ani pe care Lulu nu a avut șansa să-i trăiască.*

După aceea l-a urmărit pe Ted plângând după păsări. I-a văzut spinarea încovoiată și mâinile care îi acopereau fața. I-a simțit durerea adânc în propriul suflet. Fusese forțată să facă un lucru îngrozitor.

Dee înaintează acum împleticit pe urmele lui Lulu. Se agață de ramuri subțiri, pline de sevă, pentru a se forța să meargă.

— Oprește-te, Lulu! strigă ea. Zău așa! N-ai de ce să te temi. Sunt eu, Dee Dee.

Cerul se înroșește și soarele care coboară la orizont devine un glob aprins. Dee respiră sacadat și degetele i s-au umflat în locul unde se

agață de ramuri. Clipește pentru a-și limpezi ochii de marginile negre.

Hai odată, Dee Dee!

Vomită, dar n-are timp să se oprească. În schimb, începe să alerge iar, de data asta și mai iute, aplecându-se cu grație printre copaci, prinzând viteză atât de ușor pe deasupra terenului denivelat și crengilor căzute, încât picioarele ei părăsesc pământul. Zboară repede și în tăcere, străpungând aerul ca o săgeată. Nu aude decât vântul și, în fundal, sunetele pădurii: greieri, porumbei, frunze. *Cum de nu am știut că pot să zbor?* își zice. *O s-o învăț și pe Lulu și vom zbura peste tot, fără să atingem niciodată pământul. O să rămânem împreună și nu voi fi prinsă și aruncată în închisoare. Voi avea timp să-i explic de ce am făcut ce am făcut.*

O vede pe Lulu în vârful colinei următoare, o siluetă profilată pe soarele jos. Figura măruntică, pălăria de soare. Îi vede și șlapii albi din picioare. Gonește prin aer către ea. Ajunge la colină și-și lasă labele picioarelor să atingă ușor iarba.

Lulu se răsucește și Dee vede că nu are față. Păsări roșii explodează într-un nor din capul ei. Dee țipă și își acoperă ochii cu mâinile.

Când îndrăznește, în sfârșit, să se uite, e singură în pădure. Noaptea s-a așternut din nou. Dee privește în jur îngrozită. Unde se află? Cât timp a mers? Se lasă să cadă în genunchi. Pentru

ce a făcut ce a făcut? Unde e Lulu? Unde sunt răspunsurile care i se datorează? Își strigă oroarea și durerea. Dar strigătele ei sunt doar niște șoapte fragile înăbușite de răpăitul ploii. Obrazul îi e rece. Zace întinsă pe covorul de frunze și pielea îi lucește de la ploaie. Brațul îi e umflat, înnegrit și greu ca un bloc de piatră. *Mor*, își zice. *Nu mi-am dorit deeât să fac puțină dreptate.*

Vederea i se încețoșează și se întunecă, iar inima își încetinește ritmul, dar i se pare că simte o atingere ușoară pe cap. I se pare că simte miros de loțiune de plajă, de păr cald, de zahăr.

— Lulu, încearcă ea să rostească, îmi pare tare rău, dar inima încetează să mai bată și Dee nu mai este.

Ceea ce a fost cândva Dee zace departe de orice cărare. Tubul cu vopsea fosforescentă galbenă stă încă în ceea ce a fost mâna ei, umfiată și neagră de la veninul de șarpe.

Păsările și vulpile vin, urmate de coioți, urși și șobolani. Ceea ce a fost cândva Dee hrănește acum pământul. Oasele ei împrăștiate se scufundă în humusul fertil și schimbător. Nicio nălucă nu pășește pe sub întinderea de copaci. Ceea ce a fost nu se mai întoarce.

Ted

NU AM MURIT. ÎMI DAU SEAMA DE ASTA PENTRU că pe podeaua verde zac risipite niște spaghete. Nu știu ce urmează după moarte, dacă e de bine sau de rău, dar sigur nu spaghete sunt căzute pe jos. Patul alb de spital e tare, pereții sunt scorojiți și totul în jur miroase a mâncare de prânz. Bărbatul mă privește. Părul lui ca sucul de portocale scânteiază în lumină.

— Bună! zice el.

— Unde-i femeia? îl întreb. Doamna vecină. Unde e? Tot repeta un nume de fată. Era bolnavă.

Îmi amintesc că i-am văzut brațul; părea mușcat de șarpe. Cred că a folosit trusa mea de extragere a veninului, îmi spun, numai că se știe că trusele astea nu-s bune de nimic. Chiar nu știu de ce o car după mine. Amintirile sunt foarte confuze în capul meu, dar sunt convins că ceva era în neregulă cu doamna vecină – și pe dinăuntru, și pe dinafară.

— Erai singur atunci când te-am găsit, îmi răspunde bărbatul cu părul portocaliu.

Se holbează la mine și eu mă holbez la el. Ce ar trebui să-i spui unui om care ți-a salvat viața?

— Cum de m-ai găsit?

— Cineva a marcat copacii tineri cu vopsea reflectorizantă galbenă. Sunt ranger în parcul natural din comitatul King, așa că nu mi-a plăcut deloc ce am văzut. Vopseaua este toxică. Am urmărit marcajul ca să-l previn pe individ să înceteze. Câinele a adulmecat miros de sânge. Și așa te-am găsit.

Vine doctorul și bărbatul cu păr portocaliu iese pe hol ca să ne lase singuri. Doctorul e tânăr și are un aer obosit.

— Arăți ceva mai bine. Hai să te consult!

Se poartă cu grijă și blândețe.

— Vreau să discutăm un pic despre pastilele care au fost găsite în posesia ta, zice el.

— Oh!

Neliniștea mă înfășoară ca o mantie.

— Am nevoie de pastilele alea, îi explic eu doctorului. Mă ajută să-mi păstrez calmul.

— Hmm! face el. Nu sunt prea sigur. Ți le-a prescris un doctor?

— Da. Mi le dă când merg la el la cabinet.

— N-am idee de unde și le-a procurat, dar, dacă aș fi în locul tău, aș înceta să le mai iau. Pastilele astea nu se mai fabrică de vreo zece ani. Au efecte secundare grave și dovedite.

Halucinații și pierderi de memorie. Creșteri rapide în greutate la unii pacienți. Ți-aș recomanda cu plăcere o alternativă.

— Dar nu prea cred că îmi permit, spun eu.

Doctorul oftează și se așază pe pat, deși *știu* că nu ar trebui să facă asta. Mami s-ar fl supărat dacă l-ar fi văzut. Dar pare extenuat, așa că mă abțin să îi atrag atenția.

— Da, știu, e dificil, zice el. Nu beneficiem de suficient sprijin și stăm prost și cu finanțarea. Totuși, o să-ți aduc formularele. Poate că ești eligibil pentru ajutor de sănătate acordat de stat. Ezită preț de câteva clipe, apoi continuă: Dar nu numai medicația mă îngrijorează. Am observat că ai o grămadă de cicatrice de arsuri pe spinare, pe picioare și pe brațe. Plus alte multe de la incizii suturate. În mod normal, asta ar indica un mare număr de spitalizări în copilărie. Numai că flșa ta medicală nu conține așa ceva. De fapt, nu conține niciun fel de intervenție medicală. Mă privește cu atenție și adaugă: Cineva ar fi trebuit să-și dea seama ce ți se întâmplă. Și ar fl trebuit să-i pună capăt.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap că Mami ar fl putut fi oprită. Refiectez la posibilitatea asta.

— Nu cred că ar fi fost posibil.

Totuși, e drăguț din partea doctorului că-și face griji pentru mine, îmi spun.

— Pot să-ți dau numele cuiva capabil să-ți analizeze în detaliu istoricul medical, cineva cu

care să poți discuta despre... ce ți s-a întâmplat. Niciodată nu e prea târziu.

Nu pare foarte sigur pe el, și înțeleg de ce. Uneori chiar este prea târziu. Cred c-am ajuns, în fine, să pricep care e diferența dintre acum și atunci.

— Poate cu altă ocazie, îi răspund. Acum sunt cam sătul de terapie.

Pare că vrea să mai adauge ceva, dar renunță, și îi sunt atât de recunoscător pentru asta, încât încep să plâng.

Bărbatul cu păr portocaliu îmi aduce o periuță de dinți de la magazinul de cadouri, o pereche de pantaloni de trening, un tricou și niște lenjerie de corp. Este un pic jenant că mi-a cumpărat chiloți, dar aveam nevoie. Toate hainele mele s-au îmbibat de sânge și au fost distruse.

Doctorii mă consultă și-mi dau pastilele care fac ca lumea să se scufunde sub apă. Și îi ține pe ceilalți liniștiți acolo. Pentru prima oară după mulți ani am parte de tăcere. Știu însă că sunt acolo. Noi toți ne mișcăm ușor înăuntrul și în afara timpului.

Prin geam se văd clădiri înalte ce strălucesc în soare. Simt că mă afiu departe de pădure. Cer ca fereastra să fie deschisă, însă infirmiera mă refuză, zicând că valul de căldură a trecut. Această parte a lumii revine la sinele ei răcoros,

verde intens. Mă simt de parcă m-aș fi întors acasă după război.

Infirmierele se poartă drăguț cu mine. Se amuză pe socoteala mea. Pentru ele, sunt doar un tip neîndemânatic care a alunecat și a căzut pe propriul cuțit de vânătoare în zorii unei zile, undeva în pădure.

Bărbatul cu păr portocaliu este tot în salon atunci când mă trezesc din nou. Ar trebui să mă simt ciudat cu un străin lângă mine. Dar nu-i așa. E o persoană calmă.

— Cum te mai simți? mă întreabă.

— Mai bine, îi răspund.

Și e adevărat.

— Vreau să te întreb ceva, zice el. Chiar ai alunecat pe cuțit? Pentru că atunci când am încercat să-ți opresc sângerarea am văzut ceva în ochii tăi. Mi s-a părut că nu-ți părea tocmai rău să... știi tu. Să mori.

— E complicat, îi răspund.

— La viața mea am avut parte de destule complicații.

Își scoate șapca ca să se scarpine în cap și părul i se ridică pe creștet ca niște țepi roșcați. Pare extenuat.

— Știi ce se spune. Că dacă salvezi viața cuiva ești responsabil pentru el.

Presupun că dacă îi voi spune adevărul n-o să-l mai văd niciodată. Dar am obosit să tot ascund ce sunt. Creierul, inima și oasele s-au săturat. Regulile stabilite de Mami nu mi-au făcut niciun bine. Așa că ce aș avea de pierdut?

Lauren se agită, atentă.

— Vrei să începi tu? o întreb.

Lauren

IATĂ CUM S-A ÎNTÂMPLAT TOTUL – POVESTEA cu șoarecele și cum a găsit Ted locul dinăuntru.

Nopțile erau cele mai speciale momente ale zilei pentru Micul Ted. Îi plăcea să doarmă lângă corpul cald, înveșmântat în alb, al mamei lui. Dar înainte de a merge la culcare, ea se îngrijea de rănile lui. La început se întâmpla cam o dată pe lună, însă în ultima vreme Ted se rănea așa de tare și de des, încât Mami trebuia să stea toată noaptea ca să îi coasă tăieturile. Lui Ted nu i se părea că arătau prea rău, unele nefiind decât niște simple zgârieturi. Iar alte tăieturi erau invizibile, nu le putea vedea sau simți nicicum. Mami i-a explicat că acestea erau rănile cele mai periculoase. Le deschidea din nou, le curăța și le sutura la loc.

Teddy știa că Mami era nevoită să facă asta, știa că era vina lui că era atât de stângaci. Dar se temea de momentul când Mami aprindea veioza de pe noptieră și o înclina în unghiul potrivit. Pe urmă își aranja tava. Pe ea sclipeau foarfecile și bisturiul. Și mai erau gheme de vată

și sticla care mirosea ca băutura lui Tati. Mami își punea niște mănuși albe ca pielea ei și pe urmă se apuca de treabă.

Nu cred că Ted m-a plăcut cu adevărat, mai ales la început. Ted e un băiat politicos și liniștit. Eu sunt genul zgomotos. Mă enervez din orice. Furia se revarsă din mine în valuri. Dar treaba mea nu este să-l fac să semene cu mine. Treaba mea este să-l protejez. I-am preluat o parte din durere – am ieșit în față ca să o împărțim. Nu am putut s-o fac să dispară cu totul. Uneori durerea nu era nici măcar partea cea mai rea – sunetele erau. Zgomotul slab făcut de carnea ruptă. Asta chiar că nu-i plăcea.

În noaptea aceea, în clipa când bisturiul s-a întâlnit cu spinarea lui, am pășit în față, ca de obicei, ca să împart cu el durerea.

— Stai liniștit, Theodore! a spus Mami. Nu faci decât să îngreunezi toată treaba. Și-a continuat apoi înregistrarea, apăsând cu un clic pe butonul roșu ca o clapă de pian, spunând: A treia incizie este superficială și vizează exclusiv stratul exterior al dermei.

Mâna ei urma cuvintele.

Ted știa că Mami avea dreptate – că, dacă se zbătea, nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Știa că, dacă nu o asculta, Mami avea să-l pună în vechea ladă frigorifică în baia de soluție dezinfectantă făcută din oțet și apă caldă. Așa că a încercat să nu se împotrivească. A încercat să

fie un băiat bun. Dar durerea și zgomotul s-au întețit atât de tare, încât i-a fost teamă că nu va reuși să se abțină și va țipa – chiar dacă știa ce urmează.

Stăteam întinși unul lângă celălalt și îi simțeam toate gândurile și spaimele. Era greu să suporte tot ce i se întâmpla corpului său.

Așa că în final Ted a făcut-o, a scos un mic *ah* ascuțit, aproape inaudibil. Dar care a răsunat în liniștea din casă ca o piatră azvârlită într-un iaz. Ne-am ținut amândoi respirația. Mami s-a oprit din cusut.

— Ne îngreunezi foarte tare treaba amândurora, a spus ea, și a plecat să pregătească baia cu oțet.

Când ne-a vârât în răcitor, Ted a început să plângă de-a binelea. Nu era la fel de puternic ca mine.

Întunericul ne-a încercuit. Pielea noastră era un vârtej de flăcări. Ted respira prea iute și tușea. Am știut că trebuie să-l protejez. Nu mai rezista.

— Ieși de aici! i-am spus. Pleacă!

— Unde? m-a întrebat el.

— Fă ce trebuie să faci! Pleacă! Oprește-te din existat!

— Dar nu pot!

Acum aproape că țipa, așa că l-am împins.

— Pleacă odată, nu te mai purta ca un țânc!

— Nu pot!

— Ei bine, poate că Mami va merge prea departe de data aceasta și vom muri amândoi.

Soluția asta limpede și simplă nu-mi trecuse niciodată prin cap până atunci.

— Ted! Tocmai mi-a venit o idee!

Dar Ted plecase. Își găsise ușa.

Ted

AERUL DIN JUR PĂREA SĂ SE FI SCHIMBAT cumva. Stăteam în fața ușii de intrare în casa noastră. Dar nu exista nicio stradă, nicio pădure, niciun stejar. Totul era alb, ca interiorul unui nor. Nu arăta înfricoșător, ci dimpotrivă, îmi crea un sentiment de siguranță. Am deschis ușa și am intrat în casă, care era învăluită într-un calm cald și difuz. Am încuiat repede ușa în urma mea. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Știam că Mami nu putea veni acolo.

Dintr-odată aerul s-a umplut de sunetul unui tors de pisică. O coadă moale mi-a mângâiat picioarele. M-am uitat în jos și mi-am ținut respirația. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. În fața mea, o pereche de ochi verzi frumoși, de mărimea și forma măslinelor care se pun în cocteiluri. Ea m-a privit la rândul său și și-a ciulit întrebătoare urechile. M-am așezat pe vine și am întins brațul spre ea. Aproape că mă așteptam să dispară în neant. Avea blana ca un tăciune mătăsos. Am mângâiat-o, trecându-mi dege-tul peste dunga albă de pe pieptul ei.

— Bună, pisicuțo! am spus, iar ea a tors. Bună, Olivia!

Și-a încolăcit coada în forma cifrei opt în jurul picioarelor mele. Am mers în camera de zi, unde lumina era galbenă și caldă, iar canapeaua, moale, și am ridicat-o în poală. Casa arăta aproape exact precum cea de la etaj – doar cu puțin diferită. Mocheta albastră rece pe care o uram dintotdeauna era portocalie aici, într-o nuanță intensă și plăcută, ca soarele care apune iarna peste o autostradă.

În timp ce stăteam pe canapea și o mângâiam pe Olivia, am auzit-o. Răsuflarea lungă, regulată, cu coastele masive ridicându-se și coborând. Nu mi-a fost frică. Mi-am mijit ochii în umbră și l-am văzut stând ca o grămadă uriașă și urmărindu-mă cu ochi ca niște felinare. I-am întins brațul, și Timpul Nopții a ieșit din întuneric și s-a apropiat tiptil.

Deci până la urmă am căpătat pisica pe care mi-o dorisem. De fapt, a fost chiar mai bine decât sperasem, căci am căpătat două.

Și așa se face că am găsit locul dinăuntru. Pot coborî acolo oricând doresc, însă îmi este mai ușor să folosesc răcitorul pe post de ușă. Probabil că aș fi putut să-mi fac din locul dinăuntru un castel sau un conac. Dar cum aș putea ști unde să găsesc ce caut într-un loc atât de mare precum un castel sau un conac?

Acum sunt Ted cel Mare, însă Micul Teddy este încă prezent. Atunci când plec, o fac pentru că el pășește în față. El nu își folosește fața la fel cum o fac adulții. Așa că poate părea înfricoșător câteodată. Dar nu e capabil să facă rău nimănui. Micul Teddy e cel care a luat de pe jos eșarfa albastră și a încercat să i-o înapoieze doamnei care plângea în mașina ei în parcarea barului. Doamna a țipat la vederea lui. Micul Teddy a fugit după ea, însă doamna a apăsat pe accelerație și a pornit în viteză prin ploaie.

Lauren

TED A PLECAT, ȘI TOATĂ DUREREA PE CARE O împărțiserăm s-a năpustit asupra mea. Nu știusem cât de multe putea suporta corpul. Am încercat să mă iau după el, să cobor și eu înăuntru. Dar îmi închisese ușa. M-am întrebat dacă de acolo, de jos, mă putea auzi țipând. Presupun că da.

După ce și-a terminat treaba, Mami ne-a așezat înapoi în pătuțul nostru. Bandajul cu care acoperise suturile mă mânca, dar aveam destulă minte cât să nu mă scarpin. Camera era plină de umbre mișcătoare și ochii roz ai șoarecelui sclipeau în cușca din care ne urmărea.

Mi-e frică, am dat eu să-i spun lui Teddy, dar el nu mi-a răspuns. Coborâse înăuntru, în adânc, iar acum era într-un loc plăcut, plin de cozi negre și ochi verzi și blănuri moi. Am vrut să nu plâng, dar n-am reușit să mă abțin.

L-am simțit cum se îmbunează.

— Acum poți să dormi, Lauren, a zis el. Va sta altcineva de veghe.

Am auzit zgomotul făcut de labele mari ale Timpului Nopții urcând la etaj. M-am lăsat să alunec în întunericul plăcut.

Dimineața m-a trezit din somn plânsul lui. Ted găsise oasele însângerate ale lui Bulgăre de Zăpadă în cușcă. Îi părea tare rău de el.

— Bietul Bulgăre de Zăpadă! a șoptit de nenumărate ori. Nu e deloc drept.

A plâns mai mult după șoarece decât de durerea pro-vocată de noua șină mică de suturi negre apărută de-a lungul spinării. Bănuiesc că nu fusese acolo când se întâmplase. Nu le simțea. Eu însă simțeam fiecare cusătură în parte.

Ted știa că nu era vina Timpului Nopții. Timpul Nopții nu făcea decât să-și urmeze propria natură. Ted i-a spus lui Mami că șoarecele scăpase din cușcă și fusese mâncat de o pisică vagaboandă. Într-un fel, era adevărat. Firește, Mami nu l-a crezut. L-a luat pe Teddy și l-a dus în pădure și i-a spus că trebuie să ascundă cine este. Mami credea că Teddy avea în el o foame. Ted se temea ca Mami să nu-i ia pe Olivia și Timpul Nopții. (În cazul ăsta, n-am fi rămas decât eu și el. Și *asta* nu i-ar fi convenit.) Așa că a păcălit-o pe Mami să creadă că

moștenise vechea boală de la tatăl ei, cel care își ținea animalele de companie în cripta de sub *iliz*.

Începusem să înțeleg ceea ce Ted nu putea – sau nu-și permitea – să înțeleagă. De fiecare dată când gândul se ivea în mintea lui, îl împingea cu putere în jos. Dar gândul revenea mereu, ca un dop de plută sau un cadavru ieșit la suprafață. Boala se transmisese într-adevăr genetic, dar nu lui Ted. Mă întreb ce ar răspunde oamenii din Locronan dacă i-ai întreba de ce au alungat-o pe Mami. Poate că povestea lor ar diferi de a ei. Poate că nu tatăl ei avea acea boală.

La școală lumea a observat schimbarea intervenită la Ted. Devenise un soi de mască în spatele căreia nu se afla nimeni. Au încetat cu toții să-i vorbească. Lui Ted nu-i păsa. Acum putea să meargă înăuntru, cu pisicuțele, oricând dorea. Mi-a spus că, pentru prima oară în viața lui, din câte își amintea, nu se mai simțea singur.

Mi-a spus mie, cea care îi fusesem alături la toate reparațiile făcut de Mami. *Mie* mi-a spus.

Teddy a început să-i spună casei dinăuntru locul lui de weekend pentru că acolo, jos, nu avea de făcut nicio muncă sau nicio lecție. Curând a descoperit că îi putea aduce adăugiri. Nu și-a putut păstra slujba de la service-ul auto din

Auburn, așa că și-a construit un beci unde putea lucra la motoare. Îi plăceau motoarele. Atelierul era bine echipat, plin de unelte în cutii lucioase și de miros de ulei de motor. A îndesat în sertare șosete albe, genul pe care Mami nu l-ar fi lăsat în veci să poarte fiindcă susținea că sunt pentru fete. Pe tavanul de deasupra palierului a montat o fereastră de la care putea privi cerul toată noaptea, dacă așa avea chef, fără ca cineva, în afara lunii, să-l poată vedea. A reparat cutiuța muzicală și a așezat păpușa rusească înapoi pe polița șemineului. Acolo, înăuntru, poate repara orice lucru pe care îl strică. Fotografia cu Mami și Tati nu poate fi dată jos de pe perete. Olivia a făcut turul casei ținându-și coada curioasă în sus. Ted a perforat o gaură în placaj special pentru ea. Pentru ea, afară e întotdeauna iarnă, anotimpul preferat al lui Ted.

După incidentul cu Bulgăre de Zăpadă, Ted s-a asigurat că Timpul Nopții vâna numai jos, înăuntru. A adus o mulțime de șoareci în locul de weekend pentru a-l ține pe Timpul Nopții ocupat și fericit. Nu mai voia să vadă suferință în jur.

I-a adăugat casei și un pod, pe care-l ținea încuiat. Acolo, în spatele ușii închise, își păstra amintirile și gândurile. Nu-i plăceau unii locatari ai casei. Lucrurile verzi, cu degete lungi, care fuseseră cândva băieți. Îi era teamă că băieții verzi erau cei dați dispăruți la lac. Dar rezolvase problema ducându-i și pe ei în pod. Noaptea îi

puteai auzi uneori târându-și degetele subțiri ca niște bețe peste scânduri și plângând.

Pe măsură ce Ted petrecea mai mult timp înăuntru, totul s-a simplificat și a devenit din ce în ce mai complex. A descoperit curând că putea coborî acolo oricând poftea. A început să piardă tot mai mult timp înăuntru. La televizor rulau numai serialele care-i plăceau. Și putea vedea și ce se întâmpla sus în casă. Dacă vedea că se întâmpla ceva bun, ca atunci când Mami cumpăra înghețată, nu făcea decât să deschidă ușa din față, și cât ai clipi din ochi se întorcea acolo. Și de obicei se trezea întins în răcitor în întunericul cu miros acid, cu găurile de aer strălucind deasupra capului precum stelele. Pe măsură ce anii au trecut, a urcat din ce în ce mai rar.

Tot mai des m-a lăsat însă singură cu Mami. Când o vedea că înclină veioza de pe noptieră, Teddy cobora în locul lui de weekend și-și mângâia pisica.

Am ajuns să urăsc pisica aceea îngâmfată. Ted știa. Uneori, atunci când încercam să cobor, mă ținea suspendată între cele două locuri, în răcitorul negru cu miros de oțet, și asta fiindcă pisica era jos, înăuntru. Pe urmă, după ce pleca ea, venea rândul meu. Cu timpul a descoperit că

mă putea ține în răcitorul întunecat ori de câte ori făceam ceva ce nu-i era pe plac.

Nu pot să pășesc complet în față atunci când ieșim din casă decât dacă mă lasă Ted. Pot face lucruri mărunte – să mâzgălesc un bilet, poate, în interiorul unei perechi de colanți, sau să-l determin pe Ted să-și piardă concentrarea timp de două secunde. Și, desigur, numai lucruri care nu implică folosirea picioarelor. Nu știu de ce mintea dusă cu pluta a lui Ted m-a conceput așa, dar asta e. Ted trebuie să mă care peste tot în lume, mutilată și neputincioasă. Cred că din cauza asta uită uneori că puterea mea este cea care ne-a ținut în viață.

Ted se temea și de umbra lui, sau cel puțin așa am crezut eu. Curând, am aflat cât de mult mă înșelasem.

Într-o zi căutam amândoi bomboane mentolate în sertarele lui Mami. Lui Mami nu-i plăceau bomboanele, dar îi plăcea să aibă respirația proaspătă, așa că obișnuia să sugă o bomboană câteva secunde, apoi o scuipa într-o batistă. Ascundea bomboanele și muta ascunzătoarea, dar uneori o găseam. Știam că puteam mânca doar una, indiferent cât de înfometați eram. Mami le număra, dar o bomboană lipsă se încadra în *marjă de eroare plauzibilă*.

Mami ținea chestii interesante în sertare. O carte veche de cântece cu un urs pe copertă sau un singur șlap alb de copil. În ziua aceea Ted era neglijent. Scotocea prin ciorapul ei cu mâini umede.

— Să știi că o să observe, Teddy, l-am prevenit eu. Ai grijă să nu-l rupi!

Și-a ridicat privirea și am surprins reflexia noastră în oglinda măsuței de toaletă. Am văzut-o – expresia lui. Nu-i mai păsa. Mami avea să ne pedepsească, să ne facă rău corpului, să-l facă să plângă. Să ne pună în cutia mare cu oțet. Teddy se putea refugia înăuntru, jos. Eu eram cea care avea să simtă totul.

— Ted, am spus. Doar nu...

A ridicat din umeri și a luat cutia cu bomboane mentolate din locul unde era ascunsă, într-un camizol frumos împăturit. Încet, ca în vis, a deschis-o și și-a dus-o la buze. A înclinat-o, așa încât bomboanele să-i cadă direct în gură. Câteva i s-au vărsat dintre buze și au căzut săltând pe podea.

— Oprește-te, Ted! am șoptit. Ce faci? Mami o să ne facă rău corpului.

Și-a aruncat ultima bomboană în gura deja plină cu forme rotunde și albe. Chiar așa, panicată cum eram, tot le simțeam gustul, iar gura mi se umpluse de dulceață... M-am scuturat. Trebuia să-l opresc.

— O să țip, i-am spus. O să țip tare ca s-o aduc aici.

— Și ce dacă? a plescăit el cu gura plină. N-ai decât. Tu vei simți durerea, nu eu.

— Există mai multe feluri de a face rău, și nu numai corpului, am zis eu. O să-i povestesc despre locul tău de weekend și despre pisicile alea. Și Mami o să se ocupe. N-am idee ce va face, dar știi bine că am dreptate. Mami știe cum să facă și creierele, nu numai corpurile, să facă ce vrea ea.

A mârâit și a clătinat din cap la mine în oglindă. Dintr-odată nu mai aveam nimic în gură. Gustul dispăruse. Îmi tăiase accesul la simțurile noastre. A părut la fel de surprins ca și mine. Nu știuserăm că avea această putere.

— Poți să mă împiedici să mănânc bomboane, dar nu mă poți opri să te părăsc, i-am spus.

Ted a scos un ac de păr din pernița de pe măsuța de toaletă. A înfipt încet vârful acului în partea cărnoasă a degetului său mare.

O linie roșie de foc m-a străbătut, făcându-mă să țip și să plâng.

Ted a rămas în picioare în fața oglinzii. Avea pe față aceeași expresie de interes clinic ca a lui Mami. A înfipt și a scos, a înfipt și a scos acul din carne.

— Nu o să mă opresc decât dacă-mi promiți, a zis el.

I-am promis.

Eu înțeleg ceva anume despre viață ce Ted nu a înțeles niciodată: că în ea e prea multă durere. Nimeni nu poate suporta atâta nefericire. Am încercat să-i explic și lui. *E foarte rău ce se întâmplă. Mami e nebună, o știi și tu. Și-a pierdut complet mințile. Într-o zi va merge prea departe și ne va omorî. E mai bine să ne alegem singuri o cale de scăpare. Nu trebuie să ne simțim rău tot timpul. Ia cuțitul și desfă nodul! Mergi și ascunde-te în lac! Mergi în pădure până ce nu mai dai decât de verde! Dulceața sfârșitului.* Ted a încercat să-și astupe urechile, dar, firește, nu mă putea bloca total. Suntem două părți ale unui întreg. Sau cel puțin așa se presupune.

La scurt timp după aceea, am încercat pentru întâia oară să ne omorâm. N-a fost o încercare prea reușită, dar datorită ei Teddy s-a convins că nu vrea să moară. A găsit o cale de a mă reduce la tăcere. A început să pună muzica lui Mami atunci când îmi provoca durere. Ted îmi provoca atât de multă durere, încât muzica devenea durere și își țesea firele prin aer. Chinul înceta numai atunci când mă strecuram pe jumătate jos, înăuntru, în răcitorul întunecat, lăsând corpul gol. Am învățat curând să dispar la primele acorduri de chitară.

Ted nu știe totul. Încă mă mai împotrivesc. Sunt mai puternică decât crede el. Uneori, atunci când pleacă, nu Micul Teddy e cel care vine. Ci

eu. Atunci când se trezește cu un cuțit în mână – sunt eu, care încerc să fac ceea ce trebuie făcut.

Dar n-am fost suficient de puternică. Ted mă cunoștea prea bine și știa de ce sunt în stare. A trebuit să o conving pe pisică să o facă. Și așa am ajuns aici.

Ted

PRESUPUN CĂ A BĂNUIT CĂ AVEAU SĂ AJUNGĂ într-un final și la ea. Poliția venise la spital, la vechiul ei loc de muncă, și pusese întrebări. Copiii de la grădinița unde lucra acum deveniseră foarte neîndemânatici. Mai înainte, Teddy fusese cel mai neîndemânatic, iar ea păstrase pentru el chestia cea mare, cea care lăsa urme. Dar în ultima vreme Teddy nu mai era de ajuns. Prea mulți copii care nu căzuseră au ajuns să aibă suturi pe corp.

Cu o seară înainte, Mami petrecuse mult timp reparându-mă. Încă mai tremuram după șocul resimțit. Am intrat în bucătărie pentru un pahar cu apă. Mami se urcase pe un scaun și stătea acolo în vârfurile picioarelor. Avea în mâini o sfoară de întins rufe. În zilele ploioase ca aceea, Mami întindea sfoara în bucătărie ca să-și usuce ciorapii cu portjartier. Nu purta niciodată ciorapi cu chilot.

— Teddy, a spus ea. Tu ești înalt. Ajută-mă să ridic asta! A naibii sfoară, nu reușesc s-o trec peste grindă.

Era amuzant să o aud înjurând cu vocea ei cu accent elegant. M-am cocoțat pe scaun și am trecut sfoara peste grinda transversală.

— Mulțumesc! mi-a răspuns ea foarte politicos. Acum du-te să cumperi înghețată de la magazin!

M-am holbat la ea uimit. Nu mâncam înghețată decât o dată pe an, de ziua ei de naștere.

— Dar înghețata strică dinții, am obiectat.

— Te rog, n-am chef de ceartă, Theodore! Am niște treburi pentru tine când te întorci. O să ții minte tot ce-ți voi spune acum? Pentru că nu trebuie să notezi. Iar eu o să ies foarte curând din casă, așa că nu voi avea cum să-ți repet.

— Cred c-o să țin minte, i-am răspuns.

— Vreau să arunci ceva. O să-l las aici, în bucătărie. Trebuie să-l iei și să-l duci în pădure. Va trebui să aștepți să se întunece ca să îl scoți din casă pentru că nu e voie să îngropi lucruri în pădure.

— Da, Mami, am răspuns eu.

Mi-a dat zece dolari, cu mult mai mult decât costa înghețata.

În timp ce închideam ușa de la intrare în urma mea, am auzit-o șoptind „*Ya, ma ankou*"[1]. Lucrurile deveneau din ce în ce mai ciudate.

Am cumpărat înghețată de vanilie. Era singura aromă care-i plăcea ei. Încă mai simt și acum amorțeala din vârfurile degetelor atunci când am atins găletușa rece, încă mai văd

sedimentul delicat de gheață care acoperea capacul.

Am intrat în bucătărie și am văzut-o. Într-un fel, asta e tot ce văd de atunci. Imaginea mi-a pătruns în pleoape. Mama mea plutește în aer legănându-se ușor. Arată ca un pendul îngrozitor. Sfoara de întins rufe geme la mișcările ei. Dinții îi mușcă buza de jos albăstrită, ca surprinși într-o ultimă clipă de îndoială.

Bunurile ei preferate stau așezate într-o grămadă ordonată lângă tălpile în balans. Gentuța în care a împachetat rochia albastră vaporoasă, cămașa de noapte, parfumul. Poșeta din piele întoarsă de culoarea burții de căprioară. Pe geantă a lăsat un bilet cu scrisul ei formal de școlăriță franțuzoaică. *De dus în pădure*, așa suna biletul.

A trebuit să aștept până la căderea nopții. Așa îmi spusese ea că trebuie să fac. Dar nu voiam s-o las singură, atârnând acolo. Îmi era teamă să nu bată cineva la ușă. Să insiste să intre și s-o vadă. Nu mă temeam că aveam să dau de necaz. Dar arăta atât de expusă, acolo sus, cu fața ei deformată. Nu voiam să fie văzută de alți ochi.

Așa că am dat-o jos. Mi-a fost greu s-o ating. Corpul ei încă păstra căldura. Am pliat-o ca s-o

fac mică și am așezat-o în dulăpiorul de sub chiuvetă.

— Scuze! i-am spus de nu știu câte ori.

Am curățat apoi podeaua plină de murdărie sub locul unde se spânzurase.

Am vrut să-i duc toate bunurile cu ea, dar nu i-am găsit valiza cea mare. Am făcut tot ce am putut: am adăugat alte lucruri în gentuță – lucruri de zi cu zi de care putea avea nevoie în pădure. Trusa de suturat. Exemplarul din *Fabulele lui Esop* găsit lângă patul ei. Mami nu putea adormi decât dacă citea ceva înainte de culcare, și-mi făceam griji că va sta întinsă și trează în pădurea rece.

Noaptea m-a înfășurat ca o pătură. Le-am luat pe Mami și lucrurile ei în spinare și le-am cărat în pădure. Corpul ei se rigidizase și devenise umed și rece. Din el se scurgeau niște substanțe. Chestii îngrozitoare, pe care Mami le-ar fi detestat. Am știut că e corect ceea ce fac ducând-o în pădure. Imediat ce am ajuns pe sub copaci, m-am simțit mai bine.

Părea să se îngreuneze în timp ce străbăteam pădurea. Gâfâiam și mă împleticeam. Șira spinării părea zdrobită, iar genunchii îmi tremurau. Toate suferințele îndurate nu făceau decât să mă bucure. Călătoria asta trebuia să fie una dificilă, așa era drept.

Am îngropat-o în mijlocul luminișului, lângă șoarecele Bulgăre de Zăpadă. Am îngropat rochia

albastră în colțul sudic, poșeta ei preferată din piele în vest, iar parfumul în partea de est. Pe măsură ce pământul primea aceste lucruri, fiecare dintre ele devenea zeu. Am întins-o în gaura săpată și am simțit cum pământul a luat-o în brațe.

— Te păstrez în inima mea, i-am șoptit.

Și ea și-a început transformarea. Copacii albi o urmăreau cu sute de ochi.

Lauren mi-a șoptit la ureche:

— Intră în groapă! Hai să ne întindem lângă ea!

Am stat o clipă în cumpănă. Însă mi-am amintit că, dacă eu muream, mureau și Olivia și Lauren și Timpul Nopții și micuții. Și mi-am dat seama că nu voiam s-o fac.

După ce toți zeii și-au găsit casă, am aruncat pământ deasupra lor. Chiar și după ce îi îngropasem, tot îi simțeam radiind. Străluceau fără lumină sub pământ.

Mami acționase la țanc. Poliția a venit după două zile. Am stat afară, în fața casei, sub un soare dogoritor ca o stea în flăcări. Am devenit o fotografie pentru bărbatul care lucra pentru ziar. Firește, nu au găsit nimic la percheziție. Nu dispăruseră decât o geantă și câteva lucruri.

„Unde a plecat?” m-au întrebat. Am clătinat din cap, pentru că realmente nu știam.

Înainte de a-și lua viața, Mami i-a trimis o scrisoare doamnei cu Chihuahua-teckelul-terrierul. Femeia era în vacanță în Mexic la acel moment, dar a citit-o la întoarcere. În scrisoare, Mami susținea că plecase pentru a se îngriji de sănătatea ei. Mami era o persoană care ținea enorm la intimitatea ei. Și foarte meticuloasă. N-a vrut să devină celebră după moarte. Poate că ăsta-i singurul lucru pe care l-am înțeles pe deplin în legătură cu ea.

Așa se face că Mami nu mai este și nu a fost găsită niciodată. Nici fetița nu mai este. Totuși, nu cred că se află amândouă în același loc.

Lauren avea șase ani atunci când a venit la mine prima oară, și a rămas mult timp la vârsta asta. Nu mi-a trecut prin cap niciodată, dar este vârsta pe care o avea și Fetița cu Înghețata pe Băț atunci când a plecat.

Lauren a început să crească în cele din urmă. Mai lent decât mine, dar a crescut. Și, odată cu corpul, i-a crescut și furia. Situația nu era deloc bună.

— N-am unde să-mi așez sentimentele, îmi tot spunea.

Iar eu mă simțeam prost fiindcă ea era cea care îmi prelua durerea. Și pentru asta o iubeam, orice ar fi făcut. Lauren urăște corpul nostru. Este prea mare și păros și nefiresc pentru ea.

Nici măcar nu poate purta lucrurile care îi plac, colanți imprimați cu stele sau pantofiori roz. Nu-i vin niciodată. N-au mărimile care îi trebuie ei. Probabil că incidentul acela de la mall a fost cel mai rău. Și cel mai trist lucru care i se putea întâmpla. Mă port protector cu ea, ca un tată. I-am promis că o să-i fiu tată. Dar știu că nu mă descurc deloc bine. Sunt prea dat peste cap ca să-i pot fi de ajutor cuiva.

Atunci când aveam nevoie de alinare, coboram în casa dinăuntru. Olivia mă aștepta întotdeauna cu lăbuțele ei și coada bălăngănindu-se curioasă. Olivia nu știa nimic despre lumea exterioară. Și asta mă bucura. Fiindcă, atunci când eram cu ea, nici eu nu voiam să știu.

Nimic nu e perfect, desigur. Nici măcar locul de weekend. Uneori se întâmplă lucruri neașteptate. Apare un șlap alb sau băieții dispăruți de mult încep să plângă în spatele ușii de la pod.

Rămân tăcut. Se pare că am ajuns la finalul povestirii. Lauren nu mai este. Sunt atât de obosit, încât simt că sunt pe cale să mă evaporez ca apa.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zice el. Champ și-a dat seama.

— Ce vrei să spui?

— Champ te place. Însă în ziua aia a înnebunit și a început să latre la tine pe stradă. Pentru o clipă mi s-a părut că zăresc ceva în ochii tăi. Ca și cum altcineva ar fi fost înăuntrul tău. Dar mi-am spus că fusese doar în închipuirea mea.

— Era Olivia, pisica mea, îl lămuresc eu. Încerca să fugă afară. În fine, nu contează, putem să discutăm altă dată pe tema asta.

Bărbatul se ridică, pregătit să plece, așa cum mă așteptam.

— Cine are grijă de cățel? îl întreb.

Probabil pentru că vreau să îl mai țin un pic de vorbă, știind că n-o să-l mai văd niciodată.

— Poftim?

— Cățelul tău. Ai stat cu mine o zi și o noapte. N-ar trebui să lași cățelul singur atât de mult timp. Nu-i bine.

— Dar nu l-am lăsat singur, zice el. Linda Moreno are grijă de Champ. Vede uimirea din privirea mea, așa că îmi explică: Doamna cu Chihuahua.

— Dar credeam că a dispărut. Am văzut niște afișe pe stâlpii de telefon. Aveau pe ele fotografia ei.

— A fost plecată într-o croazieră în Oceanul Atlantic. Cu un bărbat mai tânăr decât ea. N-a vrut ca fiica ei să afie. Fiica și-a făcut griji. Dar acum s-a întors. Și, în plus, frumos bronzată.

— Ce bine! spun eu.

M-a cuprins un val de fericire. Fusesem îngrijorat în privința doamnei cu Chihuahua. Mă bucuram că îi merge bine cuiva.

— Ne vedem mâine, zice bărbatul, cu toate că știu sigur că nu e cazul.

Și pleacă. Pare să fie genul căruia nu-i plac vorbele de prisos.

Se lasă întunericul – mă rog, este un fel a spune, având în vedere că sunt în oraș. Nu aprind veioza de lângă pat. Mă uit la luminile din parcare care aruncă pătrate galbene pe tavan. Vine infirmiera, iar eu mă trezesc brusc scăldat în flacăra tubului alb de neon. Îmi dă să beau apă, și numele spitalului e imprimat pe cana de plastic pe care mi-o duce la buze. Nu prea rețin denumirile și sunt și cam năuc, trezit din somn și afiat sub efectul analgezicelor, așa că-mi ia o clipă ca să înțeleg că ăsta-i spitalul ei. Mami a lucrat aici și de aici a fost concediată pentru lucrurile pe care li le făcea copiilor. E unul dintre acele cercuri ciudate pe care timpul obișnuiește uneori să le deseneze. Nu știu însă dacă mă afiu la începutul sau la capătul său. lnfirmiera pleacă și mă lasă din nou singur în întuneric. Și poate că pentru întâia dată conștientizez că Mami e cu adevărat moartă.

— Se pare că nu poți să mă omori, îi spun lui Lauren. lar eu nu pot să te ucid. Așa că va trebui să găsim o cale de a conviețui.

Încerc să o găsesc; întind mâna după ea. Dar Lauren nu-i aici. Doarme, sau poate doar mă ignoră ori pur și simplu stă nemișcată. N-am cum să afiu dacă m-a auzit sau nu.

Mă gândesc la doamna cu Chihuahua. Sper că s-a distrat bine în vacanță cu iubitul ei cel tânăr. Sper că se relaxează acum în casa ei galbenă și drăguță cu șarpantă verde.

Răsucesc cana în mână. Numele spitalului se învârte. Locul unde a lucrat Mami. Dar ea nu e aici. E acasă și mă așteaptă în dulăpiorul de sub chiuvetă.

Ceva mă sâcâie pe creier, nu-mi dă pace. Ceva legat de doamna cu Chihuahua și excursia ei în Mexic. Clatin din cap. Nu e în regulă. Doamna cu Chihuahua a fost într-o croazieră, nu în Mexic. În Mexic a fost înainte. Senzația aceea familiară că am uitat ceva revine. După care dispare.

Bărbatul cu păr portocaliu apare în timp ce mi se fac formele de externare. Nu-mi vine să-mi cred ochilor și mă uit de două ori, dar da, el este. Sunt foarte surprins și, ciudat lucru, mă intimidez. Azi-noapte, noi i-am povestit atât de multe! Mă simt aproape dezbrăcat în fața lui.

— M-am gândit că vei avea nevoie de cineva care să te ducă acasă cu mașina, zice.

Ne apropiem de casă și încep să simt mirosul de pădure. Sunt foarte ușurat să-mi văd strada, indicatorul stradal zimțat, copacii îngrămădiți la orizont.

Dar nu vreau ca bărbatul să-mi vadă casa cea tristă; placajul bătut în cuie la ferestre; încăperile întunecoase și prăfuite unde trăiesc singur cu celelalte euri ale mele. Vreau să plece. În schimb, el mă ajută să cobor din mașină și să intru în casă. O face rapid și eficient, fără a-mi da răgaz să-mi exprim recunoștința.

Odată ajuns înăuntru, zăbovește în hol, fără a părea să ia în seamă pânzele de păianjen și starea de degradare a tuturor lucrurilor. Așa că mă simt obligat să-l tratez cu ceva. Frigiderul emană un miros acru de lapte stricat. Simt un junghi de disperare.

— Bere, sugerează el în timp ce studiază conținutul frigiderului.

— Sigur! exclam eu dintr-odată înveselit, apoi arunc o privire în dulapuri. Pun pariu că n-ai mâncat în viața ta castraveți murați cu unt de arahide!

— Fii convins că ai câștiga pariul.

Ne așezăm pe scaunele de grădină rupte din curtea din spate. Este o zi frumoasă. În soarele coborât spre asfințit joacă puf de păpădie. Copacii șușotesc în briza ușoară. Ridic capul și

adulmec vântul. Mă simt aproape ca un om normal care stă în curtea casei lui în căldura sfârșitului de vară bând bere cu un prieten, așa cum face toată lumea.

— Spitalul, zice el. Probabil că ai dus lipsa ieșitului afară. Îți place să te plimbi prin pădure.

— Așa e, îi răspund.

— Hei! îl aud rostind, dar nu mi se adresează mie.

Pisica iese din tufiș. Pare și mai slăbănoagă decât de obicei.

— Ce mai faci? o întreabă bărbatul.

Pisica se strecoară și se încolăcește în jurul piciorului ruginit al scaunului. Bărbatul pune niște unt de arahide pe jos pentru ea și pisica îl linge și toarce.

— Biata de ea! zice el. A fost pisica cuiva. I-au scos ghearele și au abandonat-o. Ce oameni răi!

Pisica se întinde la picioarele lui. În lumina soarelui, praful din blana ei se vede clar.

Încerc să mă gândesc la o întrebare pe care ar pune-o un om normal.

— Cum e să fii ranger?

— E bine, îmi răspunde el. Mi-am dorit să lucrez în aer liber încă de când eram copil. Am crescut la oraș.

Nu mi-l pot imagina printre zgârie-nori sau mergând pe trotuare aglomerate. Pare menit pentru distanțe lungi și solitudine.

— Să știi că noi doi am mai stat de vorbă, zice el. Uneori ne întâlnim la bar și ne salutăm.

— Oh! fac eu.

Mi-e jenă să-i mărturisesc că nu îmi amintesc prea multe despre bar. Cred că spre final Micul Teddy a preluat treaba asta. Și Micul Teddy nu prea știe să discute cu adulții. Sau poate că eram beat.

— Am ales barul ăla pentru întâlniri cu femei, îi explic. Cât de tâmpit pot să fiu?

Îi povestesc despre întâlnirea cu femeia în rochie albastră.

— Dar ai continuat să mergi acolo singur. Chiar și după ce ți-ai dat seama ce fel de loc e.

— Oh, am mers ca să beau, îi răspund.

Ceva se întâmplă cu aerul dintre noi. Timpul pare să se fi întins cumva. Nu-mi pot lua ochii de la antebrațul său, așezat pe scaunul ruginit. Piele palidă și firișoare subțiri de păr care sticlesc în soare ca sârma în flăcări.

Teama clipocește înăuntrul meu.

— Nu sunt o persoană normală, îi spun. E dificil să fii în pielea mea. Și poate și mai dificil e pentru cei din jur.

— Ce înseamnă aia „persoană normală”? Facem și noi ce putem.

Îmi amintesc de gura strânsă pungă a lui Mami, de dezgustul ei. Mă gândesc la omul-gândac, care vrea să scrie o carte despre cât de dus cu pluta sunt eu.

— În clipa asta ceea ce ai putea tu să faci este să pleci, îi zic.

Ajung șchiopătând la mașină în clipa când își pune centura de siguranță.

— N-am vrut, îi spun. Scuze! Am avut o lună foarte proastă. Un an. Dacă nu o viață întreagă.

Ridică din sprâncene.

— Întoarce-te, te rog! Servește-te cu altă bere! Și haide să vorbim acum despre tine!

— Tocmai ce ai fost externat din spital. Probabil că ar fi mai bine să te odihnești.

— Nu mă face să alerg după mașina ta! îl avertizez eu. Nu uita, tocmai am ieșit din spital!

Cade un pic pe gânduri, apoi oprește motorul mașinii.

— OK! Am și eu câteva istorii ciudate de povestit.

Îl cheamă Robert și are un frate geamăn. În copilărie au făcut toate lucrurile pe care le fac de obicei gemenii. Și-au păcălit mama dându-se drept celălalt, ba chiar au mers uneori în liceu la orele celuilalt. Rob era bun la științe, Eric excela la desen, literatură engleză și celelalte materii umaniste. Așa că au obținut amândoi note bune. Când au crescut, au decis să nu mai facă schimb de locuri în fața părinților și n-au făcut așa ceva vreodată cu iubitele. Era un renghi mârșav, au

căzut ei de acord, pe care nu trebuiau să-l joace celor dragi. După aceea Rob nu a mai avut iubite. Nu i-a spus lui Eddie, nici măcar atunci când a cunoscut un bărbat care lucra la un restaurant din oraș și care i-a făcut inima să bată mai tare. Între ei s-a înfiripat o relație.

Într-o zi, bărbatul de la restaurant l-a văzut pe Rob pe trotuarul de vizavi. Plin de iubire, a traversat și l-a luat în brațe. Imediat ce l-a atins, și-a dat seama că nu era Rob. Dar era prea târziu. Eric l-a bătut până ce l-a lăsat inconștient.

Bărbatul de la restaurant s-a mutat în alt oraș. Eric n-a mai vrut să aibă de-a face cu Rob, și Rob mi-a spus că oricum nici nu-și dorea așa ceva.

— Totuși, mi-a mărturisit el, e ca și cum n-aș avea un picior. Am învățat să merg fără. O vreme, n-am mai ieșit la întâlniri. M-am mulțumit cu câinele și pădurea. Cel mai mult îmi plac zorile de zi, atunci când nu e nimeni prin preajmă.

Reflectez un timp la povestea lui.

— Dacă nu ți s-ar fi întâmplat toate astea, eu aș fi mort acum, îi spun.

— Ei bine, îmi răspunde el surprins, bănuiesc că ai dreptate.

Ne aruncăm o privire scurtă. Și pe urmă stăm amândoi în tăcere.

Pleacă atunci când dă să se întunece. Soarele coboară, iar umbra sa purpurie învăluie totul, pregătindu-se pentru noapte. În timp ce adun dozele de bere, zăresc o sclipire de galben deasupra capului, în fagul meu. Cântecul sticletelui umple asfințitul. Păsările se întorc la mine.

---

[1] „Da, Ankou al meu!”, în bretonă, în orig. (n. red.).

Olivia nocturna

SALUTARE TUTUROR! ȘI BINE AȚI VENIT LA PRIMUL episod din Te PlSăm cu Olivia! *Veți avea parte de un spectacol nemaipomenit. Vom diseuta despre lumină – tipuri de lumină solară și de întuneric –, ee anume face ca unele somnieuri să fie mai bune decât altele, ce vă luminează ochii la asfințit precum lămpile nepământești și așa mai departe: ee fel de umbre vă aseund cel mai bine atunci când vă năpustiți noaptea asupra prăzii ea o săgeată neagră a morții.*

Dar mai întâi să ne oeupăm de o chestiune minoră. Mai precis, despre lumea de sus, așa-zisa lume reală. Cred că putem cădea de acord eu toții eă lumea aceasta nu e la fel de bună precum eea dinăuntru. E cenușie și miroase urât. Nu-mi place euloarea mochetei, care aeolo, sus, nu e un țipăt frumos de portocaliu, ei umbra tedilor morți. În fine, adevărul e eă uneori ure acolo, în eiuda rezervelor pe eare le am, și asta fiindcă e bine întotdeauna să știi cu ee ai de-a face. Câteodată ies și afară. Nu mai sunt pisică de

apartament. De jos, dinăuntru, văd și simt acum lumea pe care înainte doar o miroseam și auzeam. Acum, daeă vreau, pot urca sus ca să îl însoțesc pe Ted în plimbările printre frunzele de toamnă și pot simți mușeătura rece a primului îngheț în zilele care devin din ce în ee mai seurte.

Dar da, să știți că afară este destul de dezamăgitor. Nu-i mare scofală, aș zice. E o pisică acolo, dar nu eea pe care o iubesc. Când am văzut-o prima dată, mi-am zis Biata de tine! *Ochii ei sunt într-o nuanță cafenie mată – când mă uit în ei, nu văd deeât un animal înfometat. E mică și slăbănoagă, n-are gheare și merge șchiopătând și elătinându-se. Blana nu-i strălucește. Bărbatul cu păr portocaliu insistă s-o hrănească. Tedul ăsta arată ea un pădurar, dar e de fapt un tip foarte sentimental. Și miroase foarte tare a prostovanul lui, ceea ce e dezgustător. Ted mi-a spus de mai multe ori că prostovanul e cel care a adulmeeat mirosul de sânge și ne-a găsit în pădure, dar eu refuz să cred e-am fost salvată în felul ăsta. În fine, ee vreau să zic este că eram curioasă să-l văd pe Ted cum se deseureă fără Olivia. Se pare că foarte bine.*

Îmi place să eobor în locul de weekend ea să o urmăresc pe geam pe cealaltă pisică, pisica eea frumoasă, făcându-și toaleta și diehisindu-se. Pisica asta are ochi ca mărul galben, eu care se holbează în față. E una dintre noi, firește. O altă parte. Presupun eă ar fi trebuit să-mi dau seama

mai de mult de chestia asta. Nu vorbește. Dar sper ca într-o zi să mi se adreseze. Între timp, o să o venerez și o să aștept. Daeă va fi nevoie, voi face asta la infinit. Pot ține sub supraveghere eeea ce se întâmplă sus doar uitându-mă la televizor.

Uneori DOMNUL vine prin peretele de la bucătărie sau plutește în sus pe scări până la fereastra din acoperiș, de deasupra palierului. Se întoarce ca să se uite la mine cu ochii Lui rotunzi de pește sau prin privirea refleetată a unei muște. DOMNUL e parte din imaginația lui Ted. Mami vorbea atât de mult despre Ankou, încât Ankou a venit la noi într-un final. Zeul lui Mami și-a eroit drum din îndepărtatul sat al ei din Bretania, trecând prin lumea lui Ted și lumea Oliviei. Zeii așa călătoresc, prin minți.

DOMNUL nu i-a cerut niciodată Oliviei să-i ajute pe Ted sau Lauren. Ea a vrut să fie drăguță eu ei. Era o pisică drăguță. Și eu sunt drăguță, dar am și alte trăsături.

Coarda care mă lega de Ted nu mai există. Într-un fel, îi simt lipsa. Eu și el suntem legați unul de eelălalt și coarda era un simbol al legăturii noastre. Coarda era onestă și ne arăta lucrurile așa cum erau în realitate. Lumea de sus are puține astfel de indicii folositoare. E un loc rece și mohorât. Un loe prin care corpul nostru mare și gras se mișcă greoi, cu noi înăuntru, preeum păpușile rusești prost cuibărite. De-a dreptul grețos, daeă e să mă întrebați pe mine.

Totuși, acum putem sta sus cu toții – eu, Ted și Lauren, plus alți câțiva ale căror nume încă nu le știu. De-abia au început să iasă la lumină. Putem vorbi sau ne putem certa acolo sus la fel de bine ea jos, în lumea dinăuntru. Uneori uit să mai eobor zile în șir. Așa îneât cred că se poate spune eă lumea de sus a devenit acum și casa mea.

Ted

CĂRAREA URCĂ ȘERPUIND PRIN ZIUA DE toamnă. Aerul are în el ciuperci și frunze roșii. Copacii sunt niște degete subțiri profilate pe cer. Îl simt pe Rob cald lângă mine, cu părul ieșindu-i din șapcă în smocuri de flăcări. Numai trei luni au trecut de la dimineața aceea în pădure, dar mie mi se pare că a trecut o viață.

Toate poveștile se potrivesc una în alta. Rezonează. Și au început cu ea, cu Fetița cu Înghețata pe Băț. Iar ea merită să aibă un martor, și de asta ne aflăm aici.

De la parcare până la lac nu sunt decât vreo cinci sute de metri, însă ne ia ceva timp ca să ajungem. Eu nu merg, ci îmi târșâi picioarele, atent la rana mea pe cale de vindecare. Dacă nu simți durerea, poți să te rănești grav.

— Pune-ți fularul, îi spun lui Robert.

Mi-am dorit un prieten care să aibă grijă de noi. Și ce ciudat, acum, când am unul, tot ce-mi doresc este să mă îngrijesc eu de el!

Copacii se răresc, semn că am ajuns la malul lacului. Astăzi e rece afară; sub cerul cenușiu, nisipul arată murdar și mohorât. Văd niște excursioniști și câțiva câini. Nu foarte mulți. Lacul strălucește ca o bucată mare de sticlă neagră. Apa e prea nemișcată, ca o pictură sau o iluzie optică. Se întinde pe o suprafață mai mică decât îmi aminteam. Deși, desigur, eu sunt cel care s-a schimbat.

— Nu știu ce trebuie să fac, îi spun lui Rob.

Ce ar putea cei vii să le spună morților? mă întreb. Fetița cu Înghețata pe Băț nu mai e și nu știm unde a plecat. Mami nu e de fapt în dulăpiorul de sub chiuvetă, iar Tati nu e în atelier.

— Poate că nu trebuie să facem nimic, îmi răspunde Rob.

Așa că încerc să mă concentrez cât pot de bine asupra fetiței, să-mi amintesc că a fost cândva aici și că acum nu mai e. Rob își așază mâna pe spatele meu. Îi trimit fetei cele mai bune gânduri ale mele în apă și pe cer și prin frunzele toamnei și nisip și pietricelele de sub noi. *Te păstrez în inima mea.* Mă gândesc la Fetița cu Înghețata pe Băț pentru că simt că cineva ar trebui să o facă.

Îmi scot pantofii, chiar dacă plouă. Rob mă imită. Ne îngropăm picioarele în nisipul umed. Ne uităm la lac, la stropii de ploaie care lovesc în cerc pielea neagră mătăsoasă a apei și cresc și se tot mișcă spre infinit.

Într-un târziu, Rob spune:

— S-a făcut foarte frig.

Rob e un tip practic.

Clatin din cap. Nu știu la ce mă așteptasem. Nu e nimic aici.

Ne întoarcem la mașină în tăcere. Cărarea șerpuiește în jos pe deal, către parcare. Pe poteca stropită de ploaie e ceva strălucitor. Mă aplec și ridic obiectul. E lung, de formă ovală, rotunjit și neted la atingere. E verde ca mușchiul de pădure, împestrițat de vinișoare albe.

— Uite ce pietricică drăguță! îi spun lui Rob, răsucindu-mă ca să i-o arăt.

În timp ce fac această mișcare, pământul cedează brusc sub piciorul meu, glisând grațios. De sub picior alunecă pământ nebătătorit și pietre, iar lumea se răstoarnă. Cad și mă lovesc rău.

Ceva se rupe în mine. E ca și cum aș fi din nou ucis. Numai că de data asta simt unda de șoc, adâncă, purpurie și neagră. Note ascuțite cântă tare și brutal pe nervii mei. Sentimentul explodează, îmi umple fiecare celulă vie.

Rob se apleacă deasupra mea cu gura strâmbată de îngrijorare. Zice ceva despre spital.

— O secundă, spun eu. Lasă-mă să simt!

Îmi vine să râd, dar mă abțin, căci ar fi prea dureros.

Este cărarea prin care el vine în mine, îmi spun. Barierele dintre noi sunt dărâmate.

L-am pus în buzunarul tău, zice el cu o voce clară și tânără.

Micule Teddy, tu ești?

În BUZUNARUL nostru, dar tu l-ai ARUNCAT la GUNOI.

Vâr mâna în buzunarul de la pantaloni. De undeva țâșnește sânge. Mi-a pătat cămașa.

— Ce e cu tine? mă întreabă Rob.

Fire de spaimă cenușii și reci răzbat din glasul său.

— *Sângerezi.*

Își scoate telefonul.

— Oprește-te! aproape că țip la el, și văd că tonul meu îl rănește. Așteaptă puțin!

Degetele mele întâlnesc hârtia. O scot. *Ucigașul*. Lista mea a fost refăcută așa cum a fost inițial. Ultimul nume adăugat pe ea se holbează la mine. *Mami*.

Micul Teddy nu se referă la ucigașul de păsări. Probabil că nici n-are habar de incidentul ăla. E vorba de o altă crimă.

Am tot ÎNCERCAT să-ți spun, zice Micul Teddy. *Dar n-ai vrut să mă asculți.*

Amintirile lui se năpustesc asupra mea, purtate pe valul durerii. E o explozie de sentimente, culoare, pământ ud, lumina lunii pe străzi pustii. E ca și cum te-ai uita la un film cu miros și senzație de pipăit.

Micul Teddy

ÎMPĂRȚIM ÎN MOD EGAL TIMPUL ȘI SUFERINȚA. Ted cel Mare a dus-o pe Mami în pădure pentru ca ea să poată deveni zeiță. Dar eu am văzut ce s-a întâmplat în noaptea DINAINTE.

Sunt în camera de zi. Tati a plecat deja de câțiva ani. Fetița cu Înghețata pe Băț a dispărut deunăzi de la lac. Toată lumea e FOARTE supărată.

Pe masa din fața mea se află o coală de hârtie. O cerere de angajare. Mă desenez pe ea cu o cariocă galbenă și între timp fredonez. Mirosul de țigară și de cafea arsă se strecoară pe sub ușa de la bucătărie. Doamna cu terrierul vorbește:

— O jumătate de conservă dimineața și mâncare uscată seara, îi spune ea lui Mami. Dar numai după ce-și face plimbarea. Dumnezeule, cât pe-aici să uit! Ferigile din ghiveci trebuie udate de trei ori pe săptămână. Nici mai mult, nici mai puțin. Unii ar zice că-i prea mult, dar eu

cred că solul ar trebui să rămână permanent un pic umed pentru ferigi.

— Te poți baza pe mine, rostește Mami pe un ton blând.

— Da, știu că pot, spune doamna cu terrierul.

Aud clinchet de chei.

— Uite, cea cu fundă verde e pentru ușa de la intrare; iar asta e pentru ușa din spate care duce în subsol la pivnița de adăpost contra furtunilor. În general n-o folosesc. Ooo, Meeeeexic! O să beau cocteil la micul-dejun în fiecare zi. Cocteil cu umbreluță. O să înot și o să stau la soare și n-o să mă gândesc la slujbă nicio secundă. Serios vorbesc.

— Meriți o asemenea vacanță, comentează Mami cu căldură în glas. Ai fost sub stres în ultima vreme.

— Mie-mi spui?

Tăcere, apoi foșnete și sunetul unui sărut pe obraz. Doamna cu terrierul o îmbrățișează pe Mami. Îmi apăs urechea de ușă cât pot de tare. Sunt gelos, sunt PLIN de oțet.

Stau la fereastră și o urmăresc pe Mami cum iese din casă după căderea întunericului. Ține în mână o valiză mare și mă tem să nu plece în Meeeeexic cu doamna cu terrierul. Nu vreau să fiu lăsat singur. Însă valiza este goală, iar Mami o leagănă în timp ce merge. Mă holbez la ea

pentru că n-am văzut-o NICIODATĂ într-o asemenea dispoziție. Mami *NU* e genul jucăuș. Știu că n-ar vrea să fie văzută nici de mine, nici de altcineva. În seara asta toate felinarele de pe stradă sunt stinse. Cred că Mami a avut noroc cu copiii care au aruncat cu pietre și le-au spart.

Mami se duce în pădure. Lipsește mult timp și aproape că izbucnesc în plâns, fiindcă de data asta chiar a PLECAT.

Aștept și tot aștept.

Îmi pare că trec multe ore, însă de fapt n-au fost probabil decât una sau două. Mami iese din pădure. Merge pe partea unde umbrele lungi și întunecate ale copacilor cad peste trotuar. Când traversează porțiuni luminate de lună văd că valiza e acum grea. O trage încet pe rotilele mici. Trece pe lângă casa noastră fără a se opri sau a-i arunca măcar o privire! Sunt surprins. Unde AR PUTEA să meargă?

Șarpanta verde a casei doamnei cu terrierul pare cenușie în lumina lunii. Mami dă ocol casei. Mă urc în pat și mă ascund sub pături, dar NU dorm. După mult timp o aud cum intră silențios în casă. Cum dă drumul la apă la chiuveta din baie ca să se spele pe dinți. Și pe urmă se aude alt sunet. Mami fredonează.

A doua zi dimineață se poartă la fel ca de obicei. Îmi dă un borcănel cu sos de mere și o felie de pâine la micul-dejun. Mâinile îi miros a pământ umed din pivniță. Valiza cea mare nu

mai e în casă, așa că presupun că a trimis-o în Meeeeexic fără ea. O aud cum îi spune lui Ted cel Mare să meargă la magazin ca să cumpere înghețată.

Am tot ÎNCERCAT să-i spun lui Ted cel Mare. L-am dus de nu știu câte ori la casa galbenă cu șarpantă verde, dar tot n-a priceput. Cred că a știut dintotdeauna, undeva în adâncul ființei lui, că Mami era de vină. Dar spera din toată inima să nu fie așa. Acum nu se mai poate preface că nu știe adevărul. Bum! POC! E ca și cum ar fi încasat o lovitură de pumn în plină figură.

Ted cel Mare plânge.

Ted

— NU TE MIȘCA! O SĂ TE DOARĂ MAI TARE.

Fața lui Rob plutește pe cer deasupra mea. Este și mai palidă decât de obicei.

— Trebuie să mergem să-i spunem cuiva.

Am barba udă de lacrimi.

— Știu unde e ea. Te rog, trebuie să mergem *acum*! Te rog!

Un alt lucru care îmi place la Rob e că nu pierde vremea să pună întrebări.

Totul se întâmplă repede și totodată încet. Șontâcăim înapoi la mașină și Rob ne duce la o secție de poliție. Acolo suntem puși să așteptăm mult timp. Încă mai sângerez un pic, dar nu-l las pe Rob să mă ducă la spital. „Nu", îi spun, „nu, nu, nu, nu! NU!" NU-urile devin tot mai puternice, și Rob se retrage, mirat. Într-un sfârșit, un bărbat obosit, cu pungi sub ochi, iese dintr-un birou și vine la noi. Îi povestesc ce a văzut Micul Teddy. Bărbatul dă câteva telefoane.

Așteptăm să vină cineva. E ziua ei liberă. Intră grăbită. E încălțată cu cizme de cauciuc pentru pescuit. A fost cu barca ei. Detectiva arată foarte

obosită și are o față ca de oposum. O recunosc de la percheziția făcută acasă în urmă cu unsprezece ani. Mă bucur c-am recunoscut-o. Astăzi creierul chiar mă ajută! Oboseala de pe fața detectivei care arată ca un oposum dispare pe măsură ce-i povestesc.

Aștept așezat pe un alt scaun de plastic. Sunt tot la secția de poliție? Nu, locul ăsta e plin de oameni răniți. Sunt la spital. Îmi vine și mie rândul în cele din urmă și sunt cusut, ceea ce mi se pare ciudat. Refuz analgezicele. Vreau să simt totul. Viața e atât de scurtă!

Rob mă duce cu mașina acasă în zori. Când intrăm pe stradă, văd un camion oprit în fața casei ei. Și alte mașini cu luminițe frumoase roșii și albastre care-și aruncă lucirile peste casa galbenă cu șarpantă verde. Doamna plânge și-și ține strâns Chihuahua, ca să îl aline. Câinele o linge pe nas. Îmi pare rău pentru ea. Doamna cu Chihuahua s-a purtat întotdeauna foarte drăguț. Mami nu i-a făcut rău corpului ei, dar a rănit-o altfel.

Polițiștii montează panouri albe mari în jurul casei doamnei cu Chihuahua pentru ca nimeni să nu poată vedea ce se petrece dincolo de ele. Stau la fereastra din camera de zi și-i urmăresc, deși nu pot vedea nimic. Le ia câteva ore. Bănuiesc că au fost nevoiți să sape adânc. Mami era o persoană meticuloasă. Stăm cu toții acolo, treji și

cu corpul nostru în alertă, cu ochii pe paravanele albe. Micul Teddy plânge fără zgomot.

Când o scot afară, știm că e ea. Fetița cu Înghețata pe Băț. O simțim în clipa când trece prin fața noastră. Mirosul ei plutește în aer precum cel de ploaie.

Doamna vecină nu s-a întors. Am auzit-o cum striga numele fetiței în timp ce fugea de mine prin pădure. Iar asta mi-a dat de gândit. I-am povestit despre ea detectivei cu față de oposum. Mi-a părut rău pentru doamna vecină – chiar și după cele întâmplate între noi – atunci când poliția i-a intrat în casă și i-a scotocit printre lucruri. Venise rândul ei la percheziție. Și pe urmă s-a aflat că era sora Fetiței cu Înghețată pe Băț. Când am auzit vestea, mi-am spus: *Acum sunt amândouă moarte*. Am fost sigur de asta. Deși nu știu de ce.

Caseta cu etichetă galbenă a lui Mami a fost găsită în casa doamnei vecină. Pe ea erau înregistrate notițele lui Mami despre Fetița cu Înghețata pe Băț. Detectiva cu față de oposum mi-a spus că, din câte se pare, fetița era deja moartă atunci când a luat-o Mami. Totuși, nu sunt în stare să mă gândesc la asta.

Sunt sigur că Mami a confundat-o pe fetiță cu un băiat. Mami nu-și murdărea niciodată mâinile cu fete. Așa că totul s-a întâmplat din

cauza unei serii de împrejurări. Un tuns, o excursie la lac, o rătăcire pe drum. Mă doare inima când mă gândesc la toate astea și cred că durerea nu va pieri nicicând. E ca o tăietură care nu se vindecă niciodată.

Stau cu detectiva cu față de oposum în curtea din spatele casei și bem sifon. Ne dor degetele de la smulsul atâtor cuie. În jurul nostru zac grămezi de placaje. Casa arată tare ciudat cu ferestrele neacoperite. Mă tot aștept să-mi facă cu ochiul. La soare e cald încă, însă la umbră este rece. Frunzele căzute pe pământ în strat gros sunt roșii și portocalii și maro, toate nuanțele din părul lui Rob. Iarna va veni în curând. Îmi place iarna.

Îmi place și detectiva cu față de oposum, dar încă nu sunt pregătit să o invit în casă. Privită de alți ochi, casa devine de nerecunoscut pentru mine. Ea pare să înțeleagă.

— Știi unde este mama ta?

Detectiva cu față de oposum îmi pune întrebarea brusc, în mijlocul unei alte conversații despre lutrele de mare (știe foarte multe lucruri despre ele). Zâmbesc, pentru că îmi dau seama că-i place conversația despre lutrele de mare, dar se folosește în același timp de ea ca să încerce să mă prindă pe picior greșit ca să-i fac mărturisiri.

La urma urmei este detectivă, și-mi place că e bună în meseria ei.

— Ce zici, e cazul s-o mai caut? zice ea. Trebuie să-mi spui, Ted.

Mă gândesc ce să-i răspund. Mă urmărește cu atenție și așteaptă.

Nu știu prea multe lucruri despre lume, dar știu ce ar urma dacă ar fi găsite oasele. Săpături, fotografii în ziare, emisiuni TV. Mami readusă la viață. Copiii ar merge noaptea la cascadă ca să se sperie unii pe alții și ar inventa povești despre infirmiera criminală. Mami ar rămâne zeiță.

Nu. De data asta va trebui să moară de-a binelea. Iar asta înseamnă să fie uitată.

— Mami nu mai e, îi răspund. E moartă. Te asigur. Asta e tot.

Femeia cu fața de oposum mă privește lung.

— Bun, atunci conversația asta n-a avut loc niciodată, zice ea.

O conduc la mașină. În timp ce mă întorc în casă, observ că ultimul „s” din indicatorul stradal s-a cam șters. Dacă mijești ochii, s-ar putea să nu-l vezi deloc. *Strada Needles*[2]. Mă înfior și intru în casă.

Omul-gândac a dispărut. Biroul lui a fost golit. Am fost și am văzut. Acum ședințele le țin cu femeia-gândac. Mi-a recomandat-o doctorul cel tânăr de la spital. Femeia-gândac vine uneori

acasă la mine și alteori merg eu la cabinetul ei, care arată ca interiorul unui aisberg rece și alb. Și conține numărul normal de scaune. Femeia-gândac e o persoană foarte drăguță și n-arată deloc ca un gândac. Dar încă am probleme cu memorarea numelor. Și s-au schimbat atât de multe lucruri între timp! Poate că n-am nevoie decât de un singur lucru mărunt care să rămână la fel.

Femeia-gândac mi-a sugerat să ascult din nou înregistrările de pe casete, în caz că am uitat ceva. Descopăr cu surprindere că am folosit douăsprezece casete. Nu credeam că înregistrasem atât de mult, dar tocmai de aia am nevoie de casete, nu-i așa? Fiindcă memoria mea nu-i deloc bună.

Casetele sunt numerotate, așa că încep cu cea purtând numărul 1. Primele douăzeci de minute sau ceva de genul ăsta sunt așa cum mă așteptam. Două rețete și niște gânduri de-ale mele despre luminiș și lac. Urmează o pauză. Mă gândesc că altceva nu mai e înregistrat, așa că întind mâna ca să opresc casetofonul, când dintr-odată peste tăcerea benzii se aude o răsuflare. Cineva inspiră și expiră. Răceala îmi cuprinde brațele și picioarele. Nu-i răsuflarea mea.

Și pe urmă începe să vorbească o voce ezitantă și afectată:

Eram oeupată, îmi lingeam partea din labă eare mă mânca atunei când m-a strigat Ted. La

naiba, nu e deloc un moment bun!

Inima îmi sare din piept. Nu se poate, nu e ea – și totuși este. *Olivia*, frumoasa mea pisică pierdută. N-am știut că poate să vorbească. Nu mă mai mir că nu găseam niciodată casetofonul. Vorbește cu o voce dulce, îngrijorată, pe un ton didactic. E deopotrivă minunat și trist să o aud, e ca și cum m-aș uita la o poză de-a mea din copilărie. Îmi pare rău că noi doi nu am stat niciodată de vorbă. Acum e prea târziu. Ascult și tot ascult. Nu știu de ce, dar plâng.

Integrare, așa se numește, mi-a explicat femeia-gândac. E ceva ce se întâmplă uneori în situații ca a noastră. Cuvântul „integrare” sună a ceva legat de producția dintr-o fabrică. Cred că Olivia și cealaltă nu voiau decât să fie împreună. Oricum, Olivia nu mai este și nu se va întoarce niciodată.

Femeia-gândac îmi repetă că trebuie să las sentimentele să mă cuprindă, nu să le blochez afară, și asta și fac. E foarte dureros.

Pe înregistrările Oliviei apar și alte voci pe care nu le recunosc. Unele nu folosesc cuvinte, ci mormăieli și pauze lungi și plescăituri și cântece stridente. Sunt aceleași voci care se mișcă prin mine gemând ca niște fantome mici și reci. În trecut, am încercat să le încui în pod. Acum nu mă grăbesc, doar stau și le ascult. Am petrecut prea mult timp cu urechile astupate.

În ultima vreme am început să mă trezesc în zori. Ies încet la suprafață din visul plin de pene roșii și galbene. Mintea mea rezonează de sunete verzi și de gânduri care nu sunt ale mele. Simt gust de sânge în gură. Nu știu niciodată al cui vis îl voi visa în noaptea următoare. Însă în zilele astea corpul chiar se odihnește, în loc să fie folosit de altcineva în timp ce dorm. Așa că merită.

Au apărut și alte schimbări. Trei zile pe săptămână lucrez în bucătăria unui mic local fără pretenții aflat în partea cealaltă a orașului. Îmi place drumul pe jos până acolo, îmi place să văd orașul crescând încet în jur. Deocamdată spăl vase, dar mi s-a spus că e posibil ca în curând să mi se permită să ajut la prepararea mâncărurilor prăjite. Astăzi însă nu mă duc la muncă – ziua asta e numai pentru noi.

Fără placajul bătut peste ferestre, casa pare făcută din lumină. Mă dau jos din pat cu atenție ca să nu rup copcile din dreptul coastelor. Corpul nostru e un peisaj de cicatrice, dar și de răni noi. Mă ridic în picioare și, pentru o clipă, în adâncul nostru se duce o luptă. Corpul se leagănă primejdios și ni se face greață tuturor. Lauren e îmbufnată și mă lasă să preiau controlul. Reușesc să ne echilibrez rezemându-mă cu o mână de perete și respirând adânc. Ziua e plină de lupte dintr-acestea seismice, îngrețoșătoare.

Dar învățăm pe parcurs. Nu e ușor să-i ții simultan în inimă pe toți.

Poate că astăzi, mai târziu, Lauren va prelua corpul. Va călări bicicleta și va desena, sau poate că vom merge în pădure. Dar nu în luminiș sau la cascadă. Nu mergem acolo. Rochia albastră din organza putrezită, vechea ei gentuță, oasele ei – toate astea trebuie lăsate în pace pentru a nu mai fi zei și a reveni la statutul de simple lucruri vechi.

Ne vom plimba pe sub copaci și vom asculta sunetele pădurii toamna.

Detectiva cea obosită și cu față de oposum și colegii ei din poliție cercetează pădurea din apropierea lacului. Vor să-i găsească pe băieții luați de Mami. Nu mai puțin de șase cred ei că s-au strâns de-a lungul anilor. E totuși dificil de spus exact, căci mulți copii se rătăcesc. Majoritatea celor căutați provin din familii triste sau nu aveau deloc familie. Mami i-ar fi ales pe cei a căror absență nu ar fi fost simțită. Fetița cu Înghețata pe Băț a fost marea excepție, pentru că avea părinți iubitori.

Poate că băieții vor fi găsiți cândva. Până atunci, nu pot decât să sper că se odihnesc în pace sub verdele pădurii, îmbrățișați de pământul primitor.

Poate că spre seară Olivia Nocturnă va moțăi cu mine pe canapea, urmărind un serial cu monștri pe roți la televizor. Când se va lăsa

noaptea, vor ieși la vânătoare. O clipă de neliniște mă străbate ca atingerea ușoară a unei frunze ude pe ceafă. Olivia Nocturnă e mare și puternică.

În fine, azi e o zi frumoasă și e momentul pentru micul-dejun. Trec pe lângă camera de zi și arunc o privire înăuntru, atât cât să-mi admir noua mochetă. Are în ea toate culorile: galben, verde, ocru, magenta, roz. Îmi place la nebunie. Presupun că după plecarea lui Mami aș fi putut arunca oricând mocheta aia albastră veche. Ce ciudat că nu mi-a trecut prin cap să o fac niciodată până ce nu s-au întâmplat toate cele!

Mergem în bucătărie. Deocamdată n-am descoperit decât un singur lucru care ne place tuturor să mâncăm. Uneori îl preparăm dimineața la micul-dejun. Descriu întotdeauna ceea ce fac, ca să ținem minte cu toții. Nu mai am nevoie să-mi înregistrez rețetele.

— Bun, iată cum vom proceda! încep eu. Scoatem niște căpșuni proaspete din frigider. Le spălăm sub un jet de apă rece de la robinet. Le așezăm într-un castron.

Le privim cum strălucesc în razele soarelui de dimineață.

— Le putem usca ștergându-le cu un șervet, continui, sau putem lăsa soarele să-și facă treaba. E la alegerea noastră.

Înainte tăiam căpșunile în sferturi cu un cuțit bont pentru că nu țineam nimic ascuțit în casă.

Acum însă am pe blatul din bucătărie o grămadă de cuțite de *chef.*

— Asta se numește „încredere”, comentez în timp ce tai căpșunile. Unii dintre noi mai au încă mult de învățat pe tema asta, dacă pricepeți ce vreau să zic.

Lauren ar cataloga probabil cele spuse acum de mine drept glumă de tătic.

Atunci când pătrunde în ea, lama cuțitului reflectă carnea roșie a fructului. Mirosul este dulce și pământos. Îi simt pe unii dintre ei cum se agită de plăcere.

— Simțiți mirosul? îi întreb.

Trebuie să am grijă cu cuțitul atât de aproape de degete. Nu-mi mai pasez durerea celorlalți.

— Bun, după ce tăiem căpșunile în felii cât mai subțiri, turnăm deasupra oțet balsamic. Dintr-acela vechi și gros ca siropul. Luăm trei frunze de busuioc din ghiveciul de pe pervazul ferestrei. Le tăiem în panglici înguste și inhalăm parfumul. Adăugăm busuiocul peste feliile de căpșuni și oțetul balsamic.

E doar o rețetă, îmi spun, dar uneori sună ca o vrajă.

Lăsăm totul să stea preț de câteva minute, să se amestece aromele. Folosim acest răgaz pentru a gândi sau a privi cerul, sau doar pentru a fi noi înșine.

Când decid că este gata compoziția, spun:

— Acum pun căpșunile, busuiocul și oțetul balsamic pe o felie de pâine.

Pâinea miroase a cafeniu și a nucă.

— Și macin niște piper deasupra. Gata, este momentul să ieșim afară.

Cerul și copacii s-au inundat de păsări. Cântecul se revarsă și se retrage prin aer în jurul nostru. Soarele ne încălzește pielea și Lauren scoate un mic oftat.

— Și acum mâncăm, spun eu.

---

[2] *Needles,* „ace”, în lb. eng., spre deosebire de *Needless,* „inutil”, numele original al străzii (n. red.).

Nota autoarei

DACĂ NU AȚI APUCAT SĂ TERMINAȚI DE CITIT *Ultima casă de pe strada Needless*, vă rog să lăsați pentru mai târziu spoilerul lung care urmează.

Iată cum am ajuns să scriu o carte despre supraviețuire deghizată în roman horror. În vara lui 2018, scriam despre o pisică fără să reușesc să-mi dau seama de ce. Dintotdeauna fusesem fascinată de aparenta ușurință cu care cei total lipsiți de empatie leagă relații de atașament profunde și pasionate cu animalele lor de companie. Se pare că Dennis Nilsen, criminalul în serie, a avut o relație funcțională cu o singură creatură, și anume câinele său Bleep. Îl iubea pe Bleep și soarta acestuia a fost singurul lucru care l-a îngrijorat după ce a fost arestat. Așa că mi-am zis: *Poate că asta-i povestea pe care o cauți, cea asupra căreia ar trebui să te concentrezi*. Pisica Olivia, care locuiește cu Ted și îi oferă zilnic alinare, deși el a răpit o fetiță pe nume Lauren pe care o ține captivă. Totuși,

povestea nu înainta așa cum trebuie. Personajul Ted nu părea să se dezvolte ca ucigaș sau ca răpitor. Iar eu îi tot găseam motive de a fi compătimit. Povestea lui părea una despre suferință și supraviețuire mai degrabă decât cea a unui prădător. Iar Olivia nu se comporta întru totul ca o pisică. Avea într-adevăr trăsături pisicești, însă vocea ei nu părea nici umană, dar nici felină, ci altfel. Părea să fie parte din Ted. La fel și Lauren, fata aparent prizoniera lui Ted.

Cercetam efectele abuzului asupra minorilor când am dat peste un videoclip pe internet în care o tânără pe nume Encina își prezenta tulburarea disociativă de identitate de care suferea. Vorbea cu mare franchețe și compasiune despre alter egoul ei mai tânăr. Se purta cu el ca și cu propriul copil, adoptând o atitudine maternă, îngrijindu-l și asigurându-se că nu e copleșit de spaime sau forțat să facă activități improprii vârstei sale, ca de exemplu să șofeze. Alter egoul a ieșit pentru un timp în față și a vorbit. A povestit despre cât de singură se simte pentru că niciun copil nu vrea să se joace cu ea, pentru că e captivă într-un corp prea mare, iar ei nu pot înțelege. În timp ce le urmăream vorbind pe ele două, am simțit că viziunea mea asupra vieții se schimbă. Filmulețul este listat în bibliografia *What It's Like To Live With Dissociative Identity Disorder (DID).* Am înțeles că nu scriam o carte despre o pisică pe nume

Olivia, o fată pe nume Lauren și un bărbat pe nume Ted. Ci despre cineva care adunase în el toate aceste personalități. Nu era un roman horror, ci o carte despre supraviețuire și speranță și despre modul în care mintea este capabilă să facă față spaimei și suferinței.

Auzisem de tulburarea disociativă de identitate (TDI). Este o condiție psihologică ce stă la baza multor intrigi de tip horror. Dar urmărind sistemul Encinei descriind felul în care personalitatea lor se divizase pentru a face față abuzului, am simțit cum o bucată din lume pe care nu o înțelesesem niciodată își găsește dintr-odată locul. Lumea mi s-a părut mai ciudată, și în același timp mai reală. A fost un soi de miracol, dar, pe de altă parte, faptul că mintea putea și trebuia să facă asta pentru a rezista mi s-a părut perfect logic.

Am sunat-o pe o prietenă psihoterapeut care lucrase, printre alții, cu supraviețuitori ai traficului de carne vie și torturii.

— Chiar e real? am întrebat-o. Chiar se întâmplă așa ceva?

Nu reușeam să mă exprim prea clar.

— Din experiența mea, e cât se poate de real, mi-a răspuns ea.

Timp de mai bine de un an am coborât într-o vizuină de iepure lungă citind tot ce mi-a căzut în mână despre TDI. Am înțeles dintr-odată ce

fel de carte voiam să scriu și unde voiam să ajung.

În comunitatea terapeuților și în rândurile publicului larg există opinia împărtășită de mulți cu mare fermitate că această tulburare nu există. Se pare că TDI constituie o amenințare la adresa opiniei generale despre lume și viață. Poate că din cauza interferenței cu conceptul sufletului – ideea că într-un corp poate trăi mai mult de o persoană este cumva înfricoșătoare. Și perturbă cu siguranță principiile călăuzitoare ale multor credințe religioase.

Poveștile despre aceste tulburări sunt fără excepție înfiorătoare. E vorba, în esență, de ultima resursă la care oamenii pot apela în fața durerii și fricii. Sunt recunoscătoare în mod particular celor de la First Person Plural, unul dintre cele mai importante grupuri de sprijin pentru persoanele cu tulburare disociativă de personalitate din Regatul Unit, care m-au ajutat să înțeleg mai bine această condiție psihologică complexă. În bibliografia anexată acestui roman găsiți adresa site-ului lor, ca și alte surse online.

Pe parcursul unei după-amiezi lungi am stat de vorbă cu o persoană care suferă de tulburare disociativă de personalitate și lucrează cu oameni aflați în aceeași situație. Ea și alternantele sale mi-au cerut să le protejez anonimatul. Prima noastră întâlnire a fost într-o gară, apoi am mers la o cafenea din apropiere ca

să discutăm. Și eu, și ele am fost tulburate și rezervate la început. Era vorba de lucruri intime, dificil de discutat cu un străin. Până la urmă însă s-au deschis și mi-au descris cu sinceritate trecutul lor și viața pe care o duc.

Mi-au explicat că la început TDI nu se manifestă ca o condiție psihologică, ci aplanează tensiunile insuportabile din mintea copilului și practic îi salvează viața. Abia mai târziu, la maturitate, când acest rol al său nu mai este necesar, ea se transformă într-o tulburare psihologică. Mi-au povestit despre unul dintre alter egourile lor, „Legs", care nu vorbește. Singura funcție îndeplinită de Legs era aceea de a-i duce înapoi la culcare după ce erau abuzați. Mi-au descris felul în care, în timpul abuzului, își alungau diferite părți afară din corp. Nu rețineau decât degetul mare de la picior, pe care îl foloseau după aceea pentru a desena corpul și a-l aduce înapoi. Mi-au spus că unele dintre personalitățile alternante disprețuiau părțile din corp care sufereau abuzuri. Altele nu înțelegeau de ce se află într-un corp care nu reflectă cine sunt ele în termeni de vârstă, gen sau aspect fizic. Și lucrul acesta le înfurie. Unele alternante vor să-i facă rău corpului. Altele încearcă să păstreze distanța, să rămână „ambalate în vid", complet detașate de restul sistemului. Vor să trăiască o viață separată, paralelă. Misiunile diferitelor alternante sunt clar definite. De pildă,

alter egoul care are slujbă se va purta întotdeauna cu răceală față de membrii familiei sau un partener care îi telefonează, sau vine să îl vadă în timpul zilei. El nu se ocupă decât de slujbă, și nimic altceva.

Mi-au descris cât de diferit funcționează memoria pentru fiecare dintre ei. Fiecare alter ego are propriile experiențe de viață. Memoria nu este liniară, ci se adăpostește într-o serie de compartimente.

— Eu nu voi ști niciodată cum e să-ți amintești lucruri așa cum o faci tu, mi-au spus ei.

Din această cauză, sarcini aparent simple devin dificile. De exemplu, atunci când gătesc după rețetă, nu-și pot aminti decât patru ingrediente în același timp. Reținerea prea multor informații este periculoasă pentru ei pentru că presupune posibilitatea de a fi obligați să țină minte și alte lucruri. Uneori lasă o pauză între apariții, abandonând corpul gol pentru un moment pentru a nu împărtăși experiența trăită cu celelalte alternante. Mi-au povestit cât de greu le este să facă bagajele pentru vacanță; cum să împacheteze lucrurile fiecăruia, hainele pentru toate alternantele de vârste diferite. Mi-au descris lumile lor interioare, locurile unde alter egourile se reunesc: o fermă aflată în centrul unei bifurcații de drumuri de unde dușmanii pot fi văzuți indiferent din ce direcție

ar putea să apară; un loc de joacă păzit de armate; o plajă.

Mi-au spus că erau pe cale să se vindece. Alter egoul care obișnuia să rupă fotografii în încercarea de a distruge trecutul a încetat să o mai facă. După ani de terapie și având propria familie, învață acum cum să trăiască împreună ca o singură persoană.

Spre sfârșitul întâlnirii, am întrebat-o pe acea persoană:

— Ce ai vrea ca oamenii să știe despre această tulburare, ceva ce crezi că deocamdată ei nu înțeleg?

— Aș vrea să știe că noi ne străduim întotdeauna să facem ce e mai bun, mi-a răspuns. Că protejăm întotdeauna copilul.

O viață întreagă nu ar fi de ajuns pentru a înțelege această condiție psihologică. Cazurile prezintă multe variații și tulburarea disociativă de identitate se manifestă într-o multitudine de moduri. Personajul Ted nu are la bază un caz particular. Este în întregime fictiv și orice posibile erori îmi aparțin. Însă am încercat în această carte să le fac dreptate acelor oameni care suferă de TDI – să le rămân fidelă direcțiilor imprimate de conversația din după-amiaza aceea lungă, în fața unor cești cu cafea care se răcea. Chiar dacă tulburarea disociativă de identitate este folosită deseori ca procedeu horror în lucrările de ficțiune, din mica și umila

mea experiență pot susține că în realitate este invers. Cei care îi supraviețuiesc și trăiesc cu ea năzuiesc întotdeauna spre bine.

Mult,umiri

LUI JENNY SAVILL, MINUNATA MEA AGENTĂ LITERARĂ, a cărei încredere în Ted, Olivia și Lauren m-a impulsionat să continui și care s-a bătut pentru ei trei tot timpul, nu-i pot spune decât un mare „mulțumesc". Stelele s-au aliniat probabil în ziua când ne-am cunoscut. Recunoștință veșnică și agentului meu din SUA, Robin Straus, și colegei sale, Katelyn Hales, care au lucrat neostenit pentru a duce această carte în țara lor.

Redutabila și neobosita Miranda Jewess a redactat cartea cu fermitate și blândețe deopotrivă până la forma ei finală. Presupun că a fost un demers asemănător cu plimbarea unui grup de caracatițe cu mașina prin Piccadilly. Sunt plină de admirație față de ea, ca și față de Niamh Murray, Drew Jerrison și întreaga echipă de la Viper care n-a pregetat să-i acorde tot sprijinul tipăririi acestui roman. *Ultima casă de pe strada Needless* și-a găsit redactorul american perfect în persoana lui Kelly Lonesome O'Connor și cea mai bună casă americană la Tor Nightfire.

Este o mare bucurie să poți colabora cu acești editori minunați.

Toată dragostea și mulțumirile mamei mele, Isabelle, și tatălui meu, Christopher, pentru ajutorul acordat de la bun început în carierea mea. Sprijinul lor îmi e de mare folos, ca și cel al surorii mele, Antonia, și al familiei sale – Sam, Wolf și River!

Mulțumiri prietenelor mele strălucite, inimoase și foarte impresionante! Le sunt recunoscătoare lui Emily Cavendish, Kate Burdette, Orianei Elia, Deei Vanagan și Belindei Stewart-Wilson pentru disponibilitatea de a mă asculta, de a-mi oferi un loc unde să pun capul în vremuri dificile, pentru multe vorbe de alinare, dar și observații caustice, pentru paharele cu vin și multă înțelepciune. Cea mai adâncă recunoștință Natashei Pulley pentru conversațiile noastre lungi și pentru ideile ei excelente și simțul umorului cu care nu dă niciodată greș. Gillian Redfearn m-a sprijinit și mi-a stat alături ca prietenă de o viață. Primii mei cititori, Nina Allan, Kate Burdette, Emily Cavendish și Matt Hill, m-au încurajat să merg mai departe. Bucuria de a trăi, creativitatea și prietenia lui Eugene Noone au fost surse de inspirație pentru mine timp de mulți ani și amintirea lui va rămâne mereu vie în mintea mea. Îi simt puternic lipsa, la fel ca mulți alții.

Îi sunt profund recunoscătoare minunatului meu partener atât de talentat, Ed McDonald, pentru sprijinul acordat, pentru spiritul său generos și ochiul editorial pătrunzător! Sunt o norocoasă. Abia aștept să văd ce aventuri ne rezervă în continuare viața!

Organizația caritabilă First Person Plural mi-a pus la dispoziție informații de neprețuit despre TDI și mi-a deschis mintea cu privire la modul în care trăiesc persoanele ce suferă de această condiție psihologică complexă. Prin intermediul lor, tulburarea disociativă de identitate a prins viață pentru mine și nu pot decât să sper că am portretizat-o așa cum merită în această carte.

Bibliografie

American Psychiatric Association, 2013. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders: DSM-5*, Arlington, VA: American Psychiatric Association

Anonim, nedatat: „About Dissociative Jess”, *Dissociative Jess* [blog]. https://dissociativejess.wordpress.com/about/ [accesat în septembrîe 2018]

Barlow, M.R., 2005. *Memory and Fragmentation in Dissociative Identity Disorder* [teză de doctorat], University of Oregon. https://dynamic.uoregon.edu/jjf/theses/Barlow05.pdf [accesat pe 2 noîembrîe 2018]

Boon, S., Steele, K. și van der Hart, O., 2011. *Coping with Trauma-Related Dissociation: Skills Training for Patients and Therapists,* Londra: WW Norton and Co.

Chase Truddi, 1990 (1987). *When Rabbit Howls,* New York: Jove

Dee, Ruth, 2009. *Fractured,* Londra: Hodder & Stoughton

DID Research, 2017. „Cooperation, Integration and Fusion”. http://did-research.org/treatment/integration.html [accesat pe 9 august 2018]

DID Research, 2015. „Internal Worlds”. http://did-research.org/did/alters/internal_worlds.html [accesat pe 5 iulie 2017]

DissociaDID, 2018. *InnerWorlds (Debunking DID, ep. 8)*]vîdeo]. https://www.youtube.com/watch?v=CB4IC7D7Qrl]accesat pe 5 ianuarie 2019]

DissociaDID, 2018. *Making Our InnerWorld! - Sims 4*]vîdeo]. https://www.youtube.com/watch?v=gXLhEWSCIc4 [accesat pe 5 ianuarie 2019]

DissociaDID, 2018. *Why We Wont't Talk About Our Littles (Switch On Camera)*]vîdeo]. https://www.youtube.com/watch?v=ZdmPOOjIrBI [accesat pe 11 noiembrie 2018]

Hargis, B., 2018. „About Alter Switching in Dissociatîve Identity Dîsorder”, *HealthyPlace* [blog], 14 iunie. https://healthyplace.com/blogs/dissociativeliving/2018 alter-switching-in-dissociative-identity-disorder [accesat pe 11 martie 2019]

Jamieson, Alîce, 2009. *Today I'm Alice,* Londra: Pan Macmillan

Johnson, R., 2009. „The Intrapersonal Civîl War”, *The Psycho-logist Journal,* aprilîe 2009, vol. 22 (pp. 300-3)

Karjala, Lynn Mary, 2007. *Understanding Trauma and Disso-ciation,* Atlanta: Thomas Max

Publishing

Kastrup. B., Crabtree, A., Kelly, E.F., 2018. „Could Multiple Personality Disorder Explain Life, the Universe and Everything?”, *Scientific American* [blog], 18 iunie. https://blogs.scientificamerican.com/observations/cou multiple-personality-disorder-explain-life-the-universe-and-everything/ [accesat pe 13 martie 2019]

Matulewicz, C., 2016. „What Alters in Dissocîative Identity Disorder Feel Lîke”, *HealthyPlace* [blog], 25 mai. https://healthyplace.com/blogs/dissociatîveliving/2016 experience-of-alters-in-dissociative-îdentity-disorder [accesat pe 12 martie 2019]

MedCircle, 2018. „What It’s Like To Lîve With Dissociatîve Identîty Disorder (DID)”]vîdeo]. https://www.youtube.com/watch?v=AolLjsY4JIU [accesat pe 3 august 2018]

Mitchison, A., 2011. „Kim Noble: The woman with 100 personalîties”, *Guardian.* https://www.theguardian.com/lifeandstyle/2011/sep/3 3/6/abd noble-woman-with-100-personalities [accesat pe 3 iunie 2017]

MultiplicîtyandMe, 2018. „Dissocîative Identity Disorder Documentary: The Lives I Lead”]vîdeo], BBC Radio 1. https://www.youtube.com/ watch?v=exLDx09_ta8]accesat pe 11 decembrie 2018]

Noble, Kim, 2011. *All of Me,* Londra: Hachette Digîtal

Nurses Learning Network, nedatat. „Understanding Multîple Personality Dîsorders”. https://nurseslearning.com/courses/nrp/NRP-1618/Section%205/index.htm]accesat pe 3 decem-brie 2019]

ld- Paulsen, Sandra, 2009. *Looking Through the Eyes of Trauma and Dissociation: An Illustrated Guide for EMDR Therapists and Clients,* Charleston: Booksurge Publishing

Peisley, Tanya, 2017. „Bustîng the Myths about Dissociatîve Identity Dîsorder”, *SANE* [blog]. https://www.sane.org/information-stories/the-
3/05/the sane-blog/mythbusters/busting-the-myths-about-dissociative-identity-disorder]accesat în iunie 2018]

Psychology Today, 2019. „Dissociatîve Identity Disorder (Multiple Personality Disorder)”. https://www.psychologytoday.com/gb/conditions/disso identity-disorder-multiple-personality-disorder [accesat pe 7 septem-brie 1019]

Steînerg, Maxîne, Schall, Marlene, 2010. *The*
0/kim *Stranger in the Mirror: Dissociation, the Hidden Epidemic*, Londra: HarperCollîns ebooks

Truly Docs, 2004. „The Woman with Seven Personalities”]vîdeo]. https://www.youtube.com/watch?v=s715UTuOoY4&feature=youtu.be [accesat în noiembrie 2019]

Van de Kolk, Bessel, 2015. *The Body Keeps the Score*, New York: Penguin Random House

West, Cameron, 2013 (1999). *First Person Plural: My Life as a Multiple,* Londra: Hachette Digital

Biblioteci de surse online

https://www.aninfinitemind.com/
http://didiva.com/
http://did-research.org/index.html
https://www.firstpersonplural.org.uk/resources/training-films
https://www.isst-d.org/
http://www.manyvoicespress.org/
https://www.sidran.org/essential-readings-in-trauma/
https://www.sidran.org/recommended-titles/

ciative-

Pentru comenzi și informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro